

TÁC GIẢ : LỤC ẦU THANH

Lời nhắn

cho đời

NHÀ XUẤT BẢN

VĂN HOÁ THÔNG TIN

LỜI NHẮN CHO ĐỜI

LỤC ẨM THANH

LỜI NHẮN CHO ĐỜI

Người dịch : HOÀNG VĂN TUẤN

NHÀ XUẤT BẢN VĂN HOÁ - THÔNG TIN
HÀ NỘI - 2001

LỜI GIỚI THIỆU

Ung thư, một trong "Tứ chứng nan y" trong y học, dường như là một sự khủng bố đối với tất cả những ai mắc phải nó. Trường hợp Lục Ấu Thanh, tác giả cuốn sách này là một ví dụ, nhưng bằng nghị lực phi thường của mình, Lục Ấu Thanh kiên cường chống chọi với căn bệnh quái ác và biến quãng thời gian ngắn ngủi còn lại của đời mình thành có ích hơn : Gửi gắm lại cho người đời những kiến thức, những kinh nghiệm sống, và cả những tình cảm chân thực đối với con người, đối với cuộc đời.

Cuốn sách là một tuyển tập những bài nhật ký (một số được đưa lên mạng Internet định kỳ) đã gây chấn động ở Trung Quốc trong thời gian gần đây, với số lượng in khổng lồ (hơn 13 vạn cuốn). Mong rằng qua cuốn sách, bạn đọc sẽ học được phẩm chất kiên cường, không khuất phục trước khó khăn, thử thách của cuộc sống, sống và học tập một cách có ý nghĩa hơn.

THÁNG 8/2000

Ngày 3/8

ẤN TƯỢNG VỀ CÁI CHẾT

Không biết người khác thế nào, ngay từ rất nhỏ trong đầu tôi đã xây dựng nên một bức tranh về tử vong, mấy chục năm trở lại đây, mỗi khi tôi tình cờ nghĩ đến chủ đề đó, thì trong đầu sẽ lại hiện lên bức tranh mà bây giờ nhớ lại rất giống một bức sơn dầu:

Mùa đông, một hồ nước trong vắt, băng trên hồ không sạch lắm, chỉ là vì lắng chìm do giá lạnh nên mới như vậy. Đất xám ngoét, từ nơi xa có một vệt trắng, không biết có phải là tuyết hay không. Xung quanh có mấy cây vùng phương bắc cao to, cô đơn vì giá lạnh...

Bờ bên kia hồ có một toà nhà lớn kiểu phương Tây, màu trắng nhờ nhờ, mỗi một căn phòng đều

sáng đèn, nhìn không rõ lắm, bóng dáng cao lớn của nó soi xuống mặt hồ, nhưng không hề lay động, chỉ có ánh đèn xem ra sáng hơn.

Một lát sau, nó bắt đầu tắt, một ngọn đèn, hai ngọn đèn, ba ngọn đèn... Quá trình tắt đèn diễn ra một cách chậm chạp và vững chắc, giống như một nghi thức... Khi ngọn đèn cuối cùng tắt, có người đã chết.

Từ đâu mà tôi có ý hướng về cái chết một cách bàng quan như vậy? Phải chăng là trong mặt mã di truyền của tôi đã có một bộ phận được vi tính hoá? Hay đó là một cảnh phim của Liên Xô nào đó mà tôi đã xem từ nhỏ? Tôi xem không hiểu câu chuyện của nó, nhưng có thể hiểu được ý tứ của nó.

Người đã chết đi trong ngôi nhà kia là ai, còn ai đứng ở bên hồ ?

Từ rất lâu tôi bị mê hoặc bởi vấn đề này, mãi cho tới khi tôi quyết định dùng nhật ký để ghi lại những hình ảnh cuối cùng của đời tôi, tôi mới bỗng nhiên hiểu ra: Cùng một người, đó là cùng một người.

Tôi tiếp nhận cái chết và tôi thể nghiệm cái chết.

Quá thực tôi hơi sùng bái tuổi thơ của mình một chút. ba mươi năm trước, nếu như tôi có thể vẽ ra được những cái đó, e rằng không ai hiểu được? Còn hai hôm trước tôi đọc một bản báo cáo nghiên

cứu về cái chết của người Đức, cả cuốn đều nói về những cái đó.

Xem ra, việc mà tôi cần làm bây giờ đã được quyết định từ thời nhỏ rồi.

Tại sao lại dùng hình thức nhật ký, tôi từng nghĩ, luận văn chắc không thể được, tản văn tùy bút thì tất nhiên là được, nhưng nghĩ tới cuộc sống của mình ngày một khó khăn, rất dễ lẩn tránh, không bằng nhật ký, giống như là bằng chứng công vậy, chăm chỉ hay không chỉ cần nhìn một cái là rõ. Kỳ thực, trong nhật ký cũng có thể viết luận văn cơ mà, còn có thể viết cả thơ, có thể viết nhiều chuyện về mình hơn, đáng tiếc là tôi không có chuyện thầm kín riêng tư gì.

Nhật ký còn có một điểm lợi nữa, đó là chân thực, loại văn này rất khó giả dối, mà trên thực tế, ai lâm vào cảnh như tôi rồi đều sẽ cảm thấy nói những lời giả dối không còn cần thiết nữa.

Chân thực, đó chính là giá trị.

Chúng ta không thể có một cuộc đời chân thực, thì chỉ ít là có thể viết nhật ký chân thực.

Khi lựa chọn nơi đầu tiên viết nhật ký dưới gốc cây đa, tôi đã qua suy nghĩ chín chắn rồi, cảm thấy mục đích phong cách trên mạng Internet rất hợp với ý của tôi, quan trọng hơn là các công dân mạng Internet của nó không giống như kiểu "tính điểm",

"giải thưởng lớn", mà là một nhóm người đang suy nghĩ, tôi hy vọng họ là những người thấy được những câu chữ này của tôi sớm nhất, cũng là những người có thể hoà chung tiếng hát với tôi, tôi thật sự trông đợi những câu chữ của họ, cần biết rằng, vào ngày nóng bức, chỉ có một mình tôi đóng cửa chế tạo "xe", thì cuối cùng chiếc xe được tạo ra sẽ như thế nào.

Rất nhiều phương tiện thông tin đại chúng cũng đưa ra đề nghị muốn đăng những nhật ký đó, tôi quay ngược thời gian lại một chút, tôi cũng đã đồng ý. Tôi hy vọng họ có thể truyền tải những câu chữ của tôi đến những người khác, những người ở bên cạnh tôi, còn đang khổ sở đấu tranh với căn bệnh ung thư, hy vọng những gì tôi trải qua có thể có ích cho họ.

Họ là một trong những động lực chính trong việc tôi viết nhật ký.

Để các bạn dễ hiểu hơn những gì tôi sẽ viết sau này, ở đây tôi kèm theo một bản lý lịch cá nhân (nếu để đi xin việc làm e rằng không được).

LÝ LỊCH CÁ NHÂN

Họ tên: Lục Ấu Thanh (đều là cái họ do tên gây ra)

*Ngày tháng năm sinh: Tháng 10 năm 1963
(thời kỳ sau thiên tai)*

Cao: Đã từng đo được 1 mét 70 sau đó có giảm đi một chút

Tướng mao: Gầy, mắt một mí, cả đời không có ai nói tôi đẹp trai, sau năm 30 tuổi có người khen tôi lịch lãm

Học lực: Tốt nghiệp khoa Trung văn trường đại học Sư phạm Hoa Đông

Thành phần gia đình:

Vợ: Bạn cùng lớp khoa Trung văn dễ tin vào lời nói dối

Con gái: Một đứa trẻ 10 tuổi luôn cố gắng thu thập những khuyết điểm của bố mẹ

Nhóm máu: A

Sở thích: Đánh bài chơi cờ du lịch máy tính có thể coi là sở thích

Cá tính: Ôn hoà, theo đuổi sự hoàn mỹ, theo đuổi sự dễ chịu, biết hưởng thụ, khắc khổ, ngoài nhu trong cương, có khả năng chịu đựng lớn

Quá trình công tác:

Giảng dạy trong trường Đại học dạy nghề của một cục của Thượng Hải bốn năm (1989)

Ra ngoài, hỗn loạn tới mức tôi không thể nhớ được mọi quá trình, đầu tiên kinh doanh ở Thượng Hải, Chu Hải, Quảng Châu, từng làm phóng viên, người môi giới, thương nhân về len, cuối cùng chỗ

một chuyến tàu đưa ngọt Cáp Nhĩ Tân đến Châu Hải, không thành công, vì vậy đành chịu thua, trốn về nhà.

Làm đến chức Trợ lý Tổng Giám đốc Công ty quảng cáo Bảo Cửu, Thượng Hải (năm 1992)

Cùng bạn mở công ty quảng cáo Thanh Bình, Thượng Hải, làm Tổng Giám đốc (năm 1993)

Lần đầu tiên khám phát hiện ung thư dạ dày và mô (năm 1994)

Làm phó Tổng Giám đốc Chi nhánh công ty tại Thượng Hải của Tập đoàn Tam Minh, Bắc Kinh (từ 1994-1997)

Làm phó Tổng Giám đốc Công ty quảng cáo Long Tường, Thượng Hải (1997-1998)

Lần thứ hai mổ u tuyến nước bọt (năm 1998)

Làm phó Tổng Giám đốc Trung tâm triển lãm bất động sản Phố Đông đến nay

Quá trình điều trị:

Có tiền sử bệnh dạ dày bốn năm năm

Bệnh viện Tân Hoa, Thượng Hải soi xác định ung thư giai đoạn cuối

Phẫu thuật ngoại khoa tại Bệnh viện Phường Nhị, Thượng Hải (năm 1994)

Sau phẫu thuật ngoại một số lần hoá liệu ra, còn 8 lần bị tái phát

Điều trị bổ trợ bằng Đông y

Bệnh viện u bướu Thượng Hải khám chẩn đoán u tuyến nước bọt là loại u ác tính

Phẫu thuật lần thứ hai

Sau phẫu thuật bố trí 24 lần phóng liệu, tôi kiên trì được đến lần thứ 6 thì bỏ

Điều trị bằng Đông y

Nửa năm sau lần phẫu thuật thứ hai xuất hiện tuyến dịch limpha sưng to

Ngày 4/8

SỐ NỢ CUỘC ĐỜI

Năm lớp bốn tiểu học tôi bắt đầu viết nhật ký, kiên trì được mười mấy năm, sổ các loại chất thành một đống trong góc tủ sách, tích bụi, rất ít khi có đủ dũng khí lật giở lại chúng, cảm giác như là đống tàn tích của núi lửa vậy.

Không thể nào ngờ rằng, 20 năm sau, tôi lại ngồi nghiêm chỉnh trước máy vi tính, bắt đầu viết nhật ký. Làm lại công việc này cần phải có một dũng khí cực lớn, hơn nữa điều tôi muốn ghi lại là

hai ba ngàn giờ đồng hồ cuối đời mình.

Viết đến đây, trong lòng tôi bỗng kinh ngạc: mặc dù tôi biết rõ tình trạng, nhưng con số thống kê cuộc đời còn lại vẫn làm cho tôi buồn rầu.

Xem ra tôi phải bỏ ra vài trăm giờ đồng hồ trong đó để viết nhật ký.

Khuya hôm qua khó ngủ, tôi luôn nghĩ quyết định của mình liệu có sáng suốt, cần biết rằng, tôi bây giờ như một người cầm trong người khoản tích góp của cả đời bước vào cửa hàng bách hoá, tiền của tôi có thể mua được hầu hết những thứ hàng hoá trong đó, nhưng tôi phải làm thế nào mua về được những thứ có ích đối với tôi, cũng có ý nghĩa với người nhà bạn bè đây ?

Sau khi do dự, tôi nói với mình: Hãy viết đi.

Chưa bao giờ lo lắng tới suy nghĩ của người khác, tử thần luôn sắp đặt một quãng thời gian cô đơn vào giây phút cuối đời của mỗi người, cũng giống như bạn không thể nào vừa nói chuyện vừa ngủ được vậy. Tôi đã bước lên tấm thảm dài màu xám đỏ thì còn sợ cái gì nữa? Lại nghĩ cũng như Lý Kim Vũ luôn không tìm được lấy một người thợ hớt tóc ra hôn kia viết vì cá nhân mình, trong lòng càng cảm thấy thoải mái.

Tôi lại cảm thấy việc mình đang làm rất có ý nghĩa, con người ai cũng phải chết, còn loài người

cuồng vọng tới mức chế tạo phi thuyền loại nhỏ lên sao Hoả khiến người ta chấn động, nhưng ngay cả quá trình thật sự về cái chết cũng không hiểu rõ, theo tôi hiểu, những loại bài viết này quả thật quá ít. Từ phim ảnh ngày trước nộp xong Đảng phí rồi mới chết, đến ngày nay chỉ cần bắn một phát súng, thì bên kia đã không còn động tĩnh gì nữa, phim ảnh ngày nay đang làm xấu đi sự tôn nghiêm của cái chết. Không có thiết bị khoa học, việc ghi chép của tôi có thể rất hạn chế, nhưng chỉ ít, tôi đang làm như vậy, ghi chép lại một số sự việc thực.

Sự sống đẹp vì nó có kết cục, tôi rất tin vào điểm này.

Trong một công trình khoa học có viết, tuổi thọ của con người có thể kéo dài đến 1000 tuổi, thông tin như vậy, ngay cả tôi cũng không cảm thấy ghen tức, hãy thử nghĩ, mất hơn 700 năm mới lên được chức trưởng phòng, lại còn phải mời cơm này nọ, trời!

Lại còn một số suy nghĩ khá cá nhân: Tôi nghĩ, cuốn nhật ký này có thể là món quà tốt nhất để lại cho con gái.

Tôi đã từng thử viết hơn chục bài để sau này con gái tôi đọc, nói về chuyện học tập chuyện làm người, cô con gái 10 tuổi của tôi còn chưa thể hiểu được, nhưng cứ viết, cảm thấy những gì viết ra giống như những gì con gái thấy ở trên bảng trên

báo ở lớp, một là vì yêu thương con gái, nên khó tránh khỏi kiểu thuyết giáo; hai là thế sự mờ mịt, đợi đến khi con gái thật sự cần đến những thứ đó, ai mà biết được lúc đó đời mấy tính sẽ là bao nhiêu? Ổ đĩa mềm 3,5 nó có nhận hay không? WORD2000 liệu có thể mở được không?

Sao không để lại một số ghi chép chân thực cho con, để cho con có thể hiểu được những thứ có ích trong đó.

Bình sinh tôi thích giao du bạn bè, những năm gần đây lại viết văn kinh doanh, cộng thêm nhóm bạn bè cùng học, những người này nếu phải già biệt từng người một quả là một việc hết sức khó khăn, một là về tình cảm không thể chịu đựng được số lượng như vậy, tiếp đến là anh em bạn bè đều khoẻ mạnh, việc gì phải khổ vậy. Nhưng đời người giống như một buổi tiệc, tôi là người bỏ dở giữa chừng, có thể chỉ nói một tiếng với người bên cạnh là có thể đi ra, nghĩ đi nghĩ lại, hãy cứ dùng cuốn nhật ký này thôi.

Những câu chữ này tôi sẽ không gác nó một xó nữa, hãy để càng nhiều người hơn đọc nó.

Bắt đầu từ hôm nay, trong gian phòng nhỏ cạnh vườn hoa ở ngoại ô Thượng Hải sẽ có một người đàn ông mặt đầy nét bệnh tật, khí sắc kém ngời một mình trước máy tính, phía bên trên đặt thuốc lá Trung Hoa mà anh ta yêu thích và chiếc

máy cung cấp ôxy...

Tôi không biết cuối cùng có thể viết được bao nhiêu.

Người làm quan già hay không nhìn độ dài bản báo cáo là biết được, phụ nữ già hay không có thể tham khảo tốc độ tiêu hao đồ mỹ phẩm của cô ta...

Mà những câu chữ trên đây rốt cuộc ngốn mất một buổi sáng của tôi.

Ngày 5/8

THO

Tối qua mưa.

Buổi sáng tỉnh dậy đẩy cửa sổ ra nhìn, mưa tối qua đã không còn dấu vết. Còn mặt trời thì đã vội vàng sẵn sàng tư thế, không thèm để ý đến thời khắc này quả thực không cần thiết phải nung nóng cả thành phố lên, một đoàn thiếu niên nam nữ trông rất oách, tôi thậm chí còn nghe thấy họ dùng giọng Mỹ hô một câu: It's my job.

Tôi cười đau khổ, đóng cửa sổ lại, bật điều hoà, sự tức giận vừa vụt qua rõ ràng trong lòng

tôi là gì vậy.

Tật bệnh không thể chỉ thay đổi da thịt của tôi mà tha cho tâm hồn tôi, tôi từng là một người rất ôn hoà hiền lành, tuy nay vẫn còn đúng, nhưng đó chỉ là kết quả của việc dùng lý trí kiềm chế. Trong một ngày thể nào cũng có vài lần, trong lòng cuộn dâng đối với những việc quá quen thuộc hoặc nhỏ không đáng nói, có khi là cáu giận, có khi là ghen ghét, có khi phức tạp tới mức khó có thể phân tích được thành phần của khối thuốc lá vậy...

Hai hôm trước ở văn phòng, một cấp dưới của tôi thấy tôi rảnh rỗi liền kiếm tôi tán chuyện, nói chuyện bóng đá, không hiểu vì sao, chủ đề không thể nào tách khỏi giải A1 năm nay ai xuống hạng. Đây vốn là chủ đề hết sức thú vị, tương tự như các công chức nhà nước bàn chuyện năm tới ai sẽ vào Đảng ủy, ai được lên chức trưởng phòng vậy, hơn nữa chủ đề này còn phản ánh trình độ và hiểu biết của một người mê bóng đá. Tôi tham gia một cách bình tĩnh, nhưng có ai biết được lúc đó trong lòng tôi đang nghĩ gì ?

Xác định đội nào xuống hạng, trận đó liệu tôi có đợi được không? Khi đứng lên bục nhận giải vô địch tôi có còn sống không? Tôi lo lắng những cái đó làm gì? Không, hãy để những kẻ sống tiếp kia vui đi !

Nước mắt tôi chực trào ra, nhưng tôi đã kìm lại được. Những lúc như vậy quá nhiều rồi, cơn ứ đọng tâm hồn này đến mà không có triệu chứng gì báo trước, nhưng mỗi lần dường như đều dùng hết tất cả nghị lực của tôi.

Tôi đã từng bối rối trước sảnh lớn của khách sạn Khải Lai ở Tam Á, Hải Nam, tôi cảm thấy mình vừa trả phòng, lại cũng đang trả lại quãng thời gian hạnh phúc nửa cuối đời mà tôi đã hẹn, đã cầu nguyện với Thượng đế. Đây có thể là lần cuối cùng tôi ở khách sạn năm sao, tôi thích khách sạn sang trọng, nó tiêu biểu cho hạnh phúc và sự vui vẻ về mặt ý nghĩa phạm tục, với cảnh ngộ của tôi, làm sao tôi có thể nói lời tạm biệt được với vịnh Á Long đẹp tựa thiên đường, với tất cả những niềm vui trần tục của nhân thế gian này? Tôi dùng tờ báo che mặt, để cho nước mắt thoải mái chảy, nhưng hy vọng người khác cho rằng tôi đang tìm chuyển bay.

Vợ tôi từng khuyên tôi, nói hết tất cả những cái đó ra, không nên quá tự làm khổ mình, nhưng tôi không thể làm được: Bệnh tật không phải là lý do để tôi truyền đau khổ cho người khác và ảnh hưởng đến cuộc sống bình yên của người khác.

Cô gái Trả phòng

Sự tĩnh lặng đã diễn tập

Đôi thoại giữa đồng và đá cẩm thạch Giong già
Phòng nào? Toàn bộ

Cô gái Trả phòng
Sự tĩnh lặng đã diễn tập
Đôi thoại giữa đồng và đá cẩm thạch Giong già
Tiền đặt cọc Mất rồi

Cô gái Trả phòng
Sự tĩnh lặng đã diễn tập
Đôi thoại giữa đồng và đá cẩm thạch Giong già
Đường dài Giữa các vì sao

Cô gái Trả phòng
Sự tĩnh lặng đã diễn tập
Đôi thoại giữa đồng và đá cẩm thạch Giong già

Ngày 6/8:

HACKER

Buổi sớm mùa hè, đúng vào thời gian mà những cặp tình nhân say đắm đi công tác, bạn có thể tĩnh lặng nghĩ một số việc, một lát sau mình đã

không phải là mình nữa.

Bệnh tật đã sớm làm thay đổi thói quen thích ngủ lười của tôi, một đêm trằn trối, sau khi ngủ với đầy rẫy ác mộng, thấy trời sáng quả là một sự giải thoát. Nghĩ đến mình trước đây đi thăm bệnh nhân thường dặn dò người ta "Hãy nghỉ ngơi trên giường nhiều hơn", những lời đại loại như vậy, cảm thấy mình thật không hiểu gì cả, cũng giống như đưa tặng người bệnh dài đường một cái bánh gato to vậy, bạn vừa ra khỏi cửa, người ta đã vứt bỏ, nhưng vẫn phải nhớ đến tình cảm của bạn.

Sáng dậy tắm táp, ngắm nhìn mình trong gương, đây đã trở thành bài học hàng ngày của tôi rồi.

Nhìn vào gương tự thương mình, gần như mỗi một người chúng ta đều có sở thích này. Phụ nữ trước tiên là đầy lo lắng kiểm tra xem có vết nhăn trên da thịt nào thay đổi không, và sau đó có thể là nghĩ lung tung về cung cách giảm béo và nghị lực của mình, hoặc là yêu mình hơn; còn đàn ông, ngắm nhìn phần giữa ngày càng nổi lên của mình, sau đó dùng những tài nguyên của những vùng thịt chưa phát triển, làm một hai động tác để cân bằng tâm trạng, khi mặc quần áo, đàn ông sẽ nghĩ rằng, thực ra cái bụng phát tướng này là vật chứng có hiệu lực nhất của cuộc sống tốt đẹp, nhưng có mua một chiếc thẻ chơi tennis, thì còn

phải nghĩ lại đã?

Người bệnh không có tâm trạng vui vẻ như vậy, họ chỉ đang nghĩ: Bao giờ thì ra viện? Bao giờ....

Còn mỗi một bệnh nhân u bướu, như tôi chẳng hạn, thì đang nghĩ: Mình còn bao nhiêu nữa?

Hồi đại học, cơm canh sơ sài làm cho người cao một mét bảy mươi như tôi lên tới 65 ký, còn từ khi trở thành bệnh nhân u bướu đến nay, tôi không có hứng thú để cân nữa, chỉ biết rằng mình đã có thể thấy rõ hình dạng bộ xương của mình, eo thì chắc chắn là Sở Vương sẽ rất thích, còn đùi thì e rằng không được.

Con người tôi trong gương ngày càng giống như một tiêu bản, duy chỉ có một cái gây chú ý là chiếc u trên cổ, với thời gian một năm, nó lớn hơn một trái bóng tennis (trái bóng này cuối cùng sẽ đổi lấy tính mạng của tôi). Tôi đã từng khóc lóc tiếng trước gương, cảm thấy mình không nên thay đổi như vậy, chán ghét vô cùng cơ thể của mình, nhưng gần đây, tôi đã học được cách tiếp nhận thực tế.

Bệnh ung thư là một loại bệnh tiêu hao mãn tính, nó hơi giống như đẻ ra một thằng con phá phách, dù bạn có vô số tiền bạc, tất cũng sẽ có ngày nó phá hết. Làm cho một con người tiêu hao hết

sinh lực, dùng hết năng lượng của cơ thể rồi chết, không hiểu đó là trò sáng tạo của ai.

Tôi thấy hình phạt từ xưa đến nay có thể chia ra làm hai loại: một là xử phạt, như chém đầu bắn bỏ, hai là trừng phạt, đại loại như tứ mã phanh thây, lăng trì, chôn sống...

Rất nhiều bệnh tật đều có thể lấy đi mạng sống con người, những cách chết thấy được ngay như chảy máu não, nhồi máu cơ tim, đối với tôi xem ra rất nhẹ nhàng.

Ung thư là một sự trừng phạt thật sự.

Năm năm trước, khi tôi mới biết được mình mắc bệnh ung thư, tôi kinh ngạc tới mức kéo từng người bạn tôi thăm một, hỏi họ phải chăng tôi đã vô tình làm một việc gì xấu, liên tục tự hỏi mình "Tại sao", tại sao sự trừng phạt này lại giáng lên đầu tôi. Về sau dần dần tôi không hỏi nữa, kiếp này thì tôi biết, còn kiếp trước thì sao?

Tôi còn nhớ lần đầu tiên mổ ung thư dạ dày, dưới chân chiếc giường sắt loang lỗ vết gỉ có treo một tấm bìa:

Lục Ấu Thanh

Nam

32 tuổi

Phẫu thuật tận gốc ung thư dạ dày

Bắt đầu từ lúc đó, trên giường bệnh, tôi bảo người nhà mua cho tôi rất nhiều tác phẩm chuyên viết về ung thư, bắt đầu nghiên cứu sự trừng phạt mà tôi phải chịu.

Tôi học khoa Trung văn nên không có nhiều kiến thức chuyên môn để giúp cho việc nghiên cứu của mình, nhưng vốn cổ văn thì lại rất đặc dụng, tôi đã đọc không ít bài viết trình bày về ung thư trong Đông y, nhưng tôi không hiểu được gì cả.

Đông y nói u bướu là một khối sưng, là tác nhân, là nhiệt độc, Tây y nói u bướu là một số tế bào biến đổi, di căn, di chuyển, phục chế bản thân bất chấp mọi thứ, chiếm lĩnh mọi trận địa, đánh đuổi kẻ địch đi, đợi đến khi toàn thắng, thì di dời cùng với chủ nhân của chúng.

Điều đó có ý nghĩa gì? Những bác sĩ ngu xuẩn, những tế bào ung thư ngu xuẩn, hay là tôi ngu xuẩn?

Nghe nói trong phòng nhận giải thưởng Nôben ở Gionevơ còn có một vị trí luôn luôn khuyết, đó là dành cho vị cứu tinh của nhân loại công phá được bệnh ung thư, cho đến hôm nay, không ai có thể làm rõ ung thư là như thế nào. Hãy thử nghĩ, thật hoang đường, vẫn cứ có rất nhiều người được phát học vị tiến sĩ vì bệnh ung thư, nhưng lại không có ai có thể nói cho tôi biết được bệnh ung thư mà tôi

hứng chịu là cái gì.

Trước đây không lâu có tin các Website lớn lần lượt bị tấn công, tôi bỗng nhiên qua đó ngẫm ra một điều: Các hacker trong lúc cố ý vô ý tạo ra các chương trình, quả là chân truyền của bệnh ung thư: phục chế một cách điên cuồng và đơn giản, mô thức tấn công kiểu tự sát, tiêu tốn hết các tài nguyên đáng thương của các mạng...

Lẽ nào bệnh ung thư cũng xảy ra một cuộc chiến thông tin bên trong cơ thể con người sao? Bệnh ung thư tuy có từ xưa, chưa biết chừng trước kia nó chỉ là một khối sưng nhiệt độc tụ lại, nhưng đến ngày nay, chắc chắn là nó đã thay đổi, thay đổi đến mức không đâu là không có nó (ngoài răng, tim, tóc, mắt ra), biến đổi đến mức chỗ nào cũng ở (bệnh viện u bướu sắp sửa mở khoa nhi rồi), biến đổi...

Thế giới xung quanh tôi chẳng phải cũng đang biến đổi như vậy sao?

Một thứ nước giải khát gọi là Côca có thể bước vào các nhà hàng khách sạn trên khắp thế giới, nó có thể theo vào chiến trường, trở thành thứ dịch thể thường thấy nhất ngoài máu ra; một cửa hàng bán bánh Hămboơ có thể sinh sôi đến nhiều như vậy, một người bất kể là dùng phương tiện giao thông gì cũng đều không thể đi hết được các chi nhánh của hàng của nó (tình trạng này hơi có

phần giống hoá liệu); Còn Bin Ghét thì sao? Tất cả các máy tính trên thế giới đều có bộ mặt như nhau, Quốc hội Mỹ như là có cao nhân, không lấp nữa, phương án đưa ra lại như là nội gián, tháo rời? Bạn thử đem các tế bào ung thư trong cơ thể con người chia thành vài nhóm xem sao? Kết quả sẽ như thế nào?

Đáng tiếc là tôi không còn nhiều thời giờ, không thể đi sâu vào điểm này được.

Tôi đã không còn câu nguyện cho mình, cho dù Thượng đế có trạm báo cảnh sát 911 của ông ta, cũng không thể nào đuổi kịp nữa. Tôi chỉ câu nguyện cho những người sắp chịu sự trừng phạt này, nhất là những đứa trẻ. Các bác sĩ khỏi cần trông chờ, liệu bạn có thể yêu cầu các học sinh của Niuton làm thay hết công việc của Anhxtanh hay không? Công trình về gien? Tôi nghi ngờ đám người đó có đủ trí tuệ kinh doanh mà không có được cơ trí cần thiết.

Tôi cầu nguyện những vị khách đen của sinh mệnh.

Ngày 7/8:

BỆNH NHÂN U BƯỚU (1)

Mấy ngày viết nhật ký trở lại đây, buổi sáng trở dậy là có một sự hưng phấn kỳ lạ, khi tỉnh dậy nhìn đồng hồ, vừa đúng 6 giờ. Rửa ráy xong, đốt một điếu thuốc, yên lặng chờ cốc trà Long Tĩnh ngược bớt, không ngờ cứ thế ngủ ngay trên ghế sofa, khi tỉnh dậy đã 7 giờ rồi.

Nhưng đây là việc chưa từng xảy ra, kể từ ngày tôi trở thành bệnh nhân, có tới mấy lần tôi hoàn toàn mất khả năng hành động, nhưng không giống như lần này có biểu hiện già nua. Mất một tiếng đồng hồ này làm cho tôi cảm thấy thất bại sâu sắc: Trời ơi, mình không thể nào quản lý nổi thời gian nữa....

Bệnh ung thư là một chứng bệnh như vậy đấy, nó gặm nhấm bạn một cách kiên trì bất di bất dịch, ngày này qua tháng khác, tích tiểu thành đại, từ thể xác đến tinh thần, bạn có thể tưởng tượng là: Nếu có một ai phát giác ra mình mỗi ngày mất đi một thứ một cách không thể nào không chế nổi, thì cảm giác thất bại trong lòng anh ta sẽ lớn biết nhường nào.

Ở Trung Quốc sinh con là hạnh phúc, còn sinh

bệnh ung thư thì hoàn toàn ngược lại.

Các bác sĩ nước ngoài chưa bao giờ nghe đến thuyết ở cũ, cái gì là sống lạnh chưa cứng, ra khỏi phòng đẻ là làm một cốc sinh tố đá; còn trình tự ở cũ của Trung Quốc rất phức tạp, yêu cầu nghiêm ngặt, nếu viết ra, đến các trường tuyên truyền, thì chắc chắn sẽ giảm đi tỷ lệ sinh, đạt được mục tiêu sinh đẻ kế hoạch.

Còn mắc bệnh ung thư ở Trung Quốc thì sao? Tức là một việc cực kỳ đau khổ, những năm vừa rồi tôi hết sức chú ý tới những bài giới thiệu về mặt này trên báo chí, các bạn trong và ngoài nước cũng thường chuyển cho tôi qua mạng những bài viết, làm cho tôi vô cùng cảm động.

Một là sự khác biệt về quan niệm:

Quan niệm bệnh ung thư là một chứng bệnh bất trị ăn sâu vào lòng người Trung Quốc, dù là có báo cáo có thể chữa trị hay các thông tin khích lệ lòng người cũng không hề có tác dụng. Tình trạng này hơi giống với ngồi máy bay, con số thống kê có sức thuyết phục còn đó, số người chết trên đường bộ cao hơn nhiều so với số người chết do rơi máy bay, nhưng tôi chỉ thấy những người sợ máy bay, chứ chưa từng gặp ai từ chối đường bộ cả, một người bạn của tôi có thể là do không thích hợp với việc lái xe bấm sinh, mấy năm nay anh ta đâm hỏng đến mấy cái xe, hai lần suýt nữa thì mất

mạng, nhưng cuối tuần anh ấy vẫn lái xe, vẫn dễ dàng kiếm được chỗ đậu xe.

Tôi còn biết rằng có mấy loại bệnh còn hung hiểm hơn cả ung thư, nhưng trong con mắt của người Trung Quốc chúng chỉ là ngẫu nhiên, còn ung thư thì lại là tất nhiên.

Tôi nghĩ có mấy nguyên nhân trong đó, có thể là hai nguyên nhân: Một là bệnh ung thư thể hiện cái chết quá rõ ràng và tử tốn, khiến cho người Trung Quốc chuyển nỗi sợ hãi về cái chết lên đó, hai là thành tích của các bác sĩ trên toàn thế giới quả thực là quá tồi.

Ở một đất nước như vậy, nếu như ai nhận được tờ giấy hoá nghiệm trên đó viết rõ bệnh lý, rằng bác sĩ nhìn thấy tế bào ung thư, thì nỗi khổ của anh ta đã bắt đầu: nếu anh ta là một quan chức, thì con đường hoạn lộ sẽ dừng lại ở đó, bộ phận tổ chức sẽ bắt đầu điều tra ứng cử viên mới, còn những người có liên quan khác thì bắt đầu hoạt động; nếu như anh ta là thương nhân, thì niềm tin đối với anh ta sẽ lập tức giảm đi, những hợp đồng đã ký cũng sẽ trở nên mờ nhạt; nếu anh ta là một sinh viên, thì sẽ có người bỏ bê chuyện học hành; thậm chí giữa vợ chồng cũng có người tính toán lại tương lai của mình, đại đa số người mắc bệnh ung thư đều giữ được ý chí tỉnh táo, những thay đổi xung quanh rất khó có thể qua nổi mắt anh ta, lúc

này cảm giác trong lòng thật là tồi tệ.

Quan niệm này có ảnh hưởng song trùng, vừa ảnh hưởng mạnh đến bản thân người bệnh, cũng ảnh hưởng đến những người xung quanh anh ta.

Khi tôi mổ lần thứ hai tại Bệnh viện u bướu Thượng Hải, phòng bệnh bên cạnh có một bệnh nhân như sau, tinh thần thể xác anh ta khỏe mạnh tới mức tôi tưởng anh ta vừa mới ra khỏi sân vận động, ba ngày trước anh ta bị chẩn đoán là ung thư phổi. Tôi tới thăm anh ta, vì tôi nghe nói anh ta sau khi vào viện không nói gì cả. Qua vài lần cũng không thấy anh ta nói gì. Hai tuần lễ sau anh ta chết, gần như là lập một kỷ lục.

Quan niệm này mạnh tới mức có thể phá huỷ một cơ thể khỏe mạnh, hơn nữa nó là món quà đầu tiên mà tất cả các bệnh nhân u bướu nhận được, tôi nghĩ, nó có thể đánh đổi một nửa quá trình chữa trị.

Tôi cũng từng có những lúc như thế này, nhưng rất nhanh tôi tự hỏi: Khóc có chữa được bệnh không? Nếu không thể, thì sau này hãy khóc. Đã có ai chiến thắng bệnh ung thư chưa? Nếu có, tại sao mình không thử? Những bài toán lựa chọn tương tự tôi làm rất nhiều, tất cả đều đơn giản rõ ràng, gần như không cần đến trí tuệ, nhưng chính những đáp án đơn giản đó đã làm cho tôi học được cách sống nhảy múa cùng bầy "sói".

Còn ở một số nước phát triển, ung thư chỉ là một căn bệnh nặng mà thôi, không có nhiều ý nghĩa về mặt nhân văn học đến như vậy, và chế độ quan trường cũng như chế độ tín dụng của họ phần lớn đều hoàn thiện, cả xã hội đều coi trọng cảm nhận của cá nhân. Về điểm này bệnh nhân ung thư bất đi rất nhiều đau khổ.

Viết đến đây, cảm thấy hơi mệt, có thể là do thời tiết, mặt trời chiếu có nóng đôi chút, nhưng còn hơn là trời oi ả, hôm nay lại có cảm giác như ngày hoàng mai (cuối xuân đầu hạ, mùa mai chín vàng, thường có mưa liên miên, ẩm ướt) vậy.

Ngày mai hãy tiếp tục.

Ngày 8/8:

BỆNH NHÂN U BUỒU (2)

Lại là một buổi sáng bình thường, thôi hãy viết tiếp chủ đề hôm qua.

Viết dài trong nhật ký là điều hiếm thấy, nhưng nghĩ tới lúc đầu viết những điều này và tác dụng mà nó có thể đem lại, tôi cảm thấy quan trọng nhất vẫn là viết ra những gì mình nghĩ trong

lòng, còn thể lệ như thế nào thì tạm thời vứt sang một bên.

Hôm qua nói đến quan niệm của Trung Quốc đối với ung thư, tiếp theo đây tôi xin nói đến việc chữa trị bệnh ung thư của người Trung Quốc.

Nếu như nói "quan niệm về ung thư" của người Trung Quốc là một bi kịch, thì việc chữa trị ung thư ở Trung Quốc giống như là một màn hỷ kịch hài hước màu đen; nếu như nói những quan niệm hoang đường làm cho các bệnh nhân ung thư Trung Quốc phải chịu khổ, thì cách chữa trị của Trung Quốc là một sự hành hạ.

Tôi là một bệnh nhân ung thư, trong thời gian vừa chẩn 5 năm rưỡi, không may trải qua các kiểu phương pháp chữa trị, tôi cảm thấy mình đủ quyền để nói đôi ba câu về chủ đề này.

Không thể nghĩ ngờ, các bệnh viện ở Trung Quốc cần phải là nơi chữa trị chính bệnh ung thư, trên thực tế, ở đó cũng đầy ắp người, ở bệnh viện u bướu Thượng Hải, nếu bạn không phải là quen thuộc nơi đó, thì rất dễ bị chấn động bởi bầu không khí ở đó: Trời ơi, sao mà nhiều bệnh nhân thế, bạn sẽ cho rằng hôm nay có chuyện gì lớn, thực ra chỉ là ngày khám bình thường mà thôi. Ngoài hành lang đầy người đứng chờ khám, nơi nộp tiền xếp một hàng dài, ai muốn tìm một chỗ nào đó để ngồi

cũng cảm thấy khó.

Từ khám cho đến nằm viện có thể phải mất một tháng trời, nếu như bạn không may mắn có bạn bè về mặt này. Nghe nói muốn nhanh hơn thì phải có bồi dưỡng, không ít hơn bốn con số.

Trong phạm vi bán kính vài cây số xung quanh bệnh viện, quán trọ nào cũng đầy bệnh nhân ung thư trọ, họ phần lớn đều từ những vùng xung quanh Thượng Hải đến, có một hai người thân đi cùng, trong những căn phòng tồi tàn nhưng tiện lợi này, họ tự nấu canh ba ba, chờ điều trị, hoặc tiếp nhận phóng liệu hoá liệu giống như những sinh viên ngoại trú vậy.

Dưới áp lực này, các bệnh viện biến thành nhà máy, vận hành việc chữa trị ung thư theo mô thức dây chuyền.

Phẫu thuật - Hoá liệu hoặc phóng liệu - Để nghị nhường giường

Phẫu thuật nói chung là xuất sắc, vì làm lâu hoá quen, bác sĩ ngoại khoa của Trung Quốc không kém gì của nước ngoài, số lượng công việc của bác sĩ nước ngoài không đáng để nói, còn bác sĩ Trung Quốc một năm phải vạch lên người bệnh nhân bao nhiêu nhất dao?

Tuy rõ ràng ra lệnh cấm, nhưng các phong bì cho bác sĩ mổ vẫn cứ không thể thiếu, một số bệnh

nhân đánh giá mình rất cao, vì vậy số tiền đưa cho bác sĩ cũng rất khả quan. Hiện nay bắt đầu đến cả các nhân viên phối kết hợp như bác sĩ gây mê cũng được thơm lây.

Đặc điểm của hoá liệu và phóng liệu của Trung Quốc lại càng đậm nét, rất ít người hỏi bạn có cần đến cái đó hay không, có thể chịu được hay không, nhưng lại có người quan tâm đến ví tiền của bạn có đầy không, có bảo hiểm lao động hay không, vì giá cả của các phương án hoá liệu khác nhau chênh nhau vài chục lần, thuốc bổ trợ hoá liệu đa phần là tự bỏ tiền ra mua, giá cả không ai kiểm soát nổi.

Tôi đã từng vài lần hoá liệu, nhưng trong sách y học mà tự tôi tìm thấy có viết rất rõ, tỷ lệ hiệu nghiệm đối với bệnh của tôi chỉ là 10%, nghĩ cũng đúng, đem tuổi đấm các loại thuốc độc lên người mình chỉ vì một nơi nào đó trên người có một ổ bệnh, xét theo lẽ thường tình cũng là một việc làm hiệu quả thấp, tôi đã quyết đoán vứt bỏ tới một nửa đơn thuốc hoá liệu còn lại. Còn tám người bạn cùng phòng với tôi đều chết trong vòng một năm sau khi đã hoàn thành đúng số lượng đúng chất lượng.

Đại bộ phận các bệnh nhân u bướu ở Trung Quốc đều đang lặp lại câu chuyện này, trước tiên là dùng các thứ thuốc hoá liệu giá rẻ, trong nước

sản xuất, độc tính có thể chẳng khác mấy so với thuốc sâu, sau đó thấy thể lực suy giảm, các con số trên giấy hoá nghiệm tụt hẳn xuống, đang cả đầu tóc đen chỉ một đêm đã khô xác, sau đó, theo lời dặn của bác sĩ ra hiệu thuốc ở cổng bệnh viện hoặc công ty nào đó mua các loại thuốc bổ trợ, nào là thuốc chống nôn, thuốc tăng tế bào trắng, tăng cường thể chất, chúng đều có một đặc điểm giống nhau là: lượng ít giá cao.

Tình hình phóng liệu cũng tương tự như vậy.

Thực ra, các bác sĩ phương Tây cũng đang phổ biến áp dụng hoá liệu và phóng liệu làm biện pháp chữa trị ung thư, tại sao tình hình ở đó lại làm người ta hài lòng hơn nhiều? Trình độ chuyên môn của vấn đề này vượt lên tâm hiểu biết của tôi, nhưng tôi biết có vài nhân tố khách quan tồn tại, hơn nữa được các bác sĩ thừa nhận: Một là sự khác biệt giống người, các thứ thuốc phóng liệu hoá liệu của chúng ta gần như đều được sản xuất theo như thuốc nhập khẩu, là thành quả nghiên cứu khoa học của người ta, người phương Tây có thể chống chọi được với tác dụng phụ của các loại thuốc này, còn người Trung Quốc thì chưa chắc. Tôi còn nhớ có một nhóm số liệu có thể phản ánh được sự thực này, trong 100 người Trung Quốc say rượu, thì có 95 người có thể nôn mửa, còn người da trắng thì hoàn toàn ngược lại, chỉ có 5 người có thể nôn mửa

vị nôn mửa, đó là do số người nát rượu ở phương Tây nhiều hơn nhiều so với chúng ta ở đây. Hai là sự khác biệt về điều kiện y tế cơ bản, các bệnh viện và bác sĩ của phương Tây hoàn toàn không phải đối mặt với nhiều bệnh nhân đến như vậy, điều này khiến các bác sĩ có khả năng tiến hành điều trị căn cứ vào sự khác nhau giữa từng người. Ba là sự khác biệt giữa phương pháp hỗ trợ hồi phục, điểm này các bệnh nhân ung thư ở Trung Quốc thiếu nhất, nguyên nhân có thể là vì chủ đề cũ mèm làm cho người ta cảm thấy chua xót kia: tiền. Ở nơi thu viện phí của bệnh viện u bướu, cả một tập tiền một trăm Nhân Dân tệ dày cộp đưa vào, một tờ hoá đơn thu tiền mỏng tang bay trở lại, tình trạng như vậy gần như diễn ra hàng giờ hàng phút. Chữa bệnh ung thư ở Trung Quốc rất cuộc mất bao nhiêu tiền, rõ ràng là không ai tính nổi, nói chung, tiền càng nhiều, tỷ lệ cơ hội sống sót càng lớn. Điều bất hạnh là phần lớn các bệnh nhân u bướu Trung Quốc đều chết sau khi đã trắng tay, làm cho người nhà ném trái cảm giác mất mát cả người lẫn của, thậm chí lâm vào cảnh họ hàng bốn bên còn nợ nần chồng chất. Bên trên tôi đã nhắc tới các bệnh nhân ung thư ở trọ trong các nhà trọ xung quanh bệnh viện, phần lớn họ đều thích đem tiền mặt đi chữa bệnh, nói chung dự trữ khoảng từ năm mươi đến một trăm ngàn Nhân Dân tệ, người nhà của họ

mỗi ngày ăn cơm năm Nhân Dân tệ một hộp, nhưng không tiếc tiền mua các liều thuốc tiêm một ngàn Nhân Dân tệ một ống, đợi đến khi tiền trong hòm trống rỗng, thì việc chữa trị kết thúc.

Cần phải nói rằng, chế độ bảo hiểm y tế của chúng ta đã cố gắng hết sức mình nghiêng về phía người bệnh ung thư, nhưng những thứ thuốc mà nó cam kết chỉ đủ cho chữa trị theo kiểu dây chuyền, chứ không phải bản thân việc chữa trị cần đến.

Viết đến đây, trong lòng tôi thực sự tràn đầy một thứ cảm giác không thể nói ra thành lời được, tôi có thể sống với bệnh ung thư đến ngày hôm nay, tuy gần đây không tốt lắm, nhưng cần phải cảm ơn bệnh viện và các bác sĩ đã tận tình chữa trị, nhưng đồng thời, tôi lại là một kẻ phản bội của cách chữa trị theo kiểu dây chuyền của Trung Quốc, tôi tự quyết định ngừng hoá liệu và phóng liệu mà các bác sĩ yêu cầu tôi làm, tôi không nghe theo lời của bác sĩ, ở rất nhiều mặt.

Mặc dù mang bệnh u bướu ở một mức độ ác tính khá cao mà có thể sống được gần sáu năm dường như là một "thành tích" không tồi, nhưng tôi vẫn không khỏi thường xuyên tự hỏi mình: Mình là người thông minh hay là một thằng ngốc?

Các bệnh viện của Trung Quốc muốn thực hiện

chức trách của mình tốt hơn, nhưng tỷ lệ nghịch giữa bệnh viện chuyên ngành ít và bệnh nhân đông làm cho họ chịu vô vàn áp lực, khó có thể thay đổi được hiện trạng; trình độ nghiên cứu khoa học tụt hậu làm cho trình độ chữa trị khó có thể tiến bước được; tình trạng lợi nhuận lớn, tỷ lệ thành công thấp lại gần như không bị chỉ trích đã làm cho họ dường như không có cảm giác lo lắng và chí tiến thủ; còn những hành vi vi phạm quy định của các nhân viên trong ngành lại càng ảnh hưởng đến thanh danh của họ và càng làm tăng thêm nỗi khổ của bệnh nhân.

Quả thực không biết đến khi nào tất cả những cái đó thay đổi ?

Tôi không thể thấy được ngày này, nhưng sẽ có người phải thấy được.

Ngày 9/8:

BỆNH NHÂN U BƯỚU (3)

Rơi vào dây chuyền, bệnh nhân ung thư Trung Quốc lại bắt đầu một quá trình đau khổ mới.

Gần như tất cả các bệnh nhân lúc này đều bắt

đầu cầu xin đến sự giúp đỡ của Đông y, ở Thượng Hải có một nhà thuốc thảo dược Quân Lực, đã mời và bồi dưỡng một loạt bác sĩ có trình độ nghiên cứu về chữa trị ung thư làm việc ở đó, kết quả là trở thành nơi tụ họp của các bệnh nhân ung thư, nó từng trong vòng một ngày bán hết hơn bốn tấn thảo dược.

Đông y có vị trí hết sức đặc biệt ở Trung Quốc, hơi giống như một thứ tôn giáo nguyên thủy, mọi người có hai sự trông chờ vừa thực tế vừa tinh thần về nó.

Đông y chữa trị bệnh ung thư có thể chia ra làm hai loại, trường phái cổ và trường phái mới. Trường phái cổ từ chối và bài xích sự cố gắng bằng Tây y, thậm chí từ chối các bệnh nhân đã qua đây chuyên ở bệnh viện, họ cho rằng qua chữa trị bằng Tây y làm hỗn loạn, nguyên khí của bệnh nhân bị tổn thương nghiêm trọng, cơ thể con người vốn là một hệ thống hoàn chỉnh, nay cho anh ta một thân thể đã thiếu mất một vài linh kiện quan trọng, đến thần tiên cũng bó tay. Họ kiên trì lối làm xa xưa, kể cả dùng bút chì viết quá trình bệnh, nhưng tư thế lại như là đang cầm bút lông. Họ trông chờ những bệnh nhân hoàn toàn tin tưởng vào Đông y, hoàn toàn tin tưởng không chút nghi ngờ đối với phương thuốc riêng, thử nghiệm mà mình thu thập, nhưng trên thực tế số bệnh nhân dám mạo

hiếm như vậy đã còn rất ít. Còn loại sau thì đã quen nhìn bản báo cáo CT và các loại giấy hoá nghiệm, đã quen với các cách làm của Tây y, vui lòng làm nơi hỗ trợ cho Tây y, giống như những người theo chủ nghĩa hiện thực thừa nhận và chấp nhận sự thực, đồng thời gắng hết sức mình giúp đỡ người bệnh từ góc độ chuyên môn của họ.

Tôi tiếp xúc với Đông y nhiều hơn nhiều so với Tây y, cũng đánh giá rất cao tay nghề cá nhân của họ. Có vài lần, tôi nghe mấy vị đức cao vọng trọng trình trọng nói với tôi: "Nếu như anh chưa từng dụng dao, thì tôi chắc chắn bệnh của anh có thể chữa khỏi", trong lòng quả thực có cảm giác không biết nói là gì nữa. Đối với một bệnh nhân mà nói, sự thực này thật là tàn khốc, cuộc chiến tranh học thuật này không công bằng đối với bệnh nhân.

Tôi đã uống vài năm thuốc Đông y, cảm thấy về mặt duy trì trạng thái làm việc tốt của tôi thì không thể phủ nhận công lao của nó, nhưng nó không thể hình thành nên một sự kiểm chế hữu hiệu đối với bệnh ung thư.

Khi nói chuyện với một số thầy thuốc Đông y có tuổi mà tôi tín nhiệm, tôi nghe thấy bản thân họ cũng đang than phiền về sự suy vi của Đông y. Một là sự phát triển của Đông y gần như là dừng lại, còn môi trường sống của con người thì đang thay đổi, thức ăn cũng thay đổi, thể chất cũng đang

thay đổi, dùng phương thuốc cổ đời Đường để cứu chữa người hiện đại, thì sẽ có kết cục như thế nào? Cần biết rằng đời Đường không có các ống khói, không có lỗ thùng tầng ô-zôn, không có các chú gà được sản xuất ra giống như thức ăn! Lại còn cả dược liệu, hàng trăm thứ cây cỏ mà tổ tiên của người Trung Quốc từng ném có rất nhiều loại từ lâu đã thay đổi mạnh về bản tính, hiện nay các thứ dược liệu trong các cửa hàng thuốc Đông y ở trong nước phần lớn đều được trồng nhân tạo, ngay cả nhân sâm cũng bán buôn tính bằng tấn.

Chỉ có một thứ không lạc hậu trong Đông y là quan niệm, một số tư duy triết học của tổ tiên đến nay vẫn còn đại diện cho quan niệm chữa trị tiên tiến. Đông y cũng không phải là chúa cứu thế của các bệnh nhân u bướu Trung Quốc, vì gần như mỗi một bệnh nhân chết vì bệnh ung thư đều đã từng tiến hành hoá liệu hoặc phóng liệu, cũng đã từng nuốt rất nhiều thang thuốc.

So với những gì Đông y mang tới cho bệnh nhân u bướu, sự tổn hại của các loại truyền thống xuất phát từ quan điểm của Đông y đối với người bệnh cũng không thể coi nhẹ.

Ăn uống là một ví dụ rõ nhất, bạn biết là bệnh nhân ung thư có bao nhiêu thứ không được cho vào miệng không? Thịt bò, thịt dê, tất cả các loại hải sản, hành, tỏi, hạt tiêu, rượu, trà, thuốc lá...Nếu

tôi liệt kê hết cả ra, thì có lẽ phải mất cả trang, có trời mới biết được những quan niệm đó có bao nhiêu phần có lý, tôi chỉ biết rằng, đây là một sự dày vò, là một sự tra tấn đối với cơ thể bệnh nhân. Tôi đã từng thực hiện thực đơn ung thư, nhưng cuối cùng tôi vẫn phải bỏ, chỉ tự kiềm chế mình một chút mà thôi.

Khí công lại là một sản phẩm phụ khác, tôi đã từng được người khác chữa cho bằng khí công, bản thân tôi cũng đích thân tự làm. Câu chuyện chữa bệnh bằng khí công người ta đã miêu tả nhiều rồi, nay tiếng tăm cũng rất kém, tôi cảm thấy nó có một tác dụng tự kỷ ám thị về tâm lý, còn các thứ khác thì không đáng nói đến. Còn bản thân mình luyện khí công thì còn có đôi chút cảm giác, nhưng sau khi tôi luyện khí công trong công viên được ba tháng, thì bản thân thấy dạ dày đã luyện được mấy chục năm cũng mắc phải bệnh ung thư phải đưa vào viện. Tôi cười đau khổ rời khỏi công viên, trong lòng hiểu ra: khí công thực sự có tồn tại, nhưng có bao nhiêu người có được kỳ duyên đó?

Các loại gừng cù, các loại hạn chế, từ ăn uống đến tình dục, các bệnh nhân u bướu Trung Quốc luôn sống trong quan niệm của Đông y, có thể người nhà và bạn bè cảm thấy đó là một cách thể hiện sự quan tâm yêu thương, nhưng cảm giác của bệnh nhân ung thư thì lại vô cùng tồi tệ.

Bệnh nhân ung thư rất cô độc, trên đầu họ có một chiếc lưới vô hình đang hạn chế sự tự do về tinh thần lẫn thể xác của họ, mặc dù nó được dệt nên bằng những thứ như tình yêu.

Khi các phương tiện thông tin đại chúng đưa tin một số nhân vật anh hùng nhưng không may người đó lại mắc phải căn bệnh ung thư, coi ung thư là một tuyệt chứng, dùng những từ ngữ hết sức thương tâm, nhưng độc giả đọc xong là xong, còn đối với những người cũng mắc phải căn bệnh này, thì quả là kinh sợ từng chữ một! Còn nữa, họ thường dùng những ngữ khí rất chắc chắn để đưa tin một số tiến triển trong lĩnh vực nghiên cứu về ung thư, chẳng hạn: "Một trường đại học của Đài Loan đã tìm ra một thứ cây có tác dụng tiêu diệt các tế bào ung thư", "Một viện nghiên cứu của Pháp đã tìm ra một phương pháp điều trị mới", gần như cứ mười ngày hoặc nửa tháng lại thấy một bài, tôi thật không biết tại sao lại có những bản thảo đó, sao chép cộp nhặt rồi đăng tất nhiên là hợp tình hợp lý, nhưng cần biết rằng, những thông tin như vậy sẽ có ảnh hưởng như thế nào đối với những người bệnh ung thư đang ngày đêm đứng bên bờ chết chóc, rất nhiều người sẽ đưa ra hành động, bước vào cuộc tìm kiếm thứ cây nào đó một cách cuồng nhiệt, hoặc giả có được nó nhưng tốn thời gian tốn tiền bạc, nhưng lại không biết sử dụng

như thế nào, số đông vẫn là trắng tay về. Tôi đã từng vì một bài báo như vậy mà khổ sở tìm kiếm trên mạng, cuối cùng tìm đến trang chủ của một viện nghiên cứu vốn dĩ không mấy tiếng tăm gì, bạn thử đoán xem, người ta đã phải dùng một bản thông cáo bằng tiếng Trung Quốc đọc rất khó hiểu, ý nói rằng gần đây không biết tại sao có rất nhiều thư từ và điện thoại từ Trung Quốc tới, và cả những người tới tận nơi tìm thầy tìm thuốc, quả thực là họ đang tiến hành một nghiên cứu nào đó, nhưng theo dự đoán lạc quan nhất, phải mất từ 5 đến 7 năm mới đưa ra thị trường châu Âu loại thuốc đầu tiên, xin rất xin lỗi nhân dân Trung Quốc.

Số thời gian và số tiền mà bệnh nhân ung thư tiêu tốn vì điều này không thể đếm xuể, nhưng tác động tâm lý được hình thành bởi nhiều lần thất vọng lại là chí mạng, không còn niềm tin sống sót, dù là có thuốc tốt thì có tác dụng gì?

Không có thứ bệnh nào lại làm thay đổi cuộc sống của một con người sâu sắc như bệnh ung thư: không còn sự nghiệp, người có chức thì chỉ còn là chức hư danh, người kinh doanh thì phát hiện thấy các đối tác của mình trở nên thận trọng hơn, tuy họ có thể đối xử với bạn tốt hơn trước đây; không còn cương vị nữa, lãnh đạo của cơ quan cũ an ủi bạn, hãy cứ nghỉ ngơi đi, có khó khăn gì cứ nói; cuộc sống gia đình thay đổi, con cái biết nghe lời

hơn trước, nhưng bạn không còn thấy chúng thể hiện tính nhỏ nhai khi ở trước mặt bạn. Một người bạn đồng bệnh tương liên của tôi một lần than phiền với tôi rằng, trước đây cuộc sống vợ chồng họ rất hoàn mỹ, còn bây giờ, chỉ cần anh ta không nói, thì việc đó vĩnh viễn không bao giờ xảy ra, khó khăn lắm mới có một lần, người vợ từng phút một nhẹ nhàng nói: "Cẩn thận, đừng để mệt!"

Các bệnh nhân ung thư Trung Quốc đang sống trong hoàn cảnh như vậy đó, có lẽ họ nhận được sự quan tâm nhiều hơn trước, nhưng môi trường đó rõ ràng không có lợi gì đối với sự bình phục sau bệnh tật, tôi không dám chắc ngoài sự chữa trị ở trình độ thấp ra thì môi trường đó có ảnh hưởng lớn tới mức nào đối với tỷ lệ tái phát cao đến mức chóng mặt của các bệnh nhân ung thư.

Tôi là người may mắn. Trong giai đoạn hồi phục của hai lần phẫu thuật, tuy tôi cũng trải qua những gì tôi kể trên, nhưng con người tôi có thể nói là khá dũng cảm, vợ tôi cũng hiểu tôi, ủng hộ tôi sống theo cách của mình, một nhân tố quan trọng khác nữa là tôi nhận được bàn tay giúp đỡ của bạn bè, khiến cho tôi rất nhanh có một nghề nghiệp mới, dùng sự thành công trong nghề nghiệp để bù đắp những mất mát trong các mặt khác.

Mãi tới bây giờ tôi vẫn còn cảm động về điều này, cần biết rằng, Trung Quốc xưa nay có câu 70

tuổi không nên ăn nhiều, 80 tuổi không nên ngủ nhiều, sợ vạn nhất có ghen. không cẩn thận ngủ quá thì khó mà sống nổi, còn sự hung hiểm của bệnh ung thư và sự mất thanh danh của nó đâu có kém gì? Sau lần phẫu thuật đầu tiên, tôi đến thăm giám đốc công ty Thượng Hải của công ty Tam Minh lúc đó là Tạ Vinh Tường, sau khi ông biết được tình trạng của tôi, vẫn còn nhiệt tình mời tôi cùng cộng tác; sau lần phẫu thuật thứ hai lại có những người bạn như Hồng Chí Vi, cô Thịnh Quân chìa bàn tay ra chào đón tôi...

Có lẽ, tình bạn chân thành và sự tôn trọng mới là liều thuốc tốt thật sự.

Là một bệnh nhân ung thư, tôi là con người bất hạnh, đồng thời cũng cảm thấy mình đã cố gắng hết sức rồi, đối với người nhà, đối với bạn bè, đối với xã hội, trong lòng đã tìm được sự bình tĩnh thực sự, không oán trách tiếc nuối.

Tôi cố gắng viết những điều này một cách khách quan và bình tĩnh, viết ra tất cả những cảnh ngộ của người bệnh ung thư, không phải là để chỉ trích cái gì, mà là hy vọng có người sẽ nhìn thẳng vào những vấn đề đó, làm điều gì đó giúp cho hàng triệu bệnh nhân ung thư xung quanh tôi.

Ngày 10/8:

CHA VÀ CON

Chiều hôm qua, bỗng nhiên nghĩ ra ý nghĩ hay, ôm lấy máy tính xách tay, cả nhà cùng đến khu nhà nghỉ Sa Gia Tân cách Thượng Hải khoảng chừng 100 cây số. Sa Gia Tân quả là rất nổi tiếng, một trong tám vở kịch tiêu biểu năm nào, "Sa Gia Tân" chính là nói về câu chuyện xảy ra ở đầm còi nơi đây.

Những năm đó, chúng ta không có lựa chọn nào khác là đem tất cả hứng thú thẩm mỹ của mình để thưởng thức tám vở kịch hiện đại mà bây giờ vẫn còn rất hay đó. Tôi thích nhất vở "Trí thủ Uy Hồ sơn" và "Sa Gia Tân", với tầm hiểu biết của một cậu con trai 10 tuổi, các tên thô phỉ và sự lừa gạt trong hai vở kịch này là những yếu tố chính của các bộ phim mà bây giờ gọi là phim kinh dị.

Sa Gia Tân còn một cái tên khác là Dương Trùng Hồ, nước hồ trong vắt, những hạt cát kim loại dưới đáy hồ như là gương vậy, người Trung Quốc biết đến nơi đây chủ yếu là nước hồ đã sản sinh ra một món ăn ngon trong dân gian, cua mai to. Loại cua đó có ngoại hình và tính cách rất dữ

dần, không ngờ trước lòng hiếu kỳ của con người điều đó không là gì cả.

Thăm lại nơi xưa, tôi đứng lặng bên hồ một hồi, hồ ở miền Giang Nam đều na ná nhau, tôi đứng bên bờ hồ, một thoáng mê hoặc, chí khí sát phạt năm nào nay ở đâu?

Một nơi phong cảnh dịu hiền như vậy lẽ nào đã từng xuất hiện thô phỉ?

Tôi nhắm mắt lại lắng nghe tiếng gió trong giấy lát, sau đó trở về phòng, bắt đầu viết nhật ký.

Tôi rất mê những câu chuyện chiến tranh, nhất là một loạt các cuộc chiến tranh mấy chục năm trước, vì mỗi một lần đọc những câu chuyện đó và nghĩ những chuyện đó, tôi đều không khỏi nhớ tới cha mình, vì ông đã từng tham gia rất nhiều cuộc chiến đấu trong đó, cũng vì hồi tôi còn rất nhỏ ông đã bắt đầu kể cho tôi nghe những chuyện đó rồi, mãi cho tới khi tôi mười ba tuổi thì ông mất.

Nay có thể tưởng tượng được mục đích và tâm trạng của cha tôi khi kể những chuyện đó, vì bây giờ tôi dường như đang làm những chuyện tương tự.

Khi tôi đứng trước lời mời của cái chết, có hai người có ảnh hưởng lớn đối với tôi, một là ông lão trăm tuổi khả kính mà tôi sắp sửa viết đến, còn một người nữa chính là cha tôi.

Năm cha tôi 34 tuổi, ông đã phải phẫu thuật tim một lần, người cầm dao mổ chính là chuyên gia ngoại khoa về tim giỏi nhất trong nước thời bấy giờ, ông ta nói, tỷ lệ thành công của phẫu thuật không cao, nhưng nếu thành công, thì bệnh nhân dài nhất có thể sống được 20 năm.

Năm 54 tuổi, cha tôi đúng thời gian ra đi, như là thực hiện một cuộc hẹn vậy.

Lời dự báo của vị bác sĩ "ma quỷ" kia quả là chính xác, không còn đến cả khoảng trống nào để tưởng tượng nữa.

Trong những ngày tháng vật lộn với bệnh ung thư, câu chuyện này thường luôn kích thích tôi, không biết có tới bao nhiêu lần, tôi gần như phẫn hận muốn gào lên một tiếng: Rốt cuộc là cái gì đã đeo lên người hai cha con tôi, để cho chúng tôi phải bắt đầu đếm ngược thời gian đến với cái chết khi còn đang ở độ tuổi tuyệt diệu nhất của cuộc đời! Vào khi sự nghiệp của chúng tôi mới bắt đầu mở ra, khi gia đình trải qua sóng gió đang tấp vào bến bờ yên ả, thì phải vứt bỏ tất cả những cái đó, vứt bỏ mọi điều tốt đẹp, chuẩn bị lễ cúng cho cái chết xấu xa đen đúa.

Trong những năm tháng của tôi và cha tôi, chúng tôi đều nhận được sự đánh giá cao của xã hội và bạn bè, chúng tôi đều thật sự làm người, cực

kỳ chịu khó học tập, tại sao Thượng đế lại chọn đúng chúng tôi, đây có phải là một cuộc thực nghiệm hay không? Nếu đúng, thì tôi xin thề rằng, ngày nào tôi lên Thiên đàng, tôi sẽ đập phá tan đi cái phòng thí nghiệm đó.

Nhiều năm sau khi cha tôi phẫu thuật, tôi mới đến với thế giới này, sau khi sống hết thời thơ ấu, tôi mới được mẹ cho biết lời dự báo của vị bác sĩ kia. Nay tôi vô cùng cảm kích về những năm tháng tuổi thơ vui vẻ mà cha tôi đã cho tôi, không có lấy một chút bóng đen của chết chóc, thậm chí không vội vã một chút nào, cha tôi luôn luôn nghiêm khắc, bình tĩnh nhưng lại không thiếu sự yêu thương đối với đứa con trai duy nhất của ông, đối với đứa con bé bỏng mà ông có được ở tuổi trung niên, gửi gắm mọi sự kỳ vọng của mình. Muốn làm được điểm này phải trả một cái giá thật không biết như thế nào, tôi tin rằng số người trải qua thử thách như vậy trên thế giới này không nhiều.

Tôi phải mất rất nhiều thời gian để thu thập được những từng trải của cha tôi, vì có rất nhiều chuyện lúc đó không thể nói được, có nói ra tôi cũng chưa chắc đã hiểu.

Cha tôi sinh tại một thị trấn nhỏ của huyện Nam Hội, ngoại thành Thượng Hải, nghe nói từng là một danh gia vọng tộc, nhưng cả vùng đó gần như nhà nào cũng có cách nói như vậy, cũng chưa

chắc đã là thật, tôi tin rằng khá giả thì có, vì đó là một miền quê trù phú thật sự, thế nhưng cha tôi lại không tận hưởng những năm tháng tuổi thơ của mình ở nơi trù phú đó, biến cố trong gia đình, sự bán phá của giặc Nhật làm cho cha chết mẹ tái giá, ông đeo lên người túi hành lý nhỏ, một mình đến nhà người họ hàng ở Thượng Hải.

Năm đó ông mới 6 tuổi.

Quê tôi cách thành phố Thượng Hải khoảng 40 cây số, hai năm trước về quê tảo mộ, tôi lái xe mất nửa tiếng thì về đến nhà. Tôi vừa lái xe, ngắm nhìn đồng rau cải hoa vàng hai bên đường, trong lòng vô cùng cảm khái: Một đứa trẻ 6 tuổi, lại cồng trên lưng hành lý của mình và 5 kilôgam gạo làm lễ ra mắt cho người họ hàng, làm sao ông có thể đi hết quãng đường này, ông đã đi mất bao lâu?

Người họ hàng cũng là họ hàng nghèo, câu chuyện tá túc dưới nhà người khác đều như nhau cả, 6,7 tuổi cha tôi đã phải kiếm lấy một công việc nhờ vào sự nhanh nhẹn của mình, hơn nữa còn là người làm trong quán cà phê, thực không hiểu ông có tài năng gì đặc biệt hay không.

Trong thời gian 10 năm, cha tôi đã tạo ra hai kỳ tích, một là ông đã nuôi sống mình ở một thành phố khó sống như Thượng Hải, hai là ông đã học được cách xem sách báo, tính nợ, còn có thể viết

một số văn bản giấy tờ bình thường nữa.

Năm 16 tuổi, ông quyết định không ở lại Thượng Hải nữa, ông lại một lần nữa "đi bộ" về quê, vào một đêm đông trời mưa, ông lặng lẽ lên một chiếc thuyền gỗ nhỏ đậu bên bờ biển, đi làm lính.

Đến đó thì mới biết, cánh bộ đội đó là Tân tứ quân.

Cha tôi kể cho tôi nghe rất nhiều chuyện trong bộ đội, nhưng để lại ấn tượng sâu sắc nhất là câu chuyện về măng mùa đông. Cha tôi nói, có một năm, họ bị bao vây, loanh quanh trên một hòn núi ở Triết Giang mất hai tháng, gần như không ăn thứ gì khác, chỉ có măng mùa đông với muối. Từ đó về sau, cả đời cha tôi không ăn bất cứ thứ măng gì, cũng không thích những đồ chế biến từ tre trúc. Còn măng mùa đông khi đó lại là món ăn ngon trong con mắt tôi, tôi còn nhớ khi đó rất ngưỡng mộ món măng đông với muối.

Khi giải phóng, cha tôi đã từ bỏ cơ hội được lên làm trung đoàn trưởng, lựa chọn về Thượng Hải. Còn trung đoàn của cha tôi đó thì không lâu lại lên đường đi Triều Tiên, cả trung đoàn bị tiêu diệt hết, không còn một ai sống sót trở về.

Ông vác súng trở về khu phố cổ Thượng Hải mà ông đã từng vất vả vật lộn 10 năm trời, vừa chờ tổ chức bố trí công việc, vừa vạch kế hoạch cưới vợ

ổn định gia đình. Cha tôi đã chọn người con gái cả của chủ nhà lúc bấy giờ của ông, mẹ tôi thành phần không tốt, nhưng tâm địa rất lương thiện.

Sau đó cha tôi vào làm lãnh đạo ở nhà máy giấy, có lương rất hậu hĩnh, thế là bắt đầu có chúng tôi, trước hết là hai chị gái, tiếp đến là tôi.

Mặc dù sự đe dọa của cái chết đã treo lơ lửng từ lâu, nhưng cha tôi vẫn thể hiện trước tôi rằng ông yêu cuộc sống như thế nào. Hai cha con tôi gần như chủ nhật nào cũng đi xem một bộ phim, lúc đó việc này là xa xỉ. Cha tôi không bao giờ kệt xỉn trong việc chi tiêu ăn uống, có thể lương của cha mẹ tôi lúc đó được coi là rất cao, trong ấn tượng của tôi thường là ăn rất ngon. Có đồ điện gia dụng nào mới, cha tôi đều nhiệt tình dùng thử, những năm 50, nhà tôi đã có đài loa 10 inch rồi, những năm 70, cha tôi mua một chiếc tivi 9 inch, sau đó nói với tôi: Mười năm nữa sẽ xem cái 19 inch, màu.

Mùa hè, đó là mùa của câu chuyện, cha tôi nói chung không thích ra ngoài đường hóng mát, thế là tôi ở nhà cùng ông, nghe đài, nghe cha tôi kể chuyện. Có một lần tôi hỏi cha tôi đã giết được một đại đội giặc hay không, nét mặt đau khổ và dằn vặt của cha tôi khiến cho tôi cả đời khó quên, ông trầm mặc một hồi lâu rồi mới nói: "Đó đều là người Trung Quốc, đều là dân thường cả!" Đồng thời, ông lại nói với tôi rất nhiều, muốn làm cho tôi hiểu thế

nào là "vũ dũng" thật sự.

Ngày hôm Mao Chủ tịch qua đời, tôi từ đường phố khóc lóc trở về nhà, đã là lúc lên đèn. nhưng cha tôi vẫn ngồi yên trong bóng tối, khi đó, cơ thể ông đã rất tồi rồi. Thấy tôi trở về nhà, cha tôi rất nghiêm khắc gọi lại, hỏi tôi tình hình trên phố, sau đó dặn tôi những lúc như vậy, tôi có thể làm những gì, chủ đề và thái độ như là đang nói chuyện với một người lớn tuổi vậy. Từ đó về sau cha tôi thường nói với tôi những vấn đề chính trị và xã hội, hai người chị của tôi lớn hơn tôi rất nhiều tuổi, vì vậy cảm nhận của họ về những điều này sâu hơn tôi.

Vì lý do sức khỏe, cha tôi đã từ bỏ cơ hội được thăng chức, nhưng tôi chưa từng thấy ông than vãn điều gì về số phận. Đối với nỗi đau bệnh tật, ông luôn luôn dùng nghị lực và sự kiên cường của một quân nhân để chống lại, ai có thể tưởng tượng được, một bệnh nhân nặng cả một đêm khó ngủ, mỗi buổi sáng tỉnh dậy, chân của ông vẫn được gấp ngay ngắn như chưa có ai từng nằm.

Đối với người mẹ đã đuổi một đứa trẻ 6 tuổi là ông ra khỏi nhà mặc cho tự sinh tự diệt, ông vẫn hàng tháng gửi tiền phụng dưỡng, không bao giờ ngừng lấy một tháng.

Cha nào thì con nấy?

Số phận tựa như bi kịch của chúng tôi giống

nhau biết nhường nào, chúng tôi kế thừa của nhau lòng nhiệt tình đối với cuộc sống, trách nhiệm đối với gia đình làm cho chúng tôi tuy cảm thấy đau đớn vì bệnh tật nhưng lòng dũng cảm lại tăng lên gấp bội, đối với bệnh tật, chúng tôi đều không bao giờ lùi bước như nhau.

Tôi rất muốn hỏi con gái tôi rằng, cha có để lại cho con đủ tài sản tinh thần hay không? Nhưng nghĩ tới câu hỏi đó sẽ không có câu trả lời, cũng đành phải thôi.

Bởi vì, tôi cũng vào giờ phút này mới có được toàn bộ đáp án, về tài sản mà cha tôi đã để lại cho tôi.

Ngày 11/8:

ME VÀ CON

Mẹ tôi cùng con giáp với tôi, lớn hơn tôi ba giáp, năm 36 tuổi mới có tôi.

Với tiêu chuẩn của người thường và của các nhà viết tiểu thuyết, cuộc đời của mẹ tôi phải nói là đầy sóng gió, trải qua nhiều gập ghềnh. nhưng tôi là con trai bà, lại chưa bao giờ thấy bà thể hiện

chút gì về điểm này cả, cuộc sống gia đình bị ảnh hưởng gì, bà cũng chỉ sống với hai chị gái của tôi một cách rất ôn hoà, theo cách của bà.

Trước đây tôi luôn cho rằng tuyệt đại đa số khí chất trên người tôi đều có được từ di truyền của cha tôi, như sự thích ứng với hoàn cảnh, sự linh hoạt kiến thức, khả năng chịu đựng giống như là một quân nhân chẳng hạn, nhưng với sự dày vò của bệnh tật, tôi lại càng cảm nhận được tất cả những gì mà mẹ tôi cho tôi, như một gien chìm vậy, chỉ hiện lên vào lúc mấu chốt.

Hơn hai mươi năm đầu của cuộc đời mẹ tôi là một đại tiểu thư không hơn không kém, cha của bà vừa là một nhân vật xã hội đen có vai vế nhất định trong các băng nhóm ở Thượng Hải, cũng là một trong những thương nhân làm lên từ bàn tay trắng ở Thượng Hải, tuy ông cùng một lúc có tới mấy bà, nhưng vị trí đại tiểu thư của mẹ tôi thì không gì có thể lay chuyển nổi.

Bốn anh em của ông ngoại tôi chạy đến đất Thượng Hải vào hồi đầu thế kỷ. khi đó xe chữa cháy của Thượng Hải là dùng ngựa kéo. Ông ngoại tôi là thứ hai, anh cả ông là ông già khả kính 105 tuổi mà tôi đã nhắc đến ở trên. Thượng Hải lúc bấy giờ có thể xảy ra bất cứ điều gì, mà xảy ra điều gì thì ngay cả mẹ tôi cũng không biết được chút gì. Và lại ông ngoại tôi mua đất lập nghiệp ở

Thượng Hải, buôn bán không ít, có mối quan hệ đi lại rất mật thiết với các thủ lĩnh xã hội đen như Hoàng Kim Vinh, lại còn nói được tiếng Anh, tiếng Nhật lưu loát, mà trước khi đến Thượng Hải, ông là người mù chữ.

Mẹ tôi làm một đại tiểu thư một cách rất yên ả, học một chút sách vở, biết đọc biết viết, nhưng ngoài những cái đó ra thì chẳng để lại một chút dấu ấn gì, duy chỉ có một điểm là mẹ tôi chưa bao giờ trở thành một cao thủ trong chuyện chăm lo nhà cửa như các phụ nữ Thượng Hải khác, rất nhiều việc nhà phải đến sau khi bà nghỉ hưu rồi mới học được.

Giải phóng rồi, quét sạch bọn phản động rồi, ông ngoại tôi chạy sang Đài Loan, đại tiểu thư ngày trước trong nháy mắt biến thành một thanh niên xã hội không có ăn không có mặc. Bà đối mặt một cách ôn hoà, không giống như các cậu của tôi phải chịu nỗi đau khổ từ bỏ chỗ sẵn của Đức và xe đạp Lan Linh. Mẹ tôi ra ngoài phố gia nhập vào dòng người tìm việc làm.

Cha tôi vác súng về quê và lấy mẹ tôi, bảo vệ cái gia đình này cả về chính trị lẫn kinh tế, mẹ tôi cũng tìm được công việc chính thức.

Nhưng cuộc sống yên ổn không duy trì được lâu, mẹ tôi lại phải bắt đầu lo lắng và bồn bả vì sức khoẻ của cha tôi. Thấy vợ ngày ngày vất vả vì

mình, tôi không khó tưởng tượng ra nỗi vất vả của mẹ lúc bấy giờ, nuôi hai người con gái còn nhỏ tuổi, nấu cơm dùng bếp than, ra ngoài không có xe, mua thức ăn như là cướp vậy, lại còn phải chịu đựng công việc theo chế độ ba ca ở nhà máy dệt nữa.

Tôi gần như chưa bao giờ nghe thấy mẹ tôi nhắc lại quãng đời này, mà chỉ nghe nói bà viết bao nhiêu là đơn xin gia nhập Đảng, nhưng đều không được như nguyện, cho dù bà có trở thành anh hùng lao động của Thượng Hải một cách vinh quang. Nguyên nhân rất đơn giản: thành phần không tốt.

Ông ngoại tôi ở Đài Loan không ngừng gửi thư về, mỗi khi vào lúc đó, tôi thường nghe thấy cha mẹ tôi cãi nhau vào lúc nửa đêm: "Đây là thư nhà."

Cha tôi nói: "Bây giờ là thư nhà, phong trào nổ ra, ai mà biết sẽ là cái gì? Tôi không thiếu tiền, không phải nhờ vả, hãy trả lại đi."

Trong thư ông ngoại tôi gửi mỗi lần đều có ảnh hoặc vài trăm đôla Hồng Kông, nhưng chắc chắn là ông thất vọng rất nhiều lần, vì tôi thấy ở trong hòm hàng đồng bằng chứng của việc gửi lại thư gửi lại tiền.

Mấy chục năm trước, làm một người mẹ Trung Quốc quả thực không dễ dàng gì, phải duy trì sự hài hoà trong gia đình với điều kiện thiếu thốn; phải đưa con đi làm nông dân vào lúc con cái

trưởng thành: phải cho con đi học hẳn hoi trong sự đòi hỏi có học phải có vôi rứt cổ; phải dành ra một quãng thời gian ngắn ngủi thanh thoi trong những ngày căng thẳng, gọi là ăn tết...

Khó khăn lắm những cái đó mới qua đi, thì cha tôi lại ra đi với lời dự báo, mẹ tôi phải một mình cang đáng con trai học đại học, may mà lúc đó gạo dầu củi lửa không đắt đỏ như bây giờ, có bạn gái cũng không cần phải đến quán bar, mẹ tôi mới có thể kham khổ nuôi cho tôi học được sự phạm.

Rất nhiều việc đến bây giờ tôi mới nhớ lại và hiểu được, vì thái độ xử thế ôn hoà của mẹ tôi làm cho chúng tôi rất ít khi cảm nhận được sự vất vả và nỗi khổ sở khi đó.

Bây giờ mẹ tôi đã không còn phải chịu đựng áp lực của cuộc sống nữa, ngoài bệnh tật của tôi, bà vẫn sống cuộc sống của mình một cách yên ổn, rất tích cực tham gia trường đại học dành cho người già, tổ đọc báo, rất say mê và tinh thông các phương pháp dưỡng sinh, nhất là xoa bóp lòng bàn chân, mẹ tôi đã từng đích thân làm cho tôi vài lần, tôi cảm thấy hết sức lành nghề.

Cha nào thì con nấy, mẹ thế nào thì con thế ấy.

Tôi thật sự cảm ơn mẹ đã cho tôi triết lý xử thế ôn hoà, để tôi có thể ung dung đối mặt với những đợt sóng gió hung hiểm như vậy.

Ngày 12/8:

CHỊ VÀ EM

Hôm qua bỏ thời gian ra chỉnh lý lại những gì mình đã viết xong và những bài viết đã đăng, vì mấy nơi cùng đăng một lúc, nên sợ làm rối độc giả mà thất lễ. Đồng thời còn chỉnh lý lại cả những thư từ của bạn bè gửi qua mạng. Tôi không dám hàng ngày giở ra xem thư từ của bạn mạng, mỗi lần xem, tôi đều phải mất rất nhiều thời gian để làm cho mình bình tĩnh lại, chỉ có vợ tôi sau mỗi ngày bạn rợn vẫn xem đến khuya.

Rất bất ngờ, tôi nhận được thư của hai người chị gái qua mạng, một người ở Thượng Hải, một người ở Thâm Quyển. Chúng tôi giữ liên lạc điện thoại thường xuyên, nhưng không thấy họ nói là biết gửi thư như các bạn mạng khác, nhất là bà chị ở Thâm Quyển, trước khi tôi viết nhật ký, chị ngay cả mở máy cũng không biết, thật không biết là chị phải vất vả thế nào thì mới vào mạng được.

Chị em tình sâu.

Theo lý, việc nhà chỉ là việc nhà, vốn là việc của nhà mình, nhưng có rất nhiều bạn bè nói rằng họ mong được biết nhiều hơn nữa những chuyện của tôi, để hiểu tôi sâu hơn, tôi cũng cảm thấy

rằng, gia đình của tôi đã hun đúc nên tuổi thơ của tôi, thực ra cũng đã từ lâu định hình cuộc đời tôi, không viết về những người nhà của tôi, quả thực khó có thể nói rõ được tôi là ai.

Tự đáy lòng mình, tôi không muốn quấy nhiễu họ.

Hơn 30 năm trước, khi cha mẹ tôi thuê một chiếc xích lô đón tôi về nhà, hai chị gái tôi đã một người 7 tuổi một người 8 tuổi rồi, đã là những đứa trẻ choai choai rất nhớ việc rồi, thân người cũng cao lớn, ưu thế đó vẫn giữ cho đến tận hôm nay, rất nhiều người nói chung tôi không có điểm nào giống nhau, họ cũng thường chọc tức tôi, nói rằng tôi được họ nhặt được từ trong thùng rác trên đường đi học về, nếu nhìn kỹ, thì cái thuyết thùng rác đó không thể tồn tại, vì vùng trên hai lông mày thường có những điểm giống nhau.

Con đường đời mà ba người chúng tôi đi hoàn toàn khác nhau. Khi người chị cả 14 tuổi, cha tôi mua một chiếc máy khâu gia đình bằng tem phiếu của mình, từ đó chị không bao giờ rời xa kim và chỉ, luôn kiếm sống bằng tay nghề của mình, mở xưởng mở tiệm, chủ đề luôn luôn là trang phục, con người chị cũng chịu khó, nhưng cũng chỉ duy nhất có chị luôn sống đơn giản và vui vẻ; cuộc sống của chị hai phong phú hơn, chị đã từng về nông thôn, nhà máy, cũng từng sang Mỹ học MBA, hiện

là giám đốc của một xí nghiệp quốc doanh cỡ lớn nổi tiếng ở Thượng Hải, chúng tôi có nhiều tiếng nói chung hơn trong các chủ đề đọc sách, thời sự, kinh doanh.

Bắt đầu từ nhỏ, họ như đã được phân công chăm sóc tôi ở những mặt khác nhau, người chị cả lo chuyện ăn mặc của tôi, may cho tôi quần áo mới, tất nhiên cũng lấy tôi để luyện tay nghề. Còn nhớ tết một năm, tôi mong mỗi chị cả may cho tôi một bộ mô phỏng quân phục, nhưng hai cái phù hiệu gài cổ áo rất quan trọng thì lại không dính vào nhau được, đành phải để tôi phanh cổ áo ra, hồi nhỏ tôi rất béo, lại mặc thêm bộ này vào, trông cứ như tướng cướp con vậy. Chị hai chăm lo việc chơi và học của tôi, không có việc gì là tôi lại theo chị, từ năm lớp một tiểu học tôi đã biết đọc tiểu thuyết dài, quả thực công lao của chị rất lớn.

Vào thời của tôi, gia đình như thế là rất bình thường, ba con có thể là con số lý tưởng, tôi từng đọc trong một cuốn sách nói gia đình 5 nhân khẩu là ổn định nhất, có lợi cho con cái trưởng thành nhất. Cha tôi rất sáng suốt là không căn cứ vào tiền lương của mình để quyết định sinh bảy đứa con hay tám đứa con, như thế môi trường sinh thái rất có thể sẽ xấu đi.

Tôi đã học được cách sống với người khác, có thể bản thân tôi cũng không biết nữa.

Trước khi tôi chơi riêng cùng với các bạn trai khác, có thể nói tôi được nuôi lớn bởi hai cô gái nhỏ, sự từng trải này làm cho tôi có khả năng quan sát và năng lực thẩm mỹ tinh tế, nhạy cảm, đây có thể là nguyên nhân mà một độ tôi trở thành cây viết thanh niên, cũng là cội nguồn năng lực biểu đạt của tôi.

Còn có một điểm rất quan trọng khác là hai chị gái tôi đã vô tình dạy tôi làm thế nào để sống với con gái. Trong nhiều cuộc tình của cả đời tôi, tôi chưa từng bị khó khăn bởi bạn gái, có chiêu số nào mà tôi chưa từng gặp? Nói theo cách của Giê- rô- rô: Tôi biết rằng tôi không đẹp, cũng không cao to khỏe mạnh, lại không giàu có, nhưng tinh thần của chúng ta bình đẳng, điều quan trọng hơn nữa là, tôi là người thật sự hiểu bạn nhất trên thế gian này.

Chiêu số này có thể nói là vô cùng hiệu nghiệm, nói với con gái "Tôi rất hiểu em" rất có uy lực, đàn ông không có gương có thể tóc sẽ hơi rối một chút, còn với phụ nữ thì không thể nào sống nổi, vì phụ nữ giống như con dơi vậy, dựa vào sóng phản xạ thì mới biết được mình đang ở đâu.

Các chị gái đã cho tôi rất nhiều, nhưng tôi lại không có cái gì báo đáp cả.

Một lần vợ tôi hỏi con gái, sinh thêm một cậu

em nữa có được không, bị con gái tôi từ chối một cách phần nộ, tôi có thể thấy được, con gái tôi phần nộ rất thật, không có chút gì giấu diếm cả, xung quanh nó rất ít gia đình có hai con, nhất là các bạn học trong nước của nó, nó cho rằng thêm một cậu em có nghĩa là mọi thứ của nó sẽ co lại chỉ còn 50%. Tôi đứng ngoài quan sát đầu tiên là kinh ngạc trước sự ích kỷ của con gái, tiếp đến lại cảm thấy lỗi không phải ở nó, cuối cùng là bị bao trùm bởi tâm trạng lo bò rắng rắng:

Vài năm nữa, các thầy cô giáo dạy môn ngữ văn sẽ giải thích rất vất vả các từ như em họ, anh họ, sau đó sẽ bị các học sinh hỏi vặn lại, tại sao lại có anh trai?

Lớp trẻ sẽ vội vã dựa vào nhau vì cô độc, sau đó rất nhanh lại cãi nhau và chia xa, chúng không quen sống chung.

Đứng trước sóng gió cuộc sống bất ngờ, bàn tay chúng đưa ra không có ai nắm, phải một mình đối mặt.

....

Thế nhưng, điều làm cho người ta chua xót nhất là chúng không còn được hưởng cái tình, sự hữu nghị, tình yêu chân tay ruột thịt mà lớp cha anh chúng từng có được.

Ngày 13/8:

CÔ ĐỘC

Cuộc sống trên đảo bình tĩnh và hiệp nghĩa, các biệt thự trên đảo Mặt trời có thiết kế rất mê người, nó kèm theo một nhà bếp nhỏ kết hợp đông tây, chúng tôi đem theo đồ dùng nấu nướng bằng điện đơn giản là đã có một sự hưởng thụ không tồi rồi.

Từ gạo ngon nấu thành cháo trắng, tiếp đến là các loại hoa quả đặc sản mua ở thị trấn xung quanh, ở đây có sản sinh một loại đặc sản mà ở Thượng Hải không biết tiếng lắm, ếch hun khói, ăn rồi khó quên, có người nói đã bỏ gia vị vào, nhưng dù là vậy vẫn cứ là cuộc sống điền viên.

Hai ngày hôm nay thành phố Thượng Hải đầy những lời cảnh báo, để ứng phó với bão, các phương tiện thông tin đại chúng đã thảo luận tới vấn đề qua sông khó, còn chỉ có một quãng đường vài chục cây số, ở đây lại rất tĩnh lặng.

Chiều hôm qua, ông Mã và nhà báo Vương Tiểu Tinh của tờ "Bắc Kinh buổi sáng" từ nơi xa đội mưa đội gió tới phỏng vấn, lòng yêu nghề của họ khiến tôi vô cùng cảm động, hơn nữa nói chuyện cũng rất hợp, làm cho tôi rất vui.

Mấy ngày viết nhật ký trở lại đây, mặc dù sự vất vả về thể xác rất lớn, nhưng từ người nhà đến bạn bè, từ nhân viên công tác trên mạng đến bạn bè ở một số phương tiện thông tin đại chúng ở Bắc Kinh, Thượng Hải, không ai là không tỏ ra giúp đỡ nhiệt tình và thông cảm thật sự, khiến cho tôi cảm thấy vô cùng cảm động, trong lòng tràn đầy một cảm giác sứ mệnh.

Cảm giác này thật hay.

Từ nhỏ nơi khu phố chúng tôi sống có một ông già kiếm sống bằng nghề làm sắt tây, cơ thể như một toà tháp bằng sắt, rõ ràng không phải là con người sinh ra và lớn lên ở cùng Giang Nam, mặt đen, đối lập với cái trắng của vỏ thép, ông già ngày nào cũng bày chiếc xe nhỏ ở trong ngõ, khi rảnh rỗi thì làm các đồ dùng trong nhà bằng sắt tây, đợi lúc có người đến tìm ông thay cái đáy ấm nước, hoặc đặt làm một món đồ chơi. Những người lớn đều nói ông già đã kiếm sống ở thành phố Thượng Hải ngay từ thời kỳ sau cuộc kháng chiến, nhưng không ai biết được rõ về ông, vì ông gần như không nói chuyện.

Mấy năm gần đây, người Thượng Hải rất ít khi cần đến tài nghệ của thợ sắt tây, ấm nước hỏng thì vứt, vào siêu thị mua cái khác. "Bạn tri âm" của ông già cũng từng người một bỏ đi, và cuối cùng người ra đi là bản thân ông già.

Ông ra đi rất lặng lẽ.

Tôi từng muốn viết một đoạn chuyện về người đàn ông Quan Đông nửa đời người sống trong mưa khói Giang Nam này, hư cấu một chút thế giới tình cảm của ông, xem bàn tay kia hình thành cuộc sống của mình trong sắt tây tựa dao kiếm như thế nào, nhưng còn đoạn ông ra đi thì tôi viết thế nào cũng không được, vì thế đành phải gác lại.

Nếu bây giờ tôi lại viết lại đoạn đó, tôi nghĩ, chắc chắn tôi có thể tìm được cảm giác đó.

Một tháng, đã tròn một tháng, 31 ngày trước, đã một tháng kể từ sau khi ông già giao nộp công việc của mình.

Đây là một nét ông tự vạch cho mình: Một tháng.

Chỉ cần một tháng không nhận được việc đã cho thấy thế giới này không còn cần thợ sắt tây như ông nữa, đây cũng là một nét ông già vạch cho mình.

Ông già ngồi dậy từ trên giường, lắng nghe những ý nghĩ đó chạy đi chạy lại trong lòng mình, vừa chậm rãi mặc quần áo cho mình.

Có một cái gì đó đang chảy ra ngoài qua huyết đạo dưới chân ông, giống như chiếc ấm nước bị rò mà ông vá cả đời mình.

Cuối cùng ông đã mặc xong chiếc cuối cùng,

rất giống chiếc mũ, mặc dù lúc này bên ngoài cửa sổ tiếng ve sầu đã kêu.

Việc tiếp theo đó ngay cả ông già cũng không thể hiểu nổi, dường như có một sức mạnh nào đó thúc vào sau lưng ông, ông bỗng nhiên ngã vật xuống, và trước khi tiếp xúc với đất, ông già đã thăng thiên.

Không ai cần đến anh, anh có thể ra đi, anh có thể yên tâm dưỡng bệnh được rồi....

Mỗi một bệnh nhân ung thư đều đã từng nghe những câu nói như vậy, tôi cũng đã từng nghe. Trong phần lớn các trường hợp, nó đều là xuất phát từ thiện ý. Nhưng những lời như thế đều như dao như kiếm, còn cái nó cắt đứt là cuống rốn hay là chặt đứt sợi dây xích, điều đó tùy vào từng người.

Con người là một loại động vật như thế này, khi chúng kết thành bầy đoàn thì rất mạnh mẽ, khi chúng đơn lẻ thì chỉ cần cảm giác cô độc đơn giản cũng đủ giết chết chúng.

Kể từ ngày trở thành bệnh nhân, tôi đã rất cẩn thận giữ mối liên lạc với thế giới bên ngoài, không để cảm giác cô độc và các tế bào ung thư hợp tác với nhau hoành hành. Còn nhớ lần đầu tiên mổ, chị hai tôi đã đưa chiếc điện thoại di động cho tôi, lúc đó điện thoại di động vẫn còn là một thứ đồ xa xỉ, đêm hôm trước khi mổ, tôi còn dùng điện thoại

chỉ bảo cho các anh em đang gắng sức ở phòng làm việc. Tôi ý thức rất rõ, nếu như tôi dừng lại, thì thế giới này sẽ không đợi tôi nữa.

Trường hợp này rất giống những cuộc di chuyển lớn của các loài xảy ra ở vùng hoang mạc châu Phi. Xem ra phần lớn loài người đều sống yên ổn ở chỗ cũ, nhưng nếu bạn quan sát từ góc độ khác, thì loài người đang điên cuồng thay đổi cuộc sống của mình, nguồn sức mạnh ra sức theo đuổi tiến bộ khoa học kỹ thuật chỉ có ở các loài động vật đang trong cuộc di chuyển, chỉ có điều, quá trình di chuyển này dài hơn, người thường hoàn toàn không thể biết điểm cuối cùng của nó ở đâu.

Bây giờ tôi đã biết, mỗi một bệnh nhân đều là những kẻ chậm bước trong quá trình di chuyển này.

Quả thực không cần phải than vãn điều gì, chỉ là quy luật tự nhiên mà thôi, hơn nữa không ai trong chúng ta có thể chạy tới điểm cuối, ai cũng phải có một ngày nào đó dừng lại.

Cảm giác bị bỏ rơi 30 ngày có thể giết chết một ông thợ sắt tây, giết chết chúng ta thì cần bao nhiêu lâu đây.

Ở đây tôi muốn tặng quý vị một món quà sau này có thể tặng lại cho người khác, đó chính là: Sự cần thiết.

Hãy đến thăm người bạn thân yêu của mình

với sự "cần thiết", nói thẳng với anh ta rằng: Tôi rất cần anh.

"Hãy mau mau bình phục, anh đã nhận lời tháng tới giúp tôi sửa nhà rồi cơ mà."

"Anh tranh thủ sửa giúp tôi bài luận văn này."

"Máy tính của tôi hỏng rồi, anh bảo phải làm thế nào?"

"Con gái tôi cần mua dương cầm, cần phải mất 2000 Nhân Dân tệ, có mua hay không? Anh quyết định giúp."

Tôi rất may mắn, tôi đã nhận được rất nhiều món quà như vậy, từ những người bạn của tôi.

Ngày 14/8:

HỌ TÊN

Nhận được điện thoại hỏi thăm của một người bạn thân, giọng rất sốt sắng, nói rằng gọi điện thoại về nhà tôi không ai nhắc máy, liệu có chuyện gì xảy ra chẳng. Tôi nói với anh ấy chỉ đi vắng hai ngày, không cần phải lo lắng. Đầu bên kia điện thoại thoải mái hẳn, sau đó nói sớm hôm nay anh

ấy nằm mơ: Mơ thấy tôi khỏi hẳn, cục bướu trên cổ mất đi, không biết vì sao mơ, vì vậy rất sốt ruột điện thoại hỏi thăm.

Gác điện thoại, tôi vừa cảm động vì sự chân thành của tình bạn hồi cùng học, vừa xúc cảm bởi năm tháng làm thay đổi con người tôi. Nghĩ tới những thiếu niên cùng học năm xưa, tràn đầy khí thế, thực không biết buồn là gì cả, chứ đừng nói đến một giấc mơ, dù là mơ cả đêm cũng dám gác bỏ lại đằng sau.

Những người lớp như tôi sống trong một thời đại hoàn toàn vô thần, vì không có sự thể nghiệm thờ thần, nên chúng tôi cũng không coi những nhân vật đương đại là thần thánh như trong một số sách nói. Quá trình trưởng thành này làm cho chúng tôi cả đời này không thể biến thành người theo thuyết có thần trung thành được, nhưng ảnh hưởng to lớn của nền văn hoá truyền thống Trung Quốc cuối cùng vẫn cứ che khuất chúng tôi vốn chạy càng ngày càng chậm, bức tường hiện thực cũng đang đuổi theo chúng tôi, thế là chúng tôi ra sức tiếp nhận hình thái nguyên thủy của thuyết có thần: chủ nghĩa thần bí.

Mặc dù chúng tôi phần nhiều là vào chùa thắp hương, vào nhà thờ lễ, nhưng chúng tôi làm như vậy chỉ là vì tin rằng ngoài thế giới mà chúng tôi đã biết ra còn có một sức mạnh mơ hồ, có thể làm

thay đổi hoàn toàn bộ mặt cuộc sống của chúng tôi, chứ không phải là tiếp nhận một thứ giáo nghi nào. Thái độ này càng gần với sự tôn trọng của chúng tôi đối với ngưỡng vô tri vô lực.

Nói chung, chúng tôi cho rằng, các nhà tướng số, nhà chiêm tinh cao minh, thiên tài bói chữ đều thông qua con đường thấy được chân tướng của thế giới thần bí kia, tuy họ cũng là con người như chúng ta, nhưng một tài năng bẩm sinh nào đó khiến cho họ có được một số kỹ năng có thể giải đọc được một số đoạn thông tin.

Mỗi một người gặp phải biến đổi lớn trong đời giống như tôi đều đã từng nhờ vào sự giúp đỡ của họ, vì có thứ chân lý trần tục nào có thể giải thích được bi kịch xảy ra đối với hai cha con chúng tôi? Có thuyết "lẽ thường tình" nào có thể làm cho trái tim tôi tỉnh lặng như mặt nước?

Tôi đã vài lần làm bạn với các nhà tướng số, cũng có người phải vất vả lắm mới tìm được, cũng có người tình cờ mà gặp. Tôi chỉ thích gặp những người mù, vì tôi tin rằng xuất phát từ một hiện tượng bù đắp thần bí nào đó, năng lực ở một mặt khác của họ sẽ được tăng cường.

Mỗi một nhà tướng số đều nói quan điểm của họ, phần lớn các kết luận tôi đều quên cả, duy chỉ để lại cho tôi một ấn tượng rất sâu sắc là họ đều

nói rằng tôi là người rất thông minh. Đây là lời nói khen ngợi mà với ai họ cũng nói hay là một đoạn thông tin chân thực trong số phận của tôi?

Gần như mỗi một bệnh nhân ung thư đều đã từng đi xem bói, phải, chỉ cần chiếc ghế trong phòng nhận giải ở Gionevơ kia còn trống, thì những chuyện như thế không thể thiếu được.

Thái độ của tôi đối với xem bói hơi giống bình luận viên cổ phiếu với dân chơi cổ phiếu, mặc dù biết nó chẳng có ích lợi gì, nếu như làm theo nó sẽ lại càng tồi tệ hơn.

Thái độ này mấy tháng trước bỗng nhiên thay đổi.

Qua bạn bè giới thiệu, vợ tôi quen với cô họ Thạch ở Hàng Châu, rất hợp duyên, chẳng mấy chốc đã trở thành bạn thân, thường gọi điện cho nhau, hơn nữa toàn là đường dài thêm "dài".

Cô họ Thạch không phải là người tìm tòi sự thần bí chuyên nghiệp, lại càng không kiếm sống bằng cái đó, cô đã từng nhận được sự giáo dục đại học hiện đại, hơn nữa còn là môn vật lý, quá trình từng trải của cô cũng rất gập ghềnh, chỉ say mê với những loại danh tính học, kinh dịch, thuật số, rất nổi tiếng trong giới bạn bè.

Hôm đó, cô Thạch nhận lời mời của vợ tôi đến Thượng Hải, tôi đánh xe đi đón cô, vừa gặp mặt

lần đầu đã có cảm giác rất lạ, thứ nhất là sự trẻ trung của cô, vì sự trẻ trung đó không liên quan gì với tuổi tác thực tế, lại càng không đáng gì đến trang điểm này nọ, đó là kết quả của việc một người nhiều năm giữ được vẻ hiếu kỳ mạnh mẽ của một đứa trẻ; hơn nữa, ngay cả dung mạo của cô, nếu cho mười người đoán xem cô ở thành phố nào, tôi nghĩ chỉ ít có tới một nửa sẽ nghĩ tới Hàng Châu. Theo lý thường tình mà nói, hễ nơi nào đã từng là thủ đô thì đều trải qua một sự di dân quy mô lớn, sự hỗn tạp về giống người cũng khó tránh khỏi, nhưng người nơi nào đều có đặc điểm của nơi ấy, Hàng Châu vẫn giữ được sự thuần khiết của mình, xem ra ma lực của môi trường lớn hơn nhiều so với những gì chúng ta đã biết.

Khi nói chuyện với cô Thạch, chủ đề chủ yếu tập trung vào tính danh học, cô giới thiệu với tôi về lý luận của môn này bị đa số người hoài nghi, nói đến vì có người làm cho nó dung tục hoá và đơn giản hoá, thậm chí thương mại hoá nên hiện nay nó đang ở vào trạng thái rất khó khăn.

Tôi đưa tên mình ra để làm ví dụ, cô Thạch nói để làm rõ toàn bộ hàm nghĩa của một họ tên cần phải mất rất nhiều công sức. với kết quả ban đầu, tên của tôi vốn dĩ không tồi, nhưng lại đặt phải chữ "ấu" nên có nghĩa hung hiểm.

Tất cả các nét của chữ "ấu" đều là nét cong,

không có nét ngang bằng hay sổ thẳng, bên phải lại đầu tiên có bộ dao... Đây là phương pháp giải thích tính danh học đơn giản, nhưng tôi cảm thấy cách nói rất hình tượng, tôi có thể hiểu được.

Về sau tôi mua một cuốn tính danh học của Huệ Duyên Thiền Sư, trong đó liệt kê vài ngàn chữ thường dùng để đặt tên, tôi đọc kỹ một lượt, phát hiện thấy đánh giá về chữ ấu xếp ở vị trí sau cùng, đại sư ngay cả đến phép lương phân cũng không chịu dùng, chỉ nói điểm xấu, chứ không có lấy một nửa điểm tốt, không như những chữ khác là còn có sự phân biệt về công dụng, giới tính gì gì.

Tôi giận đến mức ngửa cổ lên than trời.

Thực ra, khi cô Thạch nói đến chữ ấu, trong lòng tôi đã giật mình, biết rằng quả thực cô có thể thấy được điểm gì đó.

Trong họ tên của tôi, duy chỉ có chữ này là không phải do cha mẹ cho, mà thuần túy là một sự nhầm lẫn hoang đường xảy ra trong những năm tháng hoang đường. Cha tôi vốn đặt tên cho tôi là "Hựu Thanh", nhưng khi đến khai báo hộ khẩu, thì người công an hộ khẩu lại viết nhầm thành chữ ấu. Ông không chịu bỏ thời gian quý báu trong giờ làm việc của mình để đi sửa một điều mà ông cho là vô nghĩa ấy, mà vào thời trẻ con đầy rẫy ấy, một đứa trẻ chỉ cần có một cái tên là đủ rồi, còn gọi thế nào

thì không thành vấn đề. Lúc đó một ngày có tới vài chục người đến đăng ký tên cho con là Quốc Khánh, Kiến Quốc gì gì đó.

Cha tôi không kiên trì đòi đổi, thế nên cái tên này tôi dùng mãi đến tận ngày hôm nay.

Ngày nay những người làm cha mẹ, chọn chữ đặt tên cho con có khi phải mất mấy tháng trời, phải mất vô số lần bàn bạc, còn câu chuyện đặt tên của tôi chắc họ cũng không thể tưởng tượng nổi.

Lẽ nào tất cả những khốn khó, những đau khổ mà tôi phải chịu đựng lại bắt nguồn từ một sai lầm nho nhỏ như vậy? Nếu đúng, thì tôi nghĩ tôi sẽ không thể nào chịu đựng nổi kết cục nhẹ nhàng ấy, nếu không đúng, thì còn có cách giải thích nào hơn thế nữa?

Vợ tôi đưa tên của con gái tôi cho cô Thạch để cô về nhà tính toán kỹ càng hơn.

Tôi đặt tên cho con gái là Lục Thanh, ý nghĩa rất đơn giản, bầu khí quyền, sự bao dung, ngày ngày tiến tới, đây là kết quả của 8 năm tiếng Trung mà hai chúng tôi cộng lại, hơn nữa, tiếng Thượng Hải Lục Thanh với Lạc Thiên đồng âm, chúng tôi mong con gái sẽ luôn vui vẻ.

Một ngày sau, cô Thạch từ Hàng Châu gọi điện tới, nói đã đổi xong tên cho con gái tôi: Thêm một chữ "Hữu" vào cuối tên.

Tôi vô cùng sửng sốt, vì câu chuyện về chữ "Hựu" này cô Thạch không biết, mà trong biển chữ mênh mông, sau ba mươi năm, con gái tôi lại vẫn dùng tới chữ "Hựu" này.

Đây là một sự kết tiếp, hay là một sự bù đắp, hay là số phận?

Đến đây, tôi đã không cần bất kỳ sự giải thích và nói rõ nào nữa, vợ tôi tuy mất một ngày vất vả (những người làm ở đồn công an quả thực không muốn đổi tên) để đổi tên cho con gái tôi.

Lục Thiên Hựu.

Nhưng đề nghị đổi tên của vợ tôi đã bị từ chối.

Ngày 15/8:

CÂU CHUYỆN CỦA HÀNG HÀNG KHÔNG PHÁP

Cách đây hai ngày tôi được biết một trong vài chiếc máy bay Concorde còn sót lại trong những thành quả lớn lao của người Châu Âu đã bị rơi, tôi rất lấy làm buồn, vì tôi rất thích ngoại hình đang rộng như cánh chim lớn của nó, chắc chắn là ý

tưởng của một dân tộc lãng mạn, chứ không phải là yêu cầu về khí động lực học, hơn nữa nó vẫn rất an toàn, chưa từng rơi bao giờ, không giống như những chiếc Boeing kiểu kim cương biến dạng kia.

Mấy ngày không để ý tới báo chí, hôm nay lật giở báo cũ, thì phát hiện thấy một tin ngắn liên quan tới việc này làm tôi giật nảy mình: Các hành khách bị rơi cùng máy bay mỗi người được 2,4 triệu đôla Mỹ.

Giá như tôi cũng ở trên chiếc máy bay đó thì hay biết mấy!

Tôi gần như không suy nghĩ bật ra ý nghĩ này, và sau đó thì mới hiểu suy nghĩ này có nghĩa là gì.

Kể từ sau khi tôi tiếp nhận sự thực cái chết cách tôi rất gần đến nay, tôi vẫn lần đầu tiên cảm thấy một cách mạnh mẽ về sự thay đổi của thực tế này đối với tâm hồn tôi.

2,4 triệu đôla, bản thân tôi hoàn toàn không dùng đến số 2,4 triệu đôla này, nhưng lại có thể trở thành viên gạch làm tâm hồn tôi thăng bằng, khiến cho tôi không sợ chết, không còn tiếc nuối vì chết.

Nếu như chuyến bay đó bán vé lại, thì nó sẽ đầy khách, chỉ có điều tất cả những người ngồi trong đó đều là những người như tôi.

Thực ra, chúng ta trước nay đều có một sự

hiểu lắm, cho rằng con người sợ chết, thế nhưng, với sự trí tuệ của linh hồn của muôn loài, vừa đã biết được rằng chết là điều không thể tránh khỏi, sợ cũng vô ích, tại sao vẫn cứ sợ? Tối ngày hôm nay gần kề cái chết đến như vậy, tôi bỗng nhiên hiểu ra, cái mà con người sợ không phải là bản thân cái chết, mà là những đau đớn và bệnh tật luôn đi cùng với cái chết như hình với bóng; con người đau khổ không phải là vì không hiểu gì về thế giới sau khi chết hay phải già từ thế giới phồn hoa của nhân gian, mà rất ít người cho điểm cao cho chất lượng cuộc sống của mình trong cuộc thi mà đề bài của nó là cái chết, phần lớn mọi người đều từ bỏ thế giới này cứ một bước lại ngoài đầu ba lần với đau khổ chưa sống đủ, chưa sống tốt, chưa sống thoải mái.

Khi không thể né tránh được đau khổ, hoặc bạn may mắn cảm thấy sống đủ rồi, sống tốt rồi, sống thoải mái rồi, thì quả thật chết không đáng gì cả.

Tôi có một người họ hàng xa, đã sống được 105 tuổi, lái xe ô tô vừa vận 60 năm, sinh được 9 người con nhưng chỉ sống sót có một, mà người con gái duy nhất này lại bị đẩy đến nông trường cải tạo lao động với tội danh không đáng có vào những năm tháng hoang đường kia, cả đời ông già chịu nghèo, do từ nhỏ đã nuôi nấng tôi, nên tôi đặc biệt gần gũi

ông, tôi còn nhớ chưa từng thấy việc mà chúng tôi cho là hạnh phúc xảy ra trong cuộc sống của ông. Đến sau năm 90 tuổi, tôi vẫn đến thăm ông hàng năm, ông vẫn giữ được tỉnh táo, nhưng chủ đề chúng tôi nói chỉ còn lại có một, mỗi một lần, ông đều yêu cầu tôi chuẩn bị sẵn xe dùng cho đám tang của mình, "ít ra phải có hai chiếc xe khách lớn", chủ đề này chúng tôi nói với nhau vừa vặn 15 năm.

Bây giờ nghĩ lại, sự giác ngộ đối với cái chết của ông già khả kính này có lẽ đã vô tình ảnh hưởng đến tôi trong 15 năm qua. Tôi đã sống đủ chưa? Ông trời đã cho tôi chưa đầy 40 năm thời gian, có thể chỉ bằng một nửa thời gian mà ông cho người khác, cho dù ông có thiên vị, thì cũng đã lật giở hết tất cả cuốn tranh mà đời người có cho tôi xem rồi, tôi cũng có quyền than vãn là chưa kịp sống một cách ung dung; tôi đã sống tốt chưa? Những năm trở lại đây tôi chưa từng bị đói khát và rét mướt hành hạ, tôi ra ngoài có bạn tốt, ở nhà có vợ hiền, trên có cha mẹ hiền từ, dưới có con gái ngoan, ăn có cá, ở có nhà, đi có xe... Những tất cả những cái đó là hợp tình hợp lý, tại sao lại bắt tôi phải rũ bỏ ra đi vào lúc này? Tôi đã sống thoải mái chưa? Tôi biết rằng những cảnh đẹp của đời người tôi đã trải qua đến bảy tám phần mười, cho dù có nửa đời sau, thì cũng chỉ là trùng lặp lại mà thôi, nhưng tại sao tôi không thể ôn lại như những

người khác?

2,4 triệu đôla là một ký hiệu, một ký hiệu bao hàm tất cả những điều tiếc nuối của tôi.

Nhưng cái chết không có sự tiếc nuối sẽ là như thế nào, chắc chắn những người bình thường không thể nào mong có được.

Tôi dần dần hiểu ra đôi chút về thượng đế đang chơi trò gì, đời người như một vườn trẻ lớn, buổi sáng, Thượng đế bỏ đồ chơi và những thức ăn ngon ra cho bạn, nhưng đến buổi chiều tối, Thượng đế lại thu tất cả mọi thứ lại, để cho bạn cảm thấy một nỗi đau được rồi lại mất. Đối với phần lớn mọi người, nỗi đau được rồi lại mất còn lớn hơn nhiều so với niềm vui có được cái gì đó.

Đây chính là sự đau khổ của cái chết.

Tôi chẳng qua chỉ là kẻ rút lui sớm khỏi vườn trẻ kia.

Nếu chuyến bay của hãng hàng không Pháp có thể lặp lại một lần nữa giống như trò chơi trên máy tính, nếu vé máy bay có thể chuyển nhượng, thì chắc chắn trong phòng vé của hãng hàng không Pháp sẽ diễn ra một màn bi hài kịch trần gian không ai có thể quên nổi: Những người cầm vé sẽ tìm mọi cách thuyết phục bạn mua chiếc vé đang cầm trong tay anh ta, tất nhiên khỏi cần nói đến giá vé, chưa biết chừng còn có thưởng lớn nữa; còn

những người mua vé như tôi thì sao, thường lớn không còn ý nghĩa gì nữa. có thể tôi sẽ tìm lấy một người đáng để giúp đỡ nhất, có thể, vé ngồi cạnh cửa sổ cũng quan trọng...

Chết đi một cách rõ ràng mình bạch.

Ngày 16/8:

XE VÀ TÔI

Khi dọn dẹp đồ đạc, trông thấy chiếc bằng lái xe của mình, bèn thuận tay nhét vào trong túi áo sơ mi, sau đó lại nhớ đến và lấy ra nhìn một chút, cái nhìn này khiến tôi phát hiện ra một thực tế:

Bằng lái xe của tôi đã quá hạn mấy ngày rồi.

Thực tế này khiến tôi trầm mặc một lúc lâu, không phải là kiểu trầm mặc không nói nên lời, lúc này tôi vốn đang ở nhà một mình, không có ai để nói cả, sự trầm mặc của tôi là sự trầm mặc của tâm hồn, tôi cảm thấy được toàn bộ thể xác tâm hồn của mình đều từ chối bình luận về điều này.

Sự trầm mặc của tâm hồn.

Tôi đã không thể lái xe, vì trước đây không lâu

tôi đã bắt đầu sử dụng thuốc mê để chống lại sự đau đớn của bệnh ung thư. trên hộp thuốc đó ghi rất rõ là không được lái xe.

Lần cuối cùng tôi lái xe là lần đi Hải Nam, tôi một mình lái xe chạy thẳng đến sân bay quốc tế Phố Đông cách nhà gần 60 cây số.

Phải mất một hồi lâu tôi mới khôi phục lại được trạng thái bình thường, nghĩ vừa rồi kiểu như là máy tính lịm đi kích thích mình cũng thật là lạ, rõ ràng biết rõ mình không thể lái xe được nữa, tại sao vẫn còn quyến luyến với việc bằng lái vô tình quá hạn? Đợi đến khi tôi bắt đầu lặng lẽ nhớ lại quá trình và niềm vui thú của việc lái xe, tôi bỗng nhiên hiểu ra, chắc là tại tôi nghĩ nhiều quá trong cùng một lúc, cũng như máy tính cùng một lúc mở hàng đồng văn bản vậy.

Bốn năm trước khi học lái xe, tôi đã là một bệnh nhân ung thư rồi, tôi không nói thực tế ấy cho thầy dạy, sợ làm ông hoảng. Tôi học rất chăm chỉ, kể từ khi ra trường chưa bao giờ tôi học tích cực như vậy, ngay cả luật giao thông cũng đạt điểm tối đa (không nhìn trộm).

Không lâu sau, khi các bệnh nhân u bướu khác bận rộn với việc phóng liệu, hoá liệu, ra sức duy trì số lượng bạch cầu, thì tôi bắt đầu lái xe theo đuổi sự nghiệp và lòng yêu thích của mình. Mấy năm gần đây, tôi lái xe hàng vạn cây số, luôn giữ được

kỷ lục về an toàn, gần như đến khắp các nơi nghỉ mát ở Thượng Hải và hai tỉnh Giang Triết. Có khi cùng đi với người nhà, có khi đi với bạn bè. Có vài lần tôi đánh xe đi khám bệnh, khi kết thúc bác sĩ hỏi tôi một câu theo thói quen, sao lại đến có một mình? Khi họ nghe thấy tôi nói tự đánh xe đến, ai cũng tức giận, phê bình tôi là không thiết sống nữa. Chỉ có một bác sĩ cuối cùng thở dài một cái, nói thêm: Sống thế nào vui thì sống đi. Tôi cười đáp: "Tôi không phải là lái xe tắc xi, không vui thì không lái."

Dù bây giờ nếu có ai nói với tôi, nếu như không lái xe tôi còn có thể sống thêm vài năm nữa, tôi cũng sẽ không hối hận, vì điều quan trọng là mấy năm có xe trở lại đây, tôi sống những ngày tháng vui vẻ, là cuộc sống của người bình thường, là cuộc sống tự do.

Không có người đã từng mắc bệnh nặng nào mà không biết rằng, là một bệnh nhân điều đau khổ nhất là gì, nếu y tế cơ bản được bảo đảm, thì sự đau khổ nhất của bệnh nhân là: mất đi sự tự do.

Trong rất nhiều mặt, cuộc sống của người bệnh rất giống như tù nhân, bác sĩ là người canh giữ vì trách nhiệm, người nhà là người canh giữ dụ dăng, một tiếng nằm xuống, thì bạn chỉ còn có thể giới hình chữ nhật thôi. Chữa trị thế nào, ăn gì, có thể làm gì, không thể làm gì, tất cả đều do người

khác quyết định giúp bạn, người nhà tất nhiên sẽ cố gắng hết sức đáp ứng các yêu cầu của bạn, nhưng người bệnh sẽ phát hiện thấy việc biến những việc mà ngày thường chỉ một cái nhấc tay là xong thành một đống những giải thích là một việc vô cùng phiền phức, chẳng hạn, tôi muốn ăn bánh bao rán tươi ở cửa hàng trên đường Thạch Môn, nó nằm ở ngay sát vách bến xe, đối diện là cái gì, mua loại ba vị, ba đồng bốn cái, nhân tiện lấy thêm ít dấm ở đó, còn nếu bình thường, trên đường đi làm dừng lại một chút, cúi người xuống là có thể ăn rồi. Nói mãi nói mãi rồi không muốn nói nữa. Thế là ngẩng đầu lên nhìn trời, cúi xuống thở dài.

Người bệnh và người tù quả thực rất giống nhau, thậm chí còn đáng thương hơn.

Lái xe làm cho tôi và thế giới này liên kết mật thiết với nhau, tôi luôn tìm hiểu và nắm bắt những trào lưu và động thái mới nhất, kiến thức của tôi về mặt mạng máy tính đã thuyết phục hàng loạt tinh anh IT (công nghệ thông tin) đầu tư vào kế hoạch mạng của tôi, vì tôi hiểu về xã hội Trung Quốc hơn họ. Tôi quy hết tất cả những cái đó vào công của việc lái xe: Một người lái xe với tốc độ 80 cây số (tốc độ giới hạn cao nhất trong thành phố Thượng Hải) sẽ không phải là một bệnh nhân, sẽ không phải là người lạc hậu.

Lái xe làm cho cuộc sống sau bệnh tật của tôi

có sự thay đổi to lớn, giống như một người bạn cũ, hiện anh ta vẫn lặng lẽ bước đi, còn tôi xem ra rất nhanh sẽ lại trở về với thế giới của người bệnh, suốt ngày giải thích những việc đại loại như đèn đỏ mua bánh bao.

Bạn cũ đã đi rồi, chưa kịp đưa tiễn.

Nước ngoài đã có một loạt các bài viết và tác phẩm văn học gắng sức miêu tả mối quan hệ đặc biệt giữa ô tô và người, thậm chí có người yêu xe đến mức đòi kết hôn với xe, nhưng Trung Quốc vẫn còn đang thảo luận nên hay không nên dốc sức phát triển ngành công nghiệp ô tô, nên làm đường trước hay sản xuất ô tô trước, bãi đậu xe đặt ở đâu...

Thực ra tranh luận vĩnh viễn không có kết quả, riêng tôi muốn đưa ra một giả thiết mà mình không thấy được:

Một ngày nào đó, khi khắp đất nước Trung Quốc đầy những con đường cao cấp, túi quần người Trung Quốc có thêm chiếc chìa khoá ô tô, thì mọi việc sẽ trở nên như thế nào?

Chúng ta sẽ trở thành một dân tộc đầy sức sống, tại sao phát triển miền Tây lại phải huy động? Từ lâu đã có người lái xe chạy thẳng tới đó rồi. Không cần lo lắng về sự khác biệt giữa đông tây, nam, bắc, nếu chúng ta có đủ khả năng lưu động, chúng ta sẽ có thể lấp đầy hố ngăn....

Đi về phía Tây...

Ngày 17/8:

PHẢN BỘI

Mấy ngày gần đây gần như đã quen với cảnh sống của một “nhà văn chuyên nghiệp” hiện tại, buổi sáng tỉnh dậy là có một cảm giác bức bách, tốt nhất là trà nóng, máy tính mở sẵn, mở phong chữ tiếng Trung ra, tuy thật sự viết cái gì, sau khi ôm chiếc máy lên tôi có thể còn dần mặt ra một lúc.

Sự phản bội của cơ thể đối với tôi ngày một nghiêm trọng, mới bắt đầu nó còn tiên lễ hậu binh, trước tiên là phát ra một loạt tín hiệu cảnh cáo gì gì đó, nay tôi chẳng thèm đoái hoài gì đến, thì nó cũng chẳng thèm nói, làm cái gì thì làm. Đêm khuya hôm qua, cái u trên cổ bỗng nhiên chảy rất nhiều máu, làm tôi hoảng nửa đêm bò dậy mở máy giặt, cũng không đánh thức vợ, sợ làm cô ấy hãi, một mình bận rộn hồi lâu, cứ như là xử lý hiện trường của một vụ án mạng vậy, kết quả là quên cả cho bột giặt.

Hôm nóng cho mình một cốc sữa, muốn giữ mãi ngộ kiều như là hiến máu, sau đó đứng ngẩn trước máy giặt một hồi, thật vô vị, sau đó trở về phòng đi ngủ, thay một cái gối khác.

Thế giới này có biết bao nhiêu kiểu phản

bội, làm người ta khó chịu nhất là sự phản bội của cơ thể.

Thấy cơ thể của mình trong vòng vài chục năm từ chỗ khoẻ mạnh vụt một cái đến như bây giờ, mỗi lần tôi đều cảm thấy buồn và kinh ngạc, buồn là vì sự phản bội đó không có động cơ, không có ích lợi gì, nếu như tôi chết đi, bồi thẩm đoàn của Mỹ chưa chắc đã cho rằng nó “có tội”; còn kinh ngạc là vì tốc độ của nó, tôi còn nhớ cách đây không lâu hình như còn ra sân bóng nữa cơ, 15 năm có thể coi là không lâu hay không?

Nay ngay cả những việc như thay một thùng nước dùng để uống cũng bị bà giúp việc của công ty ngăn lại, tôi tính toán một chút, nếu dùng sức do uống sữa thì vẫn có thể làm được, nhưng bà giúp việc thì không cần, chỉ cần dùng sức ăn cơm cũng được rồi.

Nhưng tĩnh tâm lại nghĩ, thực ra sự phản bội này có từ khi có con người, mọi người ai cũng phải chết, nếu không tại sao lại khóc chạy đến thế giới này? Cơ thể không khoẻ! Sự phản bội này cùng bắt đầu và cùng kết thúc với chúng ta, cùng chung sống với chúng ta.

Tôi ngày càng tin rằng đây là một biện pháp an toàn của tạo hoá, nghĩ loài động vật như con người này nếu không hạn chế, thì cái hoạ gây ra sẽ rất lớn. Chẳng phải chúng ta đã thấy trên người

Tôn Ngộ Không có chiếc “vòng kim cô” đó sao? Còn cái mà Thượng đế cho chúng ta thì lại càng cao cấp hơn, hoàn toàn lấp dặt ở bên trong, tùy thể tạng từng người. Giống như cô tôi, thì chắc chắn là cô lớn rồi, có người Thượng đế trông thấy đã yên tâm, thì cho loại nhẹ nhàng, chẳng hạn như ông ngoại 105 tuổi của tôi.

Mặc dầu vậy, chúng ta không cần thiết phải phí sức để làm nhiều việc, vì mọi quá trình đều đã viết vào trong một nơi nào đó trong cơ thể của bạn rồi. Không nên nghĩ rằng sức khỏe có thể cất giữ, từ đó có mộng tưởng tăng cường sức khỏe, cái lợi của tập luyện chỉ sử dụng tức thời, nếu quá hạn sẽ không còn tác dụng, nó không hề có quan hệ gì với biểu hiện trong bệnh tật của bạn.

Có thời gian hãy gần gũi với thiên nhiên nhiều hơn, tâm trạng tốt lại là cái có thể nhớ mãi.

Có thể có người sẽ hỏi thể dục là gì?

Thể dục là liều thuốc an ủi chuyên dùng của sự phản bội kia.

Ở mặt sáng của thể dục (mặt đối diện với công chúng), thể dục đang tạo nên một bầu không khí như vậy, bạn không thể thấy được bóng dáng của sự phản bội, chỉ thấy được tinh thần của con người đang hợp tác chặt chẽ với cơ thể của con người, phối hợp một cách hoàn mỹ, với vẻ rất thân thiết.

Nhưng nếu bạn lại vừa vận quen một số vận động viên, thì bạn sẽ biết được rằng nhận thức và sự đau khổ xuất phát từ sự phản bội của cơ thể của họ còn sâu sắc hơn so với người thường.

Những thứ hoàn mỹ thường là đồng bộ.

Sự phản bội + liều thuốc an ủi.

Ngày 18/8:

DUNG MẠO VÀ TRANG PHỤC

Buổi sớm tỉnh dậy, phát hiện thấy mặt mình sưng lên như một con búp bê đầy khí, hai má đầy đặn một cách giả dối, đôi mắt vốn không to nay có thể làm cho Lâm Úc Liên tức giận và có thể cười nhạo Triệu Vi, tức nhất là cái miệng, vẫn còn có thể miễn cưỡng mở ra được, trông như viên thư ký giả bộ miệng nhỏ trong vỏ tướng thanh của Hầu Bảo Lâm, trong lòng biết rõ chắc chắn là phần mà ông trời viết trong khi đau răng.

Tình trạng này xảy ra đã vô số lần rồi, nhưng hôm nay càng tệ hơn.

Trông buồn cười tôi không sợ, nhưng trong bụng rất lo một ngày nào đó tể bào ung thư chui

vào trong não của tôi, làm thay đổi tư duy của tôi, thì điều đó thực sự là đáng sợ, vì vậy tôi đã dặn kỹ vợ. sau này những gì tôi viết ra cô ấy xem trước một lượt, nếu không lại làm trò cười kiểu như người mù màu mua vải đen thì chẳng ra sao.

Bây giờ tôi đã rất ít khi chụp ảnh, từ khi cái u trên cổ to tới mức tức mắt, hơn nữa lại bắt đầu vỡ ra chảy máu, tôi đã đẩy về bệnh tật, nay cộng thêm cái mặt búp bê nữa, bản thân trông còn thấy chua xót.

Trên thế giới này có rất nhiều người chưa bao giờ cảm thấy mình dễ coi, tôi có thể coi là một trong số đó. Khi soi gương, tâm trạng của tôi luôn là làm công tác kiểm tra chứ không phải là chiêm ngưỡng tác phẩm, nhưng cũng rất ít người nói tôi khó coi, ngoài vợ và con tôi ra. Tôi nhìn nhận tướng mạo của mình một cách cực kỳ bình tĩnh, từ nhỏ tới lớn, nếu có người bàn ra tán vào, nói tôi hình như không phải là cùng một mẹ sinh ra với hai chị gái, tôi cũng luôn cho rằng đó là lỗi hoạch định của cha mẹ.

Một hôm, đọc truyện ký của Lincôn, thấy nhân vật xấu xí mà vĩ đại này nói một câu: Đàn ông sau 40 tuổi cần phải chịu trách nhiệm về dung mạo của mình.

Tôi rất ngạc nhiên, nhưng trong lòng hiểu điều mà Tổng thống Lincôn nói đó là chân lý. Đàn ông

40 tuổi thường khiến người ta chú ý không phải là tướng mạo bề ngoài và dung nhan, mà là khí chất và phong độ, giống như quảng cáo nói vậy, là từ trong ra ngoài.

Từ lúc đó trở đi, tôi bắt đầu ngấm ngấm cố gắng để thay đổi hình tượng của mình, vì đến ngày đầy 40 tuổi mới làm thì chắc chắn là không kịp nữa.

Hôm nay, tôi còn cách tuổi 40 không xa mấy, nhưng lại trở thành một con búp bê đầy khí.

May mà tôi luôn đánh giá không cao ngoại hình của mình, vẫn còn bình tĩnh đối mặt, có lỗi với Lincôn rõ ràng không phải là lỗi của tôi. Nếu để một cô gái đối mặt với sự thật này...Tôi đã từng thấy một cô gái phải phẫu thuật vì ung thư xương gần như ngày nào cũng khóc, nhưng cô ta khóc không phải là vì cái đuôi của mình mà là vì tất cả tóc trên đầu cô ta rụng hết.

Sự trang điểm về bề ngoài của mình của con người bắt nguồn từ sự thể hiện tưởng tượng giới tính, đấy hôm nay, nó vẫn là một cái đuôi không thể nào giấu nổi trong tư tưởng của chúng ta. Nếu một người phụ nữ bỗng nhiên thay đổi phong cách trang điểm của mình, thì hoặc là cô ta chịu tác động của chuyên gia về kiểu tóc, hoặc là chính cô ta phủ định cuộc sống trước đây của mình; nếu một

người phụ nữ luôn giữ lòng nhiệt tình không giảm đối với việc mua đồ mỹ phẩm, hơn nữa thường vượt dự toán hoặc không có dự toán, thì chắc chắn là cô ta bất mãn sâu sắc đối với một cái gì đó; sự đi ngược lại lẽ thường của đàn ông đa phần là được người khác coi trọng.

Còn người bệnh thì sao? Không muốn mặc đồng phục bệnh nhân, hàng ngày bạn không phải lo những việc như chải đầu, bệnh nặng nữa thì anh ta vẫn có thể đứng dậy được. Khi mổ lần đầu tôi còn mời một thợ hớt tóc tới bên giường sấy tóc cho tôi, vì tôi muốn trốn khỏi bệnh viện về nhà ăn tết. Lần thứ hai mổ vì là vùng đầu nên bị bệnh viện cắt cho một kiểu na ná như đầu âm dương, nhưng là trên dương dưới âm. Các anh Tạ Vinh Tường tới mời tôi ăn cơm, tôi liền cùng họ đến một khách sạn rất đông người, khi trên đường đi và trong khách sạn có người trông thấy bộ dạng kỳ dị của tôi, tôi liền vung tay nói với anh ta "Đội Anh vô địch", người khác tưởng tôi là một tên lưu manh bóng đá cuồng nhiệt thật.

Đến giờ tôi có thể nói là đã chịu đựng một cách thành công sự tàn phá đối với ngoại hình của tôi và sự tước đoạt quyền lợi thẩm mỹ của tôi của bệnh u bướu, nhưng tất cả những cái đó vẫn khiến tôi tự đáy lòng cảm thấy một sự tổn thương sâu sắc. Tôi vốn là một người khó tính và tự cho

mình là có trình độ nhất định, còn nhớ hồi học đại học, tôi là người mặc comple thất ca vát đầu tiên trong khoá, mà sau tôi rất cầu kỳ về comple và các loại đồ dùng nam khác, nhưng mấy năm nay bệnh tật, tôi đã vứt bỏ nhiều thứ kỹ tính, giá cả quần áo mặc trên người cũng đều dưới một trăm Nhân Dân tệ, số lượng cũng chỉ có giảm chứ không có tăng.

Một lần tại một cửa hàng ở Hồng Kông, tôi thấy một bộ comple quả thực trong lòng rất thích, mặc cả một cách điên cuồng, chỉ có 3000 đôla Hồng Kông, mà ở Thượng Hải bộ như vậy phải mất hàng vạn Nhân Dân tệ, cuối cùng tôi vẫn bỏ không mua. Tôi không biết mình còn có thể mặc mấy bận, tôi cũng không thể nào tưởng tượng được đến lúc đó sẽ xử lý như thế nào, tặng người khác thì quá quắt, tặng vùng bị lũ lụt thiên tai thì không hợp, thay vì cho một mối lửa, chi bằng giữ lại chút tiền cho người nhà.

Tôi rời cửa hàng với vẻ xót xa vô hạn và sự phẫn mạnh mẽ.

Bây giờ tôi cần gì đều do vợ tôi đi mua. sợ cô ấy khó nghĩ, lần nào tôi cũng dặn: Người ta Lý Gia Thành có thể đeo đồng hồ điện tử, tại sao anh không thể mặc chiếc áo phông 30 Nhân Dân tệ.

Ngày 19/8:

CÁM TƯỜNG

Sau khi từng đoạn, từng đoạn viết vài bài nhật ký, hai ngày nay tôi dần dần cảm thấy khả năng xử lý thông tin to lớn của mạng và mối nhân duyên, hơi thở con người ở Website dưới gốc cây đa, càng cảm nhận thấy sự quan tâm của phương tiện thông tin đại chúng đối với số phận của một con người.

Những cú điện thoại sớm nhất mà tôi nhận được có lẽ là trong vòng hai tiếng đồng hồ sau khi tôi đưa nhật ký của tôi lên mạng, một người bạn bình thường rất ít khi liên lạc gọi điện thoại đến kiểm chứng lại rất cẩn thận, muốn tìm hiểu xem có phải Lục ấu Thanh là người mà anh ta quen biết kia, đợi đến khi tờ "Bắc Kinh buổi sáng" và tờ "Tin buổi sáng" của Thượng Hải liên tục đưa tin, thì điện thoại trong nhà vang liên tục, điện thoại của người nhà, bạn bè, các phương tiện thông tin đại chúng, hôm nay có người bạn từ Bắc Kinh gọi điện đến nói cho tôi biết tờ "Báo Thanh niên Bắc Kinh" mà tôi từng yêu mến cũng đã đăng những bài này trên khổ rộng.

Tôi đành phải nhờ vợ làm thư ký điện thoại

của mình, với trạng thái của tôi bây giờ, mỗi ngày viết lách thuận lợi e rằng cũng chỉ có một vài tiếng đồng hồ, tôi biết rõ rằng các bạn bè của tôi chờ đợi là chờ đợi những bài viết, chứ không phải là nấu cháo điện thoại hay mỉm cười trước máy quay phim, vì vậy tôi không dám phân tâm một chút nào.

Trong lòng có vài suy nghĩ, chỉ muốn nói ra đây một chút:

Một là xem nhiều thư từ trên mạng, có rất nhiều thư xem xong khiến tôi cảm động mãi, một số bạn học cũ bao nhiêu ngày nay không từng liên hệ cũng đã xuất hiện, các dạng viết đa dạng phong phú, nhưng tình cảm thật thì tựa như rượu quá nồng. Xem những thư đó tôi cảm thấy sâu sắc nỗi khổ của việc không thể nào trả lời được, chỉ mong các bạn thông cảm cho hoàn cảnh của tôi thôi;

Hai là nhật ký có tính thời hiệu rất mạnh, so với đặc điểm thao tác của mạng và báo chí mà nói, nó còn cần phải sớm hơn nữa, nhưng tôi cảm thấy nhật ký cần phải tuyệt đối chân thực, bao gồm cả thời gian, nếu không sẽ giống như các xưởng sản xuất nhũ ở một nơi nào đó ở thành phố và nông thôn, đậu phụ làm hôm nay, nhưng ghi ngày tháng của ba ngày sau. Ở đây, tôi chỉ có thể xin lỗi và trịnh trọng tuyên bố với các bạn rằng cho dù nhật ký của tôi hơi có chút điều

chỉ mang tính kỹ thuật về ngày tháng, nhưng đậu phụ của tôi quyết không chua, tuyệt đối nguyên chất nguyên vị;

Ba là các loại tin đưa nhiều rồi, có thể có một số đưa tin có chút sai lệch, đương nhiên tôi không thể đính chính trình bày điều gì về những cái đó, tôi chỉ hy vọng một điều, xin quan tâm nhiều đến những bài viết của tôi chứ không phải là viết về người viết ra chúng.

Một người bạn cũ vừa rồi gọi điện đến trách: "Đã nói là mùa đông năm nay đi châu Úc tránh rét, lại còn viết nhật ký nữa, thích làm điệu à?"

Tôi cười đau khổ, cách diễn đạt này chỉ có bạn bè mười mấy năm trước mới đủ tư cách dùng, hai chữ làm điệu là từ thường dùng của tôi, tôi thường dùng nó để công kích người khác, không ngờ từ này giống như vũ khí của thổ dân châu Úc vậy, tấn công không đạt kết quả, mà quay lại nhằm vào tôi.

"Mùa đông năm nay chưa biết chừng tôi không sợ lạnh nữa, đến lúc đó một mình làm đẹp cho cậu một bữa, thoát y hân hoi." Tôi đáp lại một cách không khách khí.

Thực ra, những năm gần đây có ai không từng thấy làm đẹp, lòng nhiệt tình của mạng và các phương tiện thông tin đại chúng sẽ không cháy lên vì một người muốn làm đẹp, cái mà họ quan tâm

chỉ là cái chủ đề vĩnh hằng là sinh mạng này.

Không có một con số chính xác, tôi chỉ có con số của cơ quan y tế chứ không có con số của nhà nước, quá thực tôi muốn biết bệnh ung thư ở gần chúng ta bao nhiêu, tỷ lệ phát bệnh là bao nhiêu, tỷ lệ tử vong là bao nhiêu, chúng ta phải trả giá cho bệnh ung thư là bao nhiêu ?

Hiện nay có ai có thể nói xung quanh anh ta không có người bệnh ung thư, bạn bè thân hữu, đồng nghiệp, hàng xóm láng giềng, ai cũng đều từng gặp những chuyện như vậy, hãy đến bệnh viện u bướu khám xem, lại càng giật mình, lại còn có cả những đứa trẻ nữa, mới bé tẹo đã có bệnh ung thư đeo bám rồi. Một số nơi non xanh nước biếc, trước đây không có ai mắc căn bệnh này, nay thì phía đông một nhà có, phía tây một nhà có.

Chúng ta đang phải trả một cái giá lớn cho điều này, nặng nhất thì như tôi, dùng sự sống của mình, còn người khác thì sao? Dùng tiền bạc, dùng sự lo sợ, dùng suy nghĩ...

Những câu chữ thô ráp trong mấy bài gần đây của tôi có thể nhận được sự hưởng ứng, quả thực tôi rất lấy làm cảm động, bỗng nhiên phát hiện ra trên thế giới này còn có bao nhiêu người đang quan tâm đến vấn đề này, mọi sự khổ sở vất vả gắng sức và chịu đựng của tôi là có giá trị.

Ở đây, tôi xin cảm ơn tất cả những bạn bè tham gia, quan tâm đến việc này, có các bạn bên cạnh cùng bước trên con đường này, tôi quả là có phúc.

Dũng khí của tôi đang biến thành niềm tin.

Ngày 20/8:

SỰ ĐIÊN CUỒNG CỦA MỘNG TƯỚNG

Một đêm mộng triền miên.

Tỉnh dậy thì trời đã sáng bạch, nghe thấy cuộc đối thoại rất rõ giữa vợ và di, và cả các loại âm thanh của cuộc sống vọng ra từ bếp.

Xung quanh có một cảm giác lạnh lạnh, không giống như cảm giác của mùa hè, biết đó là do đổ mồ hôi, nhồm người dậy, trên ga giường đã không còn bóng người, bỗng nghĩ ra là vừa rồi mình nằm mơ.

Từ khi bệnh tới nay, mơ không phải là vị khách thường xuyên. Nhưng những giấc mơ của tôi luôn rất giống thật, rất có tình tiết, màu sắc đối thoại tất cả đều đủ hết, từ nhỏ đã như vậy rồi, khiến cho tôi thường nghĩ cái mà tôi lẽ ra nên làm

là chụp ảnh quay phim hay đạo diễn gì đó, đi theo con đường văn chương e rằng đã bước nhầm đường.

Giấc mơ vừa rồi là gì mà làm cho tôi sợ đến như vậy?

Tôi hơi nghĩ lại một chút, lại hoảng sợ, không nói gì cả, rời khỏi giường đi rửa mặt.

Đợi đến khi hoàn thành xong các công việc thường ngày như ăn sáng, nhắc chiếc máy tính xách tay lên, nhưng những gì trong cơn mơ vẫn không thể xua đi được, tựa như đang ép buộc tôi phải viết chúng ra vậy, chẳng 20 phút, tôi ngồi đối diện máy tính, cuối cùng vẫn quyết định cứ viết lại giấc mơ vừa rồi, cho dù trong con mắt của một số người, sự kỳ dị và tà ác của giấc mơ như vậy mặc dầu nó có thể huỷ hoại hình tượng của tôi trong con mắt của bạn bè và độc giả, chí ít nó luôn là những giấc mộng của tôi, hoặc giả là cái tôi chân thực trong sự dày vò của bệnh tật.

Giấc mộng này nếu ghi theo thứ tự thì giống như một cái nền của một bộ phim khủng bố hoàn chỉnh;

Một siêu thị liên doanh nổi tiếng ở Thượng Hải, một cự phách trong ngành bán lẻ trên thế giới, cũng là siêu thị mà tôi thích mua sắm nhất, trong nhà tôi gần như tất cả mọi thứ đồ dùng hàng ngày đều có nguồn gốc từ nó. Vợ tôi luôn nói tôi

mắc hội chứng siêu thị, tôi cảm thấy cũng đúng. Sau khi kiên nhẫn chờ đợi một tuần, đây là khoảng cách bình thường tôi đi siêu thị đó, tôi lại một lần nữa bước vào gian hàng của nó, bắt đầu tấn công vào người khổng lồ không hề có sự phòng bị này.

Trong túi tôi có một ống kim tiêm cỡ nhỏ nhất được giấu trong một chiếc bút bi, trong kim tiêm có thứ thuốc cực độc do tôi tự chế, nguyên liệu là thứ bột dùng để thay đổi màu sắc của ảnh chuyên dùng trong ngành nhiếp ảnh, mấy tháng trước, tôi đã mua nó ở một thành phố nhỏ ở bên ngoài. Thứ này có độc tính của hợp chất xianôgen.

Tôi bình tĩnh đẩy chiếc xe hàng đi đi lại lại trong gian hàng thực phẩm, vừa chọn mua thứ cho mình, vừa dùng động tác thành thực đã tập luyện nhiều lần bơm vào các thực phẩm khác, các loại thực phẩm, có loại đóng gói, có loại để rời, cho tới khi tôi dùng hết tất cả các kim độc...

Tôi ung dung bước ra, trên chiếc thang máy tự động đi xuống rất dài, một bé gái bỗng nhiên kêu thét lên xông xuống phía tôi, trong tay cầm quả chuối ăn còn một nửa. Đợi đến khi tôi xuống đến tầng dưới, ở ngoài cửa đã loạn cả lên, có người đang bế cháu bé lên chiếc xe tắc xi, tôi bỏ đi không thèm ngoái cổ lại.

Hừm, chỉ cần trả tiền là có thể ăn sao? Có biết

là bệnh tật từ miệng mà ra không?

Ngày hôm sau, tôi tĩnh tâm đọc báo, các phương tiện thông tin đại chúng Thượng Hải đều im lặng, nhưng phần đầu biên tập rất kém, rõ ràng là do vội cắt bỏ bài, còn báo chí và mạng của các vùng xung quanh Thượng Hải bắt đầu đưa tin: Vụ đầu độc siêu thị, rất nhiều người chết.

Sáng ngày thứ ba, các phương tiện thông tin đại chúng Thượng Hải cuối cùng nhận được lệnh, đăng tin này một cách điên cuồng, toàn diện, đài truyền hình và đài phát thanh dừng chương trình thường ngày lại, bắt đầu đưa ra lời cảnh báo.

Ngày thứ tư, các siêu thị lớn ở Thượng Hải lục tục tuyên bố đóng cửa để điều chỉnh nội bộ, trên đường chỉ còn có xe cảnh sát và xe tắc xi, các khách sạn tạm ngừng kinh doanh, gần như tất cả các chuyến bay đều bị huỷ, có tổ chức bên ngoài lên tiếng nhận trách nhiệm về vụ này, và bắt đầu mang màu sắc chính trị.

Số người chết lên đến hơn 500 người.

Tôi dành cho mình một lon nước côca côla có độc, muốn trở thành người thứ 501, nhưng phát hiện thấy mình không thể nào mở lon nước ra được.

Tĩnh giấc.

Sau một hồi lâu ngừng lại, bảo vệ màn hình bắt đầu hoạt động, may mà ánh sáng ban ngày đã giúp tôi trở lại tỉnh táo.

Đây có phải là tôi không? Đây là giấc mơ của Lục Ấu Thanh ư? Tôi tự hỏi mình một cách căm ghét.

Giấc mơ của tôi khác người và rất rõ nét, cũng từng có những cảnh còn đáng sợ hơn thế, nhưng chưa bao giờ có sự tà ác như hôm nay, tôi cảm thấy tinh thần và thể xác mệt mỏi, đầy cảm giác tội lỗi, nhưng lại không biết nên tạ lỗi với ai.

Hai ngày hôm nay luôn có phóng viên hỏi tôi thế nào là cảm giác của chết chóc, tôi có thể nói với họ, đây chính là một ví dụ.

Sự đau khổ về tinh thần và sự khó chịu về thể xác, cộng thêm một chút tác dụng phụ của thuốc, cái nó tạo ra chắc chắn là thuốc độc thật sự.

Thử nghiệm của tôi có thể là cụ thể hoá, thực ra, có người bệnh nào đang dần dần tiến đến gần cái chết mà chưa từng nếm thử loại thuốc độc này? Có thứ tinh thần tuyệt vọng nào không từng tiết ra chất độc tương tự?

Hãy xem thử bình mã đồng (tượng đất nung thời Tần Thủy Hoàng), bạn sẽ hiểu được giấc mơ của tôi như thế nào, sự khác biệt rất nhỏ, chẳng qua là đời Tần không có siêu thị, còn ngày nay

không có lãng mọ mà thôi.

Tâm trạng xúc động này nhìn bề ngoài giống như sự ghen ghét của người sắp chết đối với người còn sống, xét từ khía cạnh sâu hơn, nó bắt nguồn từ cái mà con người gọi là quan niệm “công bằng”.

Nó là sát thủ thật sự của rất nhiều bệnh nhân ung thư, bạn có thể khó tưởng tượng được có bao nhiêu người bệnh lâm bệnh: Tại sao lại là mình? Tại sao người khác có thể sống một cách bình yên vô sự, còn mình thì lại phải chết trước? Cái sự bất công tột tệ này! Lia xa thế giới này một cách phẫn nộ, nếu bạn chưa từng ngồi trong phòng bệnh của những bệnh nhân nặng thỉnh thoảng lại vang lên tiếng khóc, bạn không thể biết được tỷ lệ đó khiến người ta phải kinh ngạc.

Tâm trạng mất thăng bằng do theo đuổi sự công bằng vốn dĩ không tồn tại này có thể đánh gục một con người một cách rất dễ dàng, cũng là một thứ tâm trạng mà tôi thường phải huy động toàn bộ tâm trí mới có thể chống lại được, nhưng trong giấc mơ, ý chí của tôi đã không còn tác dụng gì cả.

May mà điên cuồng trong giấc mơ.

Ngày 21/8:

BẢO TÀNG

Tối qua có một lúc mất ngủ, nghĩ lại là một quá trình như sau: Có một con muỗi không chê đã cắn tôi, tôi tỉnh dậy đi toa lét, nhân tiện pha cho mình một cốc trà. Mùa hè trở dậy không cần phải mặc thêm quần áo, và tôi đi chân trần làm tất cả mọi việc, vì vậy một lát sau cảm thấy vô cùng tỉnh táo, đành phải châm một liều thuốc, khoan chân ngồi trên giường.

Không biết là mấy giờ, đồng hồ thì để bên gối, cũng lười chẳng xem, hơn nữa trời vẫn còn tối.

Trông thấy từng lọn khói bay qua cửa sổ, không có cảm giác lo lắng gì cả, ngủ không đủ, ngày mai ngủ bù một lúc là được; tác dụng của thuốc có thể đang ở đỉnh điểm, vì vậy cơ thể không có gì là khó chịu, có một quãng thời gian không bị quấy rầy như thế này, có thể nghĩ ngợi thoải mái, cũng tựa như là đi dạo trong một bảo tàng không có lấy một bóng người vậy, thực sự rất thích thú.

Mười mấy năm trước, tôi hình như là một mình đi công tác ở Phụng Dương, An Huy vì một dự án đưa khoa học kỹ thuật xuống nông thôn gì

đó, qua vài ngày, không chịu nổi sức rượu nên tôi yêu cầu người tiếp đón bố trí đi thăm di tích gì đó. Phụng Dương đã từng sinh ra vị hoàng đế khai quốc triều Minh là Chu Nguyên Chương, nhưng dường như chỉ có điều đó đã dùng hết khí số của miền đất này, nơi đó rất nhanh đã trở nên nghèo nàn, vì vậy người dân địa phương vừa yêu mến vừa ghét hận ông ta, không giống như những người ở nơi khác, dù chỉ là sinh ra một trạng nguyên tế tướng, cũng tạo ra được rất nhiều danh thắng cổ tích kiếm tiền.

Nơi tôi đến dường như khi đó là bảo tàng huyện Phụng Dương, không mở cửa đón khách, sau khi người gác cửa để tôi vào liền khoá cửa từ bên ngoài.

Đó là sự ưu tiên gì vậy? Cả đời tôi chưa từng được nuông chiều, ngoài lần đó.

Tựa như miếu, tựa như điện, lại giống như nhà ở của nhà giàu có nào đó, phòng ốc vô cùng cũ kỹ, có thể chưa đến mức dột nước, nhưng ánh nắng mùa đông có thể vào một cách tùy thích còn hơn cả tôi, trong một không gian cổ kính dựng lên một cây cột đầy bụi bặm.

Ở đó có dấu vết của việc trưng bày, nhưng nay trông như một cái kho, các di vật đặt một cách tùy tiện, có một số cái có thuyết minh, một số cái giống

như những đồ gia dụng bình thường của nhà nông.

Tôi đã từng xem quá nhiều bảo tàng dạng khảo cứu như mũi tên đồng nhỏ gắn một cái kính phóng đại bên cạnh có ghi những dòng chữ giới thiệu rất rõ ràng, trong chốc lát làm cho tôi đặt mình vào một môi trường rất thân thiết như vậy, tôi đã tham lam xem ở đó cả một buổi chiều.

Cuối cùng mệt rồi thì tôi chạy ra sân, ngồi trên một phiến gạch hút thuốc, cảm nhận cảm giác lịch sử tràn đầy cả tâm hồn lẫn thể xác, cảm nhận cảm giác chân thực mà ánh nắng mùa đông đem lại cho tôi.

Lúc đó chính vào lúc ở miền Bắc đang ăn tết ông Táo, cảm giác náo nhiệt truyền từ ngoài vào qua bức tường, ngay cả tiếng chó sủa cũng có phần hưng phấn hơn...

Đó là lần đầu tiên tôi tích cực suy xét về vấn đề sống và chết, còn câu trả lời của lần suy nghĩ đó tôi còn dùng đến tận ngày hôm nay.

Trong màn đêm, trong sự tĩnh mịch, tôi rất dễ dàng tìm thấy lại cảm giác của năm đó.

Trong tận xương cốt của xã hội Trung Quốc vẫn còn là một xã hội nông nghiệp, người Trung Quốc coi nhẹ sự sống coi trọng cái chết. Sống, trong thế giới tự nhiên chỉ là một vùng lá xanh, một con phượng non, nó cách mùa thu hoạch, cách sự

trưởng thành quả thực còn cả một quãng đường dài cần phải đi, tỷ lệ thành công là rất ít, tuy đáng để vui mừng, nhưng không cần phải mừng vui trước; mà cái xã hội nông nghiệp sợ nhất là sự biến đổi, thời tiết, đất đai, giống má, mỗi một sự biến đổi đều có nghĩa là tất cả những đầu tư cho năm đó đều đổ ra sông ra biển, còn một khi sự biến đổi diễn ra liên tiếp, thì chủng tộc đó có nguy cơ bị diệt vong, chết chóc đồng nghĩa với thu hoạch, cũng là sự kết thúc của bất kỳ sự biến đổi nào.

Thế nên chúng ta đối xử long trọng với cái chết, căn cứ vào mức độ khó dễ và mức độ đau khổ của sự chết chóc và ý nghĩa đối với người khác để tính điểm chết chóc.

Tôi nghĩ, tất cả những gì tôi đã làm hiện nay, mặc dù mỗi một người đọc nhật ký đều có thể có đánh giá của bản thân mình, nhưng trong lòng tôi rất rõ ràng, trên người tôi đã có gien của lúa nước, tôi tuy chưa làm ruộng lấy một buổi, nhưng cái ngày mà chúng ta rời xa ruộng đất quả thực là cách đây không lâu.

Trong cái bảo tàng nhỏ hoặc là cái nhà kho chứa các văn vật kia, tôi cảm nhận thấy cái sâu sắc hơn là "thời gian". Khi bên cạnh bạn đây những thứ có từ vài trăm năm trước, thậm chí một cọng rơm dưới chân bạn cũng là ngã xuống đất âm thầm trong ánh nắng chói chang của một

ngày thu mấy chục năm trước, tự nhiên bạn sẽ
trần trở về thời gian vốn vô hình, không tình cảm,
nhưng lại không đâu là không tồn tại giống như
Anhxtanh vậy.

Bạn có biết sự khác nhau lớn nhất giữa thành
phố và nông thôn là gì không?

Ở thành phố đến đâu cũng có thể tìm thấy
chuông, nhưng ở nông thôn thì hoàn toàn ngược
lại. Chuông cố gắng làm cho sự sống của chúng ta
vang lên tiếng thời gian và trở nên có trật tự. vì
vậy nên sông bạc Bồ Kinh ở Ma Cao không dám
lấp lầy một chiếc chuông, còn ở nông thôn, sự đánh
dấu thời gian gần như không còn tác dụng, chuông
sinh học của con người, gà, chó đã giải quyết nhu
cầu cuộc sống nói chung, còn tất cả những cái khác
là do kết quả quyết định, gieo hạt, cấy, thu hoạch,
không có gì là không theo quy luật của nó.

Tôi từng sống ở một thôn trang hai ngày, nghe
thấy người làng gọi một nhà là "người ngoài tới",
bèn hiếu kỳ hỏi họ đến được bao nhiêu lâu rồi, kết
luận làm cho tôi vô cùng kinh ngạc, gia đình
"người ngoài" ấy đã đến được năm đời, tổng cộng
hơn 100 năm rồi.

Có một lần ngồi trong xe, tôi ngạc nhiên phát
hiện thấy xung quanh mình toàn là chuông: hai
chiếc chuông điện tử kèm theo trên xe, đồng hồ

trên tay, điện thoại di động, máy nhắn tin, phon nghe nhạc, máy tính xách tay, bút ghi âm, mỗi một thứ đều có chức năng chuông riêng, tôi bị thời gian bao vây lại.

Đêm và ngày, sống và chết, tôi ở vào bên trong nó, còn thời gian đối với tôi bây giờ thì thế nào đây?

Chân tướng của câu đố thời gian cách tôi chỉ một bước chân, nhưng điều huyền diệu là ở chỗ chính vào lúc này tôi lại ngủ thiếp đi.

Thiên cơ bất khả lộ?

Buổi sớm tỉnh dậy, đầy đầu tôi là giấc mơ còn sót lại của tối hôm qua:

Tôi đánh xe, tốc độ đến kinh người, không biết là vì sao, chạy như bay trên một cánh đồng hoang hoàn toàn xa lạ, là cao nguyên, tôi cảm giác mình càng đi càng lên cao. Tâm trạng của tôi dâng trào, nhưng lo lắng trong lòng đến khủng khiếp, tôi mờ mờ biết rằng đồng hồ xăng trên xe của mình bị hỏng, nhưng lại không biết lượng xăng còn trong xe bao nhiêu....

Sự lo lắng này chân thực đến như vậy, khiến cho bây giờ cổ họng tôi vẫn còn có cảm giác muốn hét lên.

Ngày 23/8:

VĂN HOÁ ĐÀI LOAN, MA CAO

Mỗi buổi sáng, tôi phải hỏi hai câu: Một là hôm nay ăn gì? Hai là hỏi hôm nay viết gì? Câu hỏi trước, may mà tôi cũng tạm coi là nhiều hiểu biết về ăn uống, dễ tìm được câu trả lời; còn câu hỏi sau, lần nào cũng mất công sức, thường cứ phải chân chừ mất nửa buổi sáng, nhưng không phải là hết tài để nói, mà trong tay vẫn còn vài đề tài hay, không nỡ viết ra, không dám viết, sợ viết hết rồi, lòng tự tin đối với bản thân cũng không còn nữa, trong vô lâm cái gọi là chiêu số dùng "củ" rồi thì sẽ lâm vào cảnh nguy hiểm, có một số đề tài viết ra rất "đã" để lũng đó thường làm cho tôi dần dần vui lên.

Hôm nay là Chủ Nhật, buổi chiều còn có một trận bóng đá quan trọng của đội Thân Hoa, Thượng Hải (mỗi khi gặp dịp như vậy, tâm trạng thường vui lên 30%, thật đáng tiếc là không sống cùng thành phố với Manchester United, nếu không tâm trạng còn lên cao hơn nhiều), vợ tôi khuyên tôi nghỉ một ngày phép, còn hỏi tôi có phải muốn đứng vào hàng ngũ "10 thanh niên kiệt xuất của Trung Quốc", tôi cười lớn, nói, đã

từng muốn, nhưng nghĩ tới sau này khó viết sự tích trên bảng danh dự, số chữ quá ít: "Lục Ấu Thanh, không sợ chết, thích viết nhật ký", các nhà bình xét sẽ buồn đến chết mất?

Không muốn viết về bệnh tình, tuy có phóng viên nhắc tôi, nói, hãy viết chút về nỗi đau đớn của bệnh tật đi, chân thực, gây xúc động. Chân thực thì không có vấn đề gì, gây xúc động thì không dám nói đến, các đồng chí đã bỏ tiền ra đọc nhật ký của tôi, tiền truy cập mạng, tiền báo chí, sau này có thể là tiền sách, điều quan trọng nhất là thời gian thì tôi lại càng không cần đáp nổi, tại sao lại bắt mọi người cùng khó chịu với mình? Chỉ cần biết đại khái là được rồi. Hồi nhỏ, vào học nói lung tung, bị thầy giáo lên lớp một hồi 5 phút, sau đó thầy giáo nói, em đã làm lãng phí của mỗi một bạn trong lớp 5 phút, tổng cộng là 225 phút, cách tính toán này làm cho tôi cả đời khó quên.

Hơn nữa tôi sợ viết về bệnh tật của mình quá nhiều, vạn nhất có tế bào ung thư nào đọc được, hoá ra tôi lại đánh thức ý thức tự giác của chúng đây, lại lập nên một chính đảng gì gì đó, có lãnh tụ, có kế hoạch, từng bước một tấn công tôi, như thế thì rầy rà to. Tôi hiện nay thà rằng tin rằng chúng hạ trại ở một đâu đó trong người mình, đến khi đi học thì đi.

Hai hôm trước luôn viết về chủ đề mà tôi tự

cho rằng là chủ đề nghiêm trọng và sâu sắc, khiến cho người bã cá ra, thế nên quyết định viết một số thứ nhẹ nhàng, vì mình và vì bạn bè.

Tối qua xem hết trận bóng đá, nhân tiện xem mười phút phim do Hồng Kông sản xuất nhằm giải toả bớt nỗi u uất trong lòng. thấy trong bộ phim không biết tên gọi là gì mỗi cảnh sát đem tới ba khẩu súng, mỗi lần thực hiện nhiệm vụ đều dùng hết số đạn đem theo thì ai nấy đều cười khi khi.

Tôi đã từng ở Hồng Kông vài ngày, cũng thường xuyên đọc báo chí Hồng Kông, biết rằng thỉnh thoảng có một cô gái tìm việc bị giết, tất cả các phóng viên ở Hồng Kông đều dường như có tên là được biết, quả thực là một thành phố văn minh an toàn, không giống những nơi nguy hiểm như Nam Mỹ và châu Phi, ở góc cuối tờ báo thường lạc ra một đoạn: Hôm qua cảnh sát và cướp đụng độ bắn nhau, mỗi bên chết hơn 10 người. Đó mới gọi là thủ đô thật sự của tội phạm, Hồng Kông có đáng gì?

Các bác sĩ pháp y của Hồng Kông cả năm chỉ bận vài bữa, nhưng số người chết trong các phim cảnh sát và cướp sao lại lên tới hàng vạn. Sau khi Châu Nhuận Phát hành nghề thì đã giết được bao nhiêu người rồi? Lưu Đức Hoa đã làm mấy mạng? Thành Long còn tốt, phần nhiều là đâm đá bị thương.

Người Hồng Kông quả là có dũng khí viết phim.

Qua đây nghĩ tới một số tranh luận về văn hoá Hồng Kông. Ma Cao, đạo trước hai đại cao thủ đua tài, nói về bốn tập tục lớn, tôi xem mà thấy sáng khoái.

Kim Đại hiệp là nhân vật nào? Đơn thương độc mã dựng thành một người của giới võ lâm, dù là bố cảnh, thì cũng có am hiểu chuyên môn, rất cụ thể và chi tiết; Vương Sóc cũng không chịu nhân rồi, cứ như là yến sào hảo hạng vậy, đó là cả một lô chuyện mà những chú chim hay hót của Bắc Kinh đặt ra.

Xem cao thủ thi thố nội lực kỳ nhất là xem gân, sợ chướng phong kiếm khí. Quả thực là to gan, giáo sư, phóng viên, hét lên một tiếng lên sàn đấu trợ giúp, một lát sau đầu tóc rũ rượi đi xuống, cả hai cái đầu đều bị đánh. Điều này còn không bằng người Tây Ban Nha, rút tám vải trái bàn, lừa được chú bò tốt lên xe, còn có người mời bạn uống bia (trích từ một quảng cáo bia nọ), chúng ta phải đợi các cao thủ xuống, đợi đến khi uống trà sớm ngày hôm sau mới bàn.

Nghĩ ra cảnh giết người như ngã rạ ở một thành phố cảnh bình yên là một trò cười của văn hoá Hồng Kông, những thứ tương tự quả là không kể xiết, may mà tôi không phải là viết luận văn, mà là tán dóc với bạn bè, không cần phải khắt khe.

chỉ cần vui mà thôi.

Cuộc bác phạt của văn hoá Hồng Kông, Ma Cao bắt đầu từ thời tôi còn là học sinh, những năm đó nó quả là lấp một số khoảng trống trong tâm hồn đói khát của chúng tôi, tôi từng cả đêm nghe bài hát của Đặng Lệ Quân, cho rằng giọng ca như bay là một kỹ thuật diễn xướng cao siêu, về sau mới biết được đó là tiếng mài của băng từ, bột từ rơi xuống tạo thành.

Còn sau đó là phim, sách báo, hội diễn, thi hoa hậu Hồng Kông, tranh liên hoàn...

Ra khỏi cánh cổng trường, an gia lạc nghiệp, lấy vợ sinh "con", theo đuổi danh lợi, luôn luôn bận rộn, không có thời gian quan tâm tới những thứ đó, cho đến khi nhuốm vào bệnh tật thì bỗng nhiên phát hiện ra năm đó là gió nam thổi vù vù, còn nay là bốn bề nổi gió, nhìn, nghe, đọc, viết, chơi, không có cái gì là không mang đặc điểm của Hồng Kông, Ma Cao cả, thay đổi lớn nhất là thêm một chút dấm ố Nhật Bản vào, cộng với mùi tanh của cá ở Bắc Hải.

Mấy hôm trước con tôi chơi bạn, hẹn hai ba đứa bạn tâm đầu đến nhà chơi, chúng chơi rất vui vẻ trên nền nhà trong phòng khách, tôi ngồi trên ghế sôpha đọc báo, vô tình đóng vai người canh giữ. Bốn đứa con gái mười tuổi tuy là cùng lớp nhưng do bố mẹ người từ Hồ Nam, người từ Đại

Liên tới, chúng tôi hồi nhỏ không có những cảnh như vậy. Nghe chúng riu rít một bầy, bèn nghĩ, ba người phụ nữ nhỏ cũng đã là một vở tuồng rồi, nghe tiếp bỗng nhiên trở nên cảnh giặc:

Không đúng, chúng đang diễn một vở kịch Hồng Kông.

Tất nhiên không phải là Việt kịch (kịch truyền thống của Quảng Đông), ngữ điệu, bố cục, tâm trạng, lại cộng thêm một số từ tiếng Anh đầy mùi vị quảng cáo.

Nhất thời không nói được gì, trong lòng không biết là có cảm giác như thế nào.

Nhớ tới năm xưa chúng tôi một lũ tuổi mới qua tuổi bị đậu mùa nghe nhạc Đặng Lệ Quân, nghe xong thì thôi, nhưng con cái của chúng ta, chúng đã ngồi trước màn hình tivi bảy tám năm trời rồi, ai đã chúng đậu cho chúng?

Sự phong phú của kiến thức đã không thể che kín sự thấp kém của thưởng thức.

Hôm nay tôi đã quyết định không theo chủ nghĩa cảm tính, không bàn việc nước, nếu không thì nhật ký hôm nay e rằng không viết hết (đáng buồn là tôi quả thực cũng không thể viết nổi nữa, nhưng chữ trước mặt tự nó tìm chỗ cho mình).

Những năm gần đây nhiều quốc gia đều ra sức hô hào cần bảo vệ nền văn hoá của mình, như

Anh, Pháp, Canada, Úc..., thậm chí còn có cả Nhật Bản, mũi tấn công phần lớn đều nhắm về phía Mỹ, vì nền văn hoá hiện nay được in ở mặt sau của đồng tiền.

Tôi muốn nói ở đây một câu có thể hơi quá lời: Chết vì bệnh ung thư thì còn có thể nói được, chết vì bệnh nấm ở chân thì chẳng ra sao cả, kẻ thù mà nền văn hoá của chúng ta đang phải đối mặt chẳng qua chỉ là mớ tả pí lù của văn hoá thương mại Hồng Kông, Đài Loan và Nhật Bản mà thôi...

Ngày 24/8:

ẨM THỰC

Ẩm thực là một chủ đề rất nhẹ nhàng, trên báo chí nó thuộc loại chuyên mục phụ, nhưng với tôi nó lại là một bài toán, một bài toán khó.

Tôi là người gặp nhiều may mắn, từ nhỏ điều kiện kinh tế gia đình khá tốt nên tôi chưa từng phải buồn vì việc ăn uống, sau khi trưởng thành, công việc của tôi cũng gần như là xoay quanh bàn ăn. Nói thực khi mỗi lần đầu tiên, tôi đau khổ như là một viên tướng dưới quyền thay lòng đổi dạ vậy,

nghe những chỗ khác trên cơ thể tôi có vấn đề cũng được, sao cứ phải là dạ dày, thật vô lý (bình thường ta đối xử với người ra sao?)

Khi mở lần thứ hai tôi cũng trở lại bên bàn ăn rất nhanh.

Tôi luôn coi việc ăn uống tự do tự tại là tượng trưng của cuộc sống khoẻ mạnh, cũng chưa bao giờ giấu diếm thực tế là tôi thích ăn những món ăn ngon thịnh soạn, bên cạnh tôi có rất nhiều người không quan tâm gì đến việc ăn uống, nhưng nói thực lòng, tôi luôn cho rằng họ không sống sáng khoái như tôi, cũng giống như xem thì xem phim màn ảnh rộng bản gốc trên màn hình lớn, nhưng nghe thì lại là kéo dây, hơi bớt thú vị đi.

Thế nhưng, gần đây, thú vui này đang dần dần bỏ tôi mà đi.

Quả bóng tennis to trên cổ đã ít nhiều ảnh hưởng tới việc nuốt thức ăn của tôi, hơn nữa tôi ngờ rằng cái cổ họng chuyên quản đường ăn uống và khí quản kia cũng bị kẻ địch chiếm lĩnh mất rồi, thường có những thức ăn nhỏ chạy sai đường, làm cho tôi ho đến mức thiếu ôxy, thế nên tôi chủ động từ chối những món ăn ngon nhỏ và giòn. Tiếp đến là đường dẫn thức ăn chắc chắn cũng nhỏ hơn, vì bây giờ tôi ăn là phải theo lời căn dặn: nuốt với nước ấm.

Thay đổi nhỏ hơn nữa là xuất phát từ tâm lý. Tuy tôi bây giờ còn giữ tự do hành động, không thể nào lái xe được nữa, thì chí ít tôi còn có thể đánh, nhưng không thể nào so với năm xưa một mình lăn lộn trên giang hồ được, khi đó người khác có thể sẽ mời bạn đến khách sạn mà bạn chưa từng đến, còn tôi có thể mời người khác tới nơi mà tôi muốn đến, bây giờ chỉ cần ra khỏi nhà là phải hạ quyết tâm.

Để người nhà làm một số món ăn tốt cuộc cũng hạn chế, quả thực tôi không thể nhìn được việc nhìn họ bận rộn hai ba tiếng đồng hồ trong nhà bếp nóng hầm hập vì tôi, để làm mấy món ăn trong tưởng tượng của tôi.

Điều khiến người ta bực mình là mấy món ăn ngon mà tôi nghĩ ra hiện nay không có liên quan gì với các nhà hàng, toàn là tên món ăn, thậm chí có không ít món tôi ăn ở nơi khác, để lại cho tôi ấn tượng sâu sắc. Đùa một chút, tôi bây giờ nếu kê một bảng thực đơn, thì đến cả ngự thiện phòng (nhà bếp của vua) cũng không làm nổi.

Hai hôm trước, bỗng nhiên nhớ tới món bánh bao rán của cửa hàng Đại Hồ Xuân ở Thượng Hải, cảm thấy có thể thực hiện được, bèn nhờ vợ đánh xe học tốc đi ngay, tất cả đều như ý muốn, nhưng chỉ ăn được 4 chiếc, cũng cảm thấy chỉ được như vậy.

Con người là loài động vật không thể chịu dồn

nén, càng không làm được thì càng bị hạn chế, nhiều khi muốn quá nằm mơ cũng nghĩ đến ăn, lúc tỉnh dậy lại cười khì khì với mình, cười mình sao lại thèm tới mức như là bà ghen vậy, cười mình sao lại tục đến vậy.

Trong lòng hiểu rất rõ đây là một kiểu trạng thái bệnh, nên không cố tình truy cập mạng nữa, để nghĩ xem mình khổ sở tới mức nào, năm xưa cười với món ăn ngon, còn bây giờ là cười với hồi ức về món ăn ngon mà thôi.

Giờ đây tôi rất hiểu, con người sống ở trên đời, bạn không thể đem tất cả những thú vui mà bạn đã hưởng theo, cũng giống như bạn đi trượt băng vậy, mua vé rồi, mượn giày rồi, thì bạn đã có thể chơi hết mình, nhưng khi chơi “xong”. ra đến cửa, bạn phải trả lại giày đã mượn, chỉ đem theo hồi ức ra về.

Thú vui ăn uống cũng vậy, những cái khác cũng vậy.

Ngày 25/8:

ÔXY

Bắt đầu từ hôm qua, công việc của tôi lần đầu tiên chịu sự ngăn cản mạnh từ phía cơ thể.

Có lẽ vào khoảng ba bốn giờ sáng gì đó, tôi bỗng bật người dậy khỏi giường như một con cá vảy, có thể chỉ có mười mấy giây tỉnh táo, muốn tìm hiểu có chuyện gì xảy ra trên cơ thể mình, nhưng trước khi có bất kỳ một câu trả lời nào ra đời, thì tôi đã bị một cảm giác tắc nghẽn bao vây rồi.

Thiếu oxy, lần đầu tiên tôi biết được thế nào là thiếu oxy.

Tôi há miệng hít thở, nhưng dường như trong không khí không có một cái gì cả, đúng là “không khí” thật sự. Vì chưa bao giờ gặp trường hợp như vậy nên tôi không biết nên làm thế nào, ra sức nhắc nhở mình cần phải bình tĩnh, không được hoảng loạn, đồng thời mở cửa ra, muốn đi ra ngoài phòng, nhưng lại lo không có ai đi cùng nhờ xảy ra điều gì bất trắc, bèn ngồi xuống trong vườn hoa nhà mình, nghĩ đó cũng coi như là bên ngoài nhà, sau đó cố gắng hít thở sâu, nhưng cũng không có tác dụng gì, tôi có cảm giác mình đang từ từ gục xuống...

Cuối cùng nghĩ ra máy tạo oxy ban ngày dùng khi viết lách, vợ tôi cũng tỉnh dậy, với sự giúp đỡ của cô ấy, nên đã tiếp được oxy...

Cảm giác dần dần khá lên, lại có thể suy nghĩ một cách đơn giản: Là thời tiết? Khi đó bầu không khí quả là tồi tệ, bão, mưa nhỏ, độ ẩm gần đến mức bão hoà, đúng là kiểu thời tiết chẳng làm gì cả mà

mồ hôi vẫn cứ vã ra. Còn gì nữa? Mùi hương muối? Sự mệt mỏi? Thuốc giảm đau? Có cái gì đang tác động, hay là tất cả cùng tác động, cùng ra trận?

Thấy tôi dần dần có thể hít thở bình thường, và thần trí tỉnh táo, vợ tôi cả ngày mệt mỏi quá độ lại ngủ tiếp, còn tôi cũng hít thở ôxy ngồi ngủ thiếp đi trên ghế sofa.

Không biết là bao nhiêu thời gian trôi qua, tôi lại một lần nữa tỉnh lại, thấy xung quanh tối đen, không trông thấy gì cả. Sao trời lại sáng muộn đến như vậy? Đó là phản ứng đầu tiên của tôi, nhưng ngay lập tức tôi phát hiện ra sự khác thường: vừa rồi khi tôi thở ôxy, trời đã sáng một nửa, sao lại...Trời ơi, tôi mù rồi sao?

Lại gắng sức mở to mắt nhìn kỹ lại, nhưng vẫn là một vùng tối.

Một lúc sau, tôi gần như hoảng hốt muốn hét lên thành tiếng, tôi mù rồi phải không? Bệnh ung thư đã chạy vào trong não rồi? Tôi còn có thể hoàn thành nhật ký của tôi không? Trong màu đen u ám nhất của nhân gian, tôi vừa kinh sợ vừa hận, trong đầu có vô số vấn đề, trong miệng muốn hét lên gọi tên vợ, nhưng không phát ra một tiếng nào.

Có lẽ là hai ba phút sau đó, cũng có thể chỉ là thời gian vài giây, cảm giác thời gian của tôi bị khủng bố mạnh rồi, tôi bắt đầu nhìn thấy hình mờ

mờ của các đồ vật, sau đó dần dần rõ nét hơn, tình trạng này rất giống như là chụp hình trong phòng tối vậy.

Cuối cùng tôi thấy được đồng hồ: Đã bảy giờ rồi.

Hai thể nghiệm mà tôi chưa từng gặp này có đúng là sự cảnh cáo nghiêm khắc nhất của cơ thể tôi?

Cả ngày hôm qua tôi ngồi trên ghế sofa, không mở máy tính, chỉ cảm thấy toàn thân khó chịu.

Đối với tôi mà nói, cơ thể tôi đã không chỉ còn là phản bội, mà rõ ràng là kẻ thù của tôi rồi.

Hai hôm trước, qua mạng tôi đã treo tám biển tạm ngưng chiến với các phương tiện thông tin đại chúng, bây giờ xem ra là đúng, tôi từ lâu đã không còn là tôi cất tiếng cười lớn, giao du bạn bè bốn phương nữa rồi, bây giờ chỉ có một người bệnh hàng ngày phải mất ngày càng nhiều thời gian hơn thì mới có thể hoàn thành bài nhật ký của mình, hạo hán không nhắc lại chuyện dưng khí năm xưa.

Trong khoảnh khắc không trông thấy gì đó, tôi đã nghĩ đến những nhật ký này, tôi phát giác thấy nó đã làm cho tôi mềm yếu hơn trước:

Trừ phi tôi hoàn thành nó “sớm ngày nào hay ngày ấy”.

Ngày 26/8:

THỊ HIẾU

Ngắm nhìn hiện trường viết lách mà tôi đã bố trí xong, tôi không nhịn được cười:

Một chiếc Notebook IBM mới nhất và một cái giá được đặt trên sôpha riêng cho nó, máy tạo ôxy, khăn lạnh để bớt phù, hai loại trà khác nhau, một thứ dùng để giải khát và một thứ bồi bổ sức khỏe, có vài loại đồ ăn nhẹ, thuốc giảm đau, còn có thuốc lá Trung Hoa và gạt tàn của tôi nữa.

Cách bày biện này giàu có hơn nhiều so với lúc tôi bắt đầu viết nhật ký, cũng là thiếu cái gì thêm cái ấy, quả thực không biết còn có thêm cái gì nữa không, cho dù có thì e rằng không phải là cái hay ho gì.

Nhớ tới khi xưa viết lách cái gì đó, một cốc trà, một điều thuốc mà thôi, không có những thứ này.

Thực ra, con người tôi thích thì nhiều còn thị hiếu thì ít, nhất là thứ mà có thể nói là thị hiếu không tốt, thì chỉ có thuốc lá mà thôi, thuốc lá ngon.

Mỗi lần đến khám bác sĩ, hoặc bác sĩ trông thấy điều thuốc trong tay, hoặc bị bác sĩ phát hiện có bao thuốc màu đỏ trong túi, trước tiên tôi

thường nghe thấy bác sĩ kêu lên kinh ngạc: "Anh còn hút thuốc nữa?" Tiếp đó là im lặng, để rồi bạn nghe thấy một đoạn ca: "Hút đi hút đi, không hút thì sẽ thế nào ? Đã như vậy rồi, muốn hút thì làm một điếu."

Bây giờ tôi biết rằng không thể nào bỏ được nữa, sở thích làm bạn cả đời với bạn là "thị hiếu".

Từ rất nhỏ tôi đã từng nếm mùi vị của thuốc lá, sau khi làm dân hút thuốc 20 năm nay, lượng thuốc hút cũng không tăng lên, chỉ mỗi ngày hút nửa bao, nhưng không thể nào bỏ được, ngay cả đối mặt với cái chết.

Khi tôi còn nhỏ, thuốc lá rất rẻ, hơn nữa có thể mua lẻ theo điếu. Còn nhớ năm lớp một tiểu học, một buổi chiều không có giờ, tôi và mấy bạn trai khác gom tiền lại, mua hơn một nửa bao, nắp dưới gầm bàn to nhà chúng tôi hút, hai cậu bạn kia đã có kinh nghiệm, còn tôi thì là lần đầu, kết quả là bị say thuốc, khó chịu đến phát khiếp.

Còn hút thêm vài lần nữa, cuối cùng bị ông bố tinh tường của tôi phát hiện, nhưng ông không mắng tôi cũng không đánh tôi, chỉ châm chọc bằng một giọng lạnh lùng xuyên thẳng vào tim tôi: "Muốn hút thuốc à? Muốn hút cũng không nên hút thuốc lá quán, có bản lĩnh thì lớn lên kiếm tiền hút thuốc nổi tiếng, nếu không đợi được thì lấy hai bao của bố đây." Mấy câu nói làm cho tôi hoảng hồn

đến đại học mới đựng lại thuốc lá.

Rất tình cờ, tôi phát hiện ra một bí mật, cha tôi thực ra cũng đã cai thuốc rất nhiều năm rồi, vì sinh ra tôi khiến ông vui mừng nên lại cầm thuốc lên hút, mãi cho tới giờ phút cuối đời.

Vào những năm tháng còn là một thư sinh nghèo và mong muốn trở thành nhà văn nên ra sức ở nhà lãng phí giấy mực, tôi cũng dốc hết sức mình mua loại thuốc lá ngon nhất trên thị trường, nếu có việc gì đáng để chúc mừng xảy ra, thì bao thuốc của tôi chắc chắn sẽ phản ánh lên điều đó. Ngay cả lần đầu tiên tặng quà cho vợ tôi ngày trước tôi cũng chọn thuốc lá, hai bao thuốc More dành cho phụ nữ cực kỳ đẹp mua từ cửa hàng miễn thuế, khi đó các cô gái cùng phòng của cô đang chúc mừng sinh nhật của cô ấy, món quà của tôi đã làm rung động trái tim của một nửa tá các cô gái.

Tôi có hai thói quen xấu: thuốc lá ngon nhất, giấy viết tốt nhất.

Sự kén chọn của tôi đối với giấy viết quả thực là quá đáng, vì lúc đó cha tôi làm việc ở nhà máy chế tạo giấy nên đem về cho tôi giấy viết bản thảo đều là loại giấy loại một.

Thị hiếu, tôi thường có thói quen thông qua thị hiếu để quan sát và tìm hiểu một người nào đó, chẳng hạn, về một người nào đó tôi chỉ cần bảo bạn

một điểm: Anh ta thích xì gà, thì trong đầu bạn sẽ hiện ra một hình ảnh. Đôi khi tôi cũng nghĩ về một số điểm thú vị của bản thân thị hiếu.

Không biết có bao nhiêu người quan tâm đến một thực tế thú vị như tôi hay không, loài người thường nghiện những thứ khó ăn nhất, và cuối cùng thì hình thành một thị hiếu: thuốc lá, rượu, trà, coca, cà phê, sôcôla, trầu, sầu riêng, sầu dầu..., có cái gì vì dễ ăn mà có tới lần thứ hai thứ ba? Con người thường hứng thú đối với những việc tốn tiền, tốn thời gian, mệt sức, mệt óc, và hình thành nên thị hiếu.

Nhưng một khi những cái xấu đã bám lấy bạn, thì cũng tựa như là lấy phải một cô dâu ác về nhà, lúc nào có người cần phải ra khỏi nhà, thì người đó là bạn chứ không phải cô ta.

Suy nghĩ về nguyên nhân sâu xa hơn, chẳng hạn như, nhân chi sơ, tính bản ác, hoặc giả thị hiếu vốn là sự trừng phạt khéo léo của ông trời đối với con người chúng ta, ngày ngày cười ha hả trừng phạt mình, trả một cái giá cao ngất, ăn những thứ khó ăn đến chết người, còn Thượng đế thì sao, sợ ngồi một bên tính số tính lượng buồn phiền, bèn thêm một chút nghiện, làm cho chúng ta hàng ngày không quên trừng phạt mình đúng giờ.

Thế nhưng, nói gì thì nói, chỉ cần không phạm luật chơi, thì mặc kệ Thượng đế lười biếng, còn con

người vẫn cứ ngày ngày lên vui, tương kế tựu kế.

Thị hiếu là thú vui đóng hộp. Bạn có thị hiếu rồi, thì có được niềm vui sẽ dễ dàng hơn nhiều, khi nào tâm trạng không vui, thì hãy làm một chút "thị hiếu", bất kể là ăn hay là làm, người lập tức sẽ lấy lại được phong độ, sự tiện lợi đó giống như là bụng đói thì mở đồ hộp ra ăn một miếng dăm bông vậy.

Thị hiếu là nhãn mác của chủ nhân nó. Chúng ta có rất nhiều nhãn mác truyền thống, lúc nào cũng sẵn sàng dán lên những người bạn có thị hiếu xung quanh chúng ta, khiến cho nhiều người giấu đi thị hiếu không lấy gì làm lịch sự cho lắm của mình, thực ra, nhiều người thích nghe nhạc cổ điển cũng phần nhiều là do mất ngủ dẫn đến, những người chơi tem cũng không phải là ai cũng kiến thức uyên bác, sống bình lặng, không biết chùng còn u ám hơn cả những chú đế chơi kia ấy chứ.

Thị hiếu là cái có tốt nhất. Bất kể là bạn tiếp nhận cái gì hay từ chối cái gì, chỉ cần nói: "Xin lỗi, đây không phải là thị hiếu của tôi." Còn những cái khác thì chẳng cần phải nói nhiều.

Thị hiếu là lối đi của các quan chức. Hễ kết giao với các quan chức cấp cao hơn mình, thì đều phải tiến vào từ đây, nhưng điều này cũng huỷ hoại không biết bao nhiêu quan chức tốt. Còn đối với những cấp trên và quan chức không có thị hiếu,

tuy bộ phận tổ chức không thể định ra quy định đó, nhưng dân thường chúng ta có thể bàn tán rằng: Nói chung thành tích cũng bình thường. Quả thực không biết phải nói thế nào cho phải, quan có thị hiệu thì có tình có hứng thú có tài, nhưng về mặt an toàn cũng còn thiếu, còn người không có thị hiệu thì ý chí như gang như thép, sợ thiếu mất phẩm chất bình dân khi nóng khi lạnh, thiếu khả năng lý giải, cũng không phải là việc hay.

Thị hiệu là cội nguồn của bạn bè, ngư tử tâm ngư mã tâm mã mã.

Các sấu rượu của Nhật Bản một tối ngồi tối hơn chục quán rượu, đó là tại sao, chính là vì anh ta có tối hơn mười thị hiệu, dọc theo tuyến đường tàu điện ngầm, tan giờ làm, trước tiên đến quán bar của những người yêu thích chơi gôn uống một cốc, sau đó đến ga thứ hai, quán bar của những người yêu thích truyền hình mini làm một cốc... Những người có cùng thị hiệu kết bạn nhanh hơn cả những người yêu nhau từ ánh mắt đầu tiên, làm sao có thể cô độc được?

Thị hiệu là ưu điểm của chúng ta, đồng thời cũng là nhược điểm của chúng ta.

Khỏi cần phải coi trọng những thứ vừa nhìn đã rất đẹp kia, chúng sẽ biến mất nhanh chóng, chỉ có những thứ xem ra không lấy gì làm dễ chịu cho lắm, nhưng thứ hấp dẫn bạn mới có thể trở thành

thị hiếu của bạn, người bạn đời của bạn, hoặc hình phạt suốt đời của bạn.

Tình yêu cũng vậy.

Sắp viết xong rồi, tôi châm một điếu thuốc, lưu vào ổ đĩa.

Ngày 27/8:

MƯA GIANG NAM

Mưa liên mấy ngày, điều này không thấy mấy ở Thượng Hải vào cuối hạ đầu thu. Trận mưa này ban đầu là do bão đưa tới, còn sau đó thì rất thật thà ở lại mấy ngày, rất giống như các bậc phụ huynh ở quê lên thành phố, ở chơi vài ngày rồi về, để lại đứa cháu ở lại thành phố học nghề tìm kế phát triển.

Tôi khó chịu nhất là mưa mấy ngày liên, năm xưa là một văn nhân, còn nay là một người bệnh kiềm văn nhân, chỉ cảm thấy đợt mưa này cứ rơi thẳng vào trong tim.

Không biết tại sao lại nhớ tới chuyến đi du lịch Giang Nam 20 năm trước, tôi nghĩ có lẽ là do mùa giống nhau, cũng mưa vùng Giang Nam triển miên

như vậy.

Nơi đến của chuyến du lịch đó là thị trấn nổi tiếng ở Giang Nam có tên là Giác Trục, quên mất là vì sao, chúng tôi không vội gì, rất nhàn nhã, mưa Giang Nam triền miên cũng chỉ làm cho ba chàng trai chúng tôi ăn rồi ngủ, ngủ rồi lại ăn trong một quán trọ nhỏ trong thị trấn, chắc chắn đây là điểm tuyệt nhất của du lịch.

Thị trấn nhỏ khi đó chưa có đường quốc lộ, chúng tôi đến Côn Sơn rồi mỗi người bỏ ra ba hào ngồi thuyền nhỏ của nông dân địa phương đi chậm chậm trên sông của Giang Nam mất ba tiếng đồng hồ mới tới nơi, tuy vất vả, nhưng cảnh sắc làng mạc sông nước Giang Nam được thiên nhiên thực sự tô điểm nên đủ để bù đắp mọi nỗi vất vả dọc đường. Khi đó người ngoài tới thị trấn nhỏ này rất ít, nếu không phải là để quay phim chụp ảnh, thì cũng là để vẽ tranh, một năm còn có vài đoàn quay ngoại cảnh của một hãng sản xuất phim nào đó tới đây, còn dạng phàm phu tục tử như lũ chúng tôi, du lịch không có mục đích tới đây, có thể nói là vô cùng hiếm thấy.

Chúng tôi chỉ mất thời gian nửa ngày đã đi xem hết toàn bộ thị trấn, sau đó vào trọ ở một quán trọ duy nhất lúc bấy giờ, một ngôi nhà gỗ rất cũ, nhưng không khó tưởng tượng ra được sự sang trọng và quý phái xưa kia, có cả hành lang và

giếng trời trong nhà.

Lúc này cơn mưa Giang Nam triển miên, như khóc như than theo tối, chúng tôi bèn túm tụm lại với nhau, may mà khi đó vật giá quả thực là rẻ, chúng tôi là khách trọ duy nhất trong quán.

Tiếp theo đây vừa là câu chuyện vừa là hồi ức của tôi. tôi vốn không có ý thay đổi gì cả, nhưng cũng giống như một thứ đồ chơi yêu thích chơi lâu ngày rồi, thường để lại vết vuốt ve, điều này với việc tu sửa cố ý là hai chuyện hoàn toàn khác nhau, tôi khó có thể phân biệt bên trong có bao nhiêu là cảm nhận của tôi còn bao nhiêu là sự thực.

Khi đó, trong quán trọ chỉ có hai ba người làm, giữa họ với nhau dường như có quan hệ họ hàng thân thiết gì đó, chỉ có một cô gái, tên gọi đại loại là Anh hoặc Hà, nói đặc giọng Ngô Nùng, tướng mạo nhẹ nhàng, kiểu không dùng bất cứ đồ trang điểm gì, cô phụ trách nhiệm vụ chăm sóc chúng tôi.

Còn nhớ trước tiên là cô rất khó hiểu về mục đích chuyến này của chúng tôi, khi cô biết được không có mục đích gì cũng là một mục đích thì vô cùng cảm động, cảm động vì lối sống mà cô chưa từng trải qua, cũng bị hấp dẫn bởi những sự tài hoa và hài hước mà vô ý cố ý chúng tôi thể hiện ra, thế nên cô ngày càng đối xử tốt hơn với chúng tôi, đầu tiên là nấu cơm cho chúng tôi, và sau đó còn có những việc như giặt giũ quần áo, tất nhiên không

thể thiếu được những câu chuyện về thị trấn.

Ba người chúng tôi tuy chưa có bao nhiêu lịch duyệt trong đời, nhưng đều đã từng trải qua sóng gió tình cảm chẳng ra làm sao cả, biết rằng cô gái cực kỳ thuần khiết như vậy ở thành phố chẳng đáng để ý tới, cũng giống như cỏ không thể mọc trên xi măng vậy, thế nên chúng tôi cũng đối xử chân thành với cô.

Đó là cảnh tượng thế nào vậy, chúng tôi ngã tựa vào giường của mình, uống rượu với lạc và đậu phụ khô của Tô Châu, nói chuyện thơ, văn, và cả chuyện biến đổi trên thế giới, còn cô gái kia qua cánh cửa mở nghe chúng tôi nói chuyện, trong tay cô giặt quần áo của chúng tôi, nước mưa chứa nửa chậu gỗ cạnh chân đang làm tan đi màu của bột xà phòng, động tác của cô rất chậm chạp, không vội vàng, thời tiết này chẳng có việc gì làm cả...

Giữa chúng tôi và cô gái cách nhau tấm cửa gỗ cũ kỹ, còn giữa cô gái và thế giới của cô cách nhau chiếc rèm được dệt bằng nước mưa dưới hiên nhà...

Cứ như thế vài ngày trôi qua, nhưng tôi không thể nào nhớ chính xác chúng tôi đã ở đó bao lâu, buổi sớm hôm trời hửng, chúng tôi trả phòng, nghe nói có hai lớp của một học viện nào đó ở Bắc Kinh tới, sắp sửa vào trọ, còn cô gái đã sớm đứng chờ chúng tôi ở cổng.

Chúng tôi không nói những câu như mưa tạnh

thì sẽ đi, không ngờ cảm nhận trong lòng nhau về mối duyên do mưa đem lại của chúng tôi lại giống nhau, nét mặt cô gái rõ ràng không còn gì bằng, nhưng ba chàng trai chúng tôi dưới ánh nắng lại không có đủ dũng khí để nói, chúng tôi đã chuẩn đi.

Tôi đã từng biết đến nhiều loại mưa, mưa Hoàng Sơn là mực, mưa Thượng Hải là tuyết, mưa thảo nguyên là xanh, mưa ở Gôbi là khô, còn mưa ở giữa những toà nhà cao tầng trong thành phố chỉ là nước, chỉ có mưa ở Giang Nam đây là tâm trạng, các loại tâm trạng khác nhau, mỗi lần tâm trạng một khác, nghĩ tới cơn mưa 20 năm trước, tôi của ngày hôm nay có cảm giác như muốn khóc.

Vốn nghĩ rằng mọi chuyện ở thị trấn nhỏ sẽ phai nhạt, trên thực tế, sau này tôi còn nhiều lần đi qua thị trấn, chỉ vì nơi đó đã là một danh lam thắng cảnh ngựa xe như nước, ngay cả nguyên nhân làm sao thành một chuyến đi cũng quên mất, chỉ có sự quen biết ban đầu thắng trôi qua là càng ngày càng rõ nét.

Thế nên, bắt đầu từ một ngày nào đó, tôi thường nghĩ đến chủ đề như thế này: Nếu như khi đó trận mưa Giang Nam đó đã giữ tôi lại? Nếu như tôi không có đủ can đảm rũ bỏ sự dụi dằng chất phác kia? Thì tôi bây giờ sẽ ra sao?

Giáo viên tiểu học trên thị trấn? Phó Giám đốc nhà văn hoá? Hay là mở một cửa hàng nhỏ, bán

những đồ lưu niệm du lịch và mỗi tối cười về sự thiếu hiểu biết của du khách, khênh những thú đồ chơi mà tôi mua buôn từ Thượng Hải về nhà? Tửu lượng vẫn bình thường như trước, nhưng tối nào cũng uống, không biết đã quên vị đắng của bia hay chưa? Con thì chắc chắn là phải có, không biết có được hai đứa hay không? Thuyền nhỏ, tôi biết chèo thuyền, vào lúc hoàng hôn, trong lòng tôi cũng có những con đường chằng chịt như tơ nhện vậy...

Câu hỏi mấu chốt nhất: Bệnh tật có đeo bám lên người tôi không?

Mỗi lần nghĩ tới đây, tôi đều rơi vào suy nghĩ lung tung mơ màng, nghĩ đời người có giống như bàn cờ hay không? Chỉ cần một bước đi sai, thì kết cục có thật sẽ thay đổi lớn? Thế nhưng, mỗi bước đi ban đầu chúng tôi đều dùng toàn bộ tâm trí của mình để chứng minh là đúng!

Con mưa Giang Nam 20 năm trước đã không còn dấu vết, nhưng chúng vẫn tồn tại, có thể là vị khách mới trên đỉnh tuyết sơn, có thể là bông hoa sóng dịu dàng trong bể bơi hôm qua, có thể đã là nước biển mặn chát; còn người của 20 năm trước vẫn còn, chỉ có điều anh ta chỉ có thể đi trước trong sự lựa chọn từng người một tiếp theo nhau, của ngày hôm qua.

Ai nói đời người như đám mây? Tôi đồng ý.

Cha tôi có một giai đoạn từng trải: Lúc chiến

dịch ở Hoài Hải, cha tôi bị trọng thương, thế là bị giữ lại, giao cho dân địa phương, mỗi người đưa cho hai trái lựu đạn, và được dặn rằng: "Nếu không muốn làm tù binh, thì kéo chốt." Tôi chưa từng được nghe kể tường tận về việc nhân dân địa phương đối xử tốt như thế nào với họ, chỉ cảm thấy mỗi khi nhắc tới chuyện này, giọng nói của cha tôi gần giống như than, mà các cuộc nam chinh bắc chiến cũ mới ông đều chứng kiến trên mười lần. Sau khi cha tôi mất, một lần lật giở những đồ cũ, tôi thấy một đoạn viết cũ, ghi lại câu chuyện giữa cha tôi và con gái bà chủ nhà, người cha đã chán chường chinh chiến của tôi đã từng muốn ở lại một thôn trang nào đó ở Sơn Đông...

Nếu như thế, thì tôi sẽ ở đâu?

Dưới hiên nhà, người đàn ông trung niên da đen sạm, tựa vào chiếc đòn gánh, hút thuốc lá, cười đôn hậu kia là tôi?

Trong quán trọ nhỏ bên cạnh bệnh viện u bướu Thượng Hải, một bệnh nhân u bướu ngoại tỉnh đem theo tất cả vốn liếng của gia đình, chờ giường bệnh và phẫu thuật?

Nghĩ tới mưa Giang Nam, nghĩ tới mảnh đất rộng lớn Tề Lỗ, tôi cứ nghĩ mãi, hơi có phần ngáy người ra, cũng có vài phần hiểu ra mùi vị cuộc đời và chân tướng của những từ như luân hồi. Muốn khóc, nhưng cuối cùng lại cười nhạt một cái.

Ngày 28/8:

CA HÁT

Buổi sớm tỉnh dậy, trình tự buổi sáng như tắm rửa.

Mọi thứ như bình thường, nhưng trong lòng cảm thấy là lạ, nín thở, tỉnh dưỡng tinh thần, lại tiếp tục suy nghĩ, bỗng nhiên hiểu ra: Không biết bắt đầu từ khi nào, tôi đã không còn hát trong khi tắm.

Trước đây mỗi lần tắm tôi đều ngâm nga cái gì đó, không bị hạn chế bởi thời gian và địa điểm, ngâm nga thường hát thành tiếng, có hát đi hát lại một bài, cũng có hát liền một lúc 20 bài.

Đã bao lâu rồi tôi không hát?

Tôi có thể trả lời được ngay, nhưng câu trả lời này rất đặc biệt, đến nay tôi vẫn chưa hiểu được nó có ý nghĩa gì. nó làm cho tôi hoảng sợ, cũng khiến cho tôi trầm tư, nhưng hôm nay lại một lần nữa đụng phải đề tài này, thôi thì hãy cứ viết nó ra, cho dù nó đem lại cho con người ta cảm nhận như thế nào.

Lần cuối cùng tôi hát là vào ngày 16 tháng 5 năm 2000, địa điểm là tại Khách sạn Trung Hoa

Viên tại thị trấn cổ ngàn năm Mộc Độc, Tô Châu. Khách sạn này do Tập đoàn thuốc lá Thượng Hải xây dựng, là một khách sạn nghỉ ngơi hội nghị có tiêu chuẩn bốn sao.

Để chúc mừng sự thành công tốt đẹp của cuộc triển lãm bất động sản Phố Đông mùa xuân năm đó, chúng tôi một đoàn gần 30 người, đều là các đồng nghiệp và các đơn vị phối hợp ở tại khách sạn này. sau bữa tiệc tối náo nhiệt, liền thuê hẳn phòng Karaoke của khách sạn, cùng hát tập thể. Toàn là người trẻ, thấy họ tranh giành nhau micro, tôi bèn cùng mấy người bạn lánh sang một phía, hút thuốc lá nói chuyện.

Vốn tưởng rằng một cuộc vui tối sẽ trôi qua như thế, tôi cũng cảm thấy rất mệt mỏi, đang muốn ngủ một giấc cho đã, nhưng quỷ xui ma khiến thế nào, tôi lại đứng dậy vào lúc buổi dạ hội sắp sửa kết thúc, chọn cho mình một bài hát, và hát một cách cực kỳ say sưa.

Đây là lần cuối cùng tôi hát, cũng là lần đầu tiên tôi ý thức được cái u trên cổ bắt đầu ảnh hưởng tới việc tôi hát, nhưng liệu có ai đoán ra được tôi hát cái gì không?

Bài hát mà tôi hát là bài “Dưới gốc cây đa”.

Kiếp này, bài hát mà tôi ca giọng hát lần cuối cùng là “Dưới gốc cây đa”.

Bài hát này tôi thích từ khi còn học đại học, khi đó nó vẫn còn là bài hát tiếng Nhật, gọi là “Mùa xuân phương Bắc”, trong thời gian năm thứ tư đại học, nó là bài hát mà các bạn cùng phòng trọ với tôi thích nhất. Về sau tôi mới biết được “Bản cây đa” của nó, và đã học được một cách dễ dàng. Buổi tối hôm đó tôi hát say sưa đến mức hát những hai lần, mỗi thứ tiếng hát một lần, điều này không phải là hiếm trong “lịch sử diễn xướng” của tôi.

Sau khi im lặng hai tháng, tôi lại bắt đầu việc ca hát mới dưới gốc cây đa, tuyệt xướng của tôi, nhật ký của tôi.

Vấn đề này e rằng vĩnh viễn là một bí ẩn, tại sao trong hàng ngàn bài hát tôi lại chọn ra bài hát cũ rích đã bị người ta quên từ lâu?

Dưới gốc cây đa bên sông, là nơi tôi hoài niệm...

Hát hò cũng giống như mấy môn như bóng đá chẳng hạn, tôi gần như là không biết, nhưng lại ngưng tụ thứ nghệ thuật của rất nhiều niềm vui của tôi.

Một ngày mùa hè khi còn đang yêu vợ tôi, khi đó chúng tôi vừa mới ra trường, ở nhà mẹ đẻ của vợ tôi, trong “căn nhà cổ” mà cô con gái vô cùng ngưỡng mộ, (quả thực không hiểu tâm trạng hoài cổ của chàng trai kia từ đâu mà có), tôi và vợ nấp trên gác xép nhỏ, hát say sưa, hát chạy hết bài này

đến bài khác, chúng tôi ôn lại một lượt toàn bộ các bài hát đã biết, để có được hiệu quả âm thanh tối thiểu nhất, chúng tôi bèn lấy vỏ chiếc đèn pin rỗng làm micro, cuối cùng có được cảm giác của buổi biểu diễn và hiệu quả của hoà âm.

“Buổi diễn bằng đèn pin” kết thúc thì đã khuya, tôi cười lên chiếc xe đạp cũ chạy như bay về nhà, trong lòng tràn đầy sự cổ hủ và hào hứng của một thư sinh nghèo sau khi bị đánh, tôi ngẫm tự thể rằng: Mua lấy hai cái micro thật sự thì mới xứng đáng với hạnh phúc của chúng tôi.

Khi cuối, tôi đã nhờ người mua thanh lý một chiếc ampli và hai chiếc loa thùng trông thì đẹp nhưng nghe không đẹp, hơi có phần qua quýt cho xong chuyện, xét vào thời điểm đó, thì chất lượng âm thanh của nó cũng tạm được, chỉ có điều hay hỏng, tôi dường như chưa bao giờ nghe thấy cả hai loa cùng kêu một lúc. Hận trong lòng, nhưng túi không có tiền, đành tỏ ý với vợ rằng tôi chủ yếu là để nghe tin tức. Khi kiếm được món tiền đầu tiên, tôi bỏ ra gần hai vạn Nhân Dân tệ mua lấy một bộ kha khá, sau đó nghĩ rằng mua về không ít đĩa LD karaoke với giá là 300 Nhân Dân tệ.

Lần đầu tiên cầm chiếc micro “tự sắm” hát trong tiếng cười vui sau khi không còn lạc điệu nữa, cảm giác quả thật khiến người ta khó quên.

Karaoke là một phát minh vĩ đại, nó làm cho

chúng ta có thể vào phòng hát to lên, điều quan trọng nhất là nó làm cho bạn thuộc về ban nhạc của mình, cảm giác đó giống như là bất kể bạn chơi bóng bowling được bao nhiêu điểm, nhưng bóng và tất cả các thiết bị đều thuộc về bạn vậy.

Karaoke ở Trung Quốc phổ cập rất nhanh, tôi gần như ở nơi nào cũng đều có thể thuận tiện thể hiện giọng ca của mình. Nhân đây, tôi cần phải xin lỗi các bạn bè đã từng nghe giọng ca của tôi ở mọi nơi: Các anh em đã phải chịu khổ.

Tất cả những ai nói lấp trên đời này cũng đều có thể hát lưu loát: Những nhân vật làm xong tháp thông thiên đều coi tiếng nói của người khác như là tiếng chim vậy; nhưng lại có thể thể nghiệm giọng ca của đối phương, mỗi một dân tộc đều có ca dao của mình, dù là họ không có đủ tài hoa để sáng tạo ra chữ viết của mình; có rất nhiều vị quân vương được người đời nhớ đến chỉ vì tên của họ được ghi vào trong ca kịch, chứ không phải là vì công lao to lớn gì...

Những thực tế đó khiến cho tôi tin rằng ca hát là tài năng biểu đạt bẩm sinh trên cả ngôn ngữ của loài người, dùng để biểu đạt tình cảm một cách không có trở ngại gì, đồng thời để lại sự thích thú mãnh liệt.

Sự trùng lặp hai lần dưới "gốc cây đa", tôi tin rằng đó là kỳ duyên, là ngẫu nhiên, cũng là một

lần tiếp sức trong mơ hồ, kể từ hôm đó trở đi, tôi nói năng ngày một khó khăn, hát cũng chỉ là trong ký ức, nhưng ngòi bút trong tay tôi thì lại trở thành một giọng ca khác của tôi...

Đã là bài hát thì có nhịp vui nhịp buồn, nhưng đang ca hát thì là vui...

Ngày 29/8:

BẢO HIỂM

Tôi vốn nghĩ là sau khi các phương tiện thông tin đại chúng đưa tin ít đi, thì điện thoại trong nhà sẽ bớt đi, không ngờ, các phương tiện thông tin đại chúng lại tiếp tục đưa tin sâu hơn, mà điện thoại ở nhà cũng có thêm một số nội dung mới, một số xí nghiệp và cơ quan thương mại đưa ra kiến nghị của mình. Vợ tôi bây giờ là thư ký điện thoại chuyên trách, tôi nói đùa với cô ấy rằng, bây giờ chỉ có một loại người không đến tìm tôi, đó là các đồng chí ở công ty bảo hiểm.

Thực ra, cái mà tôi cần nhất bây giờ là công ty bảo hiểm, nhưng họ sẽ không đến.

Mấy năm trước, tôi phẫu thuật lần đầu, vừa về

đến nhà chưa được bao lâu thì nhận được một tờ công văn của công ty bảo hiểm Hữu Bang ở Thượng Hải, nội dung đại khái là: Thưa ông Lục, lần này ông mổ, chúng tôi sẽ đền bù ông bao nhiêu, đồng thời cũng nói cho ông biết, chúng tôi sẽ không có quan hệ gì với ông nữa. Có nói "baibai" hay không thì tôi không nhớ được nữa, nhưng cái giọng điệu người tình thay lòng đổi dạ ấy thì rất rõ, đồng thời tôi cũng được liệt vào danh sách đen của công ty bảo hiểm rồi, điều đó không trách người khác được, có ai chịu bảo hiểm cho một trái bom định giờ bị hỏng?

Tôi thường nghĩ, mình với công ty bảo hiểm là thắng ít thua nhiều, tiền bồi thường 6000 Nhân dân tệ năm đó nhiều nhất cũng chỉ là muỗi bở bẻ, còn bây giờ thì lại thật hy vọng có người có thể nói với tôi, nếu như anh ra đi, chúng tôi sẽ trả cho người nhà anh bao nhiêu vạn Nhân dân tệ. Hậu sự của người Trung Quốc khó làm, gia đình của người Trung Quốc thường khó chịu đựng nỗi sự ra đi của thành viên chính, nếu báo chí có đủ khổ rộng, hàng ngày sẽ có những câu chuyện bi thảm như thế này, một nguyên nhân rất quan trọng là vào những lúc này lại không có công ty bảo hiểm trong những câu chuyện đó.

Ở đây, tôi có thể làm một quảng cáo miễn phí cho các công ty bảo hiểm trên toàn quốc, với thân

phận của một người bệnh nặng không còn sống được mấy ngày nữa kêu gọi mọi người hãy coi trọng bảo hiểm và biết sắp xếp bảo hiểm của mình, nâng cao khả năng chống rủi ro của mình và gia đình.

Ở nước ngoài, phương án bảo hiểm cá nhân hoàn thiện là một bộ phận cấu thành uy tín cá nhân, anh không mua bảo hiểm, từ ngân hàng cho đến đồng nghiệp, người nhà, người khác sẽ đều cho rằng anh có tâm nhìn hẹp, không nhiệt tình với cuộc sống và gia đình, thậm chí là một người không hoàn toàn có trách nhiệm, mọi thứ đều miễn bàn.

Còn ở Trung Quốc, kể từ khi một loạt công ty bảo hiểm có vốn nước ngoài như Hữu Bang tràn vào, các nhân viên nghiệp vụ của công ty bảo hiểm đã nâng nhịp bước, bước vào hàng ngàn hàng vạn gia đình để chào mời bảo hiểm, và rất nhanh đã khiến cho người ta phát chán (điểm này thì lại nhanh chóng bắt kịp quốc tế), thị trường bảo hiểm của Trung Quốc phát triển nhanh đến chóng mặt.

Do vợ tôi nên cũng có nhân viên nghiệp vụ của vài công ty bảo hiểm đến nhà, tôi đã nghiên cứu vài loại bảo hiểm, cũng từng suy nghĩ về các loại bảo hiểm của Trung Quốc, phát hiện thấy công ty bảo hiểm của Trung Quốc và các nhân viên tiếp thị đang cùng nhau xây dựng nên một trò chơi con số, thậm chí là một cạm bẫy bằng những con số.

Gần như không có loại bảo hiểm đơn giản và

đắc dụng, tất cả những gì tôi thấy được là kế hoạch dụ dỗ: Làm thế nào để một phát súng bắn hạ cả một đàn chim, mua một bảo hiểm được mấy cái lợi: làm thế nào để chiến thắng các ngân hàng tính khí nhỏ nhen, tỷ lệ đền đáp của chúng ta lên tới bao nhiêu ; làm thế nào mua bảo hiểm phòng khi già yếu, sau 60 tuổi mỗi tháng được lĩnh bao nhiêu tiền lương hưu; làm thế nào bắt đầu từ bé, bắt đầu từ bây giờ, để con ra không phải lo lắng, tiền cưới xin học hành đều do chúng tôi trả...

Dụ dỗ. Nói lịch sự một chút, tôi cho rằng đây là một âm mưu thương mại, nói khó nghe một chút, tôi cho rằng đây là một trò chọc ghẹo, là trò chọc ghẹo của nhân viên nghiệp vụ của các công ty bảo hiểm đối với công chúng.

Dân thường làm sao có thể là đối thủ của các chuyên gia bảo hiểm tính toán giỏi giang lương mỗi năm lên tới 6 chữ số? Một kiểu dùng trạng thái tình của tình hình khi mua bảo hiểm để suy luận tình hình sau mấy chục năm, đó chẳng phải là bánh vẽ thì là cái gì?

Mua một bảo hiểm có mấy cái lợi, thực ra là một kiểu hành vi tiếp thị, phí bảo hiểm mà bạn trả bị xé lẻ thành mấy phần, vốn đã có lợi ích tương ứng của các loại, còn công ty bảo hiểm lại vì thế mà hạ thấp được giá thành kinh doanh và tiêu thụ; lãi suất ngân hàng luôn động, không thể lấy biểu hiện

của thời điểm thấp để làm luận cứ của người tiêu dùng, cũng tựa như bạn bây giờ có thể đánh thắng một đứa trẻ 10 tuổi, nhưng 10 năm sau, liệu bạn có dám đánh một chàng trai 20 tuổi hay không? Lạm phát cũng tương tự như vậy, mỗi tháng thêm 700 Nhân Dân tệ trợ cấp nghỉ hưu, bây giờ nghe thì thấy quả là không tồi, nhưng lạm phát thấp hiện nay hoàn toàn là tạm thời, đến khi đó rất có thể một cái bánh đã 500 rồi ấy chứ?

Chúng ta cần loại bảo hiểm như thế nào?

Câu trả lời rất đơn giản: Bảo hiểm chống rủi ro chứ không phải là bảo hiểm để phát tài.

Trên toàn thế giới, bảo hiểm là một kiểu hành vi tiêu dùng, còn chúng ta ở đây lại là một kiểu hành vi đầu tư, không phải là nhà cái thắng, thì ai thắng?

Đền bù cũng là một cạm bẫy, những người từng chơi với bảo hiểm đều biết rằng mua bảo hiểm thì dễ còn đền bù thì khó.

Trước tiên là giới thiệu bảo hiểm, cỡ chữ 6, thậm chí là chữ nhỏ hơn, cứ như là kiểm tra thị lực vậy, công ty bảo hiểm không có tiền để in chữ to hơn sao? Sao lại phải ngoắt ngoéo lại in chữ như thế, xem ra thì rất kín kẽ, trên thực tế tôi e rằng không phải là ai đọc cũng hiểu.

"Nếu chân gãy, chúng tôi sẽ đền bù anh 80% số tiền bảo hiểm, chỉ cần không nảy sinh sáu

trường hợp dưới đây: 1,2,3,4,5,6."

Những câu như vậy ai cũng hiểu, nhưng nếu dùng ngôn ngữ bảo hiểm thì sẽ là như thế này: "Khi chi dưới của người mua bảo hiểm phát sinh trường hợp của điều 23 trong phiếu thanh toán thương tổn đã trình bày ở trên, đồng thời không nằm trong các điều kiện phát sinh tình trạng dưới đây 1,2,3,4,5,6, phiếu bảo hiểm này sẽ có hiệu lực và sẽ thực hiện nội dung của điều 32 của điều khoản bồi thường theo thoả thuận của khoản 7."

Đừng có ai nói với tôi rằng, tiếng Trung chặt chẽ là phải như vậy, câu chữ ngoại giao tôi cũng đã từng đọc, cũng không đến mức vòng vo như vậy.

Thực ra tôi không có thù có oán gì với ngành bảo hiểm, vợ, con tôi cũng là dân mua bảo hiểm, khi mua nhà mua xe cũng làm bảo hiểm, tôi còn có thể coi là một khách hàng tích cực của ngành bảo hiểm Trung Quốc, đã từng có cống hiến, nhưng tại sao lại phải tốn sức viết những điều này? Tại sao lại phải dành cả một buổi sáng quý báu trong thời gian làm việc chỉ có vài trăm tiếng đồng hồ để nói những lời có thể đắc tội với cả một ngành?

Câu trả lời rất đơn giản:

Làm thế nào để nâng cao chất lượng cuộc sống, hạ thấp tổn thất của chết chóc là mệnh đề mà tôi đã bỏ ra rất nhiều thời gian để suy xét trong suy

nghe, tôi phát hiện thấy mua bảo hiểm một cách hợp lý là một phương pháp hay, tôi không thể im lặng đem theo những phát hiện của tôi đi.

Trái tim trong trắng như thỏ bạch, chỉ mong đừng mềm yếu như nó mà thôi.

Ngày 30/8:

DU LỊCH

Lúc này là 5 giờ sáng. Tôi đang ngồi trên hành lang trước cửa của một biệt thự nông thôn kiểu Mỹ tại khu nghỉ mát đảo Thái Dương ở ngoại ô Thượng Hải, trà đã pha xong, máy tính cũng đã bật sẵn.

Trước mặt tôi là một thảm cỏ được cắt tỉa rất đẹp, xa hơn nữa là một con sông lớn, gọi là Liễu Hà, nghe nói là thượng du của sông Hoàn Phố, mặt trời thức dậy sớm đã chiếu rọi hàng dương liễu bên bờ sông, nhưng còn chưa chiếu đến bãi cỏ.

Trong không khí chứa đầy mùi thơm mát dịu của cỏ, từng bầy sẻ rời xa cành cây, bay đi kiếm mồi.

Giờ này, phút này, cảnh này, tôi nên viết cái gì đây?

Đây là cảnh tượng cuộc sống mà kiếp này tôi yêu nhất, từ nhỏ viết văn viết về lý tưởng, trong óc tôi hiện ra toàn là những cảnh kiểu này, nhưng lại sợ không đủ hùng vĩ, không được điểm cao, cuối cùng đều lấy giải phóng quân làm đề tài cho xong chuyện.

Những lúc như thế này tôi không nên nói về sống chết, mà hãy nói về phong nguyệt.

Kiếp này, số lần du lịch mà tôi đã trải qua có thể nói là không kể xiết, thời học sinh đã từng đi du lịch hàng vạn dặm, còn sau này cũng thường đi du lịch để tìm kiếm hương vị cuộc sống của mình và vì bạn bè xã giao, một hai tuần không ra khỏi nhà là thấy khó chịu rồi.

Có một lần tôi nằm trên giường của một khách sạn ở Bắc Kinh không có gì để tiêu khiển, tôi đã tính hộ mình kể từ sau năm 20 tuổi, tôi đã có bao nhiêu tối ngủ ở khách sạn, là ngủ trong khi đi du lịch? Tính toán một lúc, có khoảng hơn 700 tối, thời gian gần hai năm. Nghĩ rằng mình chọn nhầm nghề, đáng ra phải làm cơ trưởng gì gì đó.

Du lịch của tôi thực ra dưới con mắt của các chuyên gia thì rất bình thường, cảnh sắc tầm thường, có rất nhiều nơi có thể còn chưa thể tính là cảnh được, lối chơi tầm thường, nhưng những từng trải đó đối với tôi lại thực sự sống động và vui vẻ.

Chuyến du lịch sớm nhất của tôi là năm thứ ba cấp hai, để chúc mừng mình thi đỗ vào trường trung học trọng điểm, tôi và Hầu Gia Lân, Trương Dục Tiêu vốn cùng chơi với nhau từ những năm cấp một ba người kết nhóm đi Hàng Châu. Người lớn của cả ba nhà đều rất lo nhưng cũng rất thoải mái, vào cuối những năm 70, cách làm này còn rất ít, ngược lại thời gian nữa thì có thể chỉ có các cuộc đi xuyên đất nước của Hồng vệ binh thôi.

Mỗi người chúng tôi đem theo 25 Nhân Dân tệ, chơi ở Hàng Châu chẵn 5 ngày, khi trở về đến ga Thượng Hải, mỗi người chúng tôi chỉ còn lại một hào bảy xu, vừa đủ để thuê hai chiếc xe về nhà. Hầu Gia Lân là một thiên tài về xử lý tiền bạc, tôi không cần phải lo lắng đến vấn đề tài chính, chỉ chuyên chú vào việc tìm cảnh, tôi còn nhớ đã đến hết tất cả những điểm có vẽ màu trên bản đồ của Hàng Châu, còn ăn cả mấy bữa cơm Hàng Châu chính hiệu, như Lầu ngoại lầu..., trà Long Tỉnh cũng không thiếu.

Cuộc du lịch khiến cho tôi thật sự hiểu được trên cả phong cảnh là chuyến đi Hoàng Sơn, khi đó tôi đang mắc bệnh "thất tình", mà nguyên nhân thất tình lại liên quan đến Hoàng Sơn, vả lại là do tôi và cô ấy tranh cãi nhau kể lên núi người xuống biển dẫn đến, càng cảm thấy cần phải coi trọng những lời dạy cổ, chơi thì chơi cùng bạn bè là hay

nhất, thế nên lại hẹn với Hầu Gia Lân cùng leo núi.

Vẻ đẹp của non nước cũng chỉ đến thế, tâm trạng của tôi rất vui, có lẽ thể hiện các mặt cũng xuất sắc, không ngờ cứ như vậy mà đã thu hút sự chú ý của mấy cô gái hành trình cũng giống chúng tôi, trên đường thỉnh thoảng lại quan tâm giúp đỡ lẫn nhau, về đến Thượng Hải là nhận được thư, tôi rất đắc ý, cho rằng đây chính là trường hợp được cái nọ mất cái kia rất điển hình.

Không ngờ trong thư lại có tấm hình rơi ra, chứng minh đã nhầm trúng tôi, chứ không phải là tôi nhầm trúng.

Tôi đã từng kiên trì được một tuần trên núi Mạc Cán với một bình nước đậu nành; đã từng vút một lúc hàng ngàn Nhân Dân tệ, chịu đựng kiểu phục vụ dạng ăn cướp chỉ một bữa sáng tiêu tốn mất 400 Nhân Dân tệ; cũng từng hô hào bạn bè, thuê hơn 10 phòng, nhưng lại bỏ trống cả đêm, đến phòng chơi cờ của khách sạn làm phòng chật cứng; tôi từng gọi hơn 50 cú điện thoại đường dài để sắp xếp lịch trình, để người nhà được dễ chịu; cũng từng đánh lộn trên phố ở Thượng Hải...

Lần này nối tiếp lần khác, cái mất đi là thời gian và tiền bạc, nhưng cái tích tụ lại là niềm vui.

Bây giờ nghĩ lại, tôi thuộc loại người thích chơi, biết chơi, làm cho mình luôn cảm thấy vui vẻ,

dù bây giờ tôi là một bệnh nhân nặng, phải nhờ vào thuốc tê nhập ngoại để duy trì cảm giác đại khái của người bình thường, tôi vẫn làm cho mình vui vẻ trong trường hợp có thể.

Nếu như tôi viết thực ra nỗi đau đớn đến từ thể xác từng phút một, có người có thể chỉ đọc một cái đã cảm thấy chán đời, mặc dù các bệnh nhân ung thư khác đều cho rằng nên nghe theo lời dặn của bác sĩ, mặt cau có đợi ngày kia đến, tôi vẫn cứ theo đuổi niềm vui của mình, từ hồ này chạy đến đảo kia.

Sự theo đuổi niềm vui này không chắc đã là cao thượng gì, nhưng nó làm cho tôi có được sức mạnh chống chọi với bệnh tật.

Người Trung Quốc không biết từ khi nào đã trở nên xấu hổ khi nói đến niềm vui của mình, cứ như niềm vui là trần tục, là tầm thường vậy, chúng ta không thể theo đuổi nó một cách vui vẻ, mặc dù trong lòng mỗi người đều khát khao nó. Xung quanh tôi, các quan chức đã từng hỏi dân thường vui không? Thầy giáo đã từng hỏi học sinh có vui không? Cấp trên đã từng hỏi cấp dưới có vui không? Cha mẹ hỏi con cái, con cái đã từng hỏi cha mẹ chưa?

Chưa, chúng ta chỉ hỏi công việc, hỏi học hành, hỏi sản xuất, hỏi đã ăn hay chưa?

Người Trung Quốc thường dùng một cách khác

hàm hồ để thể hiện ý này: Hạnh phúc.

Anh có hạnh phúc không? Chúc anh hạnh phúc!

Tôi đã không dám dùng từ hạnh phúc này, vì nó phải tiến hành kiểm điểm lại vinh nhục được mất của cả đời một người thì mới có thể có được kết luận. Ngay như tôi bây giờ, dù của cải, sắc đẹp, quyền lực trên toàn thế giới này đều thuộc về tôi, tôi cũng sẽ không hạnh phúc, bởi vì tôi chỉ có mấy tháng thời gian.

Nhưng niềm vui chỉ là một sự đánh giá đối với một lúc, một nơi, một việc, có khi nó đến rất đơn giản, như buồn đi giải quá, vừa kịp tìm được một toalet thì chính là niềm vui. Kiếp này tôi vô duyên với hạnh phúc, hay nói tôi không đến được ngưỡng cửa của thiên đường hạnh phúc, vậy thì tôi tìm kiếm niềm vui vậy.

Mua một quả trứng vịt muối ngon nhất, ăn với cháo sáng, niềm vui; Bố trí ghế sofa, ngồi lên trên đó có thể viết lách, có thể ăn, có thể chơi, niềm vui; buổi sáng 5 giờ dậy, 7 giờ lại có thể ngủ lại, niềm vui; thậm chí nghĩ tới đi trước nhiều bạn bè người thân một bước, có người tiễn đưa mà không cần phải tiễn đưa người khác, niềm vui.

Tôi đã từng nằm ở phòng bệnh nhân nặng, những người nằm ở đó ai cũng gập gáp sốt ruột, người nhà ai cũng nhăn trán, thực ra không cần

thiết phải như vậy, ưu lo liệu có chữa nổi bệnh không? Nếu có thể, thì bây giờ tôi sẽ bắt đầu buồn dứt từng khúc ruột.

Tôi đã từng sống trong môi trường buôn bán làm ăn, những người ở đó đều không vui, muốn thắng và sợ thua; tôi cũng đã từng sống trong cơ quan, những người ở đó rất nhiều người đã không biết cười to; tôi đã từng sống trong trường, phát hiện thấy từ hiệu trưởng đến giáo viên ai cũng có việc phải lo, không thể rũ bỏ. Trẻ em hiểu sự không vui của thế giới người lớn qua hàng đống bài học, ở đâu có người dạy cho trẻ em theo đuổi niềm vui?

Tại sao? Tại sao lại như vậy?

Lẽ nào đều phải đến cánh như tôi mới biết rằng trong trứng vịt muối cũng có niềm vui?

Tôi cũng từng là một thành viên trong số các bạn, tôi cũng từng có những việc cắt không đứt, vút không xong, làm không hết ở trong tay, trong lòng, khiến cho tôi rất ít khi nghĩ niềm vui ở đâu, giờ đây tôi không thể nữa.

Ngày 31/8:

NO TIVI

Bảy giờ tiếp tục chủ đề hôm qua.

Hôm nay tôi vẫn không bật điều hoà, con gái giờ này đang đánh đàn, sau nửa tiếng nữa là lại phải đến lớp.

Còn tôi, cũng theo thường lệ bật chiếc Thinkpad bắt đầu công việc của một ngày.

Có một sự so sánh tôi không chắc là có hợp với mình hay không, tôi cảm thấy thế hệ sau của chúng ta hào hứng với việc xem tivi như những người Mỹ da đen của những năm 80 vậy.

Khoai tây lát, coca, TV, quỹ cứu tế thất nghiệp của Mỹ đã bảo đảm rất tốt việc cung cấp ba thứ này. vì thế không có sự lo lắng về tương lai, cũng không có sự trông đợi đối với tương lai, ai vào Nhà trắng mặc họ, cứ bầu một lá phiếu cho TV đã! Vì vậy nên những người Mỹ da đen khi ấy vừa mở mắt ra là bật tivi rồi.

Còn thế hệ sau của chúng ta thì sao? Chúng cũng cho rằng xem tivi sẽ ngày một trưởng thành, số thời gian xem tivi không cao bằng trình độ trên thế giới chỉ vì chúng không “thoát ly hẳn với sản

xuất” như những người Mỹ da đen kia.

Con cái của chúng ta vừa về đến nhà, thường là cặp sách còn chưa kịp bỏ xuống thì tiếng tivi đã kêu rồi. Trẻ con thường lựa chọn tivi một cách không đắn đo, không có trò chơi nào khác cả.

Điều khác với tuổi thơ của chúng ta, hoặc điểm khác nhau so với người lớn xem tivi là con cái của chúng ta xếp tivi lên trên mọi thứ, chỉ cần có tivi, bất kể nội dung, bất kể thời gian, bất kể kênh nào, chúng đều xem cả, chứ không nghĩ xem vào giờ đó có việc gì quan trọng hơn đang chờ mình hay không.

Tôi đã từng nghe thấy một đám trẻ gọi chiều Thứ Ba là là “Ngày Thứ Ba đen tối”, vì vào buổi chiều hôm đó phần lớn các đài truyền hình đều chỉnh lý lại thiết bị, ngừng phát; tôi còn từng thấy đài truyền hình phỏng vấn học sinh trung học vừa mới bước ra khỏi trường thi, một nam học sinh trông rất sáng sủa nói trước ống kính: “Tôi sẽ xem tivi, tôi muốn xem một tháng, đã lâu lắm rồi không được xem tivi”, nét mặt rất ngổ và đầy vẻ trẻ con không tương xứng với độ tuổi.

Về hiện tượng này, xã hội và các học giả của chúng ta đều im lặng, năm xưa người Mỹ lấy xem tivi để làm tiêu tan hận thù sắc tộc, còn cái mà chúng ta đã làm là vì sao?

Tình trạng của tôi bây giờ đã không còn sức để có những lời bàn sắc sảo, chỉ có thể đưa ra một câu hỏi như vậy, để cho những người sau này thảo luận và giải quyết mà thôi.

Tivi đã làm thay đổi phương thức và con đường tiếp nhận kiến thức và thông tin của lớp người sau chúng ta.

Nhiều người Trung Quốc đã từng ngồi tàu điện ngầm của Nhật Bản, Hồng Kông đều có ấn tượng sâu sắc đối với những trí thức mặc comple trong tàu điện ra sức đọc truyện tranh liên hoàn, không cần phải vội, ngày mai, lớp người sau của chúng ta cũng sẽ làm như vậy.

Các học giả của Nhật Bản gọi họ là “thế hệ của phim ảnh”, chúng ta từ nhỏ đọc các loại sách và trưởng thành lên, những thứ tranh ảnh chỉ chiếm một lượng rất nhỏ trong lượng thông tin của chúng ta, vì vậy chúng ta là “thế hệ của sách vở”, còn con cái của chúng ta thì lại trưởng thành trước màn hình đủ màu sắc sặc sỡ, chúng nhanh nhạy trước tranh ảnh và chậm chạp trước sách vở.

Tôi đã đọc truyện tranh của con gái, đọc một cách rất chăm chú, kết quả vẫn không hiểu gì cả. Đó là một bộ sách xuất bản đồng thời với phim truyền hình, tôi thấy nhiều thứ kết hợp cả đồng lẫn tây một cách gượng gạo, nào là “tiểu vũ trụ”,

“Không gian bốn chiều Trường Sinh Thiên”, kỹ thuật nhào bột gọi là “bột đạo”, nghề giết lợn gọi là “đồ đạo”, còn có cả năng lượng sự sống..., rõ ràng là một “thế giới ngoại vật”, nhưng trẻ con đọc hiểu, chúng đã đắm chìm vào đó nhiều năm nên đã quen thuộc rồi.

Khi đó, với sự giúp đỡ của con gái, sau khi đã hiểu đại khái ý tứ của cuốn truyện tranh đó, trong lòng tôi rất bức, những thứ tàn nhẫn, dâm ô kiểu hải tặc trong xương cốt của người Nhật Bản kia, kiểu hẹp hòi, cố chấp bám sinh của dân miền núi kia liệu có ích gì cho con em của chúng ta? Rất nhiều khái niệm, đạo cụ, kỹ thuật được sản sinh ra một cách gò ép, đồng thời đã làm tổn hại đến nền văn hoá truyền thống của Trung Quốc và khoa học kỹ thuật hiện đại. xem những thứ đó và lớn lên, trong số chúng có xuất hiện một hai người ngớ ngẩn e rằng cũng không có gì là khó cả.

Tôi không có ý bắt lũ trẻ phải xa lánh “tranh ảnh”, thế hệ của chúng ta sở dĩ là một thế hệ thuần sách vở, nguyên nhân chủ yếu là vì bất đắc dĩ, trong số chúng ta có rất nhiều người sau khi trưởng thành rồi mới lần đầu tiên xem tivi. Khi truyền thụ kiến thức, hình thành một cơ cấu kiến thức và hệ thống tình cảm đầy đủ và lành mạnh rồi, sách vở và tranh ảnh đều có vai trò không thể thay thế của mình, chỉ có điều cái gì cũng cần có

giới hạn, để “tranh ảnh” chiếm nhiều quá là một việc rất không hay.

Tôi quả thực rất lo là vào thời đại ngày nay, nền văn hoá Trung Quốc mấy ngàn năm truyền lại vốn đang ngày càng được coi trọng trên thế giới lại bị các “thế hệ của tranh ảnh” ở trong nước đoạn đường hương hoả, Hồng lâu mộng, Tam Quốc diễn nghĩa còn có thể cho lên phim ảnh được, lẽ nào có ai chuẩn bị quay 3000 tập “Tu trị thông giám”, hay làm một bộ “Truyện tranh tuyển tập thơ Đường”?

Tôi đã theo nghề quảng cáo nhiều năm, rất hiểu cách làm các chương trình của trẻ em, Trung Quốc có vài ngàn đài truyền hình lớn nhỏ, vào lúc tan học buổi chiều đem vài chiếc đĩa phim hoạt hình đến bên máy nhét vào một cái là xong, ở những nơi kinh doanh quảng cáo tốt, ít nhiều đều có thể thu được tiền quảng cáo sản phẩm dành cho trẻ em, còn ở những nơi bình thường, chủ yếu là để giết thời gian, lấp đầy chỗ trống, thì nguồn tiết mục với số lượng lớn hàng ngày lấy từ đâu, Trung Quốc chỉ có một số ít đài truyền hình là có thể tự mình làm tiết mục trẻ em, còn lại đều là do các hãng phim tặng hoặc giao lưu giữa các đài, trong đó tặng chiếm già nửa. Nghe nói tiền thu quảng cáo có thể còn chưa đủ để hãng làm phim dịch bộ phim sang tiếng Trung Quốc, nhưng người tặng thì vẫn vui vẻ không biết mệt.

Điều đó đáng gì? Tôi không muốn nói những lời ảnh hưởng tới quan hệ quốc tế và sự hợp tác hữu nghị giữa giới truyền hình trong và ngoài nước, tôi chỉ nghĩ đến một sự ví von rất hình tượng: Chúng ta đã giao giáo trình của trẻ em cho nhà xuất bản nước ngoài rồi.

Hít thở khí ôxy, chịu cái nóng bức mùa hè, viết những dòng chữ này, thảo luận nhiệt tình một chủ đề lớn có thể là mỗi người có một ý kiến riêng, nhưng tôi lại nghĩ, có lời nào thì nói ra vốn là điều tôi không làm được, thôi thì cứ dùng thứ vũ khí trong tay của mình.

Con gái tôi là thính giả đầu tiên của thuyết tivi của tôi, tất cả những gì trên đây thực ra cũng là tập đại thành những gì mà thường ngày tôi cầu nhàu, nhưng ở đây tôi vẫn cần phải nói với con rằng: Con gái ơi, hãy lánh xa tivi!

So với những TV BOY, thực ra con còn có chữ hơn, con thích đọc sách, gần như là từng quyển có thể tìm được, thích đọc báo, tranh giành báo với cha để đọc, nhưng cha vẫn phát hiện thấy tác hại mà tivi gây ra đối với con:

Một là mức độ yêu tivi, chỉ cần có tivi là xem, con không biết rời xa tivi khi chương trình không hay, chỉ cần không có ai khuyên bảo, thì con có thể xem từ sáng đến tối.

Hai là hội chứng điều khiển từ xa đã làm suy yếu khả năng chú ý của con, làm cái gì cũng qua loa, không bình tĩnh, ngay cả đọc sách cũng vó cái gì đọc cái ấy, có thể đồng thời xem cả mấy cuốn, từ nhỏ con đã biết chuyện gấu chó ăn ngô, con có muốn đến khi mình 30 tuổi mới biết rằng cái mà mình có chỉ là hai bắp ngô già mới bẻ hôm qua, chứ không phải là một kho tàng quý giá của hai mươi năm tinh tâm khắc khổ xây dựng nên?

Ba là say mê với những thứ mới lạ mà lười suy nghĩ, thực ra đây là đặc trưng của nền văn hoá tivi, có ham muốn được biết mạnh mẽ đối với những thứ chưa biết, nhưng một khi có câu trả lời có sẵn đặt trước mặt, thì lại rất ít khi hỏi rằng tại sao. Văn hoá tivi là một thứ thực phẩm đóng hộp, chỉ có một vị, liệu con có thể chịu được bữa nào cũng ăn đồ hộp hay không?

Bốn là cảnh lá thua thót không vững, rất nhiều lúc con tỏ ra mình có học vấn rộng và trí nhớ tốt, nhưng con quá thoả mãn với điều đó, mà chưa biết bỏ nhiều công sức ra vì nó, có rất nhiều kiến thức không cần phải hiểu sâu, chỉ cần hiểu đại khái, có thể đặt vào trong câu chuyện là được rồi, nhưng lại không biết rằng làm như vậy giống như là mua một con gà, con chỉ vật lấy hai cái lông để làm cầu, còn tất cả những thứ khác thì vứt bỏ.

Những cái đó đều là do tivi đem lại cho con, tất

nhiên tivi cũng đem lại niềm vui cho con, nhưng hai món quà cái nào nặng cái nào nhẹ tự con có thể phân biệt được, hơn nữa, niềm vui mà tivi đem lại cho con sẽ mất đi trong nháy mắt, còn sự phiền toái để lại cho con thì có thể ảnh hưởng tới cả cuộc đời con, bài toán này chắc con đã biết giải rồi.

Xem một số chương trình tivi một cách vừa độ tất nhiên là được, một là cần học cách biết kiểm chế, hai là cần biết rằng mình cần cái gì, con có thể nghĩ tới thói quen xem tivi của cha, cha chưa bao giờ bật tivi lên rồi tìm kiếm loạn cả lên, tin tức, bóng đá, một số chương trình có giá trị, con hoàn toàn có thể làm như vậy, vì con đã học biết cách làm thế nào để tìm được những thông tin về mặt này rồi.

Nếu có thể, cha vẫn khuyên con nên lánh xa tivi, bên cạnh con có rất nhiều những TV BOY, nếu một ngày nào đó con cần phải cạnh tranh với họ trong sự nghiệp hoặc trong những mặt khác, thì không thể dựa vào tivi được, con còn cần phải có vài chiêu khác, hãy tĩnh tâm lại và đọc sách đi, nó sẽ dạy cho con.

Con chứng kiến cha viết những dòng này như thế nào, con cũng biết rằng cha khổ tâm như thế nào rồi.

Một ngày nào đó con chứng minh được rằng cha sai, thì cứ bật tivi lên xem, bởi vì xem tivi không cần phải học.

THÁNG 9/2000

Ngày 1/9:

GHI CHÉP KHI BỆNH TẬT

Lật giở lại tập tài liệu của mình, thấy mình đã hoàn thành một phần ba khối lượng công việc dự kiến ban đầu, trong lòng cảm thấy đôi chút yên tâm.

Ở đây cần giải thích với các bạn mạng rằng do nhiều nguyên nhân (nguyên nhân cá nhân), những gì tôi đưa lên mạng phần lớn đều là nhật ký, chứ không phải là toàn bộ, toàn bộ các bài viết sẽ công bố vào lúc thích hợp, chẳng hạn như vào buổi sáng mà đối với tôi mặt trời không còn mọc nữa.

Hai ngày nay trạng thái không được tốt, sợ rằng với trạng thái như vậy bàn về chủ đề gì cũng gây nghi ngờ là viết cho đủ số, nhất thời không biết nên viết gì, bỗng nảy ra một ý nghĩ, thôi thì hãy

viết một số cảm giác vụn vặt trong khi bệnh tật vậy, vừa là thể mạnh của dạng nhật ký, cũng là mô tả thật cuộc sống bệnh tật, có thể làm tăng thêm đôi phần cảm giác thật, và cũng có thể làm cho bạn mạng hiểu những bài viết của tôi hơn (cũng tương tự như tư liệu bối cảnh trong sách bồi dưỡng của thầy giáo ngữ văn trung học vậy), hơn nữa, viết từ lúc ăn cho đến lúc ngủ, nói cho hay là "nhìn mâm biết cây" (nhìn sự vật đoán biết được tương lai của nó), vốn đã là thói quen xấu của người Trung Quốc.

Cảm giác thiếu ôxy vẫn thỉnh thoảng tấn công tôi, sau khi hỏi bác sĩ, biết được chủ yếu là do tác dụng phụ của thuốc tê gây nên, lại cộng thêm thời tiết cũng quấy rầy, vì vậy hễ cảm thấy miệng mình há ra một cách không tự chủ thì tôi liền hít thở ôxy, cũng coi như là có hoảng sợ nhưng không nguy hiểm gì, nhưng do cảm giác lần đầu tiên kia quá mạnh, quá khó chịu, quá bất lực, nên về tâm lý dường như cảm giác sợ thiếu ôxy ngày càng tăng thêm, sáng sớm hôm nay nghe thời tiết, biết rằng lại sắp sửa có một cơn bão với cái tên rất khó nghe, nghĩ tới có thể lại mất mấy ngày thời tiết mưa nắng bất thường, phản ứng đầu tiên là xem bản đồ, kiểm chỗ nào đó để lánh.

Không hiểu vì sao lại nghĩ đến bể cá vàng mà thửa nhỏ tôi từng nuôi vào một buổi chiều ngày

hoàng mai mà chỉ có Thượng Hải mới có, chúng chết sạch cả, khi đó không cảm thấy buồn lắm, không ngờ ba mươi năm sau, sự thương tiếc và áy náy của tôi lại mạnh mẽ và bức xúc đến như vậy, chà, dù thế nào đi chăng nữa cũng không nên để chúng chết vì thiếu ôxy.

Trong các bộ phim săn bắt cướp của Trung Quốc thường có cảnh lùng kiêu tra tấn làm cho ngạt để khai thác bí mật, nào là trèo đầu chụp một cái túi nilông to, ấn đầu vào trong lavabô, thừa bé xem những phim về anh hùng, thậm tự hỏi không biết mình có chịu nổi hay không? Bây giờ ngay cả hỏi cũng không cần, chỉ cần ai làm tôi thiếu ôxy, thì tôi sẽ phản bội lại ngay.

Đồng thời hai ngày hôm nay cũng cảm thấy rất mệt, hai ngày liên trả lời phỏng vấn của đài truyền hình trung ương, đài truyền hình vệ tinh Hồ Nam, lại còn một lần giao lưu trên mạng nữa.

Trả lời phỏng vấn của các cơ quan thông tin đại chúng với tôi là chuyện khá bình thường, trước đây có thể coi là chuyện thường tình, lần này sau khi đưa ra nhật ký thì tôi tập trung hơn, sau khi cuộc phỏng vấn của hai đài kia kết thúc, thì tôi đã treo cao tấm bài ngừng chiến, không dám nói gì sơ suất nữa.

Vì trả lời phỏng vấn rồi cuộc làm việc tôi cảm thấy khá vô trước đây, trước tên là để mục,

không phải là tôi còn giữ lại điều gì giấu diếm, nói thực, có rất nhiều cái gọi là chủ đề "tàn khốc" khiến các phóng viên khó có thể mở miệng được, thực ra có thể là chủ đề nói chuyện bình thường giữa tôi và vợ, cái chính là chủ đề của các phóng viên thường là "lớn", chẳng hạn: ý nghĩa của sự sống là gì? Giá trị của cái chết là ở chỗ nào? Thường làm cho tôi cảm thấy trả lời đúng một câu đã đáng đạt học vị tiến sĩ rồi, phải chăng là gần đến lúc để học vị của mình nâng cao hơn một chút? Không biết băng ghi âm có ghi hết được không?

Con người tôi còn có một tính xấu của một thương nhân, vấn đề của người khác chặt chẽ ngăn gọn, thì tôi không để họ chiếm lợi thế, nghĩ tới những cái hay và ngăn gọn hơn, vì thế nên mệt.

Còn những người trả lời phỏng vấn xuất sắc như Bạch Nham Tùng thì chỉ cần ngồi trước ống kính là mắt đã sáng lên nhiều, còn các câu hỏi đưa ra thì tựa như những que diêm vậy, có thể đốt cháy bạn lên. Đó không phải là mệt rồi, mà là bạn cần bỏ thời gian ra để trấn tĩnh lại mình, và lại một lần nữa suy xét lại những vấn đề mà bạn đã trả lời một cách không tự chủ, quá trình này rất dài, tôi luôn nghĩ tới nó.

Còn như Mã Đông của đài truyền hình vệ tinh Hồ Nam, kế thừa dáng vẻ bề ngoài dễ gần của cha anh ta, ông Mã Quý, một nhân vật tiêu biểu của

môn tướng thanh của Trung Quốc, thì cũng lại thiết kế những câu hỏi như vậy, làm cho tôi nói nhiều hơn tới ba mươi phút, nói cả những chỗ mình không hiểu.

Giao lưu với bạn bè trên mạng cũng na ná như đánh bóng bàn vậy, rất thú vị.

Kể từ sau khi xung quanh tôi bắt đầu náo nhiệt, tôi vẫn cứ cẩn thận giữ sự bình tĩnh của mình, không tiếp điện thoại chính là một ví dụ.

Về điều này tôi rất áy náy trong lòng, tuyệt đại đa số các cuộc gọi đều là sự yêu thương quan tâm, nhưng quả thực tôi không thể nào nhắc nổi ống nghe, nói cái gì đây. tôi không thể nói với bạn bè những gì không tốt, truyền những đau khổ của tôi sang họ; cũng không thể nói mình rất khỏe, không tồi, khiến cho mình thể xác thì đau đớn, mà mặt thì cười, kiểu như phồng mang trợn má, mà tôi bây giờ thì ngay cả phồng cũng không phồng nổi, mặt béo cổ càng khó coi hơn, chỉ cần nhìn nửa trên đã thấy giống như một võ sĩ quyền Anh vừa bước ra khỏi sàn đấu rồi.

Vì vậy, có điện thoại, vợ tôi tiếp, con gái tôi tiếp, dì tôi tiếp, họ không có ở đó, thì tôi "bịt tai trộm chuông".

Mùi vị của thế giới bệnh tật đáng chán, đôi khi có chút vui vẻ, nếu như bạn vừa vận biết được cách

vui vẻ trong đau khổ.

Vì vậy tôi xin ghi lại mấy điều:

1. Miễn mọi thứ việc nhà, đây là lý tưởng chung của phong trào giải phóng phụ nữ và đàn ông thức tỉnh của Trung Quốc.

2. Sự tiết kiệm, nghỉ tới chừng tiêu tiền (ăn cái gì, không cần phải nghỉ tới chuyện kiếm tiền).

3. Không lo ai cãi nhau với bạn. Cảm giác mình là cảnh sát ở đồn, còn người khác là quân chung.

4. Bốn mùa đều có hoa quả tươi, chỗ nào cũng có hoa tươi.

5. Không có ai nói bạn thêm thường.

6. Không cần phải mũ áo chỉnh tề (những lúc gây xúc động đều là khi ăn mặc lôi thôi lếch thếch).

7. Quên nạp pin cho máy điện thoại di động cũng không sao.

8. thỉnh thoảng làm chút việc tốt, quần chúng sẽ nhớ tới bạn.

Ngày 2/9:

CHỌN BẠN ĐỜI

Kỳ nghỉ hè dài vừa trôi qua, số thời gian tôi ở bên con gái đặc biệt nhiều. nghĩ tới đây có thể là mùa hè cuối cùng hai cha con tôi ở bên nhau, đầu tôi hơi giống như bông hoa hướng dương, thường vô tình xoay chuyển theo hướng con.

Không biết vì lẽ gì, tuyệt đại đa số bạn bè của tôi đều sinh con gái, có thể lên đến tỷ lệ khiến người ta kinh ngạc là 95%, quả thực không hiểu là vì họ quen tôi, hay là vì tôi chơi bạn chơi bè không cẩn thận, hoặc giả tỷ lệ nam nữ của Thượng Hải có nguy cơ như một tháp nghiêng?

Mỗi lần bạn bè tụ họp là có thể được ngắm kỹ quan hội họp của các cô gái nhỏ, tôi ngắm nhìn những bé gái chạy xung quanh, đứa nào cũng xinh đẹp, thông minh, lanh lợi, lại còn có mặt mạnh riêng, thì lần nào cũng nghĩ tới một ý nghĩ ngộ nghĩnh: trời ơi, sau này chúng lớn lên, làm sao có đủ đàn ông xuất sắc như vậy?

Đối với tôi sinh con gái vốn là một việc rất tốt, tuy tôi cũng thích con trai. Tôi chỉ duy nhất cảm thấy hơi không yên tâm là vấn đề chọn bạn đời của con gái tôi.

Tôi là một người Trung Quốc truyền thống, nếu một ngày nào đó, con gái tôi tắt tả chạy về nhà, chỉ vào cô gái đứng sau mình nói với tôi: "Bố, chúng con có con rồi, đã có thể kết hôn được chứ ạ?" Tôi nghĩ rằng mình không thể chịu đựng nổi.

Nhưng nếu một ngày nào đó, một chàng ngốc chạy tới trước mặt tôi nói: "Tôi là bố đẻ của cháu ngoại ông." Thì chắc chắn là tôi sẽ tức điên lên mất.

Mỗi lần xem phim săn bắt cướp đều thấy cảnh bên cạnh những tên tướng cướp thường có không ít các cô gái đi theo, nghĩ tới những cô gái đó cũng đều do cha mẹ sinh ra, cha mẹ chúng chắc chắn cũng đã từng có những mơ ước tốt đẹp, có ai ngờ được một kết cục như vậy?

Nhưng vấn đề đó thường trấn trở trong tim tôi, tuy tôi biết rằng mình vừa cổ hủ lại buồn cười, nhưng nghĩ tới mình không thể nào thấy được ngày đó tới, đồng thời có thêm ảnh hưởng của tôi đối với sự phát sinh phát triển của sự việc, trong lòng có một cảm giác rất khó nói ra, không được, tôi cần phải làm cái gì đó.

Làm cái gì đây? Những việc cha mẹ ép gả thì không thể được, mà tôi cũng không có ý nghĩ đó, chọn lấy một chàng rể tốt trong đám con trai tựa như khỉ kia, xem ra điều tôi có thể làm chỉ có viết chút gì đó, tổng kết lại một chút kinh nghiệm làm

đàn ông mấy chục năm của mình, viết chút gia huấn gì đó.

Thật đáng thương cho tấm lòng của các bậc làm cha, nghĩ tới những người ghét sự ràng buộc, coi thường lối mòn cũ kỹ như tôi đây mà lại muốn làm một việc như vậy, tất cả đều là do căn bệnh ung thư quái quỷ gây ra, tôi nghĩ con gái cũng sẽ thông cảm với mình, hơn nữa cha của nó trước nay kiến thức cũng không phải là tầm thường.

Gia huấn 1: Không lấy những người gia đình không hoà thuận

Kiểm chút lý do, hoặc khẳng khái nhận lời mời, thường xuyên đến nhà mẹ chồng tương lai quan sát, thể nghiệm thật sự xem người chồng tương lai xuất thân trong một gia đình như thế nào, những gia đình hoà thuận đều giống nhau, con sẽ cảm nhận thấy được, còn đứa con trai bước ra từ một gia đình kiểu bị kịch dù là có xuất sắc đến mấy, anh ta miêu tả nỗi đau khổ của mình có khiến cho con xúc động đến mấy, con cũng chỉ có thể coi anh ta là bạn bình thường chứ không phải là chồng, tất cả những phẩm chất của một người chồng tốt đều chỉ có thể qua di truyền và qua sự dạy dỗ của lớp người trên, không thể học được qua sách vở.

Gia huấn 2: Không lấy những người không biết sống với bạn bè

Ngày nay trên thế giới đi lại làm việc gì cũng đều không ngoài hai chữ kết bạn, bạn bè là tấm biển quảng cáo tốt nhất của một người đàn ông. Những người hầu như không có bạn bè, ngay cả tìm một người phù rể cũng cảm thấy mệt, thì con có thể trực tiếp nói lời chia tay, những người đàn ông như vậy sau này rất biết giữ nhà, nhưng con giữ anh ta thì chẳng thú vị gì cả. Còn có một loại đàn ông nữa kết bạn khắp thiên hạ, máy nhắn tin giắt bên hông cứ kêu không ngừng như là ếch kêu gọi bạn trong ruộng lúa mùa hè vậy, thì con cần hết sức cảnh giác, những chàng trai này đa phần đều được người khác chào đón, nhưng kết hôn rồi thường tâm niệm lời dạy xưa "vợ như áo quần". Người đàn ông mà con cần thực sự chú ý là người khi làm việc thì có bạn, khi chơi cũng có bạn, bạn bè sống chết có nhau có năm ba người, bạn tốt có tới một đồng, họ biết chơi bạn chơi bè, vì thế cũng dễ thành đạt hơn.

Gia huấn 3: Không cần người yêu lần đầu, cũng không lấy người tái hôn

Yêu lần đầu? Ai mà biết được một cái cây ra quả lần đầu là quả ngon?

Tái hôn? Quả thực rủi ro quá lớn, con sẽ phát hiện thấy mình chiến đấu một cách vất vả, nhưng lại không biết kẻ địch là ai.

Gia huấn 4: Không thể có được cả cá và tay gấu

Nói chung, độ cao của người đàn ông tỷ lệ nghịch với trí tuệ của anh ta, tướng mạo tỷ lệ nghịch với tài năng, sự nhiệt tình của người đàn ông tỷ lệ nghịch với sự giàu nghèo, đàn ông chính là một thể kết hợp mâu thuẫn như vậy đấy. Con có thể tự mình quyết định mình coi trọng điểm nào, nhưng không thể tham lam, con không thể chiếm được hết tất cả những thứ đó, cần phải biết chọn cái gì bỏ cái gì.

Gia huấn 5: Mẹ đã nói là đúng

Tôi luôn tin tưởng rằng thế giới này sẽ lại quay trở lại xã hội mẫu hệ một lần nữa, vì duy trì cường độ lao động để chúng ta sinh tồn và rủi ro đến từ bên ngoài ngày càng thấp, thấp đến mức đàn ông khó có đất để dụng võ, còn những rác rưởi tình cảm sản sinh do hàng ngày hàng giờ đối mặt với máy móc cần phải có phụ nữ giúp chúng ta quét dọn, tuy quá trình này sẽ rất dài, nhưng hãy để nó bắt đầu từ nhà chúng ta.

Hôn nhân vốn thuộc một loại logic mơ hồ, rất cảm tính, đây lại đúng là mặt mạnh của mẹ con, hãy nói rõ sự việc và cảm xúc của con cho mẹ, con sẽ nhận được sự giúp đỡ rất tốt, vì mẹ con cũng yêu con như cha đây. Mẹ con sẽ giúp các con, những việc như xem tuổi, cũng sẽ biết lắng nghe kỹ càng...

Có thể, ở thời của các con, nghe theo mẹ là rất quê mùa, nhưng trong số các cô con gái không nghe theo lời mẹ đây rầy trên thế giới này có con là người nghe theo mẹ, chẳng phải là cũng rất tuyệt vời sao?

Bây giờ con không cần phải suy nghĩ lung tung, hãy nghĩ tới việc làm cho mình đáng yêu hơn là đủ rồi, nếu không mấy chiêu mà cha dạy con sẽ không thể dùng đến được, sẽ biến thành người khác chọn con, thì con dù có chiêu cũng không dùng được.

Cha làm đàn ông mấy chục năm chỉ tổng kết được một điều, tuy hơi buồn cười, nhưng trong đó có ý sâu xa, con hãy nghĩ kỹ:

Quạ trong thiên hạ đều đen cả, nhưng suy nghĩ muốn tìm một con quạ trắng vốn đã là sai lầm rồi.

Ngày 3/9:

TRƯỜNG ĐẠI HỌC CỦA TÔI (1)

Hai hôm trước ngồi tán gẫu với bạn mạng “dưới gốc cây đa”, có người hỏi tôi nhìn nhận và

đánh giá như thế nào về cuộc sống trong trường đại học, một là sợ nói ra dài dòng, câu chữ đứt đoạn e rằng không hay, hai là cảm thấy chủ đề này sớm muộn gì tôi cũng đề cập đến, bèn hện với bạn mạng bản thảo của mình, ra cho mình một bài “nhật ký mệnh đề”.

Tôi rời sân trường đại học đã gần 15 năm, mọi thứ thời đại học còn sống động rất mới mẻ trong óc tôi, do không ngừng có những thông tin mới bổ sung vào, lại càng vì thường tranh cãi với vợ, cần phải có những tình tiết nhỏ của cuộc sống đại học để làm tài liệu bóc mẽ nhau, nên thường xuyên đề cập đến và thường xuyên có những điều mới mẻ.

Bệnh tình của tôi cũng làm kinh động tới các thầy cô của trường cũ, họ muốn đến thăm tôi, lớp người trước đi thăm lớp người sau, quả thực khiến cho tôi xúc động và bất an. Buổi tối đã có thầy giáo dạy tôi hồi năm thứ nhất và lãnh đạo đến thăm, nói đến ấn tượng của họ về tôi, thầy giáo nói tôi có kiểu đi như nhảy từng bước một.

Tiền các thầy xong, tôi cố gắng nhớ lại bộ dạng đi như nhảy của mình, nhưng không thể nào nhớ lại được, nghĩ rằng có thể là do bóng của tôi gây ấn tượng cho người khác, nói gì thì nói, tâm trạng của tôi khi đó quả thực như là nhảy từng bước thật.

Hồi học trung học, tôi thuộc loại ngựa đen, vì

học lệch các môn xã hội, hơn nữa vì không biết nên không sợ, mỗi lần gặp đề thi mô phỏng, gặp bài nào tôi đã hiểu thì liền bỏ qua không làm, chỉ chuyên làm những bài chưa biết, vì vậy thành tích luôn không ra sao cả, chỉ đủ dùng mà thôi. Thấy các thí sinh bây giờ phải đối mặt với tỷ lệ tuyển sinh bảy chọi mười, lại còn bao trọn cả phòng ở khách sạn để ôn bài, nói là để chống tiếng ồn, trong lòng cũng cảm thấy hơi bức mình, thời đó chúng tôi không có tiếng ồn, nếu có chỉ là tỷ lệ một chọi mười ba, thực tế này hàng ngày giáo viên chủ nhiệm của chúng tôi đều nhắc lại một lần vào buổi sớm, khiến cho chúng tôi lúc nào cũng có cảm giác trước mặt ẩn hiện hình bóng của một nhóm người đang lay động, chẵn mười hai người, mặt mũi không rõ, toàn là bóng lưng, cảnh lấy từ hội diễn phát thanh của trường bên cạnh, thỉnh thoảng tôi tự nhắc nhở mình phải đánh gục họ thì mới vào được đại học. Bây giờ nghĩ lại chuyện này, tôi chỉ duy nhất cảm thấy hơi yên lòng là 12 kẻ thù giả tưởng đó toàn là nam, tôi cũng coi như là thắng một cách có lý, không có ý nghĩ đã phụ bạc đám con gái.

Đúng là đi như nhảy vào trường đại học sư phạm, tuy có hơi lãng phí điểm, có thể vào trường tốt hơn, nhưng nghĩ tới ăn cơm không mất tiền, nghề nghiệp cũng hợp với ý mình, nên tâm trạng

tôi vẫn vui.

Tiếp đó là cuộc sống đại học mà bây giờ nghĩ lại thấy vô cùng đẹp, có thể đây chính là cái mà tôi khó diễn đạt nhất.

Nhưng tất cả những ai từng viết về cuộc sống đại học đều biết rằng chủ đề này rất khó viết, vì đối với những người chưa từng bước vào ngưỡng cửa đại học mà nói, trường đại học trong suy nghĩ của anh ta có thể khác rất xa so với cái mà tôi muốn nói, hơn nữa mùa trong trường đại học thay đổi rất nhanh, chỉ vài năm là bộ mặt đã hoàn toàn đổi khác rồi, rõ ràng là bạn tả một bó đuốc, nhưng người đọc nhất định sẽ nói là một que diêm, nếu tôi viết ra hết tất cả những câu chuyện của 15 năm trước ra, thì chắc chắn trẻ con sẽ hỏi: Các chú muốn làm gì? Làm mau lên! Như thế đã đủ chưa?

Những cuộc phiêu lưu tình cảm của tôi chỉ cần dùng 30% sức kéo một cái là cáo chung, mà tỷ lệ này có thể chỉ cao hơn một chút so với tỷ lệ sinh viên đại học hiện nay sống chung với nhau mà thôi. Thời đại đã đổi khác, câu chuyện cũng đã khác, nhưng tôi vẫn tin chắc rằng có rất nhiều cảm nhận nhất định là giống nhau và bất biến.

Thượng Hải có một nhà văn thiên tài trẻ tuổi, không chịu tốt nghiệp trường trung học, vì vậy bị nhiều trường đại học ở Thượng Hải từ chối nhận vào, dù rằng tiểu thuyết dài của anh ta đã bán tới số

lượng 200 ngàn cuốn, là trọng điểm của các nhà ăn cấp bản quyền, là bảo bối của nhà xuất bản, vì là sản phẩm không nhãn mác nên không thể gia nhập dây chuyền sản xuất nhân tài của chúng ta. Tôi cảm thấy rất phần nộ vì điều này, không ngờ chàng trai kia lại nói một câu rất tài hoa và khí khái: Nhất định tôi sẽ vào đại học, nhưng không nhất định phải học.

Hai chữ “vào” và “học” này rõ ràng đã nói lên chân tướng của cuộc sống đại học, khiến cho người ta tin rằng chàng trai kia không phải là ham hố hư danh.

Mấy năm nay tôi từng đi qua rất nhiều sân bay, ngoài những sân bay nhỏ như một sân vận động của một trường trung học ra, các sân bay lớn chính quy trên toàn thế giới xem ra rất giống nhau, những ai thường đi công tác thường bị điều đó làm cho mất đi khái niệm về thời gian.

Thực ra, trường đại học sao lại không như vậy được? Ngoài nghiêng về lịch sử, danh tiếng của trường, học thuật ra, tất cả các trường đều có bộ dạng giống nhau, hơn nữa đang ngày càng giống, nói đơn giản hơn, đó là một dây chuyền sản xuất nhân tài với tốc độ cao.

Nếu bạn từng bước từng bước làm theo các yêu cầu của nhà trường, thì bạn sẽ giống như một sản phẩm tiêu chuẩn thông dụng, tôi không muốn đo

dẫn bạn, bạn có thể tách mình ra khỏi đội ngũ nhân tài ra mà xem, bây giờ tìm việc còn có thể tham khảo "Báo thị trường nhân tài", sau này cần phải có sự chuẩn bị tâm lý để xem "Báo thị trường lao động".

Nếu bạn dám mạo hiểm nhất định, đôi khi rất lớn, bạn chỉ cần dùng thiết bị của trường đại học, còn cái bạn làm là giấc mơ của mình, cũng giống như chiếc giường sắt mà bạn nằm là của nhà trường, còn màn là của bạn, bạn khác với những người khác, cũng rất có thể biến thành dạng người xấu hay tác oai tác quái, nhưng nhân tài thực sự lại đang ở trong con người bạn.

Hai loại đều là sự lựa chọn hợp lý, loại thông dụng thì có thể hưởng thú vui bốn biển là nhà, đâu đâu cũng là nhà, nhưng không được trông đợi cảm giác vui được người khác trông cậy không có bạn là không xong, ngược lại cũng vậy.

Khi rời ghế đại học tôi đã cuồng vọng tổng kết, trường đại học là gì: Một thư viện miễn phí với sách vở phong phú, một đám bạn mà tiền đồ chưa thể biết trước, một khí phách hành tẩu giang hồ, ngoài những cái đó ra thì không còn gì cả.

Xét từ một ý nghĩa nào đó, thời tôi vào đại học vừa vặn là một trong những giai đoạn mà ý thức về bản thân của sinh viên đại học mạnh nhất, vì khối

77,78 già vẫn còn, họ đã biết kê đơn thuốc cho mình thế nào. Khi đó, trong cùng một toà giảng đường, ở cửa lớp thường có cảnh lạ như thế này, những kẻ tan giờ học trẻ trung mặt trắng như trứng gà bóc, còn sau đó xông vào lớp là những nam trung niên và các dì mặt giống như củ lạc lâu năm, già trẻ nhìn nhau, đôi bên đều thấy chua xót. Tuy hai bên không quan hệ với nhau nhiều lắm, nhưng chúng tôi có nhiều điểm bất chước họ, thoát ra khỏi nhịp điệu của dây chuyền, bắt đầu sắp đặt cho mình.

Tôi từng bỏ rất nhiều giờ học, cái kiểu học hai tiết liên, tất cả những giờ hơn một trăm người cùng ngồi nghe giáo sư giảng nghĩa gần như đều bị tôi bỏ, quả thực tôi không muốn chịu đựng nỗi khổ ấy và nhìn các giáo sư chịu khổ, tôi không bao giờ lo lắng mình để vuột mất những cái tinh hoa, vì các anh em bạn bè sẽ thông báo cho tôi. Bỏ học làm gì? Ngủ? Đã từng, nhưng không quá ba mươi lần. Tôi đi thư viện, cái vẻ đẹp của thư viện buổi sáng, ánh nắng xiên chéo, chiếc bàn dài phủ một lớp bụi mỏng, tĩnh lặng, vài vị khách quen tuy không quen biết nhau, nhưng đều là đồng chí của tôi, đôi bên hiểu nhau, vì hầu như không có khoa nào không bố trí giờ vào buổi sáng.

Bốn năm của tôi ít ra có tới một nửa thời gian sống trong thư viện, tuy không thể làm nên nhà

thành một cái lỗ giống như Mác, nhưng vẫn tự hào là đã ngồi hồng hai cái ghế, so với tính cách thích chơi của tôi, tôi đã dùng hết sức rồi. Các bạn gái trong lớp chúng tôi vì khó thấy bóng dáng tôi trong lớp, nên đa phần cho rằng Lục Ấu Thanh này lười học hành, sự hiểu nhầm này làm cho tôi áy náy trong suốt 15 năm, chỉ xin nghiêm chỉnh đính chính ở đây lần cuối cùng.

Tôi đọc bất kỳ sách gì, tất nhiên đọc cả sách giáo khoa, nhưng không có một chút thái độ trung thành nào, chỉ muốn biết người ta bắt tôi phải tiếp nhận những quan điểm như thế nào, nó khác gì với quan điểm của tôi, vì vậy, các bài thi thường không gây khó dễ cho một người không lên lớp như tôi.

Tôi phải thừa nhận rằng, với tình trạng sử dụng như hiện nay, chỉ ít có tới 70% số sách mà tôi từng đọc dù là vô hại nhưng cũng vô dụng, bỗng nghĩ tới một điều, đó chính là ý nghĩa thực của việc đọc, vàng được dãi từ cát ra, nếu cát được dãi từ vàng ra, thì bây giờ chúng ta ở trong nhà được luyện bằng gạch vàng, đeo vòng tay bằng xi măng: chói mắt, trĩu tay.

...

Hơi có dấu hiệu quá hưng phấn, tôi dừng lại, ngày mai lại bàn tiếp.

Ngày 4/9:

TRƯỜNG ĐẠI HỌC CỦA TÔI (2)

Muốn viết bài mới, xem lại những gì viết hôm qua, trong lòng bỗng trào dâng một ý nghĩ kỳ lạ: Những người bạn chăm chỉ đọc nhật ký của tôi thực ra rất mệt, những ngày này, tôi lúc thì đông lúc thì tây, bàn về cuộc đời, bàn về sự sống, bàn về gia đình, bàn về bệnh tật, thoát buồn thoát vui, khi thì trang nghiêm khi thì hài hước, khiến cho mọi người phải mệt, tôi xin thật lòng xin lỗi.

Nguyên nhân gây ra cảm giác này e rằng có hai nguyên nhân, trước hết vẫn là cái bệnh này, nguyên tắc bệnh nhân ngủ không phải là như thế nào dễ chịu thì ngủ như vậy của người thường, mà là như thế nào không đau thì ngủ như thế đó, nguyên tắc đó cũng bị tôi cố tình dùng vào việc viết lách: một điểm khác nữa chính là vì có một số bài viết tạm bị tôi giữ lại (nỗi khổ tâm đó sau này tôi sẽ nói, mọi người chắc sẽ thông cảm), không công bố ngay lúc đầu, vì vậy lại càng khó thành hệ thống.

Hai tay chấp lại, chân thành xin lỗi quý vị.

Bây giờ tiếp tục bàn về cuộc sống đại học nhé.

Bỏ giờ tất nhiên là không hay, vì thế cuối cùng

tôi bị xử lý cảnh cáo, khiến cho tôi hiểu rằng có một số thứ không thể đổi phỏ bằng sự hài hước được. Còn nhớ một việc xấu tôi từng làm trong vườn trường, tôi cắm cây bút lông, núp dưới tấm biển quảng cáo lớn có viết nội quy nhà trường, điều chỉnh cực kỳ đơn giản hai nội quy của nhà trường, cuối cùng biến thành: "Không được mặc áo may ô quần đùi vào trong khu vực dạy học, ai vi phạm sẽ bị tịch thu". Câu "Ai vi phạm sẽ bị tịch thu" này là tôi khoanh ở dòng nội quy bên trên, dùng mũi tên kéo dài xuống, hành động này dự báo cuộc đời tôi sẽ làm quảng cáo, cũng khiến cho tôi từ đó bị các "Xingapo" từ chối ký hợp đồng, quả nhiên sau này tôi từ chối các cơ hội ở cơ quan (rất chú trọng quy định và sự nghiêm túc giống như Xingapo vậy), mà đi sâu xuống cơ sở, nếu không thì mong đã sớm phải chịu hình phạt rồi.

Sau vài ngày tấm biển quảng cáo được sửa lại, trò nghịch tai quái cũng được đám bạn vỗ tay cổ vũ, mà tiếng vỗ tay của bạn bè đã từng là cái mà tôi coi trọng nhất, nó làm thay đổi cuộc sống của tôi còn hơn cả những danh nhân danh ngôn.

Trong trường nên cố gắng chơi bạn chơi bè, một là vì đây là cơ hội kết giao bạn bè cuối cùng của đời người, tốt nghiệp, bước vào xã hội rồi, có muốn kết giao thêm bao nhiêu bạn tốt nữa, thì bạn phải có sự chuẩn bị tư tưởng lỗ vốn từ trước; hai là,

bạn bè trong trường là nguồn ủng hộ tin cậy của bạn trên con đường đời sau này, bạn đừng nên thấy người khác tương mạo kỳ dị, chưa biết chừng lại phải nhờ tới sự giúp đỡ của anh ta đấy.

Giao lưu bạn bè rộng rãi, bản thân mình không cần phải có một nhóm này nhóm nọ, nhưng cố gắng gia nhập vào nhóm của người khác, làm quen thêm một số người bạn không ghét bỏ bạn.

Bốn năm đi bộ đội, không phạm phải sai lầm gì lớn, lẽ ra nên vào đảng rồi ra quân chứ? Bốn năm đại học không có lấy một người bạn cùng chung tiếng nói suy nghĩ, thì thật uổng phí bốn năm đại học.

Còn về bạn gái thì thuộc loại chọn giờ học thêm, ý kiến cá nhân của tôi thế này: Dù không có điểm số, nhưng vẫn cứ cần phải học tốt môn này.

Ngoài trường cũng có hoa thơm cỏ biếc, bạn cũng có thể học cách quan hệ với bạn gái như thế nào, nhưng đó thuộc loại học bổ sung, học phí rất cao.

Trong trường có biết bao cô gái lúc nào cũng sẵn sàng bước vào trạng thái yêu đương, chỉ cần bạn chân thành, theo đuổi một cô thì không phải là quá khó; nếu bạn là con gái, chỉ cần không khư khư ý nghĩ tìm chú rể, chủ động nói tiếng yêu với người khác cũng không phải là việc gì to tát trong môi trường rộng lớn đó, cho dù có gặp phải một

chàng háo sắc, thì cũng là ở trong trường, bạn có thể tìm tới tổ của hắn ta để hỏi tội cơ mà.

Câu chuyện về trường học không nhất thiết phải có kết quả, chí ít, bạn cần phải biết chuyện yêu khi bước chân ra khỏi trường đại học, để bạn đỡ phải một phen tìm kiếm ở ngoài xã hội, cần biết rằng sau khi con gái đã chùng lên mình tấm mặt nạ rồi, bạn mất vài năm cũng chưa chắc đã nhìn thấu được chân tướng cô ta.

Còn những người vì yêu mà quên mất việc học, quên mất vào đại học, những anh chàng ngốc đó gặp phải những cô nàng ngốc, thì đó không phải là chuyện chúng ta bàn ở đây.

Tôi học giờ học thêm rất tích cực, và cũng phải trả không ít giá, lời dạy cổ không nên ăn cỏ gần nhà, suốt ngày quanh quẩn ở đám bạn cùng khối cùng lớp, nhưng cuối cùng lại mang tiếng là kết hôn họ gần, nhưng cuối cùng vẫn là hỷ kịch, làm cho tôi thường cảm ơn thượng đế và cảm ơn mình về điều này.

Chỉ là kết hôn họ gần, những việc từ thời cổ lai hy cô ấy đều ghi lại được, chứng cứ rõ ràng, không thể kháng án được, vì vậy mỗi khi nổ ra chiến tranh là tôi đều bại trận vào những lúc mấu chốt nhất, vấn đề lịch sử chưa bao giờ bị coi nhẹ ở Trung Quốc.

Còn việc học tiến sĩ và nghiên cứu sinh thì tôi lại rất thận trọng, luôn đòi hỏi mình phải cân nhắc kỹ ý hướng của mình, nếu chỉ vì cảm thấy bây giờ kiếm việc khó mà cố sức tăng nặng thêm số gạch xây của mình, thì tôi cảm thấy rất không cần thiết, ba năm trong hang không bằng những gì ngoài xã hội đem lại cho bạn trong một năm, tôi kính trọng những người tiếp tục nghiệp học hành của mình vì lý tưởng và vì sở thích, nhưng tôi cảm thấy dễ dãi người khác mà làm cái học vị nào đó thì chính là lừa mình. Tôi từng chủ trì rất nhiều cuộc tuyển nhân viên, đã gặp quá nhiều những tiến sĩ thạc sĩ ngốc, nếu không phải là văn bằng giả, thì đó là vì đọc nhiều sách quá, thế nhưng, hễ là người cầm bằng giả, thì đều mặt mũi sáng sủa nhanh nhẹn, còn những người kia chỉ là ánh nến mờ ảo, khiến cho người ta phải thờ dài. Thực ra, nếu có ý định hành tẩu giang hồ, thì bốn năm đại học là đủ rồi, học vốn là việc của cả đời người.

Đây chính là cái "nền tảng" mà tôi nói, khi người khác tán chuyện gẫu bạn có thể tham gia một cách không tự ti, khi tự mình lập nghiệp không cảm thấy không học nên không biết mà sinh ra lo lắng đó chính là cái nền tảng, điều này không có liên quan gì tới việc học mấy năm.

Những người từng đi bộ đội thường yêu màu xanh đỏ, trông thấy là cảm thấy thân thiết, còn

trường đại học của tôi dù đã cách xa mười mấy năm trời. nhưng phương thức suy nghĩ mà tôi thường dùng là của trường đại học cho tôi, quá nửa bạn bè của tôi là từ hồi học đại học, tác phong của tôi nghe nói cũng là mang dấu vết của trường đại học sư phạm, điều chết người là: Vợ tôi cũng là thành quả của thời đại học!

Quả thực chưa bao giờ tôi tách rời khỏi ảnh hưởng của trường đại học được lấy một ngày.

Dù bị bệnh tật dày vò, trước mắt tôi thường có một màu xám, có rất nhiều thứ khi đó cảm thấy là tốt đẹp nhưng nay lại cảm thấy nhạt bớt đi, thậm chí là bình thường, không còn sinh động lý thú nữa, nhưng tất cả những gì về trường đại học thì vẫn còn như mới.

Còn mấy năm nữa thì con gái tôi vào đại học, tôi biết điều đó sẽ rất nhanh, thật hy vọng những dòng chữ tôi vất vả viết ra đây sẽ không lỗi thời trong thời đại của nó, sẽ có thời hạn giữ chất lượng dài, và còn có cả giá trị dinh dưỡng nữa.

Người ta thường nói "Tôi đến từ quá khứ", và mỗi lần nói những lời như vậy, trong đầu tôi thường hiện lên trường đại học, là khu vườn trường màu xanh.

Tôi yêu trường đại học của tôi, tất cả.

Ngày 5/9:

VĂN NHÂN

Cuối cùng không thể nhẫn nại thêm được nữa, tôi lại một lần nữa "bỏ nhà ra đi."

Mặc dù mỗi lần một gian nan vất vả hơn, thế lực ngày một khô kiệt, trang bị mang theo cũng ngày càng cồng kềnh hơn, nhưng tôi vẫn không muốn nói đây là lần cuối cùng tôi đi du lịch.

Hai tiếng đồng hồ sau khi ăn sáng xong thì tôi đến được nơi cần đến, khách sạn Tây Viên ở Dương Châu, rất nhanh đã có cây cầu Giang Âm mới bắc lên, không còn phải trông chờ vào chiếc phà chở cả xe lẫn người nữa, còn nhớ lần đầu đến Dương Châu phải mất hơn nửa ngày.

Lần này đi du lịch tôi rất muốn thay đổi cho mình một tâm trạng mới, đợt bận rộn và viết lách trước đã khiến cho tôi có cảm giác trống rỗng trong lòng, sợ rằng nếu không có sự thay đổi một chút về không gian và thời gian, thì khó có thể có được trạng thái vừa ý, xin lỗi những người bạn hàng ngày đọc văn của tôi. Ngoài ra, chương trình "Lời thật nói thật" của Đài truyền hình trung ương cũng muốn làm một chương trình về tôi, vì là bàn về lối sống của dân thường, về sự sâu sắc của bình

dân hoá, tôi rất thích, vì vậy kết hợp luôn cả hai cái làm một.

Các bạn bố trí sắp xếp rất chu đáo, vì vậy vừa tới khách sạn là như có cảm giác về đến nhà vậy, vừa đặt mình lên giường là bật máy tính lên.

Dương Châu là nơi tôi thăm lại, hơn nữa có ý nghĩa đặc biệt đối với hai vợ chồng tôi. 15 năm trước, đây là thành phố đầu tiên chúng tôi cùng tới du lịch sau khi là vợ chồng của nhau. Không thể nào nhớ rõ được sự ngọt ngào của khi đó, chỉ còn cảm thấy dư vị tựa như gỗ đàn hương, tồn tại mãi, cái mà tôi nhớ rõ ràng là sự lồi thoi lệch thếch khi đó, khi ấy, thể sinh viên đã trả lại trường sau khi tốt nghiệp, chúng mình thư thì đang làm, giấy chứng nhận công tác cũng chưa được nhận, sổ hộ khẩu để ở nhà, chúng tôi muốn tìm một nơi nào đó ngụ lại, nhưng không thể nào chúng mình được mình là ai, cuối cùng cũng có một đồng chí già tốt bụng, chấp nhận giấy chứng nhận kiểm tra thể lực có đóng dấu của viện y tế của chúng tôi làm giấy tờ có hiệu lực, để chúng tôi trọ tại quán trọ nhỏ của ông, lại dặn đi dặn lại tôi cần nhớ rõ là cháu ngoại của ông, nếu như có ai hỏi tới.

Vì câu chuyện năm xưa, lại nhìn về sang trọng và tinh tế của khách sạn Tây Viên, trong lòng có rất nhiều cảm khái, chỉ có điều quá cá nhân, không viết cũng được, nói về những điều khác vậy.

Trung Quốc có một số thành phố có độ nổi tiếng đặc biệt, như Hàng Châu, Tô Châu. Vô Tích, Dương Châu cũng có thể tính là một trong số đó. Những thành phố này không như những thành phố thuộc loại trung tâm kinh tế văn hoá thực thụ như Bắc Kinh, Thượng Hải, cũng không đi hàng đầu như Thâm Quyển, Quảng Châu, nhưng độ nổi tiếng lại không thua kém gì chúng, thành phố không lớn, lịch sử đủ lâu dài, những nhân vật bước ra từ thành phố không có phong cách huênh hoang như các thành phố lớn, nhưng cũng chưa chắc đã có cái vẻ sợ sệt của dân nông thôn hay thị trấn nhỏ, thế nhưng điều quan trọng nhất vẫn là độ nổi tiếng mà chúng xây dựng nên gần như không mất chút sức lực nào, bất kể là đã từng đến hay chưa, mọi người đều nhớ nó ngay.

Tôi suy nghĩ rất lâu, lúc đầu tôi cho rằng do nguyên nhân lịch sử, nhưng nghĩ tới các thành phố ở Trung Quốc lâu đời như văn vật quả thực quá nhiều, lại nghĩ tới du lịch, cảm thấy vẫn chưa đủ sức thuyết phục, nghĩ đi nghĩ lại, bỗng phát hiện thấy nếu gọi những thành phố loại này là "thành phố văn nhân" thì có lẽ tốt hơn chăng?

"Thành phố văn nhân" có sẵn sinh ra những văn nhân hàng đầu hay không không quan trọng, điều quan trọng là phải có rất nhiều văn nhân đã từng tụ tập ở đó, kiếm sống hoặc gọi là tìm kiếm

cơ hội, sáng tác hay gọi là vui chơi. Họ tụ lại với nhau sẽ sản sinh ra một thứ gọi là "văn tự", thứ này chồng chất đến một độ dày nhất định, nhưng trong không gian vật lý lưu giữ những văn tự này đã hình thành "thành phố văn nhân", chỉ cần bạn thường xuyên đọc, thì bạn sẽ có một cảm giác thân thiết, cảm giác quen thuộc đối với "thành phố văn nhân".

Muốn hiểu được tình hình Trung Quốc e rằng trước tiên cần tìm hiểu nhóm đặc thù "văn nhân" này, vì lịch sử là do các văn nhân của Trung Quốc ghi lại, mà ghi chép thì không bằng chụp ảnh ghi hình, đa phần là khi gọt xén có thể mang quan điểm và tâm trạng, những thứ ghi bằng bút, tình cảm và lý tính thường đi trước hiện thực. Tất nhiên lịch sử của nước ngoài cũng do các văn nhân viết, nhưng các văn nhân nước ngoài so với văn nhân Trung Quốc mà nói, vai trò của họ tương đối cố định, là thân phận của người nghiên cứu, còn văn nhân Trung Quốc thì vai trò rất hay thay đổi, chí hướng cao xa, là thân phận của người tham gia.

Giới hạn giữa văn nhân và nhà chính trị và nhân viên công vụ ở Trung Quốc rất mơ hồ, có thể nói thế này, tất cả những văn nhân cuối cùng lưu lại trong lịch sử với bộ mặt của văn nhân thì có thể dùng quan điểm của người hiện đại lý giải thành nghị sĩ bị thất cử hoặc quan chức bị cách chức hay

có thể nói thẳng tuột là những anh chàng ngốc làm thế nào cũng không thể vượt qua được kỳ thi tuyển công chức. Họ từ nhỏ học giáo trình như nhau, chú ý không bỏ qua một chi tiết nhỏ, đề mục người khác từng đưa ra cũng phải đề phòng bài hát cũ hát lại, những nơi chưa có ai đi qua cũng cần phải hết sức cẩn thận, còn sau đó, họ nghĩ tới từng cương vị quản lý đất nước kể từ tể tướng trở đi. Duy chỉ có một điều may mắn duy nhất so với các thí sinh hiện đại là họ được phép cố gắng hết sức mình thể hiện bản thân một cách nghệ thuật, bao gồm cả thư pháp.

Khi họ xuống núi xông lên phía trước, thường là đã nắm được hai kỹ năng: Suy nghĩ và biểu đạt.

Còn tình hình sau đó thì tựa như là công thành vậy, mục tiêu là điểm cao nhất, nhưng cuối cùng có thể dừng lại ở tầng thứ mấy thì rất khó nói, đối với những người trúng tên ngã ngựa, làm một văn nhân chính là một lựa chọn cần phải suy xét, có nhiều lựa chọn thay đổi, chẳng hạn như nghĩ cách làm một thầy thuốc tốt.

Biết được điểm này, khi bạn đọc lịch sử sẽ cảm nhận thấy đôi chút mùi vị kim loại, khi thưởng thức thơ ca cảm thấy sần sần cũng không có gì lạ cả.

Quá trình sáng tác của các văn nhân Trung Quốc kết hợp chặt chẽ với sự hưởng lạc của thế tục một cách kỳ lạ, có biết bao nhiêu tác phẩm được để

lại sau những cuộc dạ tiệc chè chén, ngẫu hứng, bẻ liễn tặng nhau, và những tác phẩm hay đều nằm trong số đó.

Khi mới đọc, những cốc chén lan can, thanh tửu thương thu, khi ly biệt cũng nhỏ lệ mà khi sum họp cũng lại nhỏ lệ, bạn rất dễ đắm chìm vào trong những câu chữ tình tế tới mức tựa như kim cương đây chuyển vậy, nhưng bình tĩnh nhìn lại, có bài nào không phải là nghĩ, nhớ, khóc, hò hét giấc mộng trước đó...

Văn nhân có thể bước theo bước chân của các tiền bối tìm kiếm cái gì đó một cách bản năng, giống như ong mật biết được phấn hoa ở đâu có nhiều chất sắt hơn. Thế nên, các văn nhân từ đời nọ sang đời kia tới một nơi như Dương Châu, quán trà vẫn chưa đổi, tửu lầu còn đó, chỉ không biết Xuân Nương dưới ngòi bút của Hứa công tử năm xưa nay ở đâu, mặc ông ta, cứ ngồi xuống đã, rót trà... tình hình Tân Cương....Việc này ông mày sẽ không bó tay....Sưu thuế ngày nay...Thôi, đúng là tạo hoá? Hãy nhìn xem....Tiệc Trúc Vô Ngư ở đây rất nổi tiếng, Đình Nguyên Sơn đã từng có bài Tây Giang Nguyệt chuyên viết về việc này...Chi bằng đi theo văn cũ của ông ta...

Các văn nhân ra đời từng lứa từng lứa như vậy đấy, sau đó gần như là bản năng tìm đến thành phố như vậy, tìm thấy cùng một tâm trạng, cuối

cùng phát hiện thấy, chỉ có thể viết chút gì, vào lúc không thể làm bất cứ việc gì.

Tôi có thể tính là một không?

Ngày 6/9:

NÓI THỰC LÒNG

Đến Dương Châu ngày thứ hai, thời tiết không đẹp như lúc mới tới, tâm trạng cũng hơi lảng chìm xuống, chủ yếu là hai ngày nay, mấy lần liên thay vài chỗ vết thương đều chảy rất nhiều máu, tuy không có hậu quả gì khác xảy ra, nhưng cũng làm suy giảm đi thể lực và tâm trạng. Tôi bây giờ như nhân vật chính trong trò chơi điện tử, qua nhiều lần chinh chiến, "máu" không còn nhiều nữa, vài lần chảy máu nhiều bất ngờ khiến tôi chỉ cảm thấy thiếu dụng cụ truyền oxy, đợt này thường cảm thấy thiếu oxy e rằng có liên quan rất lớn tới việc này.

Máu, oxy, đối với những người khoẻ mạnh mà nói, những thứ này tuy biết tầm quan trọng của chúng, nhưng dường như không cảm nhận được sự tồn tại của chúng, nhưng đối với người bệnh mà

nói, đó là những thứ liên quan đến sống chết.

Thôi, không viết những cái đó nữa, viết nhiều người dễ trầm mặc, mà tôi bây giờ đã bớt rất nhiều tính đàn hồi, dễ chìm xuống là phải mất rất nhiều công sức mới có thể làm cho mình quay trở lại trạng thái ban đầu, không giống như thị trường cổ phiếu gần đây, đây chính là nguyên nhân tại sao nhất ký của tôi lại thích nói trăng nói gió.

Nghĩ tới ngày mai sẽ quay làm chương trình "lời thật nói thật", trong lòng cảm thấy hơi lo lắng, không biết là vì sao, không phải là lo lắng thể lực và trí lực của mình không ứng phó nổi, mà là trong lòng cảm thấy không yên tâm.

Ăn sáng không được bao lâu, sự bất an của tôi bắt đầu ứng nghiệm. Bắt đầu đi ngoài một cách khó hiểu, hai lần liên, cảm giác thuyền nhẹ đã vượt vạt trùng sơn, sau đó là cảm giác suy nhược, suy nhược đến mức mê mệt.

Cứ nửa tỉnh nửa mê đến trưa, vợ tôi cuối cùng bất chấp cả sự phản đối của tôi tìm bác sĩ tới, tiếp nước cho tôi. Lúc này đã là hơn hai giờ chiều.

Các nhân viên công tác của đài truyền hình đã chuẩn bị xong mọi thứ. Hiện trường quay đặt ở ngoài trời, một thảm cỏ xanh, một quả núi nhỏ, rõ ràng là một phòng quay thiên nhiên. Chúng tôi đều cảm thấy nói thật trong một môi trường như

vậy cảm giác sẽ rất tuyệt.

Nhưng việc tốt nhiều trắc trở, ngoài người cần ra hiện trường nói là tôi thì lại nằm bẹp trên giường mê mết ra, ngay cả ông trời cũng quấy rầy, làm vài giọt mưa nhỏ, khiến cho các nhà quay phim của đài truyền hình lại một phen bận rộn.

Tất cả mọi người đều chờ đợi một cách lo lắng, hơn một trăm khán giả cũng đã tới hiện trường, ngồi tản mát trên quả núi nhỏ.

Chờ đợi hay thay đổi dịp khác, nhóm làm chương trình của Thôi Vinh Nguyên do dự mãi.

Còn tôi thì không hề biết gì về việc này, lúc thì tôi tỉnh lại, hơn nữa nghĩ tới còn việc đó đang chờ tôi, nhưng thường khi tôi chưa kịp có phản ứng thứ hai thì đã lại ngủ thiếp đi.

Cứ như thế vật lộn đến bốn giờ, tôi bỗng nhiên vùng từ giường dậy, đầu hết sức tỉnh táo, cứ như vừa mới thay một người khác vậy, tôi bắt đầu mặc áo rất nhanh. Đợi đến khi biên đạo của nhóm làm chương trình vào thông báo cho tôi chuẩn bị đổi dịp khác, thì họ kinh ngạc thấy tôi đã đứng dậy được.

Chương trình bắt đầu rất nhanh, với sự giúp đỡ của người chủ trì lão luyện, tôi và người nhà đã hoàn thành công việc quay phim một cách khá nhẹ nhàng.

Sau một giờ đồng hồ, việc lớn cuối cùng đã

xong, bãi cỏ trở lại yên tĩnh, trời lại mưa, mưa nhỏ, mưa nhỏ giống như trận mưa Giang Nam kia.

Buổi tối, nằm trên giường, tôi ôn lại tất cả những gì xảy ra buổi chiều.

Sự mệt nhọc tích tụ nhiều ngày có lẽ đã phát tác ở một nơi rất dễ chịu như Tây Viên đây, con người kỳ lạ như vậy đấy. Đã từng có nhà triệu phú nảy sinh một ý nghĩ hay, để cho một kẻ lang thang ngủ trên ghế đá ngoài công viên vào ngủ trên chiếc giường của một khách sạn năm sao của mình, kết quả là anh chàng lang thang kia cả một đêm mất ngủ.

Con người là động vật, mà sự nhạy cảm của động vật đối với môi trường còn lớn hơn nhiều so với cái mà chúng ta muốn thừa nhận.

Lại còn sự tỉnh dậy vào lúc mấu chốt nhất, tôi không muốn lý giải nó thành một kiểu tâm trạng, tôi thật lòng coi trọng "Lời thật nói thật", nhưng nó không thể chữa khỏi bệnh di ngoài của tôi, tôi nghĩ, đây có thể là do mấy năm làm nghề giáo viên xui khiến, người làm giáo viên biết có người đang đợi mình thì thế nào cũng phải tỉnh dậy.

Còn về thời tiết, chính ông trời đã ngấm ám chỉ một điều không bằng lời:

Nhật ký của tôi vốn là sản phẩm giữa mưa và gió, hoặc giả, xét về mặt thời gian, dự toán

của nó không bao giờ rộng rãi cả, tôi có cơ hội để hoàn thành nó, không phải là giữa hai lần mặt trời mọc, mà là giữa hai trận mưa gió hai lần mặt trời lặn...

Ngày 7/9:

MẠNG VÀ TÔI

Dưới gốc cây đa.

Nơi tôi ca hát không thành tiếng, cũng là nơi kết thúc mối duyên với mạng.

Khi mạng mới bắt đầu bước vào cuộc sống của tôi, thì tôi đã mù quáng và cố chấp cho rằng, đây là một việc có liên quan tới tôi, tuy tôi đang làm một việc gần như không liên quan gì tới điều này, tuy những kiến thức mà tôi đã có còn chưa đủ để cho tôi thật sự hiểu thế giới của mạng. Còn một thời gian sau này, tôi và mạng khi hợp khi tan, nhưng cuối cùng, tôi và mạng vẫn kết hợp với nhau bằng phương thức và thân phận không thể tưởng tượng được.

Thường khi hoàn thành công việc của một ngày, nối dây một cách thoải mái, lặng lẽ đến dưới

gốc cây đa xem, tâm trạng khi đó rất kỳ lạ, có chút giống như một chuyến du ngoạn quê hương mà không làm kinh động đến họ hàng ở quê, cũng hơi giống như những người đàn ông lần đầu làm cha chạy đến phòng dành cho trẻ sơ sinh để nhìn đứa trẻ lạ lẫm của mình. Đợi đến khi tìm đến trang của mình, thì cảm giác đó càng lạ lùng, mặc dù mỗi một chữ ở đó đều là do tôi dùng từ một đến bốn phím gõ ra, mỗi một câu đều từng quanh quẩn trong đầu tôi một hồi, nhưng tôi vẫn cảm thấy lạ, cứ như là văn của người khác vậy, đọc thấy câu hay, muốn khen một đôi câu, bỗng nhiên tỉnh ngộ ra, thì lại thấy hơi ngượng ngùng, đọc thấy chỗ khúc mắc, thò tay định sửa, lại nghĩ tới đó là những giọt nước đã té ra, là con gái đã gả chồng, cần phải do người ta quản lý dạy dỗ.

Đọc xong những lời văn của mình, ngoảnh đầu lại nhìn người biên tập dưới gốc cây đa giới thiệu với tôi về tình hình gần đây. Những nội dung này thường đổi mới, cũng gây khó dễ cho các bạn luôn quan tâm tới một con bệnh không yên phận như tôi. Cảm thấy nhận được sự coi trọng đối với tôi dưới gốc cây đa, tôi đã trụ ở vị trí bằng nhẵn rất nhiều tuần rồi, vì thế nên nghĩ, liệu có làm phiền người khác không, song lại nghĩ tới từ bao lâu nay tôi luôn làm phó tổng giám đốc, đó chẳng phải là vị trí của tôi sao?

Cười, một người nhin đau trộm cười, đồng thời còn tổng kết: Có bao nhiêu việc được định đoạt trong sự mơ hồ, có tranh giành cũng vô ích?

Ghi lại đoạn này, hơn nữa không sợ các bạn dưới gốc cây đa nổi câu và hiểu lầm là vì giữa chúng ta có một sự tín nhiệm và thông cảm quý báu. những năm gần đây chúng ta thiếu cái này.

Kịch tất nhiên là BBS (Đài truyền hình Bắc Kinh). chỉ cần có thời gian và thể lực, thì tôi vở nào cũng xem, cảm thấy những câu chữ mới mẻ và lạ lẫm kia lý thú hơn so với đọc tác phẩm nổi tiếng nào đó, chỉ có điều còn chưa quen làm "nhân vật công chúng", thấy thư gửi biểu dương tôi phải mất một đến hai nhịp thì mới phản ứng trở lại được, Lục tiên sinh kia chính là Lục Ấu Thanh là tôi, từ đó có thể thấy cốt cách bình dân ăn sâu vào da thịt, giống như khoai tây, có thể lửa nhỏ làm kỹ đến đáng vẽ của trứng bồ câu xào đỏ, nhưng thường không thể thành món trứng bồ câu kim cương được, vẫn cứ là một củ khoai tây.

Không thể cứ nghe mãi lời khen được, thứ đó không khác tủy lượng là mấy, lần đầu tiên mặt đỏ, có thể còn khó chịu, nhiều hơn nữa có thể thành nghiện, hơn nữa đa phần vì thế mà mất sáng suốt. Tôi rất cảm kích những người có cảm tình với tôi, tôi hiểu rõ, những năm nay số người dành cảm tình cho tôi ít đi, vì vậy tôi cho rằng mình nhận được

không phải là quà tặng, mà là một thứ đồ xa xỉ.

Không nói lời khen thì nói gì đây, thôi bình một chút về nhật ký của tôi nhé, đánh nhịp khen hay, véo mũi lắc đầu thở dài cũng được cả. Đây không phải là công việc bình luận văn học hay ghi cảm tưởng gì, bạn có thể nghĩ mình đang ngồi trong phòng lớn hát hò, gặp ai hát một bài, là bài bạn thích hát biết hát, vậy thì cùng hát với nhau, ngâm nga cũng được.

Còn nói lời chê, thực ra tôi cũng không thích nghe, hãy thử nghĩ xem, có ai không còn sống được bao ngày nữa lại muốn nghe chút lời chê để tăng khả năng đề kháng của mình hay không? Tôi đã qua tuổi chúng đậu từ lâu rồi. Hơn nữa tôi là người trọng tính cách, không lấy làm tâm đắc với một kẻ mờ ám, nhưng các bạn tuyệt đối không nên vì vậy mà phẫn hận trong lòng, tôi thật lòng coi họ là đồng đẳng, họ cùng bọn với tôi, bộ đội xào xáo chuyên nghiệp, chúng ta đều vì mục đích tương tự nhau, chỉ có điều đường đi khác nhau mà thôi, đáng tiếc là sức tôi không còn nhiều, nếu không sẽ tự mình chọn một hai, đừng quên rằng tôi là một dân quảng cáo không tồi, chính là nhờ vào công "xào xáo" mà nhận được lương cao đấy.

Tôi tha thứ cho họ, các bạn cũng có thể như vậy.

Tôi ở trên mạng, cùng với mọi người ở trên

mạng, người quen mới cũ, bạn bè người thân cùng tụ lại trên mạng, mỗi lần tôi thu dây, trong lòng thường vang lên dư âm bài "Dưới gốc cây đa" êm dịu, hơn nữa tưởng tượng mình cùng mọi người ngồi trên ngọn núi nhỏ xanh biếc kia ngắm tà dương, tán lá rộng lớn và cành rễ hiên từ của cây đa già, cùng với chúng ta hình thành nên một bức tranh diễm vàng hoàn mỹ.

Ngày 8/9:

CUỘC ĐỜI QUẢNG CÁO

Hai ngày nay mỗi khi tĩnh tâm lại ngồi một mình, thì tôi lại không tự chủ được rơi vào hồi ức, giống như con trâu già vào lúc nông nhàn nhai lại một lượt những thứ đã ăn dưới ánh nắng chiều.

Tôi biết rằng, đây là một dấu hiệu thoái trào của sức sống của một con người.

Hãy hồi ức đi, tôi nghĩ, cho dù cửa hàng có đóng cửa thì cũng cần phải kiểm kê lại.

Nếu cứ khẳng khẳng đòi dùng một nghề nghiệp nào đó để miêu tả cuộc đời tôi, giống như phép phân loại nhân khẩu ở thị trấn nhô: Cắt tóc

A Nhị, thợ mộc Trương Tứ, nướng bánh Lý, thì tôi thuộc loại nghề nào, môn nào?

Câu trả lời của tôi là: Cuộc đời quảng cáo.

Trong quá trình công tác gần gũi mười mấy năm, trong mấy năm sống bằng nghề quảng cáo, sau này rời khỏi nghề quảng cáo, nhưng vẫn dựa vào kỹ năng và kiến thức của nghề quảng cáo, trong vài năm công tác cuối cùng, vài năm vừa ý nhất của tôi, cũng là vài năm tôi giành được đôi chút thành tựu trong sự nghiệp của mình, tôi luôn luôn là một người quảng cáo, tuy trong túi tôi có đủ các loại danh thiếp, tuy tôi đã từng khổ, từng mệt, từng hận.

Tổng thống Mỹ Rốtpho đã từng an ủi những người làm nghề quảng cáo trên thế giới như thế này: Không làm tổng thống, thì làm nhân viên quảng cáo.

Câu nói này đã là một sự tự quảng cáo mình của tất cả những nhân viên quảng cáo trên toàn thế giới, cũng là một luận cứ chủ yếu để thuyết phục bạn gái kiên định lập trường khi cô ta định chia tay để đến với người khác vì bạn phải làm thêm giờ quá nhiều.

Gần đây, nhân có một phóng viên nào đó hỏi tôi, tôi cũng hô to lên một câu: Sống lại một lần nữa, tôi vẫn cứ làm nhân viên quảng cáo.

Khẩu hiệu đã hô ra rồi, trong lòng đắng cay ngọt bùi vị gì cũng có cả, thật không biết làm thế nào để nói tiếp.

Khi tôi bước vào giới quảng cáo, chính là khi ngành quảng cáo của Trung Quốc sau khi hồi sinh đang thoát ra khỏi trạng thái nguyên thủy “giám đốc + sản phẩm + công nhà máy + điện thoại”, bắt đầu theo đuổi sự sáng tạo, cũng vì vậy mà manh nha nhu cầu đối với những người như tôi đây, nếu sớm năm ba năm, thì một thư sinh như tôi cho dù có lòng, nhưng người khác chưa chắc đã cần đến.

Nói thực, nghề quảng cáo là một lĩnh vực gần khoa Trung văn nhất, có rất nhiều văn nhân khi nghiên cứu nghiên cứu lợi nhảy ra khỏi viện văn học, thì phát hiện thấy lĩnh vực có thể nhảy vào được chỉ có một ngành quảng cáo, một là gần, không cần phải quên chỉ hồ giả đã, hai là nông, không sợ bị chết chìm, kết quả là nhảy xuống xem, mực nước ở đó mới đến rốn, sống bằng vốn kiến thức sẵn có cũng có thể qua ngày được.

Thời kỳ thích ứng của tôi trong nghề quảng cáo vẫn là khá thành công, một chút khả năng sáng tạo bẩm sinh, năng lực biểu đạt có được qua kinh nghiệm công tác, và cố gắng học tập, rất nhanh người khác đã thừa nhận tôi là “người lành nghề”, tôi cũng vui vẻ sống trong nó.

Sự dày vò và khích lệ của nghề quảng cáo đối

với tôi tồn tại song song, có thể nói, không có nghề nào yêu cầu khắt khe như vậy đối với nhân viên theo nghề, theo đuổi sự sáng tạo một cách không bao giờ có điểm dừng, dù là thành công một ngày trước đó cũng không hề cho thấy sự thành công của việc tiếp theo, bạn sẽ phát giác ra mình giống như một người thợ rửa bát, bất kể lúc nào cũng đứng trước đám bát bẩn. Nhưng sự rèn luyện như vậy sẽ đào tạo ra một bậc trí giả quen với việc suy nghĩ giống như là hít thở vậy, sẽ đào tạo ra một thiền sư biết nhìn ra chân tướng như một bản năng, hai điểm này là thu hoạch lớn nhất của tôi trong mấy năm làm trong nghề quảng cáo, nếu mạng sống của tôi đủ dài, thì nó sẽ đem lại cho tôi càng nhiều cái lợi hơn.

Tôi luôn làm công việc sáng tạo, quản lý giám sát việc thiết kế, sáng tạo, có thể nói là trực tiếp hiểu được yêu cầu ở cường độ cao của ngành quảng cáo, nhưng đồng thời, tiêu chuẩn đánh giá của ngành này cũng đa dạng, nói thoải mái một chút, trọng tài là người cầm tiền, tôi nhớ không rõ đã bao nhiêu lần, một nhóm thanh niên làm việc thâu đêm suốt sáng để có được một thành quả nhưng lại bị các ông chủ trên cổ đeo dây chuyền vàng rất thô vút sang một bên, là chủ quản của họ, quả thực tôi không thể nén cơn giận, vì tôi biết rằng, cái mà những thằng ngốc đó ném thật sự là vàng cơ đấy!

Những sự đau khổ này khiến cho tôi trở nên thực tế hơn, biết điều hoà lập trường của các bên, cũng tức là căn cứ vào tình trạng khác nhau của từng người để kê những đơn thuốc khác nhau, tôi từng gọi việc đó là đeo gông cùm khiêu vũ, nhưng nghĩ kỹ lại, trên người ai trong chúng ta lại không có các loại trói buộc, sự khác nhau chỉ là gông cùm và dây chuyền mà thôi.

Có một lần, xe của tôi bị tắc lại trên đường trên cao ở Thượng Hải, tôi xuống xe đi tản bộ một lúc, đúng là một việc hiếm có. Tôi ngắm nhìn vô số những toà nhà cao tầng hai bên đường, vô hình trung đánh giá hình dáng của chúng và ý nghĩ của các nhà thiết kế, một suy nghĩ rất kỳ lạ len vào trong đầu tôi: Chúng là những sản phẩm sau khi đã được điều hoà, đều là kết quả của sự điều hoà giữa ước mơ thiết kế xuất sắc và ý chí của người sếp trưởng hoặc ý chí của người giàu có. Ngày nào người quyết sách của chúng ta không còn lấy việc đưa ra ý kiến cá nhân làm vinh dự nữa, mà lấy việc nghe theo ý kiến của chuyên gia làm vinh dự, thì quả thực mùa xuân của ngành quảng cáo đã đến rồi đó.

Cuối cùng có một ngày, tôi rời khỏi ngành quảng cáo cùng với sự mệt mỏi cả về tâm hồn và thể xác, nhưng tôi biết rằng tiêu chí của ngành này giống như tiêu chí của đội quân La Mã đã hằn sâu

vào con người tôi vậy, cho dù bằng mắt thịt không thể trông thấy được.

Sự huấn luyện nghiêm ngặt, tư tưởng không bị hạn chế, thể hiện tài năng của cá nhân ở mức độ lớn nhất, kỹ năng giao lưu và biểu đạt, đây là những mặt lợi của nghề quảng cáo, thị trường, khách hàng và lợi nhuận, đó là những cái hiện thực của nghề quảng cáo, mưu kế, lừa gạt, phóng đại là một mặt khác của nó, nếu ai đã từng đi qua nó, muốn không chịu bất cứ sự ảnh hưởng nào là không thể được, cũng giống như bạn bước qua phân xưởng phun sơn của xưởng sửa chữa ô tô vậy, không dính một chút màu sơn, thì cũng bị ám chút mùi.

Trong hai năm làm trong nghề bất động sản, công việc chủ yếu của tôi vẫn là hoạch định kế hoạch và đàm phán thương mại. đối với tôi mà nói, trải qua sự rèn luyện nghiêm ngặt của nghề quảng cáo, mặc dù công việc trong ngành bất động sản có vất vả, nhưng so sánh thì vẫn khiến cho người ta thích thú, cũng giống như học ngoại ngữ vậy, không gì khác ngoài bốn chữ "nghe nói đọc viết", nhưng do chỉ quay cuồng trong một lĩnh vực, không như quảng cáo, hôm nay là đồ mỹ phẩm, ngày mai là nước khoáng, vì vậy không cảm thấy mệt.

Tôi đã từng có ý bồi dưỡng sự hứng thú của con

gái đối với nghề quảng cáo, tất nhiên, không bồi dưỡng thành những TV BOY như hiện nay thì nó cũng đã là một người nghiện quảng cáo tivi rồi, tôi thử để cho con gái tự tìm ra những chỗ hoang đường và trái khoáy của quảng cáo, nhưng con gái tôi đã hoàn thành khá xuất sắc. Trong lòng tôi thường nghĩ, nếu trước khi con gái có thể làm nghề mà nó muốn làm, trước hết thử làm nhân viên quảng cáo một thời gian, thì sẽ rất có lợi cho nó, cũng tựa như là học một năm trường quân sự vậy.

Nhưng cuối cùng cảm thấy ý nghĩ của mình quá hủ lậu, nên không nhắc đến nữa.

Cảm ơn sự ra đời và phát triển của ngành quảng cáo hiện đại, sớm 100 năm, có thể tôi đã không biết cái gì là tốt nữa, nhưng vợ tôi có cách nhìn khác, vài năm trước, hình như là một buổi tối mùa đông yên tĩnh, chúng tôi ai đọc sách của người nấy, cô ấy bỗng nhiên đặt sách xuống, lắc đầu, cười trộm, hỏi tại sao, cô ấy đưa cho tôi bức ảnh của tôi, chỉ thấy những chỗ mọc râu trên mặt tôi đều bị xuyên tạc, mà độ dài của râu thì bị cô ấy căn cứ vào tưởng tượng kéo dài đến độ dài của tấm mặt nạ kinh kịch, lại nhìn cuốn sách trong tay cô ấy, là một cuốn sách nói về tướng mạo và nghề nghiệp sao chép cóp nhặt lung tung, căn cứ vào râu của tôi, nghề nghiệp của tôi lẽ ra là: cấp dưới, trợ lý.

Ồi trời!

Bỗng nhớ tới một câu chuyện cười ngày trước từng đọc, rất hợp cảnh, là như thế này:

Có một hôm, một nhân viên quảng cáo chết, thiên thần đem rất nhiều tư liệu tranh ảnh ra hỏi anh ta muốn lên thiên đàng hay là xuống địa ngục. Nhân viên quảng cáo kia thấy giới thiệu người trên thiên đàng đều làm việc một cách nghiêm túc, thấy dưới địa ngục là cảnh tượng ca múa thanh bình, thế là bèn chọn địa ngục, nói xong thì cảm thấy chân mình hẫng một cái, rơi thẳng xuống địa ngục, và lại vừa vịn rơi vào đúng vạc dầu. Lúc này, tiếng của thiên thần trên không trung vang lên: "Đó là quảng cáo."

Ngày 9/9:

MUỘT KẾ

Everyday nói vào: 08: 30: 47 04 - 09 - 2000

Bài 16: "Kẻ lừa đảo".

Một cô gái nông thôn đứng trên cầu vượt đếm số tầng của một toà nhà, một tên lừa đảo bước tới: "Nói mau, đã đếm mấy tầng rồi? Phạt tiền, mỗi tầng 5 Nhân Dân tệ."

Cô gái nói: "Đã đếm 15 tầng." Đưa tiền rồi, một người đứng bên cạnh thấy vậy nói: "Tại sao cô lại ngốc vậy!" Cô gái nói: "Hắn ta mới là ngốc ấy! Tôi đã gạt được hắn. Tôi đã đếm đến tầng 18 rồi!"

Người bạn mạng này gọi là everyday, kể từ ngày nhật ký của tôi lên mạng, anh ta hoặc cô ta cũng bắt đầu vất vả như tôi, tôi ngày nào cũng làm ra vẻ ý văn tràn trề, còn anh ta hàng ngày đều trích một đoạn chuyện cười kinh điển, làm mất dấu hiệu dàn luận đàm và tâm trạng của chúng tôi. Có khi cảm than, trong thế giới rộng lớn này, có một người hiểu lòng tôi, như anh chàng "hàng ngày", xin tha thứ cho tôi đã Hán hoá tên của bạn, sợ dùng tiếng Anh sẽ gây cảm giác xa cách, bạn có biết không? Tôi từng có ý định như thế này, nếu nhật ký của tôi không viết được đến mục tiêu mà tôi đã định cho mình vì bệnh tật, thì những bài còn lại chính là dùng những bài hài hước các loại mà bình thường tôi thu thập để thay thế, những ai hiểu cũng sẽ mỉm cười thông cảm.

Câu chuyện cười mà bạn "hàng ngày" đưa ra còn làm tôi công bố trước một suy nghĩ chưa chắc đã thực hiện được, cũng làm cho tôi cười mất đến ba bốn ngày, ngay cả đi trên đường, vào toa lét cũng cười. Cuối cùng không nhận được xin đưa ra vài lời bàn để cho thoả vậy.

Xem nhiều tiểu phẩm hài hước thì sẽ hiểu

được, những nhân vật chính thường là cố định, chẳng hạn như cha và con, vợ và chồng, cảnh sát và kẻ cắp, ông chủ và người làm, người lớn và trẻ con, và còn nữa tất nhiên là người thành phố và người nhà quê.

Nói chung, những vở kịch ngắn hài hước này đều được xây dựng bởi sự xung đột giữa người khôn và người ngốc, nhưng bài này có cái đặc biệt, ở đây, chúng ta đừng ngại làm một cuộc trắc nghiệm tâm lý: Bạn cho rằng giữa cô gái nông thôn và người thành phố ai đáng cười hơn? Giữa hai chọn một, và giữ câu trả lời ở trong lòng, sau đó tiếp tục xem những gì tôi viết dưới đây.

Sự đáng cười của cô gái là ở chỗ thiếu kiến thức thông thường đến cực độ, không hiểu được rằng gió mát không cần phải bỏ tiền ra mua, xem nhà tầng không cần phải trả tiền gì, đợi đến bỏ tiền ra mua bài học rồi, thì lại có cái mưu kế của nông dân Trung Quốc để giữ sự cân bằng tâm lý và cái lợi riêng của mình, chỉ có điều bài học bỏ tiền ra mua là sai, hết cái sai này đến cái sai kia, vì thế nên đáng cười. Nếu cô gái qua đường bữa bãi, sau khi bị phạt tiền rồi tự an ủi mình nói, còn may, mình đã sang đường sai mấy chục lần rồi, hôm nay mới lần đầu bị phạt, đây chính là quan niệm giá trị và mưu kế đích thực của nông dân Trung Quốc, là một thứ mưu kế rất đáng thông cảm và coi trọng,

nếu bạn thật sự hiểu Trung Quốc, chứ không phải là chỉ hiểu về thành phố và một phần tám dân số của Trung Quốc, thì cần phải hiểu suy nghĩ này và nhiều kiểu biến hình của nó;

Còn người phạt tiền là ai đây?

Một người thành phố cực kỳ thông minh, một người quản lý đô thị có thể sống bằng phạt tiền, sự đáng cười của anh ta ở chỗ hão huyền đến cực độ hơn nữa còn sáng tạo ra một mục phạt tiền hoàn toàn mới một cách đầy tự tin, những người như vậy thường luôn có thể phạt được tiền, nếu cô gái đủ khôn, nói với anh ta đếm tầng nhà không phạm pháp, hơn nữa mới chỉ đếm có một tầng, thì người thành phố kia có thể nói: "Đường cầu vượt dành cho ô tô người đi bộ không thể đi vào, phạt 50 Nhân Dân tệ." Đây chính là mưu kế điển hình của người thành phố.

Tôi cảm thấy đây không phải là một tiểu phẩm hài hước, hoàn toàn có thể dùng làm kịch vui bố trí vào cảnh cuối cùng một cách tự do trong cuộc thi vào các trường nhạc kịch.

Còn chúng ta cần ngẫm ra một điều qua màn kịch vui này, chúng ta sống trong hai mưu kế, nếu bạn cảm thấy cô gái đáng cười, vậy thì bạn sống trong mưu kế của người thành phố, người lại cũng vậy. Thực ra, có rất nhiều khi, hai loại trí tuệ và mưu kế này đan xen xuất hiện trong môi trường

xung quanh chúng ta. Mưu kế của người nông dân và mưu kế của người thành phố đã hình thành nên trụ cột chính của kỹ xảo xử thế của người Trung Quốc đương đại, chúng ta thường nói mình có năm ngàn năm lịch sử, nhiều khi cũng chỉ là những cái đó mà thôi...

Từ đó nghĩ rộng ra, tôi bỗng cảm thấy mình không còn cảm giác hài hước nữa, có nhiều nỗi lo kiểu lo bò trắng răng hơn, vì tôi đã nghĩ tới mối quan hệ giữa thành phố và nông thôn của Trung Quốc đương đại.

Ở nước Trung Quốc trước kia, giữa thành phố và nông thôn chỉ là cách một bức tường thô, người thành phố có thể hưởng lợi nhuận qua các cuộc giao dịch, đồng thời phải hứng chịu rủi ro bị giết chung cùng với những người có vũ trang giữ thành khi bị tấn công, còn người ngoài thành lo người trong thành cướp đi mất nhu yếu phẩm thường ngày, đồng thời không thể cùng chung hưởng những phương tiện sống tốt đẹp của người thành phố, nhưng họ tự do và an toàn.

Ngày nay, bức tường thành hữu hình đã trở thành di tích cổ, những hố ngăn trong lòng mọi người thì vẫn tồn tại, hơn nữa tôi phát hiện thấy những bức tường gạch chất phác ấy đang bị những tấm lưới thép có gai nhọn sắc thay thế, mặc dù nó vô hình, nhưng càng làm cho người ta đau hơn.

Báo chí trong thành phố thường nhắc tới những hành vi không tốt của nhân viên phục vụ (ở những đơn vị phục vụ) trong thành phố đối với những người nhà quê với giọng điệu khiển trách, chẳng hạn như mán ở trên chiếc cầu vượt kia, mặc dù nó rất phóng đại, nhưng những khoản tiền phạt mà đòi cho người nhà quê họ rồi khắc nhổ ra, đầu mẩu thuốc lá sắp hết rơi xuống đất thì liền xông tới chặc hẳn là có chứ?

Cái mà người nông dân Trung Quốc thiếu không phải là trí tuệ mà là thường thức, đừng cho rằng họ không hiểu, mà là họ không thấy được sự tự phê bình của người thành phố, thế nên một lần phạt tiền không hợp lý trước cửa nhà ga tàu hỏa Thượng Hải có lẽ đã khiến cho vài trăm người ở một thông của Sơn Tây sinh lòng oán hận đối với thành phố và đối với Thượng Hải.

Tôi từng tình cờ trông thấy cảnh vào ngàn chàng trai và cô gái làm công trong khu công nghiệp ở Thâm Quyến khi hoàng hôn lúc họ tan giờ làm, nói thực, khi ấy tôi vô cùng kinh ngạc và hơi có phần hoảng sợ một cách khó hiểu.

Vài ngàn thanh thiếu niên vóc người bé nhỏ, gần như là trầm lặng, cố chấp, tức giận bước về phía khu nhà ở, chỉ có số ít vài người là đang nói cười, bộ mặt hẳn lên sự mệt mỏi và lạnh lùng, còn có cả đôi chút vẻ chẳng khác gì sự phẫn nộ. Tôi

dám cá cược là thu nhập của sau một ngày làm việc trên đồng ruộng quê hương của họ không thể nào sánh với ngày hôm nay, nhưng chắc chắn là họ sẽ từ đồng về nhà với vẻ nói cười ca hát. Có vài nhóm bước đi một cách chinh tề như vậy, tôi đã thấy được công việc, còn trông thấy cả bộ đồng phục không hiểu sao mang cảm giác tủi hổ, cảm giác của tôi càng mãnh liệt: họ giống như một cánh quân đã không còn có được quyền lực, trông giống như tù nhân.

Chính là nhóm người này, việc họ về thăm quê vào dịp cuối năm tết nhất có thể làm cho mạng lưới đường sắt của Trung Quốc lâm vào cảnh tê liệt, đa phần trong số họ sẽ trở về quê, đem theo số tiền tiết kiệm được trong mục tiêu của họ và sự thù hận đối với thành phố, trở về quê hương.

Nếu như vẫn còn có người dùng mưu kế của thành phố để đối xử với họ, thì kết quả sẽ sao đây?

Còn người thành phố thì sao? Khi họ phát hiện thấy trên một nửa số vụ án hình sự là do người ngoài địa phương gây ra, một số ngành nào đó bị người ngoài địa phương lừa dối rồi, thì họ lại phải chịu nỗi khổ của việc thất nghiệp và phục vụ kém, thậm chí là lừa gạt vì điều này, sự giận dữ của họ ngày một tăng lên.

Mưu kế của nông dân và mưu kế của người thành phố đều có lợi cho nhau, đều cùng tồn tại

mãi mãi, cần biết rằng, người nông dân thiếu kiến thức cơ bản là đếm tăng nhà miễn phí, còn người thành phố thì lại thiếu kiến thức cơ bản để phân biệt thịt bơm nước và hoa quả phun thuốc sâu.

Người thành phố có biết chăng? Ngày càng nhiều nông dân giữ lại rau thực sự trên mảnh đất phần trăm của mình, ăn riêng một mình, còn đem những thứ rau cùng một tiêu chí giống như nilông ở ruộng lớn vào chợ nông sản trong thành phố, để mọi người ăn.

Thực ra, tôi cũng có chút tư cách để kêu ca phàn nàn về điều này, bác sĩ nói "bệnh từ miệng vào".

Xung đột này đã hình thành, nhưng thường là không cần phải để cho nó gia tăng, công việc của Trung Quốc do người thành phố làm chủ, nhưng nói rồi để đẩy lại là người nông dân, các đời các thế hệ xưa nay đều vậy. Xoá bỏ khoảng cách chênh lệch thành thị và nông thôn là một lý tưởng, trước tiên cần thừa nhận và nhìn thẳng vào xung đột và sự khác biệt này, nếu không, công việc của Trung Quốc sẽ khó có thể giải quyết nổi.

Vì tương lai của Trung Quốc, xin hãy đối xử tử tế với người nông dân và những người sống ở bên ngoài thành phố.

Ngày 10/9:

NHIẾP ẢNH

Thoát một cái, tôi đã sống gần một tuần ở khách sạn Tây Viên của Dương Châu, chỉ cảm thấy tâm trạng dần dần tốt lên, hơn nữa vui vì công việc viết nhật ký cũng diễn ra bình thường, không có nhiều điện thoại và nhiều chuyện như ở Thượng Hải. Duy chỉ có sự đón tiếp của chủ nhân thường khiến tôi không biết nên đền đáp thế nào, tự thấy mình quá gây phiền phức, nếu không tôi có thể sẽ sống một tháng ở đây mất.

Điều bức mình là cơ thể không biết nhận biết cái tao nhã của phong cảnh, không hề biết mình đang nghỉ ngơi, gần đây lại chơi trò hôm thì tốt hôm thì xấu, khi xấu thì truyền nước thở ôxy, tốt lên thì có thể viết tới 3000 chữ, một ván cờ, thật không biết điều đó đáng gì, khiến cho tôi khó có thể ung dung sắp đặt công việc. Phù nước nơi vùng mặt giống như giá dầu trên thị trường thế giới vậy, chỉ thấy ngày càng tăng lên, có mấy ngày bộ mặt giống như búp bê bơm hơi mãi đến tối vẫn cứ cười rạo rộ, dù có chà nước đá đến mấy cũng vô dụng, bức đến nỗi tôi chỉ có nước dùng câu nói như "dân ông không chiến thắng bằng dung mạo" để ngăn mình, nhưng

rốt cuộc vẫn cứ bị nó ảnh hưởng, cố gắng cười ít nói ít, vì bộ mặt giống như trẻ con ấy liên quan tới chủ đề về cái chết, càng làm cho người xung quanh thờ dài ngao ngán, việc gì phải khổ.

Phóng viên nhiếp ảnh Lữ Bắc Phong của báo Thanh niên Bắc Kinh vì phải đến Thượng Hải phỏng vấn cuộc biểu diễn ca nhạc La Đại Hựu vào cuối tuần, nên dành chút thời gian rảnh rỗi hiếm hoi đến sống với chúng tôi vài ngày, đã chụp không ít ảnh bộ mặt búp bê của tôi, lúc mới đầu tôi hơi chút do dự, nhưng nghĩ tới bộ mặt búp bê ấy người thường ngoài ăn nhiều muối, đi tiểu ít, thì liệu có nhà quay phim nào có thể quay thành công được? Cũng được, xuất hiện trước mọi người với bộ mặt thật, có gì phải sợ?

Bắc Phong là nhà nhiếp ảnh nổi tiếng ở kinh thành. Đầu húi cua, có nhãn mác hần hoi. Đã từng hỏi, không phải là bệnh nhân của các bác sĩ như Triệu Chương Quang, mà là chủ động cạo đầu để tìm kiếm sự khác người, người thường khó có thể sánh nổi. Bắc Phong không đẹp, trông đơn giản và đầy tinh thần, cái mà đôi mắt nhỏ nhìn thấy không phải là đồ vật, mà là ánh sáng, khi ngẩng mặt lên nhìn trời, trong lòng biết đến trước tiên không phải là trời âm u hay hừng nắng, mà là giá trị của độ sáng, kính trọng nghề nghiệp. Thấy cái gì có thể chụp, tay liền như động tác nâng súng, ánh mắt

chụp có thể dùng làm bìa của giáo trình phòng thân của phụ nữ. Chúng tôi bên nhau rất vui vẻ, cùng nhau ăn hai bữa cháo rau, anh ta từng đến nhà tôi, lần này đêm hôm đến Dương Châu chỉ là để lưu lại chút hình ảnh của một bệnh nhân, đủ thấy sự nhiệt tình.

Tôi thấy Bắc Phong chê bai một số nhà nhiếp ảnh chuyên nghiệp, cảm thấy rất thú vị. Thực ra, trước đây tôi cũng đã từng sốt sắng với chụp ảnh, cũng từng mất nhiều đêm không ngủ trong phòng tối làm ảnh.

Khi còn rất nhỏ, tôi đã rất buồn, tại sao cha tôi không chịu mua một chiếc máy ảnh, với thu nhập của cha mẹ tôi khi ấy, mua một chiếc máy ảnh dùng trong nhà không cần phải nhịn ăn nhịn mặc, sau khi lớn lên rồi mới hiểu rằng mình còn thiếu hiểu biết, đối với một người hơi tàn tật vì vết thương ở đùi như cha tôi, các hoạt động với chiếc máy ảnh kề kề bên người chưa biết chúng là sự đau đớn ngấm ngấm trong lòng ông.

Lần đầu tiên tôi chụp ảnh là sau khi đọc vài cuốn sách dạy cơ bản về chụp ảnh, đến hiệu ảnh thuê lấy một chiếc có ống kính độ rộng 120, bắt đầu ở công viên Hoà Bình của Thượng Hải, chiếc máy ảnh có cảm giác rất cổ, là sản phẩm của Thượng Hải, bắt chước một sản phẩm nổi tiếng của Đức, rất dễ chụp hỏng, dễ quên bỏ nắp đậy ống

kính, hoặc không kéo lấy bấm máy, chỉnh cự ly rất khó, nhưng tôi vẫn học được cách chụp ngay từ lần đầu (chú ý: không phải là nhiếp ảnh). Khi học trung học, chồng của chị hai tôi cho tôi một bộ máy móc phòng tối, rất nhanh tôi đã quen với kỹ thuật phòng tối làm ảnh đen trắng, còn từng chơi kỹ thuật đặc biệt như khắc gỗ gì gì đó.

Trong trường đại học, tôi trở thành hội viên lứa đầu tiên của hiệp hội nhiếp ảnh sinh viên Thượng Hải, bắt đầu chĩa ống kính vào những người không quen biết, hoặc giả gọi là sáng tác, còn nhớ hình như đã lừa được một giải nhỏ.

Các bạn có biết công việc kinh doanh đầu tiên tôi làm trong đời là gì không?

Cuộc đời thương gia của tôi bắt đầu kể từ khi mở hiệu ảnh trong trường, trường đại học sư phạm Hoa Đông khi đó chưa có sinh viên kinh doanh, tôi coi như là người đi đầu. Hiệu ảnh của tôi có tên là "Nhất Định Tốt", viết mấy chục tấm áp phích nửa đêm lên lút dán khắp trường, chuyên kinh doanh tráng rửa ảnh đen trắng, những năm đó con người dễ lừa, hơn nữa giá của tôi cũng rất cạnh tranh, vì vậy công việc kinh doanh không tồi.

Còn tôi buổi sáng đôi phó với bài vở, buổi trưa đến đường Nam Kinh tìm mua giấy ảnh xử lý, khi đó tôi hiểu được cần tránh rủi ro, không để hàng tồn kho, buổi chiều bày bàn ở trường nhận việc, tối

ăn xong vào làm việc trong phòng tối của văn phòng đoàn trường. quá nửa đêm đi ngủ, cuộc sống rất căng thẳng, thu nhập tính ra còn cao hơn cả giáo sư.

Khi đã đủ nghiên, cũng đã dùng hết sức mình, hình như khoảng 20 ngày, cuối cùng tôi đóng cửa nghỉ việc, tính toán cuối cùng, tồn kho lật vạt, tôi và bạn bè mỗi người có thu nhập gần 200 Nhân Dân tệ, tôi nhớ là đánh chén một bữa, và mua một chiếc xe đạp mới khoảng 70%, thế là kết thúc 20 ngày.

Tôi vẫn còn rất thích chụp ảnh, sở dĩ ngày hôm nay cầm lên vẫn là bút chữ không phải là máy ảnh, e rằng đó là do một tác động nho nhỏ trên Hoàng Sơn.

Một mùa hè khi còn học đại học, tôi và bạn thân kết nhóm lên Hoàng Sơn, khi đó trong tay tôi đã cầm chiếc máy ảnh Minôta có bộ phận đo ánh sáng ở bên trong, là của đi mượn, khi đó đã khá có khí thế rồi.

Tôi rất cố gắng đóng vai của một nhà nhiếp ảnh, suốt dọc đường leo núi vất vả nhưng vẫn không quên lấy cảnh, trước khi sự cố gắng của tôi còn chưa được kiểm duyệt, thì bỗng nhiên gặp một nhà nhiếp ảnh thật sự ở trên đường, chà, cái cảnh đó, hai người gánh thuê, một người gánh phim, một người gánh máy móc, ông ta đi trước, trước

ngực có hai chiếc máy ảnh lấp những ống kính khác nhau. đi dọc đường tiếng bấm máy và tiếng phim chạy không ngớt. nghe hay vô cùng.

Tôi dừng lại, đợi cho họ đi qua, lén nhìn nhân hiệu trên chiếc máy ảnh kia, là tiếng Anh, rất hiếm thấy, không biết, chỉ cảm thấy tức ngực đến khó thở.

Đợi đến khi không còn trông thấy bóng dáng của họ nữa, tôi bỗng có cảm giác xúc động muốn vứt quách chiếc máy ảnh trong tay đi. Mẹ kiếp, đây chính là nghệ thuật nhiếp ảnh mà tôi yêu sao? Cảm giác của tôi khi đó khó chịu như là kiếm được một cô bạn gái là người máy vậy, nếu như cho tôi một chiếc như vậy, cho tôi số phim dùng không bao giờ hết. quét như là quay phim vậy. thì liệu có không ra được tác phẩm hay không?

Tôi không thể làm được, tôi không thể trở thành một nhiếp ảnh gia tốt được.

Ký ức về sự ứ đọng của tôi còn mới nguyên, cứ như là mới xảy ra hôm nay vậy.

Sau đó tôi mới biết rằng, người giàu có ấy là một nhà nhiếp ảnh bậc siêu hạng ở Hồng Kông, còn chiếc máy ảnh của tôi cuối cùng không cho ra sản phẩm nào.

Tạm biệt, giấc mơ nhà nhiếp ảnh của tôi.

Bây giờ nghĩ lại, phải chăng là tâm trạng khi

ấy quá kích động? Tuổi trẻ bồng bột, vứt bỏ thật dễ dàng, còn khi con người ta đi được nửa đường rồi, chọn cái gì bỏ cái gì cũng trở nên ngày càng khó khăn hơn, chúng ta không quen vứt bỏ, cũng chưa chắc đã thật sự biết mình cần cái gì, có thể thấy là con người cố chấp với sự ngu dốt của mình đến nhường nào.

Bắc Phong đã khơi lại giấc mộng cũ của tôi, cũng gây nên nỗi buồn sâu sắc, nếu không phải là bệnh tật quá nhiều, có lẽ tôi sẽ bỏ ra ngàn vàng thật, cộng thêm một thiết bị hâm nóng, mua một thùng phim, tiếp tục giấc mộng cũ, hoặc nói một câu như cán bộ già: Sau khi nghỉ hưu, chúng ta chơi cái này.

Thôi, Trung Quốc sẽ không xuất hiện cục diện tốt đẹp tồn tại song song "Nam Pha Bắc Phong" được.

Một chút mộng cũ, vài tấm ảnh ố vàng, bấy nhiêu tình cảm bạn bè đều ở đây cả, thôi hãy dừng đã.

Ngày 11/9:

THÚ CẢNH

Từ Dương Châu trở về, vừa vào đến cửa, thì đã nhận được sự chào đón quen thuộc và ấm áp.

Xin đừng hiểu lầm, vợ tôi đang cố gắng cùng con gái đỡ đỡ đặc máy móc ở phía sau tôi, trong nhà không còn có ai khác làm các động tác thường thấy trong các vở kịch của Hồng Kông, Đài Loan, chỉ có một con chó con, tên gọi là “Bối Bối”, bắt đầu biểu diễn buổi lễ chào đón long trọng của nó.

Kiểu nghi thức chào đón này một ngày thường có đến vài lần, thậm chí đi mua tờ báo về cũng có thể được hưởng, vì lần này xa nhà lâu, nên nghi thức của Bối Bối thuộc loại lớn hơn, cứ từng đợt từng đợt một, vừa phí sức vừa tốn thời gian.

Chính từ điểm này tôi nhận thức được trí khôn của Bối Bối, nghi thức chào đón của nó phản ánh đầy đủ thế giới quan của nó nhất: Nó định vị vai trò của mình đối với chủ nhân, ai lo việc cơm nước cho nó, ai lo việc đỡ nó, ai lo việc đánh nó, đối tượng khác nhau thì hình thức nghi thức và trọng điểm cũng có sự khác nhau; sự phán đoán của nó đối với hành động của chủ nhân, là đi làm bình thường, hay là đi chợ mua rau về đều có sự phân

biệt, người đi chợ về thường sẽ nhận được sự chào đón khác với quy tắc thông thường; sự phán đoán đối với thời gian, xa nhà lâu, bình thường, ngắn đều sẽ được phản ánh qua nghi thức, điểm này khiến cho tôi buồn nhất, liệu con vật nhỏ này có biết xem đồng hồ không? Không đúng, còn phải biết xem lịch nữa, biết được sự nguy hại của sự kiện Y2K và cách đối phó.

Bối Bối là thành viên thứ tư của gia đình chúng tôi, nghe nói là Tây Thi, tôi xem giống thì không đáng tin và cũng không đáng phải suy nghĩ, toàn thân trắng, nhìn gần lại thì màu sắc cũng phong phú, hơn 5 cân, chó cái, vì vậy có nhắc đến giảm béo. Vợ tôi gọi nó là con gái nhỏ, con gái tôi gọi là em gái, tôi bất đắc dĩ phải có sự lựa chọn đau khổ giữa cha chó và thu nhận chó nuôi, gần đây không muốn đưa ra quyết định, lẩn tránh đi.

Bối Bối về nhà tôi được hơn một năm, theo lý thường tình của thế giới chó, e rằng đã thuộc loại khách được yêu chiều rồi, vì thế nên thường than thở về nỗi phiền phức của loài người, thường có những đứa con phải nuôi đến hai ba mươi năm mà vẫn còn chưa biết ra ngoài kiếm sống.

Bối Bối đáng là loại động vật cảnh mà người ta thường nói, được tôi đưa về nhà đầu tiên. Đầu tiên là tôi mua hai con chó con đáng yêu tựa đồ chơi từ chợ hoa về, vì con chó quá nhỏ, nên cuối cùng chết

yếu, mất tiền trả học phí, nhưng lại dạy được hai người trong nhà, hết người này đến người khác trở nên mê chó, mà vợ tôi vốn sợ chó hơn cả sợ sói.

Câu chuyện tiếp theo không thể viết dài hơn, nhà nào có chó và các con thú khác mà lại không có tới cả một xe tải những câu chuyện vừa cũ vừa mới? Xin mượn câu danh ngôn của các bậc tiền bối: Những gia đình có thú cảnh thường là hạnh phúc, mà những gia đình hạnh phúc thì đều giống nhau.

Địa vị của thú cảnh ở Trung Quốc đang trong quá trình thay đổi, nhưng cuộc sống nói chung thường không tốt lắm, cái mà các quan chức thấy được là sự phiền phức về mặt quản lý, những người có học vấn thì ghét thú cảnh và chí hướng, người nhà quê thì lại ủng hộ người thành phố nuôi, nhưng cũng không thể chấp nhận cái mùi chua loét kia, duy chỉ có những người yêu thú cảnh là ngày một lớn mạnh, hơn nữa mức độ chiều chuộng ngày một cao hơn.

Thú cảnh ở nước ngoài là mặt trời giữa ban ngày, có những chuyện yêu chó hơn yêu người, nhưng cũng không thể lên nổi mặt báo. Không ngừng có những đạo luật có tính “kỳ thị” bị thất bại trong tiếng hoan hô của quần chúng, đánh thú cảnh đó được đưa vào nhà giam, và mỗi một phạm nhân tay dắt một con, làm đại sứ dụ dăng, nghe nói hiệu quả không tồi.

Tôi là một người đứng giữa hai loại đó, tôi yêu những con thú nhỏ, nhưng không đến nỗi “chiều chuộng”, chỉ thản nhiên tiếp nhận tất cả những niềm vui mà Bối Bối đem lại cho tôi, song đôi khi lại nghĩ, Bối Bối hạnh phúc hơn con gái tôi, ít ra là tôi không cầm một miếng bánh dành cho chó, huấn luyện nó làm một số động tác, càng không theo kiểm tra bài học của nó, đã đánh đàn hay chưa.

Xét từ một ý nghĩa nào đó, nhà tôi có một con thú cảnh nhỏ như vậy là không đúng lúc: Tôi là một người coi nhà chỉ có chơi chứ không động chân tay, vợ tôi vừa phải chăm sóc một người bệnh rất khó tính là tôi, lại phải lo lắng tới việc học hành của con gái, quả thực không thể nói là còn hơi sức đâu nữa, duy chỉ có một điều kiện có thể là cái vườn hoa rộng 40 mét vuông kia.

Người còn tự chăm sóc mình không xong, huống gì là chó?

Sau khi nuôi Bối Bối rồi, vợ tôi đã làm quen được không ít người cùng sở thích, chủ yếu là hàng xóm láng giềng, quanh khu nhà tôi “khẩu” chó rất nhiều. Tôi không muốn vì chó mà giao thiệp, bèn ngồi một bên nghe đủ các loại chuyện, sau khi nghe rồi thì có ấn tượng đại khái, thực ra mỗi nhà đều có nguyên tắc của mình, bên trên không có ghi là có thể mang theo thú cảnh vào nhà.

Vì vậy nên tôi nghiệm ra một điều: Không phải

là thú cảnh cần chúng ta, mà thực tế hoàn toàn ngược lại;

Không phải chúng ta đang chiều chuộng thú cảnh, mà thực ra là đang chiều chuộng mình.

Thú cảnh vốn là những sinh linh sống động trong thế giới tự nhiên, do con người hồi lộ chúng không biết bao nhiêu đời nay, mới trở thành hiện trạng thú cảnh dựa dẫm vào người như hiện nay. Mà mục đích con người hồi lộ thú cảnh lại hiểm ác đến mức giờ đây viết những điều đó ra tôi còn cảm thấy xấu hổ.

Để giải quyết việc thay đổi tình trạng vất vả và hiệu quả kém của việc săn bắn nên con người mới hồi lộ hoặc gọi là thuần dưỡng động vật, đúng là một âm mưu thiên tài, loài người đã có cách khiến cho thức ăn của mình hàng ngày theo bên mình, đợi đến ngày nào đó thiếu thốn thức ăn thì giết quách nó đi; bắt một loài động vật quản lý loài động vật khác, con người có thể dành được thời gian làm những công việc được gọi là nghệ thuật như vẽ tranh, ca hát, thú cảnh ra đời trong âm mưu đó, trong hoàn cảnh đó, tôi nghĩ, cái gọi là thú cảnh chính là động vật cuối cùng bị ăn thịt khi cơn đói khát ập đến.

Ngày nay, chúng ta đã không còn ăn thịt thú cảnh, chúng ta đối xử với chúng rất tốt, chúng ta cố gắng đối xử với chúng theo tiêu chuẩn của con

người, trang phục, đồ hộp dành cho chó, thậm chí là bệnh viện chó giống như người, chúng ta đấu tranh giành quyền lợi cho chúng. Điều đáng tiếc là đó không phải là con người bắt đầu chuộc lỗi, mà là một âm mưu mới khác, khi chúng ta không còn lo lắng vì đói khát nữa, chúng ta bắt đầu lo lắng cho tâm hồn của mình, hy vọng những con thú cảnh không biết phản bội và chống lại có thể kịp thời an ủi trái tim mất thăng bằng của chúng ta, giống như một người thợ mát-xa gia đình vậy.

Ở đây tôi không ngần ngại dùng rất nhiều từ "chúng ta", tôi muốn thông qua cách này để nói rõ tôi cũng có một phần trong đó, cũng không đến mức cao thượng như vậy, không nói đến chuộc lỗi cho người xưa, thì cũng không thể nào trốn tránh được liên quan.

Ngày nay, chúng ta bắt đầu chiều chuộng thú cảnh, vì một số người đã đặt tiêu chuẩn sống của thú cảnh lên trên cả tiêu chuẩn sống của mình, bản thân mình có thể ăn uống kham khổ một chút, nhưng con thú nhỏ kia thì nhất định phải đầy đủ chất dinh dưỡng, có thể coi là toàn tâm toàn ý, niềm vui mà những người như vậy có được từ thú cảnh so với loại trên về bản chất là một, cũng là sự an ủi vô về tâm hồn tuyệt diệu, vì đối với con người, dâng hiến và ban phát tình yêu vốn là một nhu cầu, một hoạt động tinh thần có thể đem lại

niềm vui ở tầng nấc cao hơn, nhưng chúng ta thường trở nên sợ sệt khi đã trải qua sự phản bội, còn sự trung thành của thú cảnh thì không thể nghi ngờ được.

Chúng ta chiều thú cảnh, thực ra chính là chiều bản thân mình.

Bối Bối đến nhà tôi không đúng lúc, khiến cho tôi vui lên rất nhiều trong cuộc sống bệnh tật, cũng hình như "triết lý" lên nhiều, không biết sau này nó có nhớ đến tôi không? Liệu có nhớ nổi tôi không? Bao lâu?

Ngày 12/9:

TRUNG THU

Những bệnh nhân, như tôi, rất sợ những ngày lễ tết như Trung Thu hay Tết Âm lịch, bởi vì, chỉ cần điều kiện cho phép, thì người nhà sẽ đoàn tụ với nhau, cũng càng vì năm nào trăng Trung Thu cũng như nhau, nên lại sợ "cảnh còn đó mà người không còn".

Rất có khả năng đây là Trung Thu cuối cùng của đời tôi.

Vốn dĩ tôi định để cho nó trôi qua một cách bình thường mà không để lại bất cứ một chữ nào, nhưng vì nhật ký này ngày nào cũng viết, thiếu thì đã thiếu rồi, tuy thường có những ngày thiếu như vậy, nhưng nghĩ tới điều này liên quan đến dũng khí, không nên thiếu một cách lẫn tránh.

Trung Thu, lựa chọn sống cùng người nhà, ở nhà chị hai tôi, đây là thông lệ cũ hàng năm, năm nay cũng không có lý do gì để thay đổi cả. Nhà chị cả tôi ở Thâm Quyển, hơn nữa công việc nhà máy bận rộn nên không về nhà, chỉ có gọi một cú điện thoại sau khi ăn cơm xong.

Người nhà đều rất quan tâm tới tình trạng của tôi, nhưng không đưa ra bất cứ câu hỏi nào, nên hỏi gì? Trả lời thế nào? Mọi người đều tránh. Mẹ tôi hai hôm trước xem tôi trong chương trình "lời thực nói thực", một ngày xem tới ba lần, lần nào cũng khóc, nhưng thấy tôi vẫn vui mừng và bình tĩnh.

Nói thực, tôi có thể đối mặt với hiện thực tàn nhẫn hay tàn khốc như chết chóc chẳng hạn, nhưng chưa chắc đã giữ nổi bình tĩnh trước mặt mẹ già và người nhà, may mà người nhà cùng vợ tôi luôn cố gắng giữ bầu không khí, hai đứa trẻ cũng cãi vã nhau như bình thường, nên khiến cho tôi cảm thấy an ủi rất nhiều.

Tết nhất là gì? Từ lâu tôi đã nghĩ tới vấn đề này, đó là cái tết đầu tiên sau khi tôi mở ung thư dạ dày lần đầu tiên. Khi đó tôi mới tháo chỉ khâu ở bụng, trong lòng đầy hoảng sợ. Lúc đó, cuộc sống của tôi bất kỳ nhìn từ góc độ nào cũng đều vô vị cả, nghèo, không có tiền, con cái còn nhỏ tuổi, nhiều ý kiến còn không thống nhất với vợ, sự nghiệp của tôi mới bắt đầu, không biết liệu có ngày ngẩng mặt lên được không, những lúc như vậy với tâm trạng như vậy, thì tôi ăn một cái tết ra sao đây! Tết năm đó tôi ở nhà chị hai, vợ tôi đang bắt tôi sửa lại nhà. Bây giờ nhớ lại, ký ức về cái tết đó không ảm đạm, chỉ ít nó còn có nhiều sức sống và dũng khí hơn là tôi bây giờ.

Có phải là vì năm đó tôi còn chưa mất lòng tin chăng?

Tết nhất là gì? Tôi vốn cho rằng nó là một sự tổng kết về nông thì hình thành sau rất nhiều năm ở một nước xã hội nông nghiệp như Trung Quốc, nhưng bản thân mình đã thành một bệnh nhân, đã hiểu sâu sắc sự thay đổi và tác động của ngày lễ tết đối với tâm hồn của người bệnh rồi, tôi phát hiện thấy nó không chỉ có vậy, chỉ ít là không phải như các ngày Trung Thu, Tết Âm lịch, Tiết Thanh minh.

Những ngày tết như vậy bắt nguồn từ thời gian nhưng lại liên quan đến tình cảm con người

hơn, rất nhiều người Trung Quốc khi nghĩ đến những ngày lễ tết này hoàn toàn không hề để ý tới mùa mà nó tiêu biểu, mà để ý tới tâm trạng mà chúng biểu đạt.

Mấy năm trở thành bệnh nhân, tôi bỗng phát hiện thấy mình đã tìm được câu trả lời cho vấn đề này, may mà nhật ký không cần phải tranh luận chứng minh gì, tôi chỉ việc viết ra những gì mình nghĩ là được.

Tết nhất là sự sáng tạo của những bậc trí giả thời cổ đại, là con đê bên cạnh dòng sông tĩnh lặng, nó nhắc nhở mọi người không nên để nhiều thứ quan trọng mặc cho dòng nước cuốn trôi đi mất.

Tết nhất là một nghi thức ngăn cách sự sống chết, không có sự ngăn cách của ngày tết, thì bạn sẽ cảm thấy những người đã chết luôn ở bên mình, mà tiêu chí rõ rệt nhất của ngày tết đem lại cho bạn, làm cho bạn hiểu được sau khi đã khóc lóc thảm thiết rồi, người chết đã ra đi, người sống vẫn còn sống.

Tết nhất có từ những bữa cơm tối miễn phí của các bậc trí giả, đối với đám đông đầu óc tầm tối, bậc trí giả dùng mỹ vị để gợi mở sự suy nghĩ của mọi người về cảnh ngộ của mình.

...

Đêm Trung Thu trôi qua một cách bình lặng,

may mà không có trăng, nếu không ánh trăng sáng kia chiếu lên vết thương thì sẽ tựa như là xát muối vậy.

May mà tôi không dám nhớ lại bất cứ cái gì thuộc về quá khứ.

Đêm khuya, tôi đòi vợ tôi trao tay lái ô tô cho tôi, lái xe chạy trên đường trên cao của Thượng Hải.

Hãy nhớ rằng, không bao giờ được chúc người bệnh ăn tết vui vẻ.

Ngày 13/9:

ĂN TỰ CHỌN

Không hiểu nghĩ thế nào, tôi đã nhận lời mời của bạn bè đi ăn cơm tự chọn.

Những ngày gần đây việc đi nhà hàng ăn cơm đã ít đi rất nhiều, ngay cả mấy ngày ở Khách sạn Tây Viên, tôi cũng cảm phiền nhân viên phục vụ đưa cơm tới phòng, vì bây giờ tôi rất khó tính đối với khách sạn rồi, không thể ngồi ghế cứng, điều hoà quá lạnh cũng không được, người quá đông cũng không chịu nổi, nhưng được cái là món ăn thế nào không còn quan trọng mấy nữa, ý nghĩ ban

đầu đồng ý đi ăn tự chọn bây giờ nghĩ lại có lẽ là do sợ bạn khó gọi món, thà rằng cứ ai thích ăn gì thì chọn cái đấy là hơn.

Tiệc tự chọn được đặt ở một góc sảnh lớn của một khách sạn bốn sao nọ, tiền thu cũng không ít, tất nhiên là ánh đèn ánh nến nhạc trống đều đủ cả, chủng loại cũng có cả tây lẫn ta, phong phú đa dạng thì khỏi cần nói.

Bước vào nhà ăn, bạn bè quanh quẩn bên góc các món đặc sản. Tôi từ trước tới nay cũng rất thích món ăn tự chọn, cũng tựa như tôi thích đi siêu thị vậy.

Tôi cầm chiếc đĩa, ung dung đi giữa các bàn bày thức ăn, vẫn lựa chọn những món ngon mình thích như trước đây, chỉ có điều số lượng ít đi rất nhiều, sau khi đi một vòng, đĩa của tôi cũng chất đầy, nhưng không phải là cái kiểu chất đầy cao vồng lên, mà là sự đầy đủ của bày biện các loại.

Tôi ngồi xuống cố gắng không gây sự chú ý của người khác, bắt đầu đối phó với đám thức ăn bày trước mặt.

Mới ăn chưa được bao nhiêu, tôi đã cảm thấy mình phạm phải sai lầm, tôi không hề có khả năng ăn hết những thứ đó, dù chỉ là một phần năm....Một lúc sau, tất cả những tiện lợi của ăn tự chọn đã biến thành khó xử, ăn cơm chung một bàn

bạn có thể che giấu mình, ngay cả đến đĩa của mình cũng có thể im lặng đổ đi, còn ăn tự chọn thì sao? Mỗi một món đều do bản thân bạn chọn vào đĩa của mình...Nỗi khổ sở trong lòng tôi thật khó có thể hình dung nổi.

Vốn dĩ tôi cần phải biết được rằng, khối nước do u bướu gây ra cho tôi đã làm cho tôi không thể nào ăn sáng và ăn tối một cách bình thường được, cái cổ cứng ngắc và đường thực quản hẹp đã làm cho tôi không thể nào nuốt nổi những thức ăn bình thường vào mỗi bữa sớm tối, ngoài buổi trưa còn có thể ăn một chút cơm ra, nói chung, bữa tối tôi thường vất vả và cố gắng hết sức ăn thêm một chút, nhưng điều đó buộc phải hy sinh cái dáng vẻ lịch sự khi ăn và kèm theo đó là những cơn ho không dứt. Tôi không nên để bạn bè phải hứng chịu tất cả những cái đó, mà cần phải sớm tránh đi mới phải...

Thực ra, tôi cần phải nghĩ tới hiện trạng của mình, chỉ vì đứng trước chữ “ăn”, không thể nghĩ được nhiều, sự thèm ăn của tôi hiện nay vẫn tốt như khi khoẻ mạnh, có lẽ không phải là do cơ thể khoẻ mạnh, mà là u bướu đã chiêu sinh thêm học trò trong cơ thể tôi, giống như là trường đại học mở lớp vậy.

Việc tiếp theo đó biến thành sự trừng phạt song song cả về thể xác lẫn tinh thần. Tôi cố gắng

không để lộ dấu vết gì ăn chút thức ăn có thể đôi phở được, nhưng công việc chủ yếu là làm cho cái đĩa của tôi khi nhìn vào là một tàn tích tựa như đã ăn rất ngon miệng, chứ không phải là bộ dạng của sự lãng phí. Tôi không thể nào giải thích với bất cứ ai rằng đã xảy ra chuyện gì, vì các bạn sẽ ngạc nhiên trước một Lục Ấu Thanh xưa nay luôn kiểm soát được bản thân lại biến thành một người không biết mình cần gì hay có thể ăn gì, có thể ăn được bao nhiêu.

Sắp đặt tất cả những cái đó có lẽ còn vất vả hơn cả ăn hết thức ăn, tôi vẫn rất hài hước nghĩ tới sự từng trải giống hệt như mình của ngài Đậu Tử trong một nhà hàng cao cấp, đồng thời cố gắng giữ khả năng giao tiếp nhất định trong khi mình đang ủ dột cực độ, trả lời những câu hỏi của bạn bè.

Cuối cùng thì cũng xong. Tôi bực mình uống một cốc nước hoa quả, không còn chú ý tới lễ nghi nữa, kiên quyết rút lui.

Rời khỏi bàn ăn, tôi bước đi một mình, một mảnh thức ăn nhỏ còn sót lại ở răng bỗng nhiên làm cho tôi ho rũ rượi, cứ như sự ký nợ vừa rồi, ho, cái kiểu ho gần như là tắc thở vậy...Mấy phút sau, tôi lau mắt, tiếp tục bước đi, tôi biết rằng, nước mắt đó có một phần không liên quan gì đến cơn ho.

Buổi tối tôi bắt đầu nhủ rằng mình biết mọi

thứ đó, tôi có thể tránh được tất cả mọi thứ đó, cuối cùng tôi nghĩ đến ý nghĩa sâu sắc của hai chữ “tham” và “ham muốn”, bao gồm cả về đạo Phật.

Ngày 14/9:

BÃO

Thời tiết hôm nay cứ như là gây khó dễ cho tôi vậy, bão cứ hết trận này đến trận khác, rất nhịp điệu, hình như còn đang so xem ai to hơn ai, khiến cho dân Thượng Hải tuần nào cũng phải bày binh bố trận chờ đợi, các cấp lãnh đạo luân phiên nhau tới dài khí tượng, nghiên cứu xem bão thích đổ vào đâu, chỉ khổ những phóng viên truyền hình, biết rằng không nên trông mong những bi kịch nhà sụp người chết xảy ra, nhưng sau một đêm mưa gió, không có tin, chưa biết chừng lại phải làm tiếp những tiết mục cũ.

Còn có người khổ hơn cả các phóng viên truyền hình, đó là tôi, bão đem theo trời mưa u ám và khí áp thay đổi nhanh chóng khiến cho cuộc sống của tôi trở nên cực kỳ khổ sở, sự đè nén về tinh thần, sự đau đớn của vết thương và cảm giác thiếu ôxy cứ quẩn lấy tôi, thật khó có lời nào tả xiết. Trong

lòng thường oán hận, nếu bão cứ quấy rầy nữa, thì tôi sẽ mua một chiếc vé máy bay đi cho rồi, đi đâu không quan trọng, có mặt trời, không có những trận cuồng phong và mưa, có đủ ôxy là được.

Nhưng máy bay cũng ngừng hoạt động.

Là thời tiết, hơn nữa là tâm trạng, tôi ngồi trên ghế sofa từ bảy giờ sáng đến tận chiều, cũng không thể viết được chữ nào, thỉnh thoảng lại ngủ thiếp đi. Thế nhưng, tâm trí tôi vẫn hết sức tỉnh táo, biết rằng hôm nay tôi phải viết một chút gì đó, đây vừa là sự tàn khốc của viết nhật ký, lại cũng là điểm lợi của dạng viết nhật ký, tôi không thể để cơn bão tiếp theo đánh gục, con đường phía trước hung hiểm, bão chỉ là một nhát dao êm dịu mà thôi.

Bây giờ đã là ba giờ chiều.

Bão bây giờ đều rất buồn cười và cũng rất đáng giận là đều đã có tên gọi của mình, không còn giống như trước đây chỉ có những con số, tôi thì cảm thấy con số hay hơn, có đôi chút ý nghĩa của chiến tranh, cảm giác khi lâm trận, có thể khơi dậy dũng khí chiến thắng bão. Nay hoà nhập với thế giới, các nước thay phiên nhau đặt tên, gọi những tên như Ngô Không, Đaibina gì gì, nếu như không biết nó định nói lên điều gì, ngụ ý điều gì, nếu như đặt cho nó một cái tên gây xúc động một cách khó hiểu, thì hoá ra lại làm cho những đám mây hung

ác kia trở nên dịu dàng như một cục bột vậy. Ngày nay có “Ngộ Không”, sau này không biết chừng còn có cả “Bát Giới”, điều này khiến cho các lệnh động viên và tin tức sau này phải làm thế nào, “Hãy đoàn kết lại, nghênh chiến với Bát Giới”, “Thượng Hải vẫn êm đêm ngủ say trước mặt Bát Giới”...

Chúng ta không đem những cái đó ra làm chuyện cười, nhưng nước ngoài thì e rằng khó tránh khỏi. Cũng tương tự, người nước ngoài đặt tên, chúng ta cũng không thể nào biết được rốt cuộc là cái gì.

Những cái tên đẹp và sự khốc liệt của bão mấy năm trước tôi đã từng được linh giáo, lúc đó là ở Chu Hải. Xem tin tức của Hồng Kông, ngót ba ngày tôi mới hiểu được cái mà bình luận viên thời sự nói rất say sưa đó không phải là minh tinh màn bạc gì, mà là bão.

Cả đời tôi thực sự hiểu được uy lực của bão cũng là ở Chu Hải, đó là vào một buổi chiều, vì có một việc quan trọng, tôi đành phải từ khách sạn nơi mình ở đội mưa đội gió ra ngoài xử lý công việc, khi đi thì ngồi tắc xi, không cảm thấy gì cả, chỉ biết rằng mặt anh lái xe tắc xi sạm đi và thân xe lắc lắc bồng bênh, khi về tôi không tìm thấy xe, bèn nghĩ cũng chỉ có vài trăm mét, đi bộ cũng được.

Trong lòng tôi không lo lắng gì cả, còn nhớ tôi mua cả một chút điểm tâm để sẵn sàng chiến đấu

và sẵn sàng chống đối, một tay cầm ô, một tay xách thức ăn, xông vào màn mưa. Hai trăm mét đầu có thể là nhờ vào các toà nhà che chắn, không cảm thấy có gì khác lạ, cảm giác mưa nhỏ và gió nhẹ di, nên càng háng hái dừng cảm hơn, bắt đầu chạy chậm, muốn nhanh chóng về đến “nhà”, đúng vào lúc đó, bỗng cảm thấy như có người đẩy tôi một cái, tay cầm ô lúc căng lúc chùng, tôi cúi thấp đầu nhìn ô, nhưng nhìn thấy đã không phải là ô nữa, mà là mấy que sắt hình thù rất trừu tượng, chỉ ít có thể coi là một ý tưởng của nhà thiết kế.

Chặng đường tiếp theo đó khiến cho tôi hiểu được thế nào là gió thực sự.

Một cơn gió thổi tới, tôi bèn cùng với những người đi đường xoay bốn chân đồng loạt nằm bò xuống mặt đường, bất kể đó là nơi nào, bạn muốn đứng thẳng lưng cũng không thể được, nhất loạt phải rạp người xuống. Lúc đầu quả thực tôi cảm thấy nhục nhã, nhưng lại cảm thấy dễ chịu hơn là để cho gió thổi xoay chuyển khắp phố.

Thế là tôi mấy chục lần nằm bò trên đường phố Chu Hải, cũng mấy chục lần bò dậy chạy thật nhanh. Mặt đường nhựa đen kìa, những hạt mưa nhỏ chảy theo vết nứt trên mặt đường hốt hoảng chui lung tung và những cơn gió thổi bám chặt vào áo lót của tôi đã để lại cho tôi ấn tượng sâu sắc.

Tôi mất gần nửa tiếng đồng hồ mới đi hết quãng

đường mà bình thường chỉ mất vài phút đi bộ.

Về đến khách sạn, tôi vẫn còn hưng phấn với quang đường mưa bão này, đây là một sự thể nghiệm hoàn toàn mới đối với tôi, tôi rất hài lòng với sự thể hiện của mình, chỉ có điều bụng mình là không biết chiếc túi đựng đồ ăn của tôi biến đâu mất, những thứ đó vốn là người bạn xem tivi rất thân thiết của tôi tối nay.

Trận bão đó cách hôm nay bao lâu? Vẫn chưa tới mười năm.

Nếu có ai than vãn năm tháng vô tình, tạo hoá trêu ngươi gì gì đó, thì tôi chính là một trường hợp không tồi, họ có thể lấy tôi ra mà dùng miễn phí.

Chuyện thì có thể đem ra kể cho người khác, duy chỉ có nỗi chua cay là của riêng mình, có tặng người khác cũng không cần.

Lục Ấu Thanh trong mưa gió năm xưa bị gió thổi ngã nhưng lại vùng dậy không thêm để ý tới kia nay giờ đâu? Liệu thằng cha ngồi trên ghế sôpha bây giờ có phải là đã từng có một quá khứ như vậy không?

Lục Ấu Thanh năm xưa "lăn lộn" trên đường nhựa về nhà xót xa vì một túi đựng đồ ăn, còn hôm nay, anh ta đang so đo khí ôxy mà tự nhiên cung cấp miễn phí cho mình, đồng thời còn cố chấp cho rằng, tất cả những gì dùng tiền mua được đều

không phải là thứ gì tốt đẹp cả.

"Tại sao lại như vậy, lẽ nào tôi đã làm sai điều gì?"

Câu hỏi nổi tiếng mà tất cả các bệnh nhân ung thư đều hỏi hàng ngàn hàng vạn lần này cuối cùng cũng bật ra khỏi miệng tôi. Tôi biết rằng hỏi cũng vô ích, hỏi cũng không có câu trả lời, nhưng con người tôi vào giây phút này dù có đang đứng trên thánh điện cũng vẫn cứ hỏi, tôi quá cần giải phóng tình cảm của mình.

Những gì tôi viết chỉ là nhật ký của một nhân vật nhỏ mà thôi, lại cũng không phải là kinh kệ viết trên giấy da dê, có thể vượt quá cả tình cảm trong lòng, chẳng hạn như lúc này trong lòng muốn thốt lên câu "Đồ khốn kiếp, bảo!"

Muốn nói gì thì cứ nói đi, trong điện ảnh thường nói như vậy. tôi nghĩ, nếu nhà tâm lý học nào đó may mắn đọc nhật ký của tôi, thì anh ta sẽ có những tư liệu mới mẻ hơn.

Tạo hoá trên người có thể chỉ trong giây lát, cũng có thể dài như công việc của tôi, mất thời gian mười năm, thì số phận đã thay đổi.

Có khi tôi nghĩ rằng, giữa nhanh và chậm không biết cái nào tốt hơn cái nào, tôi không có đủ tư cách để trả lời câu hỏi này, vì trong lòng tôi tràn đầy nỗi khổ của nhịp điệu chậm rãi.

Hoài nghi, trên thiên đàng có một phân xưởng chuyên thay đổi số phận của những người thường, vì là thiên đàng, nên không thể nói đến kỷ luật lao động, sai lầm tất nhiên là khó tránh khỏi. Còn công việc của tôi đây là công việc riêng mà các thiên thần đem về nhà, hoàn toàn là thủ công, nên tất nhiên làm sẽ chậm hơn, lúc dừng lúc làm, chỉ cần không để lỗ giao nộp sản phẩm là được.

Đánh giá của loài người đối với bảo vốn từ một tai hoạ dần dần trở nên ngày càng mềm mại hơn, vì bảo đem lại cho lục địa nhiều hơi nước hơn, đặt tên cũng là chỉ có lợi chứ không phí.

Bảo cũng mang lại cho tôi sự giác ngộ sâu sắc: Bạn có muốn biết tâm hồn con người chín muồi vào khi nào không?

Khi thay đổi thời tiết không phải là ở da, mà là ăn sâu vào tâm hồn của bạn.

Đúng là trời và người hợp nhất.

Bạn đã già chưa?

Câu trả lời giống như trên.

Ngày 15/9:

CHO CON GÁI: ĐI DU HỌC (1)

Khi cơ quan truyền thông đại chúng đầu tiên phỏng vấn tôi, tôi từng trầm giọng tuyên bố với người nhà một "gia quy": Con gái tôi không được nhận phỏng vấn.

Tôi rất sợ những phóng viên cạnh tranh kịch liệt kia cuối cùng sẽ tìm tin tức từ con gái tôi, chứ không phải là sợ nhỏ tuổi không ký huý gì để lộ ra điều bí mật nào đó, mà là không biết trái tim vừa non nớt lại dày dặn sự đời và lão luyện một cách đáng sợ kia liệu có thể chịu đựng được tất cả những cái đó hay không. Nhưng trong những ngày bận rộn sau đó, sự chín chắn của con gái đã khiến cho tôi hài lòng, chuyển đi Dương Châu lần này, làm chương trình lời thực nói thực, tuy con gái tôi chỉ ở Dương Châu có nửa ngày lại phải trở về trường, cha con tôi lại không có sự trao đổi trước với nhau, cũng không có lời đánh giá sau đó, chỉ thản nhiên đối mặt với tất cả những thứ đó, hơn nữa cách trả lời tùy hứng kia cũng rất hợp với phong cách của tôi, khiến cho tôi vui mừng, cũng khiến cho tôi đầy tự tin khi định nói những lời dưới đây với con gái.

Chủ đề này đã quanh quẩn bên tôi suốt mấy tháng nay, tôi đã nói nhiều lần với vợ, lo là lo nếu khoảng cách thời gian xa quá, con gái tôi không hiểu nổi, nhưng biểu hiện của nó khiến cho tôi cảm thấy bây giờ chính là lúc nói những cái đó, vậy thì nói, nếu không thể hiểu ngay thì còn có mẹ, ít ra cha cũng diễn đạt rõ ràng suy nghĩ của mình ra đây.

Con gái, con có thể coi nó như một bức thư nhà gửi sớm:

Trung Quốc từ xưa tới nay có truyền thống du học, những người học võ sau khi đã học hết của thầy rồi, thì xuống núi, xuất miếu, rời am, sau đó đi khắp nơi tìm người đánh nhau, thu thập điểm số để làm đại hiệp: những người học văn thì phúc tạp hơn, phải học thuộc lòng sách vở, đi thăm thú một số nơi núi sông nổi tiếng, ghi lại bộ dạng phong cảnh và phong thổ nhân tình gì gì đó, để sau này làm tư liệu viết thơ, điều quan trọng hơn là phải làm quen được nhiều người có ích cho bạn, đưa ra bài tập của mình để người ta cho ý kiến quý báu nhiều hơn, một là để đến lúc có người tiến cử, giống như bây giờ viết sách mời danh nhân đề tựa vậy: hai là giao lưu rộng rãi với đồng đạo, nhằm tìm kiếm sau này thanh danh cùng nổi, mong mình và cũng mong bạn có được cơ hội đắc đạo thăng thiên: ba là kiếm một nơi nấu cơm giặt giũ

để thêm phần tư liệu, vì những nơi phong tục nổi tiếng này dễ nghe, chủ và khách đều có lời đánh giá là "nhã", "cần", lại thoả hứng chơi, no cái bụng, qua vài ba năm, bỗng nghe thấy đạo dài mới bổ nhiệm lại là chàng thư sinh nghèo năm xưa mà mình tốt bụng cho tá túc vào đêm tuyết lạnh, bèn âm thầm chúc mừng, biết rằng ngày lành không còn xa nữa, những chuyện tốt như vậy chỉ cần làm được thì có ai là không làm?

Du học là vất vả. Có thể tưởng tượng được giao thông thời đó, hơn nữa tin tức mơ hồ: XX ở Lâm Xuyên, YY ở Kim Lăng, mỗi lần gặp một XX nào đó thì phải mất tới nửa năm, đợi đến khi đưa giấy báo đến trước cửa, thì không biết XX đó có còn khoẻ mạnh nữa hay không, nhưng vẫn có người vui vẻ không biết mệt về điều này, có những chuyến mười mấy năm trời.

Đây quả là một phát minh xuất sắc của nền văn hoá Trung Quốc, nó kết hợp một cách hoàn mỹ với phương thức truyền thụ kiến thức kiểu tăng cường của người Trung Quốc, trước hết bỏ ra hơn mười năm tăng cường học những kiến thức in trên giấy, sau đó bốn ba khắp nơi chịu khổ chịu nạn, tăng cường huấn luyện làm người và tích lũy kinh nghiệm xử thế, với phương thức trao đổi thông tin ngày xưa và quan niệm về không gian thời gian, đây quả thực đã từng là phương án tốt nhất.

Còn du học là chỉ chuyện của thời cận đại, khi các hoàng đế của Trung Quốc ý thức được trong tứ thư ngũ kinh không có các sơ đồ chế tạo chiến hạm còn các cường quốc nước ngoài thì lại ngày càng khó chịu trước những đối thủ đàm phán chưa từng ăn bánh mì, thế là câu chuyện du học bắt đầu, chính phủ muốn là muốn dùng cái của người khác, còn người nước ngoài nghĩ đến một loạt quan lại ngoài màu da, còn trái tim và hơi thở thì giống với họ, đỡ phải mỗi lần đánh nhau xong rồi mới nói chuyện.

Kiểu mô hình đi du học này kéo dài một thời gian khá lâu, kết quả kết thúc với việc cả hai bên đều thất vọng. Sau đó, qua vài chục năm, du học mà chúng ta một lần nữa trông thấy lại là phong trào du học một nửa là do bối cảnh của chính phủ một nửa còn lại là do ý chí của cá nhân, trào lưu này có ảnh hưởng rất lớn đối với lịch sử của Trung Quốc, không lâu sau những người này đã hoàn toàn làm thay đổi hiện trạng nền chính trị, quân sự và khoa học kỹ thuật của Trung Quốc, thế hệ lãnh đạo thứ nhất của Đảng Cộng sản Trung Quốc chủ yếu là do những người này hợp thành.

Trào lưu du học lần thứ hai kết hợp giữa ý chí cá nhân với ý nguyện của chính phủ này bắt đầu từ thập kỷ 80, suy thoái vào thập kỷ 90, nhưng vẫn còn kéo dài cho tới tận ngày nay.

Trào lưu lần này có thể là một lần có ảnh hưởng nhỏ nhất đối với lịch sử Trung Quốc, vì nó mang quá nhiều lý do cá nhân mãnh liệt muốn trốn tránh sự hỗn loạn và sự quá nghèo khó của Trung Quốc thập kỷ 70, có quá nhiều người trong đội ngũ lưu học này chỉ nghĩ đến sự chênh lệch giữa đồng đô la và đồng Nhân Dân tệ, nghĩ đến những sự bất công mà mình từng phải gánh chịu, họ hoàn toàn không có đủ sự chuẩn bị cho du học, ngôn ngữ, tích lũy kinh tế, tích lũy kiến thức, họ vừa mới xuống máy bay là liền cố gắng tìm kiếm một cơ hội làm công nhỏ, sau đó dùng số chênh lệch giữa lương ở trong nước và ngoài nước để duy trì cuộc sống của mình, không bị hiện thực làm suy sụp. Những cái đó, là một đứa trẻ sinh ra của tivi như con chắc là biết không ít, cần phải biết.

Phong trào lưu học lần này đối với dân tộc và đất nước Trung Quốc là một cuộc giao dịch lỗ vốn. Chúng ta đã mất đi rất nhiều nhân tài, nhưng lại nhiều thêm một lớp họ hàng thân thích của giai cấp trung lưu sống sót lại một cách ngoan cố ở nước ngoài.

Trào lưu này sẽ kết thúc, con, với tuổi của con, con sẽ gặp một trào lưu du học lần sau hoàn toàn mới. Nó là như thế nào? Lát nữa cha sẽ miêu tả cho con, trước tiên chúng ta hãy giải quyết hai vấn đề khác đã, chúng là tiền đề của các vấn đề lớn.

Trước hết chúng ta hãy nói đến sự khác biệt giữa giáo dục phương đông và phương tây (chà, vấn đề lớn, có thể dùng để lấy bằng tiến sĩ, đúng, nhưng con cần chú ý tới cách dùng từ của cha: nói chuyện chứ không phải là bàn). Giáo dục phương Đông, ý của cha vốn là hai nửa của giáo dục tiếng Hán và giáo dục hệ Ấn Độ chia đôi, ảnh hưởng và chiếu rọi lẫn nhau, nhưng chế độ chủng tộc và ảnh hưởng tôn giáo quá ư mạnh mẽ của Ấn Độ làm cho nền giáo dục của nó có độ bức xạ ra bên ngoài không bằng tiếng Hán, vì vậy nền giáo dục của một số nước quan trọng ở châu Á đa phần là giống với Trung Quốc chúng ta.

Ưu thế, nhược điểm, đặc điểm của nền giáo dục phương Đông thực ra kết hợp làm một, đó chính là huấn luyện.

Sự huấn luyện khắc khổ, trùng lặp, máy móc, hết năm này đến năm khác, cho tới khi sự huấn luyện này trở thành bản năng của con, sau đó bản năng này sẽ bỗng nhiên thăng hoa thành một kỹ năng cao siêu vào một lúc nào đó, trăm trận trăm thắng. Đây chính là bí quyết mà rất nhiều người phương Đông giành được những thành tựu không ai có thể sánh kịp trong một số lĩnh vực nào đó.

Còn nền giáo dục phương Tây thì sao? Lấy nền giáo dục của Mỹ làm ví dụ, người Mỹ không có lịch sử lâu đời để khoe khoang, nhưng nhiều nền văn

hoá kết hợp hỗn tạp với nhau nghiêm nhiên trở thành một ngọn gió lớn thu nạp tất tạt mọi thứ.

Nền giáo dục của người Mỹ coi trọng sự khác biệt cá nhân, làm cho đặc điểm của mỗi một cá nhân bộc lộ ra hết, sau đó thu hoạch với tỷ lệ thành tài tự nhiên trong sự mơ hồ, những nhân tài trung bình vui vẻ học hành qua loa đại khái một hồi, có bản lĩnh kiếm sống được là ra ngoài xã hội, còn những nhân tài đã được lựa chọn kia thì sẽ không bị mai một bởi bụi bặm, đã có người ân cần bắc cầu thang cho họ.

Sự huấn luyện chính thể thống nhất rất đau khổ, nhưng tỷ lệ thành tài cũng cao, còn đãi cát tìm vàng đối với vàng là nhẹ nhàng, nhưng thu hoạch sẽ ít hơn một chút.

Những nhân tài bậc nhất mà hai nền giáo dục này đưa lại đều là xuất sắc, những nhân tài bậc trung là kinh điển của phương Tây, sự linh hoạt của phương Tây, một là hơn ở chuyên môn, hai là hơn ở sự thay đổi, còn những ứng cử viên hạ đẳng thất cử kia, ở phương Đông có thể là cảm giác thất bại và nỗi nhục cả đời không thể tẩy rửa hết, còn người đó ở phương Tây thì ngay cả chuyện gì xảy ra cũng không cần biết, vẫn sống một cách tự tại, ngày ngày nghĩ đến việc bình đẳng với người khác.

Ngày nay ít có người bỏ sức ra để tranh luận xem ai thành công hơn ai, giữa phương Đông và

phương Tây lại giống như đôi tình nhân chỉ hận gặp nhau quá muộn, đôi bên đều muốn thêm một chút mùi vị của đối phương vào trong lối sống của mình.

Chỉ có điều, như thế sợ rằng không có tính đa dạng về nhân tài, bớt đi rất nhiều điều thú vị đặc biệt.

Con, sự giáo dục của con ít ra xét hiện tại vẫn là kiểu phương Đông, nhưng đã có sự thâm thấu của phương Tây khá đậm nét, cũng giống như những chiếc bánh bao nhỏ hiện có bán ở các siêu thị vậy, trong bằng nguyên liệu thường có thành phần sữa. Con chính là "lát bánh hương sữa", ở đây cha muốn nhắc con, con là chiếc bánh bao, chứ không phải từ bé sinh ra đã là bánh mỳ, ưu thế của con là ở chỗ thân phận bánh bao của mình, chứ không phải là hương vị của bánh mỳ, vì vậy, tuyệt đối không thể coi nhẹ và sợ hãi sự huấn luyện nghiêm khắc của nền giáo dục phương Đông. Con cần tĩnh tâm hơn tiếp nhận cuộc sống của bánh bao vài năm, dù các bạn học quanh mình đã trở thành những chiếc bánh mỳ màu mè, con cũng không cần phải lo lắng, qua vài năm, khi con muốn làm bánh mỳ, các bạn của con sẽ phát hiện thấy mình chỉ là chiếc bánh mỳ mà ruột là bánh bao, còn con thì có thể dễ dàng cùng một lúc làm cả bánh bao và bánh mỳ.

Có thể nói phóng lên một chút, nếu không hiểu

thì hãy hỏi mẹ, mẹ cũng hiểu đôi chút về bánh bao và bánh mỳ đấy.

Chà chà, dài quá rồi, vẫn mới chỉ nói đến chuyện bánh mỳ, hôm nay hãy dừng lại đã, ngày mai cha sẽ nói với con một số chuyện khác.

Ngày 16/9:

CHO CON GÁI: ĐI DU HỌC (2)

Hôm qua chúng ta đã nói tới bánh bao và bánh mỳ, hôm nay, chúng ta cùng suy nghĩ về sự khác biệt giữa du học và lưu học nhé.

Xét bề mặt, hai cái đó có nhiều điểm tương tự nhau, đều là học mà không chịu tốt nghiệp, phải đến một nơi rất xa để tìm lấy một điểm kết thúc, tình trạng này hơi giống với ô tô mới xuất xưởng, phải chạy vài chuyến đường dài thì mới đạt tiêu chuẩn, mặc dù phòng thực nghiệm của các nhà máy sản xuất ô tô hiện đại đã có thể mô phỏng các loại đường.

Xét về mặt tinh thần nội tại, dũng khí của họ cũng thống nhất, đều là dùng một ham muốn tìm kiếm kiến thức để khắc phục những rủi ro khi đi

xa. Lạ lắm, cô độc, hoặc ít hoặc nhiều mất đi sự chi viện của gia đình, những nỗi vất vả trên con đường học hành xa nhà chưa bao giờ hết cả.

Như du học và lưu học xét về mặt ý nghĩa hiện đại lại là hai kẻ thù sống chết của nhau.

Phương Hồng Tiệm trong "Vây thành" chính là nếm mùi của nỗi khổ này, tác giả Tiền Trung Thư có con mắt tinh đời, từ mấy chục năm trước đã hiểu được điều này, thế nên tạo ra một Tiểu Phương có nền tảng học cũ vững chắc, để cho anh ta đóng vai một lưu học sinh, và suốt đời không có cơ hội thay đổi mình. Cuốn sách này khi nào con đi du học nước ngoài cần phải mang theo.

Nói một cách đơn giản, lưu học thất bại chính là du học. Tất cả các loại du học hôm qua cha đã miêu tả một cách đơn giản rồi, đó là sản phẩm dưới trở ngại của quan niệm không gian thời gian và trao đổi thông tin của thời xưa, trở ngại về thông tin giờ đây không còn tồn tại nữa, và trái đất từ lâu đã có người gọi nó là một cái làng, con còn du cái gì nữa?

Tiền đề của du học là con đã nắm được toàn bộ kiến thức sách vở rồi, rồi mới đi đây đi đó để ấn chứng, ưu hoá và hấp thụ, bây giờ có ai dám nói mình có đầy bụng sách nữa?

Đặc trưng của du học là: Không có kế hoạch, không giai đoạn mục đích, tiếp nhận kiến thức một

cách bị động, giao lưu bạn bè và tìm kiếm kiến thức quan trọng như nhau, coi việc học như một thú vui. Yêu cầu của lưu học thì hoàn toàn ngược lại.

Con, con đã hiểu được đại khái về lưu học rồi, tiếp đến là vấn đề liên quan đến con. tại sao con cần phải đi du học?

Câu trả lời rất đơn giản: Vì thời đại mà con sống vào.

Thời Tần Thủy Hoàng, con có một con dao nhỏ bằng đồng đen là đã có thể coi như một nhân viên vũ trang rồi, đến đời Thanh cũng chẳng qua là thay thế dao bằng súng săn, ngay cả ngày nay, vẫn cứ là thời đại của súng, chẳng qua là có thể máy quét lade mà thôi.

Nhưng sau mười năm nữa, thời đại của con sẽ thế nào đây? Cha sinh ra đã là một cao thủ về tưởng tượng và dự đoán, nhưng cha không cần phải miêu tả cho con tìvi mười năm sau sẽ nhỏ như thế nào, nhỏ tới mức có thể dán lên giác mạc, mà cha chỉ chọn cái mà cha khẳng định được để nói, mười năm sau: Trái đất sẽ trở nên nhỏ hơn, không phải nó nhỏ đi, mà là động tác của con người nhanh lên. Trái đất đã trở nên nhỏ đi, khoảng cách giữa con người với con người gần đến mức không thể né tránh được, con không thể làm một cô gái phương Đông và chỉ hiểu một số thứ của nền văn hoá dân tộc mình mà vẫn đòi có một cuộc sống tốt

đẹp, con cần phải hiểu một nửa kia của thế giới và một nửa số người kia.

Du học là phương thức tốt nhất và trực tiếp nhất.

Sự giao lưu và xung đột giữa văn hoá phương Đông và phương Tây khó có thể tránh khỏi, mặc dù nó có thể có nhiều phương thức biểu hiện.

Nói một cách thông tục hơn, ma quỷ sắp đến rồi, và con cũng cần phải làm quỷ ra nước ngoài lưu học.

Không nên có suy nghĩ cầu may, và sợ nổi khổ phải xa nhà, từ nhỏ yêu mến như con cần phải biết sự đáng cười của không hợp thời như thế nào, cũng tựa như người trên phố đều đổi sang áo xuân, mà con thì lại quên mất, vẫn cứ mặc áo bông, điều đó sẽ đem lại cảm giác như thế nào?

Nói đến đây, có thể con sẽ bĩu môi, cười thâm, không phục: "Bản thân cha chẳng phải cũng đã ở lại quê nhà làm cách mạng sao? Cứ làm như là mình đã từng vượt biển rồi vậy, nói ra vẻ ta đây..."

Câu nói đó không sai, cha chưa từng đi du học, nhưng cũng đã nghiên cứu mấy năm về điều này, cũng không phải là không có chút cơ hội nào, kết quả nghiên cứu cuối cùng cũng không phải là vô dụng vì cha không được đeo chiếc huy hiệu của trường ngoại quốc nào.

Du học gần như là suy nghĩ chung của các sinh viên đại học thời đó, vợ tôi đến bây giờ vẫn còn lên lớp tôi về điều đó: "Hãy nhìn đấy, chẳng phải là con gái sợ lấy chồng nhầm? Nếu không thì tôi đang uống cà phê trên đường phố ở Pari rồi, gấp ăn các món ăn bình dân ấy chứ? Nước Pháp không có các món ăn bình dân..."

Đùa vẫn là đùa, cha năm xưa không đi là vì trong lòng trống rỗng, vì cha cảm thấy mình chưa chuẩn bị đầy đủ.

Cha luôn phản đối những kiểu ra nước ngoài bất chấp mọi thứ giống như để chạy loạn, càng không muốn rửa bát để kiếm sống, tại sao cha lại phải từ bỏ cơ hội làm ông chủ nhà hàng ở trong nước để làm một người làm công nhỏ bé, còn với kiểu du học theo ý nghĩa thực thụ mà cha ngưỡng mộ, thì cha lại thiếu sự chuẩn bị tối thiểu nhất:

Sự chuẩn bị về nền tảng kiến thức: Cha phải tìm về chân kinh trong một thời gian ngắn, chí ít cần phải học thuộc lòng những kiến thức nhập môn, mà cha học thì lại quá lệch.

Sự chuẩn bị về nền tảng kinh tế: Một người học sinh nghèo, không rửa bát thì lấy gì ăn?

Sự chuẩn bị về thời gian: Nếu cha chuẩn bị tốt những thứ trên rồi, thì cần phải có thời gian, đợi đến khi thành công trong học hành rồi, thì người

khác đã chạy được khá xa, câu chuyện rùa và thỏ chạy thi từ nhỏ đã không lừa được cha, nhưng trở ngại đó sẽ không còn tồn tại với con, từ bây giờ trở đi, con có mấy năm chuẩn bị, còn có mẹ giúp con, chỉ cần bán thân con cố gắng, thì chắc chắn sẽ thành công.

Hãy chuẩn bị cho mình đi, không nên cho rằng ngoại ngữ không quan trọng, chỉ dùng vào xem đĩa vào mạng, ngoại ngữ quan trọng biết nhường nào? Con hãy thử kiếm một thành phố lạ và sống ở đó, một tuần không nói năng, hãy thử thể nghiệm một chút mùi vị lạ nước lạ cái làm một người cầm ở nước ngoài xem, con sẽ hiểu được điều đó, con có điều kiện rất tốt, gần như ngày nào cũng có giờ ngoại ngữ, trong lớp còn có biết bao nhiêu người nước ngoài có thể cạo xát, cơ hội như vậy sau này rất hiếm.

Tiền không phải là việc con lo, nhưng nếu học trước cách quản lý tiền bạc và tiết kiệm, như thế thì thật quá tốt.

Còn có một điểm quan trọng hơn, không nên lập chí ở việc ra nước ngoài học hành mà bỏ phí những việc học khác. Bên trên cha nói nhiều vậy, con có thể thấy được, mục đích của du học không phải là nhặt cái này vứt cái kia, học được cái của phương Tây rồi đánh rơi mất cái của phương Đông, con gái, học làm gì cái trò gấu chó ăn ngô? Cần cố

gắng hết sức tìm hiểu những người và việc xung quanh mình.

Con còn nhớ chuyện hai hôm trước ở bên Tây Hồ nhỏ ở Dương Châu không? Con sẽ nghĩ tới khu vườn sâu thẳm không dễ gì mở cửa đối với người ngoài đó, có một gian gọi là Diểu Nguyệt Đường (nhà ngắm trăng) hay không? Nơi đó liệu có một chiếc đàn tranh cổ đang chờ con không? Tất nhiên là con sẽ không nghĩ tới. Nếu con không có sự khổ luyện nhiều năm về đàn, thì cây đàn đó vẫn cứ im lặng như cũ, nếu đó là một cơ hội, thì đối với một người chưa có sự chuẩn bị tốt, thì có thể vô tình vĩnh viễn đánh mất nó.

Con hãy luôn ghi nhớ buổi hoàng hôn hai cha con ta cùng bên nhau ấy chứ?

Còn về học hành, tất cả những gì cha muốn nói đều ở trong đó cả rồi. Ở đây, cha lại lặp lại một lần cuối cùng: Không nên tự cho mình thông minh phân chia kiến thức thành quan trọng hay không quan trọng, lý thú hay không lý thú, có ích hay không có ích, thích hay không thích, hãy để kiến thức chờ sự nghiệp của con, không nên để sự nghiệp của con dừng lại chờ con học thêm kiến thức.

Vào thời của con, con có nguy cơ trở thành một người bán mù chữ.

Đi, con gái, hãy dừng cảm một chút, bước ra khỏi đất nước, làm một lưu học sinh.

Ngày 17/9:

MÌNH VỀ ĐÂU

Tàu ngầm hạt nhân của Nga chìm xuống đáy biển, hơn một trăm binh sĩ bị đóng chặt trong khối thép hàng ngàn tấn, cũng đã đến được khu mộ của họ, đáy biển giá lạnh, đen ngòm.

Tôi không phải là vô cùng thương tiếc cho số phận của các binh sĩ, họ không phải là dân thường, tuy trong số họ không có ai có lý do phải đến vùng biển đó, nhưng sự lựa chọn của đất nước là sự lựa chọn của người lính, tôi chỉ chấn động vì thực tế có biết bao nhiêu người trẻ tuổi trong nháy mắt bị cướp đi quyền lựa chọn nơi chết của mình, cần biết rằng, chúng ta đang hạnh phúc và không dễ gì được sống vào khoảnh khắc không có chiến tranh trong lịch sử loài người, thật không biết có bao nhiêu thứ bất đắc dĩ.

Con người là một trong số ít động vật biết chọn nơi chôn cất mình, mà sự lựa chọn nơi ở cuối cùng chính là sức mạnh thiêng liêng và một trong những niềm an ủi khi phải đối mặt với tử thần.

Khu mộ của voi rất nổi tiếng, nhưng không có duyên gặp được, chỉ từng "trông" thấy trong phim Lion King của Disney, cảm giác thấy nó đẹp và thê

lượng khiến người ta đầu óc quay cuồng, từ đó tôi có cảm tình hẳn đối với loài voi, thường cảm thấy đó là một loại động vật có linh tính, giống như chịu một sự trừng phạt khó hiểu nào đó mới trở thành như bây giờ vậy.

Thế còn phần mộ của con người?

Tôi đã từng đến Thập Tam Lăng, cảm nhận được khí khái và sự thiếu hiểu biết của các bậc hoàng đế, sống hoang dã nơi thôn bản, bỗng nhiên dừng lại ở Thọ Phương mỗi năm sơn một lần, khi dừng xe lại ở cao nguyên, ngôi mộ tập thể của những người làm đường bên các đường ngầm, những nông dân giàu lên nhờ Khâu Lăng ở Ôn Châu tranh nhau tẩn công các ngôi mộ sang trọng, như ghế Thái Sư, trên ngọn núi nhỏ ở Tô Châu, người Thượng Hải lại tụ thành một nhóm ở đó...

Mình về đâu đây?

Câu hỏi này đã bắt đầu ngay từ lần đầu tiên nằm trên giường bệnh, mãi cho đến hôm nay, từ lấp ló cho đến sáng rõ, tôi cảm thấy đã không thể né tránh, là lúc cần có một kết luận rồi, dù là không có câu trả lời cũng là kết luận.

Thực ra, sự lựa chọn của tôi không nhiều, chẳng qua chỉ là tìm một chỗ cho chiếc bình nhỏ đựng chút cơ thể còn lại của tôi (sau khi đã qua biến đổi vật lý hoá học).

Đặt ở nhà, đặt trong vườn hoa nhà mình, chúng tôi vĩnh viễn ở bên nhau, vợ tôi từng kiến nghị như vậy, nhưng đã bị tôi phủ quyết.

Tôi không muốn cuộc sống của người nhà có một chút bóng đen nào, tôi không muốn người nhà của tôi vẫn còn lo lắng tới "tôi" đang nằm trong vườn mỗi khi hưởng thụ cuộc sống vui vẻ sau này.

Đến một ngọn núi nhỏ ở Tô Châu Vô Tích chiếm lấy một mảnh đất, năm ba mét vuông đá cẩm thạch, chiếc bia đá đen cao một hai xích, rất nhiều người Thượng Hải có lựa chọn như vậy, tôi cũng rất thích thú với điều này, sự mềm mại nhẹ nhàng của sông núi Giang Nam vừa vặn hợp với cốt lõi của một thư sinh nghèo như tôi, mỗi dịp tiết Thanh minh, cỏ cây ở đó đã xanh mướt rồi.

Mùa xuân mấy năm trước, tôi lái xe đi du lịch, cũng một tuyến đường, cùng một mùa, tôi cũng không biết rõ có ý định khảo sát hay không, kết quả khiến tôi hoảng sợ: Đám đông đầy núi đồi, trông giống như khởi nghĩa của những người nông dân trong phim, chỉ có điều trong tay họ cầm là hoa tươi và đồ cúng chứ không phải là cuộc và bó đuốc, con đường cao tốc khó đi bộ được, con đường mòn nhầy nhụa bùn đất, những người nông dân mỗi năm chờ một lần và hưng phấn, tất cả những cái đó khiến cho tôi cảm thấy đây đã không phải là thời khắc của sự thâm tình, nhưng lại cũng không

thể coi là một chuyến du xuân vui vẻ.

Vì thế tưởng tượng bắt vợ con mùa xuân mỗi năm phải làm một chuyến du lịch vất vả như vậy, cũng khó có thể tưởng tượng được nếu như họ không đến, thì tôi sẽ có "cảm nhận" như thế nào.

Hồi còn rất nhỏ, do bị viêm phế quản nên tôi phải nằm tại bệnh viện Thủ Quang, Thượng Hải, do công việc của cha tôi bận rộn và đường đi làm về xa xôi, không có ai bên tôi vào giờ thăm buổi chiều, tôi lặng lẽ nằm trên chiếc giường nhỏ, cắn chặt môi, mắt chăm chăm nhìn lên trần nhà... Cái màu trắng đó đến bây giờ vẫn cứ hiện ra trước mắt tôi, chỉ cần trong lòng tôi có cảm giác tương tự.

Tôi còn có lựa chọn nào khác nữa? Thụ táng (mai táng trên cây)? Vạn nhất một ngày nào đó có người nhấm đúng cây đó, thì chẳng phải là làm khuấy động giấc mộng bình yên của tôi? Tháp táng (mai táng trong tháp)? Khi còn sống tôi đã không thích sống trong những toà nhà cao tầng rồi...

Lựa chọn rất khó khăn, bực mình, tôi bắt đầu bình tĩnh lại, suy nghĩ sâu hơn về vấn đề này.

Con người chết đi có cái gọi là linh hồn hay không? Nếu có, theo cùng một hệ thống lý luận, hoặc là đầu thai chuyển thế, hoặc là lập nghiệp mới trên thiên đàng hoặc dưới địa ngục, như thế bỏ công sức ra giữ lấy cái lọ xương thì có ý nghĩa gì?

Nếu không có linh hồn tồn tại, thì càng đơn giản, có mảnh đất nào là không có người chôn dấu?

Nếu muốn đem hành động này cùng bàn với nổi vinh nhục của con người sau khi chết, thì nổi vinh nhục của kiểu nằm trong mộ tập thể vốn chính là ghế ngồi trên ô tô buýt, đã đến bên cuối cùng rồi, bạn dù có tài cán nằm bò trên tám vị trí ngồi thì cũng chẳng có ý nghĩa gì cả. Khi còn sống có rất nhiều người cao hơn tôi, nhưng chết rồi, thì ai thấp hơn ai một cái đầu?

Hơn nữa hình thức này có thể duy trì được bao lâu? Một hai đời là cùng, nhất là đối với lớp người sau không từng gặp mặt, bắt chúng phải kiên trì một cách mơ hồ và vất vả những nghi lễ này, cứ cạy vào tuổi tác e rằng không ổn. Đến khi kỳ hạn thuê đất hết, số tiền thuê đất này có trả hay không sợ rằng cũng là một vấn đề khó xử, trả chứ, mất trắng; không trả, thì ông bà cụ kỵ sẽ thế nào đây?

Tôi đã từng tính toán một cách chuyên nghiệp với thân phận của một người trong ngành bất động sản, mộ tập thể có thể nói là một sản phẩm quý giá nhất của thế giới này, thử nghĩ, bạn trả một năm tiền thuê, thực sự có tác dụng chỉ vào một ngày nào đó trước hoặc sau tiết Thanh minh, có đất hay không?

Đáng tiếc là tôi đang rời xa ngành này, nếu không tôi sẽ phát minh ra mộ tập thể theo kiểu

tính giờ, cũng giống như các văn phòng cho thuê có cả thư ký tính theo giờ hiện nay vậy, cả chủ và khách đều có lợi.

Thực ra, hiểu rõ như tôi, thông thoáng như tôi, quả thực là không nên để vấn đề này làm lúng túng, nhưng bao nhiêu sự do dự, bao nhiêu cái khó, biết theo cái nào đây?

Chỉ vì con gái nhỏ thôi!

Vợ tôi tự hiểu sự thông thoáng của tôi trong vấn đề này và những quyết định liên quan, chúng tôi cùng học một thầy, và sau đó còn giúp đỡ nhau học tập nữa, cùng nhau trưởng thành, cái gì cũng bên nhau, nhưng còn con gái thì sao? Tôi sợ rằng trái tim non nớt của nó không hiểu được chân tướng của sinh ly tử biệt, âm dương cách trở, rất sợ tư duy của nó không có nơi đáng để dựa vào, lại càng sợ tuổi nhỏ không hiểu được “không” và “vô”...

Khi cha tôi mất, tôi còn lớn hơn con gái tôi bây giờ vài tuổi, có thể tôi không có sự thông minh trời phú như con gái, nhưng sự khốn đốn quả thực vây quanh tôi rất lâu, bàn thờ cha tôi đặt ở nhà ba năm, tôi không nhớ rõ đã bao nhiêu lần mình đứng trước bàn thờ khấn khứa nữa.

Nếu quả thực tôi đưa ra quyết định nào đó theo tâm tính của mình, thì liệu có không công bằng với con gái không?

Trước khi viết ra những dòng chữ trên, thực ra tôi đã quyết định từ lâu, quyết định của tôi là hải táng (mai táng trên biển).

Hình thức này đã được nhiều người biết đến, cũng rất hợp với tâm nguyện của tôi: Con người vốn chính là từ biển cả ra, lại quay về với biển cả cũng là điều tự nhiên. Hơn nữa biển cả đâu đâu cũng có, xét về một ý nghĩa nào đó, biển cả mới chính là trung tâm của trái đất, chúng ta chẳng qua chỉ là những cư dân bên bờ biển, nếu linh hồn tôi quay về với biển, thì có chỗ nào không phải là nơi để tưởng nhớ đến tôi? Dù là nơi núi sâu rừng thẳm, những đám mây trắng trên trời kia cũng chẳng phải là xuất phát từ biển và quay về với biển sao?

Tôi rất hy vọng con gái có cơ hội đi du học nước ngoài, ở bờ biển của nước Anh, bờ biển của nước Mỹ, ở bất cứ một bãi biển nào trên thế giới, nó cũng có thể cảm nhận được sự tồn tại của tôi, đọc những dòng chữ tôi viết cho nó, đọc những câu chuyện của tôi, nói về tâm sự của mình...

Lúc đầu, tôi muốn để chủ đề này ở phía sau, thậm chí là vào những giây phút cuối cùng mới cùng người nhà bàn bạc, nhất là với con gái, tôi sẽ coi trọng ý kiến của con, khi nó đã có đủ sự chuẩn bị tâm lý để đối mặt với tất cả những thứ đó.

Nhưng số phận của hơn 100 binh sĩ khỏe

manh đã làm tôi rung động, họ đã tiếp nhận một cách bị động chốn đi về mà tôi chủ động lựa chọn, thật đúng là tạo hoá trêu ngươi, cũng khiến cho tôi không thể nào giấu kín suy nghĩ này ở đáy lòng mình được nữa, không nói ra, thì tôi sẽ buồn chết đi được.

Tôi sẽ tiếp tục lựa chọn, các bạn mạng cũng có thể giúp tôi quyết định.

Ngoài ra, gần đây tôi được biết ở Thượng Hải có một công ty hải táng, quyết định “tự mình” liên lạc với họ, bàn về giá cả gì gì đó, lựa chọn đối tác luôn là công việc của tôi, cũng là sở trường của tôi.

Ngày 18/9:

DỰ BÁO

Lại gặp Tây Tử.

Trung Quốc có những thành phố như vậy đấy, tôi từng đến đó mấy chục lần, mà vẫn không thấy chán, mỗi lần đến Hàng Châu, lại gặp Tây Tử, tôi đều tự hỏi mình, rốt cuộc là Tây hồ đã sinh ra quốc hoạ, hay là quốc hoạ đã vẽ nên Tây hồ?

Từ Dương Châu về nhà được một tuần, để

tránh những cảm giác nhàm chán và những cuộc điện thoại bất tận, cuối cùng tôi lại lên đường.

Vốn kế hoạch là đi Mạc Can sơn, vì nhớ tới rừng trúc trên núi đó, nhưng vợ tôi thấy tôi ngày càng đi lại nặng nề, lại không dám một mình tháp tùng tôi một chuyến, sợ có điều gì bất trắc xảy ra, dắt lạ người lạ, không có ai giúp đỡ. Thế nên đổi sang đi Hàng Châu, nguyên nhân là ở thành phố cổ này có rất nhiều bạn bè thân, đều thuộc loại bạn thân hồi đại học, có việc gì tất sẽ có người giúp đỡ.

Nhưng thói thường được cái nọ mất cái kia, Hàng Châu làm cho tôi có cảm giác an toàn, nhưng cũng khiến cho tôi vì thế mà mất đi sự thăng bằng, con người tôi vốn rất nhạy cảm với non nước, vả lại là non nước như Hàng Châu đây, cảnh trí như Tây hồ đây...

Trong kế hoạch, tôi muốn nhân chuyến xuất hành này, viết vài bài mà tôi dự định đã lâu, nhưng bài viết đó phải được viết trong trạng thái cả tâm hồn và thể xác đều thoát tục, không thể có mùi vị của khói bếp sinh hoạt, cũng không thể có sự bông bột của đi đường được, thật không biết tôi có thể chịu đựng được chuyến đi tiếp theo nữa hay không, tôi chỉ có thể về quê, nhưng Mạc Can sơn đứng chắn trước mặt, thì không còn trở ngại lần tiếp theo sao?

Tôi có thể coi là một bệnh nhân tự do tới mức

quên cả bệnh tật, nhưng đứng trước sự trói buộc của tình thân thì vẫn cứ phải bó tay.

Thôi thì viết theo kế hoạch vậy, viết thành cái gì cũng được, tất cả đều là sự chân thực, hình thái dưới sự ràng buộc lại là hiện thực, rất khó nói cái nào giá trị hơn, bất kể là cuối cùng để lại cho đời câu chữ ra sao. nó đều là: Những câu chữ của tôi, rất thật, tiếc nuối vì không có cơ hội sửa chữa.

Cũng giống như sinh ra một đứa con nghịch, bản thân mình càng nuông chiều hơn không nói, vẫn cứ hy vọng người đời cảm thấy hấp dẫn, coi như là hiếm thấy, cũng có vài phần thương yêu.

Hành trang thiếu thốn, vừa rồi lại ra phố mua sắm một cách vất vả và miễn cưỡng, hôm nay không thể viết được, nhưng cũng đưa ra một dự báo cho mấy bài sẽ viết ở Hàng Châu vài hôm tới.

Trong mấy bài nhật ký tới đây, tôi sẽ nói về linh hồn, tôn giáo và sống chết, hôn nhân, ai sinh ra vốn đã ghét những nội dung lớn mà không hợp đó, thì có thể bỏ qua không đọc, cũng như mấy hôm trước có người bạn lâu năm nói với tôi: Thực ra, trước kia khi đến lượt tôi hát, thì đúng là khi anh ra đi vệ sinh.

Kể từ mai, tôi sẽ bắt đầu hát KARAOKE.

Ngày 19/9:

LINH HỒN

Tôi cảm thấy, lúc này có một hạnh phúc đặc biệt, giống như gỗ đàn hương ngan ngát, nhưng tôi chưa từng ngửi bao giờ, cứ bao vây lấy tôi như có mà cũng như không.

Cảm giác rất lạ, chỉ mong sao những gì lát nữa tôi viết ra sẽ không quá tầm thường.

Nghĩ kỹ lại, điều này sao lại không phải là một hạnh phúc?

Thế giới này chưa chắc đã có nhiều người có thể quanh quẩn lâu bên bờ sông chết đến như vậy, có thể viết những gì muốn viết, những gì bạn bè đợi được đọc giữa một vùng non nước mà mình yêu thích, bên bờ hồ, dưới chân núi, làm bạn với gió mát, chiếm chiếc giường của quý phi...

Như tôi.

Hạnh phúc giống như một chiếc gương, vốn là một sự vui vẻ không chút gợn nào, hoàn toàn chỉ xem đứng trước mặt nó là cái gì mà thôi.

Con người có linh hồn không?

Đây là một vấn đề thích hợp với kiểu hỏi một cách nhẹ nhàng, đối với một số người từ khi sinh ra

đã nhạy cảm mà nói, từ rất nhỏ họ đã bắt đầu hỏi rồi, với những bầu trời sao đêm hè hay những đám tang đầy thương cảm và phiền phức.

Đây là một vấn đề vĩnh viễn không bao giờ có câu trả lời, mặc dù mỗi một tôn giáo và chủ nghĩa nào cũng gần như đều có trả lời, trong hiệu sách, bạn chỉ cần bỏ ra rất ít tiền đã có thể mua được vài câu trả lời khác nhau rồi, nhưng giống như thi vấn đáp vậy, bạn rõ ràng biết được tất cả các câu trả lời đều ở trong vài cuốn sách nào đó, chỉ có điều bạn không thể tiến thêm một bước nữa về phía trước, biết được chân tướng, bạn chỉ có thể có mấy sự chuẩn bị, chuẩn bị tiếp nhận sai lầm và thất bại.

Đây là một vấn đề rẻ tiền, thường thấy, khó lý giải.

Quả thực là khó lý giải, xin hãy tin vào sự tìm tòi bấy lâu nay của tôi về vấn đề này, và trực giác của tôi.

Sự nảy sinh và khó lý giải của vấn đề này là một trong những minh chứng về sự khắt khe và trêu người của tạo hoá đối với con người.

Cái gì thừa nhất và không đáng tiền nhất trên mình con bò? Đó là sợi dây thừng trên mũi của nó, nếu bạn cùng một lúc thông thạo cả bò và ô tô, thì bạn có thể gọi sợi dây thừng đó là "sự tổng thành khổng chế ý chí và phương hướng", đơn giản hơn

nhiều so với ô tô.

Trên người chúng ta cũng có một hệ thống như vậy, không chế chúng ta một cách khéo léo hơn: Con người có linh hồn hay không?

Chỉ là một vấn đề, không biết đơn giản hơn so với bò và ô tô bao nhiêu, nhưng lại không chế chúng ta một cách hiệu quả.

Con người rất không an phận, tạo hoá biết được điều đó, có thể làm cho loài người biết được một số điều phức tạp, chẳng hạn như năng lượng hạt nhân, hàng không vũ trụ, gien..., nhưng lại không nói cho chúng ta biết một sự thực đơn giản nhất:

Ta là ai? Từ đâu tới và đi về đâu?

Con người sau khi chết có linh hồn không?

Con người biết được những cái đó, đôi khi tôi nghĩ, thế giới này chắc chắn sẽ bớt đi vài phần hoang đường và có thêm vài phần yên tĩnh, trừ phi con người không muốn nghe câu trả lời đó, thuộc loại tin xấu vậy. Con người nghe rồi có thể sẽ cãi vã sẽ mưu phản.

Đây quả là một sự thực đau đầu, chúng ta biết rằng có một vấn đề vô cùng quan trọng, ước tính câu trả lời cũng chỉ là vài câu nói đơn giản, nhưng lại không thể nghe ngóng ở đâu được, làm cho ra ngọn ngành, tuy nói rằng những đáp án có sẵn vẫn còn hơn là không có, nhưng đáp án nhiều hơn một

cũng coi như là không có.

Điều càng khiến người ta đau đầu hơn là mỗi một người chúng ta đều có thể biết được đáp án, vào giây phút mà ai cũng đều biết.

Hàng ngày đều có rất nhiều người bước vào, sau khi nhận được đáp án, thì đều đi ra, qua một chiếc cửa bí mật. Cũng giống như bạn dù có đứng trước cửa phòng hơi ngạt của bọn phát xít lâu đến mấy, cũng không thể nghe ngóng được tình hình bên trong ra sao.

Có đáp án, nhưng khó lý giải.

Xét về mặt thời gian, sự tìm tòi về vấn đề này từ người có ý thức tự giác đầu tiên cho đến tôi, vì vào lúc này đây tôi đang nghĩ tới một vấn đề như vậy, vì thế tôi là một điểm cuối tạm thời, tôi ý thức được một vấn đề, chúng ta có lẽ đều dùng cái đã biết để tìm tòi cái chưa biết, cách làm này là một phương pháp mà con người nhìn nhận hầu hết các vấn đề, bạn có thể lưu tâm xem xét tất cả các đáp án đã có, bên trong đã mô tả rất nhiều cảnh, nhưng không có một cái nào mang tất cả mọi dấu ấn của nhân gian, như thiên đàng và địa ngục, kết quả của làm như vậy có lợi cho tuyên truyền, nhưng không có lợi cho giành lấy đức tin, khó thuyết phục lòng người.

Mà từ hư cấu tới hiện thực, có thể là đáp án

của vấn đề, nhưng lại chính vào lúc giải đáp với quy mô lớn như vậy, bộ óc của con người nhiều nhất là ở trình độ kém cỏi, còn loại có trình độ "sâu", hoặc sâu hơn thế, có một tia hy vọng có thể gửi gắm trọng trách, thì chỉ là trước mắt, con đường phải đi còn quá dài.

Trong rất nhiều bản báo cáo nghiên cứu một cách "khoa học" về vấn đề này, có một bài làm cho tôi rất hứng thú, đó là bài mà tôi đọc vài năm trước, một số chi tiết nhỏ có thể đã phai mờ, nhưng nội dung của thực nghiệm đó khiến cho tôi nhiều lần nhớ lại và tán thưởng trong mấy năm trời.

Thực nghiệm như sau, có một nhóm nhà khoa học đã dùng máy móc hết sức tinh vi để đo sự biến đổi thể trọng của con người vào giây phút họ chết, họ đã làm rất nhiều lần, câu trả lời khiến người ta phải kinh ngạc: Thể trọng có sự biến đổi, nhẹ đi, hơn nữa bất kể là già trẻ trai gái, sự giảm thể trọng đều như nhau, là một hằng số.

0,285 gam.

Vào giây phút chết đi, ngoài linh hồn thoát ra, tất cả những cái khác sẽ không thể có thay đổi gì lớn được, lẽ nào con số này chính là trọng lượng của linh hồn?

Nó đã trả lời câu hỏi của chúng ta, nhưng cũng giống như không nói vậy, thì như một nhân chứng

mô tả với cảnh sát về vụ tai nạn ô tô, anh ta nói: Có tai nạn ô tô, đó là một chiếc xe. Những yếu tố đó đối với một người bị vấn đề này quấy nhiễu quá khổ mà nói, tuy có còn hơn không, nhưng lại càng là một sự dày vò.

0,285 gam, hằng số này đối với tôi mà nói không có một chút vui mừng nào, mà ngược lại có một sự khủng bố của thời đại hậu công nghiệp. Lẽ nào trên mỗi con người chúng ta đang ẩn chứa một sim card được chế tạo thống nhất? Những cái viết bên trên là mọi thông tin và sự bí ẩn về sự sống chết của chúng ta? Vì là sản phẩm được chế tạo, nên trọng lượng của chúng mới có thể là một hằng số chính xác đến như vậy.

Tôi có chiếc sim card đó không? Ở đâu? Tại? Hay là ở manh tràng?

Trong một gian phòng thực nghiệm được bảo vệ nghiêm ngặt, tôi từng được yêu cầu mặc vào bộ đồng phục giống như bộ đồ bay vào vũ trụ, đồng thời trong túi có nhét một chiếc thẻ phân biệt thân phận, làm cho một kẻ tham quan như tôi khi tiếp cận một máy móc nào đó không làm cho nó khởi động bộ phận báo động và ngừng. Sau khi tham quan xong, tôi đứng xếp hàng ở trước cửa phòng thực nghiệm chờ trả lại thẻ.

Sự từng trải và thể nghiệm không liên quan gì này hoà vào làm một trong não tôi, lẽ nào đời

người nói cho cùng cũng giống như một chuyến tham quan? Còn linh hồn chính là chiếc thẻ kia?

Nộp lại thẻ, vào điểm cuối cùng của chuyến tham quan và sự sống. Chiếc thẻ mà tôi dùng người khác đã từng dùng? Và còn có người chờ chiếc thẻ của tôi để làm một chuyến tham quan khác?

Sau khi trả lại thẻ rồi, liệu có thể được xem những cái khác nữa không?

Phương Tây có một kiểu nghiên cứu thể nghiệm trước khi chết cũng là hồng chứng minh sự tồn tại của linh hồn, đó là một số người vì bệnh hoặc bị thương, trạng thái sống từng rất gần với cái chết, nhưng cuối cùng họ đã tỉnh lại, câu chuyện mà họ kể chính là cảm giác gần kề cái chết. Đã là chuyện thì không có sức thuyết phục thực thụ, nhưng tôi vẫn vui mừng chú ý thấy những câu chuyện họ kể tương tự nhau, điều này thì có sức thuyết phục nhất định, tuy họ không thể trả lời được có hay không có linh hồn, nhưng sự miêu tả của họ về quá trình chết chóc lại rất vui, sự thống nhất của họ quả là một tin vui đối với những bệnh nhân như tôi.

Không có đáp án cũng được, vả lại cũng để tôi vui vẻ đi nốt quãng đường tham quan.

Trong tôn giáo thường nhấn mạnh kiên quyết một cách lạ thường về thuyết linh hồn, tôi không

bao giờ nghĩ rằng làm tổn thương tình cảm đối với các tôn giáo của các tín đồ chỉ vì sự không hiểu biết của mình, có lẽ tôi cũng không muốn chấp nhận một cách không hiểu và cố chấp một số đáp án mà nhiều người đã từng tiếp nhận. Nguyên nhân có thể khiến mọi người cười ầm lên: Những đáp án đó quá gần với thế tục, thuyết về linh hồn bị dùng làm giáo điều quy phạm cuộc sống hiện thực của loài người, mà đó chẳng phải là điều bí ẩn của tạo hoá? Nếu tạo hoá chủ yếu là soi sáng bí mật này thì ông ta sẽ không làm thơ sẽ không dùng những lời văn diễn đạt những cái đó.

Chân lý ở ngay gần kề chúng ta, nếu loài người có tạo hoá và nhận biết nó, thì chắc chắn nó sẽ ở ngay trước mặt bạn, ở giữa sẽ có mây gió che chắn, nhưng quyết sẽ không phải là ở đầu cuối của con đường rẽ.

Vả lại cách nói về điểm này của các tôn giáo cũng khác nhau một trời một vực.

Có người chứng minh là "có", thì cũng có người chứng minh là "không".

Thực ra, chứng minh nó không có cũng khó tương tự, cũng không biết nên xử lý đáp án này thế nào cho tốt hơn, vì vậy, đa số các cơ quan khoa học chính thống và cơ quan nhà nước đều lảng tránh vấn đề này một cách hết sức thận trọng, giao nó cho giới tôn giáo.

Cũng hơi giống với nó là vấn đề "người ngoài hành tinh".

Nhiều người đồng thời với việc khổ sở cầu chúng vấn đề này, thực ra là mang đậm sự ích kỷ, sự tiếc nuối đối với cuộc đời này, và với tất cả những gì mình đã có được, con người quả thực quá mong muốn có một cái giống như linh hồn, có thể làm cho sự sống giống như một rạp chiếu phim, cái kết thúc là phim, cái bắt đầu cũng là phim, trừ phi chúng cứ đánh thép, nếu không, muốn chứng minh nó không có sẽ cực kỳ khó khăn.

Viết đến đây, sự do dự lúc mới viết của tôi lại một lần nữa trào dâng, tôi có cần phải viết rõ quan điểm của mình ra đây không? Một người bệnh, tâm sự rối bời đã bớt đi sự vũng vằng, e rằng đã mất đi tâm trạng bình tĩnh để nói tới chủ đề này; một người thường vừa theo buôn bán cũng lại theo nghiệp văn, biết được nhiều con số nhưng cũng không nông cạn; một người phàm tục đọc báo nhiều xem sách ít, lâu lâu không hỏi mình sự nhả tục trong hành động, sợ rằng nơi núi sâu không phải là nhớ tới mùi thơm của có cây nhất mà là côla...

Lại nghĩ, thiên hạ vui sao lại chỉ dừng ở "Pepsi"? (bách sự: một trăm việc)? Nhiều hơn một có sao đâu? Cũng như những chú bé nghịch ngợm ném máy bay, biết đâu rơi được một cái, để cho các

chuyên gia cùng nghiên cứu, hoặc để cho các bạn mạng có chủ đề, cũng là tốt cả.

Về vấn đề này, tôi ích kỷ hơn bất kỳ ai, không còn mấy ngày nữa, tất nhiên cái tôi hy vọng chỉ là quãng nghỉ giữa trận đấu bóng đá, chứ không phải là hết phim (xin quý vị đừng quên những thứ đem theo mình), nhưng tôi vẫn chưa thành công trong việc thuyết phục bản thân, mãi cho tới tận bây giờ.

Tôi phán đoán trên cơ sở đời người, xem ra có vẻ giống như trò cây kiếm cá, trên thực tế tôi cũng bất đắc dĩ, đang cố thử kiếm đường rút, nhưng trái đất lại tròn.

Đời người đầy rẫy những sự ngẫu nhiên, vài câu nói tình cảm đúng lúc, nửa bình rượu ngon, thậm chí là một vụ phạm tội cũng đều có thể là cội nguồn của đời người, sự vô trật tự của tính ngẫu nhiên này rất bất lợi đối với việc linh hồn ra đời, vì sự ra đời của linh hồn là một quá trình bí mật, nó cần phải mang theo một khối lượng lớn thông tin, cần phải bảo đảm không có một sự lộ liễu nào, cuối cùng chúng ta nói không có linh hồn là lừa bịp, không thể là thật được.

Nếu có một thứ, chẳng hạn như linh hồn, có thể tồn tại vượt trên sự sống chết, thì nó nhất định sẽ xuất phát từ sự rèn luyện bẩm sinh chứ không phải là sau này.

Vậy 0,285 gam là cái gì? Giải thích nó thành năng lượng của sự sống liệu có thích hợp hơn một chút chăng? Năng lượng này bắt nguồn từ vũ trụ trong khoảng khắc mà sự sống của chúng ta ra đời, ghi lại những thông tin trao đổi giữa đất trời và người, thể xác của con người sinh rồi diệt, nhưng năng lượng này thì lại là vĩnh hằng, nó kéo dài bất tuyệt, chỉ có điều biến đổi thành vô số hình thái...

Hai mươi năm sau có thể có một hảo hán, nhưng không phải là bạn. Toàn bộ năng lượng giúp bạn trở thành hảo hán chưa biết chừng đã chia ra vào người của năm tên nhát gan, còn trên người bạn lại có thể nhiều năng lượng vốn ban đầu là của bò.

Hơi giống với luân hồi trong đạo Phật phải không? Đúng vậy, tôi ý thức được mình gần với đạo Phật hơn, nhưng tôi lại cảm thấy không có liên quan nhiều lắm với luân hồi, vì bên trong đó không có sự ngăn cách thiện ác và nhân quả.

Tạo hoá có một công thức tính nợ khác nữa, không phải là thiện ác đơn giản như người đời, ban cho thể xác của chúng ta linh tính, chỉ điểm tư tưởng của chúng ta, nếu đúng là thứ "năng lượng" nhẹ tựa lông hồng kia, thì chắc chắn là nó có quy luật vận hành khác, chỉ có điều có thể tưởng tượng được một điểm: Nó thiếu trật tự và sản sinh một cách tùy tiện và rập tằm trừ tính mô thức của hai

kẻ khác nhau ra đời sau này.

Viết mệt quá, nhưng cũng coi như tôi đã viết ra những suy nghĩ của mình mà tôi cảm nhận được về vấn đề linh hồn trong duyên phận của tôi, muốn tiếp tục hay muốn bàn luận, xin hãy để những người có duyên phận hơn tôi.

Thôi hãy tạm dừng ở đây, đây có lẽ là bài nhật ký dài nhất của tôi? Chỉ mong nó không phải là vô vị nhất.

Ngày 20/9:

LƯỜI

Con người thật buồn cười, hễ là thuộc loại phẩm chất, thì tất sẽ xuất hiện thành từng cặp, có tốt tất sẽ có xấu. Chẳng hạn như dũng cảm và nhu nhược, chăm chỉ và lười nhác, thầy giáo dạy ngữ văn tất nhiên rất hoan nghênh những cái đó, có thể đưa ra những từ phản nghĩa bất tận để kiểm tra học sinh, chúng ta từ nhỏ đã lớn lên dưới sự rèn luyện như vậy, cho rằng đó là một phần trong phong thái viết văn, có thể học tốt tiếng Trung một cách thành công.

Có một hôm, con gái tôi hỏi tôi từ ngược nghĩa của “cửa lớn” có phải là “cửa nhỏ” không, câu hỏi này khiến tôi giật mình, bây giờ thấy cô giáo ra đề bài có thể sáng tạo tới mức đó sao? Ngay cả cửa lớn cũng có từ ngược nghĩa (chắc hẳn là cửa nhỏ), vậy từ ngược nghĩa của ông nội chắc là bà nội, nhưng từ cậu liệu có thể là từ gần nghĩa của từ mẹ không?

Thực ra một người có thể coi đã từng làm thấy tự đáy lòng mình luôn cho rằng công việc này có đôi phần trong sạch, nếu như cho tôi ngoài cảm giác vinh dự ra còn có thêm cảm giác hạnh phúc nữa thì tôi sẽ tiếp tục làm đấy, nhất là vào những lúc như thế này, suy nghĩ này của tôi lại càng trở nên mãnh liệt khác thường.

Nhiều khi nghĩ, nền giáo dục của chúng ta trước đây là thất bại, ngày nào cũng học giờ ngữ văn, mười mấy năm rồi mà vẫn chưa viết được một bài văn hay, ngược lại vì mười mấy năm huấn luyện, nên đã học được đầy đủ những thứ chính phản tốt xấu, ngữ văn đã trở thành giờ “triết học” mất rồi, khi học được rất nhiều từ ngữ rồi, cũng tuyệt đối hoá cả nghĩa của chúng.

Tôi từng hỏi rất nhiều người cùng một câu hỏi: Lười có phải là ưu điểm không? Từ đồng nghiệp cho đến cấp dưới, từ bạn bè cho tới người nhà, câu trả lời tôi nghe được chính tề tới mức có thể dùng dao thái được, thậm chí tôi chú ý thấy có đến một

nửa số người đã dùng lối nói rất ngữ văn là "từ nghĩa xấu".

Giờ ngữ văn thật lợi hại.

Dù lưỡi không được coi là một từ nghĩa tốt, nó cũng không nên bị coi là từ xấu xa, chí ít nó là một từ trung trung có nghĩa (xin thông cảm để biểu đạt tình cảm của mình, tôi đã dùng một số từ ngữ trẻ con rất đặc dụng). vì với thể nghiệm của đời tôi, về cơ bản tôi là một người lưỡi nhác, mà cả đời tôi xét đến bây giờ mặc dù ngán ngùi, nhưng không phải là không có chỗ đứng nào, cũng là nhờ sự lưỡi biếng rất nhiều đấy.

Lưỡi là gì, nó là sự từ chối đối với sự thừa thãi, trùng lặp, đơn giản, nó là một sự chế ước đối với sự tham lam mà con người thường mất đi sự kiểm chế, cũng là sự cười nhạo đối với mọi sự nỗ lực mà có thể nhất thời thu được thành công.

Nếu thế giới này đều do những người chăm chỉ hợp thành, thì chúng ta sẽ sống một cuộc sống như thế nào đây? Máy tính? Mạng? Cầu thang điện? Điện thoại? Động cơ hơi nước? Thậm chí cả diêm? Nghĩ cũng không muốn nghĩ, những thứ đó sẽ không thể tồn tại, những người chăm chỉ sẽ không quản vất vả, thế là kết cục trở nên đáng sợ, ngay cả cọ xát lấy lửa cũng sẽ không có, những người chăm chỉ sẽ chờ cú sét đánh tới, một cú sét đánh làm cháy khu rừng. Thang máy? Những người

chăm chỉ tại sao lại phải đứng lên lên xuống xuống một cách bất động?

Còn may, trong số tổ tiên của chúng ta có vài người lười xem ra quý giá như hạt giống (không biết có phải là người ngoài hành tinh bị rơi từ phi thuyền xuống hay không), họ ngại cả việc hàng ngày vào rừng đốn sét đánh cháy rừng, thế nên thà rằng ngồi trong hang sưởi nắng nghịch cành cây còn hơn...Đã xảy ra điều gì thì tôi không biết, tôi chỉ biết rằng cọ xát lấy lửa có thể ghi vào đại sự ký tự do của nhân loại.

Những người lười đã truyền từ đời này sang đời khác, nào là máy hơi nước, máy điện động, thậm chí ngay cả bom nguyên tử, con người lười ngay cả việc giết từng người một.

Cũng may mà các đời đều do những người chăm chỉ lãnh đạo, mà những người chăm chỉ thì xem những người lười như những kẻ vô hại, giống như kiểu ánh mắt thỏ nhìn rùa vậy, vì thế nên các đời người lười đều sống một cách yên ổn, Tần Thủy Hoàng sát hại nho gia là vô cùng nguy hiểm, suýt nữa thì cắt đứt dòng dõi "người lười", cần biết rằng, vai trò của các nhà tư tưởng cũng là do những người lười đảm nhiệm, Niuton nếu chẳng phải là lười nhác nằm dưới gốc cây ngủ để giết thời gian, thì liệu ông ta có nghĩ ra định luật kia không? Chỉ có người lười mới lười tới mức để mặc cho từng sự

việc xảy ra trước mắt, mà muốn nghĩ, nghĩ cũng không phải, càng lười với việc lần nào cũng phải suy nghĩ, nên mới có những pháp bảo lười nhác cho lần sau dạng như cái gọi là định luật định lý công thức.

Tốt quá, con người có thói quen lười biếng, là không muốn để những người lười biếng tốt đẹp, nếu không, tôi sẽ đợi sét ở trong rừng, còn vợ tôi thì giống như Ngu Công đào núi không ngừng, chưa biết chừng đã thành địa giới Thượng Hải rồi ấy chứ...

Cuộc sống vui vẻ an nhàn của chúng ta ngày nay, chiếc máy tính xách tay ghi lại những bài viết và tư tưởng bao gồm cả những lời thừa của tôi, chiếc máy quay phim kỹ thuật số mà vợ tôi đang chia vào tôi đây, tất cả những cái đó khó có thể kể xiết, đúng là do những người lười ban tặng cho, tốt quá.

Còn như lười như keo không thêm động dấy gì, thì tôi cảm thấy đã thuộc dạng bệnh hoạn, giống như không có nhân cách và tâm lý tính vậy.

Sự lười biếng mà tôi đưa ra ở đây đã nói lên một dạng mô thức tư duy, có thể được thể hiện trong các chi tiết nhỏ cụ thể trong cuộc sống, sự không chấp tiểu tiết của tôi từng nhận được vô số lần lên lớp của vợ, nhưng tôi vẫn cố chấp cho rằng, những đứa trẻ từ nhỏ tới lớn không bị thầy cô tới

kiện cáo, những người từ cấp một trở đi viết cái gì không bao giờ dùng đến tẩy, hơn ba mươi năm ăn sáng như nhau, đầu tóc không bao giờ không gọn gàng, một người chưa bao giờ để nhầm đồ đạc vào chỗ khác, bất kể anh ta là ai, trẻ con hay bạn đời hay bạn bè, chỉ cần có thể, tôi khuyên bạn, hãy thay đi.

Thế giới do những người lười sáng tạo nên, vì trong cuộc sống tẻ nhạt họ cảm thấy không đẹp, cảm thấy phiền phức, thế nên mới có những câu chuyện sau này...

Tôi rất thích đậu phụ thối, nhưng không giới thiệu với mọi người, tôi thích sự lười biếng nhảy cảm với đất trời và người kia, cũng chỉ là muốn một mình trải nghiệm, chứ không muốn gây khó dễ cho người khác, không có ý bắt những người chậm chỉ nằm xuống, thỉnh thoảng hạ nhục người khác, không mỗi thì cũng một, quả thực là người lười không màng tới.

Tôi bị giờ ngũ văn ép buộc, tôi bị ép buộc bởi tiền đồ cách thức hoá tư duy Trung Quốc. Ngại nói nhiều hơn, vì còn cách xa hiện trạng của tôi. Chỉ mong có người hiểu được sự chân thành thô thiển này mà thôi.

Ngày 21/9:

CÔI LÒNG

Có tiếng chim kêu, không giống với tiếng chim kêu trong vườn nhà.

Chim nhà nuôi cũng có tiếng hót vui vẻ, nhưng vẫn khác hẳn với tiếng hót không bị ràng buộc của hoang dã, điều khác hơn nữa tất nhiên là có tâm trạng của người nghe.

Tâm trạng của tôi lúc này thế nào? Tĩnh lặng tới mức có thể nghe được tiếng chim hót lẫn trong tiếng bánh ô-tô, nhưng lại rối bời tới mức không biết hạ bút viết thế nào, chỉ nửa nằm nửa ngồi một cách lười nhác, mặc cho tâm sự tuôn trào ra bốn phía giống như thủy ngân vậy, đây là sự mù mịt do hết tài, hay là côi lòng của một người viết tản văn?

Quả là không có chỗ nào để nghe ngóng cả.

Hai chữ côi lòng thật huyền bí, nó là chất hoóc môn ẩn chứa sâu mà không lộ ra của nền văn hoá Trung Quốc, bề ngoài có vẻ như không liên quan gì tới bạn, nhưng trên thực tế thì việc gì cũng dính tới.

Những cây bút xuất thân trong nền văn hoá Trung Quốc bắt nguồn từ côi lòng, và những cây

bút thất bại cũng là xuất phát từ đây. Đọc vài năm thiết kế thời trang, cuối cùng nếu học biết được khi chiếc áo màu đỏ xuất hiện, thì quần nên là màu gì, như thế là được rồi; nói mấy chục năm tiếng Trung, viết mười mấy năm văn, biết được xem chữ trong hang núi Hoàng Sơn thì không nên nhầm với Nữ Nhi Hồng và thịt Đông Pha, cũng coi như là có hy vọng tốt nghiệp.

Nói về cõi lòng cũng vậy.

Hàng Châu là khởi điểm của một đời du lịch của tôi, khi đến đây lần đầu, tôi đã yêu món trà Long Tỉnh và bột ngó sen ở đây. Khi đó hai món này cũng không khó kiếm, còn nhớ là giá 1 hào 5 xu, thắng cảnh nào cũng có bán, chiếc ấm nhôm đun nước nóng, trong chiếc bát nhỏ viền xanh và chiếc cốc sứ trắng có nắp đậy đã bỏ sẵn nguyên liệu không phân biệt già trẻ trai gái rồi, chỉ còn có đợi bạn thôi, tiễn trao, nước đổ vào, tiếp đó chính là cõi lòng của bạn.

Chúng tôi cũng ba lô, gần như dùng đôi chân của mình đi khắp tất cả từng điểm đánh dấu màu trên tấm bản đồ du lịch, mặt trời gay gắt trên đầu, sự vất vả đó bây giờ có người gì sủng bắt ép tôi e rằng tôi cũng khó có thể hoàn thành được. Đến mỗi một nơi, chúng tôi xem qua loa phong cảnh và diễn cổ, thực ra phong cảnh đã ngắm nhìn dọc đường rồi, tiếp đến là tiêu 1 hào 5 xu, một hàng trà Long

Tĩnh một hàng bột ngô sen, để sau đó tôi lại thấy bối rối không biết mình bồn ba vì cái gì, là phong cảnh hay là bột ngô sen?

Bây giờ nghĩ lại, trà Long Tĩnh và bột ngô sen chẳng phải là một thứ tâm trạng sao? Khi ấy, trong từ điển của chúng ta chưa có từ "nhàn rỗi", nhưng trong lòng chúng ta thì lại có. Khi đó, cuộc đời của chúng tôi giống như món đồ chơi vừa lên căng dây cót, cách nhàn rỗi rất xa, phải ép cho mình khổ sở, mệt rã rời, nếu không sẽ không thể cảm nhận được tâm trạng nhàn rỗi.

Giờ đây mỗi lần tới nơi nào tôi đã không còn nghe ngóng để ý xem nơi đó có danh thắng cổ tích gì, có chăng chỉ hỏi một câu khi đã hoàn thành công việc hoặc cơm no rượu say: Ở đây có nơi nào có thể ngồi một chút được không?

Chúng ta đã già rồi, già tới mức tâm trạng nhàn rỗi giống như thuốc lá trong túi, sờ một cái là thấy, châm một cái là cháy, còn tâm trạng bồn ba thì lại tan biến vào trong bánh xe, cáp treo, thậm chí còn có cá xuống chạy vun vút.

Chuyến bay tới Thượng Hải sớm nhất là vào mấy giờ?

Chuyến du lịch Hoàng Sơn 18 năm trước, tôi và Gia Lân hai người bỗng nổi cơn hứng vào một buổi chiều, uốn ngực đón gió, mỗi người uống một chai

bia đất đến phát khiếp trên đỉnh núi, sau đó gắng sức vứt vỏ chai, nhìn chúng quay quay lâu lâu mới rơi xuống đáy vực, thay chúng tôi hoàn thành một tâm trạng xả thân điển hình. Gió mát tỉnh rượu, chúng tôi phát hiện thấy cái bỏ mất là ngân sách của bữa tối hôm đó và trái cây (dưa hấu) sau bữa ăn, chúng tôi có một cuộc thương lượng ngắn gọn, đồng ý để mình thay đổi nhân sinh quan.

Cùng xuất phát từ Thượng Hải, cùng leo núi một lúc với chúng tôi còn có vài cô gái kết bạn cùng đi, vì lộ trình khá dài, nên thường có những lúc gần lúc xa chúng tôi, nhưng chúng tôi chưa từng nói chuyện với nhau.

Hai chúng tôi ngồi bên đường chờ mấy cô gái đó, cũng chờ cả bữa tối của mình. Không biết đợi bao lâu, tôi cũng quên mất mình đã nói những gì, đã làm những gì, nói tóm lại, từ đó chúng tôi đã có bữa tối và hoa quả, còn có cả bia.

Có một điểm tôi nhớ rất rõ, dù là mấy cô gái kia có để lại ấn tượng tốt đẹp đến mấy, tôi cũng cần phải nói rằng họ không đẹp.

Mưu kế, sự dè tiện, khắc bạc, ở đây tôi từ chối mọi sự chỉ trích về chuyện cũ, tôi chỉ cảm động vì tâm trạng khi đó.

Chúng ta bây giờ trở nên rất giỏi chịu đựng, đừng nói là không ăn được bữa tối đủ tiêu chuẩn,

ngay cả mất đi một người vợ chưa cưới, mắc bệnh nặng, khi người khác hỏi vẫn cứ cố sống cố chết nói: I am OK.

Chúng ta liệu có còn tâm trạng cậy nhờ người khác giúp đỡ khó khăn nhất thời của mình như thế nữa hay không? Tay không bắt giặc, có cậy nhờ người khác giúp đỡ mà không báo đáp gì hay không? Dù chỉ là một nụ cười chân thành và tinh thần tự mĩa mai mình?

Thực ra, cậy nhờ người khác khi cần thiết không phải là một thói quen xấu, nó có thể dọn sạch những kiêu ngạo mỏng manh và vô dụng kia trong tâm lý của chúng ta, cũng khiến cho những người tốt bụng có được một cơ hội làm việc thiện.

Xuống núi rồi, chúng tôi đã chín chắn hơn, trong túi không còn thứ gì trao đổi ngang giá cả, tôi chưa từng cậy nhờ người khác.

Bây giờ nghĩ lại, 18 năm trước, cội lòng của tôi quả thực đẹp như một đứa trẻ sơ sinh, đáng tiếc là nó chỉ xuất hiện ở trên đỉnh núi cao hơn 1000 mét so với mặt nước biển.

Vô Tích, bên bờ Thái Hồ, cái lần ba bốn thằng bạn thân kết nhóm, không còn nhớ là chúng tôi muốn tới vườn mai, hay là muốn rời vườn mai đi tới trạm tiếp theo, nghe người khác giới thiệu là có đường tắt, bèn lên đường ngay, dọc đường còn nhớ

kỹ lời dẫn của người đã từng đi, phải thấp đầu nhìn cột mốc, họ nói rằng cột mốc đó rất thấp, chỉ ngang tầm một đứa trẻ đứng tiểu tiện.

Chúng tôi men theo con đường nhỏ, đứng là nhìn thấy cột mốc, nên trong lòng tràn đầy tin tưởng bước tiếp. Nào ngờ gần một tiếng đồng hồ trôi qua, đường thì vẫn còn, nhưng âm điệu của người địa phương thì đã khác hẳn, nghĩ là đã ra khỏi địa giới của Võ Tích rồi. Bèn hỏi đường, người địa phương nói là nhầm đường, chúng tôi lẽ ra phải đến cách đây 50 phút rồi, nhưng sai mặc sai, đi tiếp hai mươi phút nữa cũng có thể tới được.

Ngày tháng Tám, trời nắng, hai giờ chiều.

Chúng tôi không tranh luận, quay đầu đi ngược lại. Hơn nửa tiếng đồng hồ, chúng tôi đã tìm thấy cột mốc kia.

Sự việc xảy ra tiếp sau đó thật khó hiểu, chúng tôi bắt đầu đâm đá chiếc biển báo hoàn toàn không có tri giác kia, dùng nắm đấm, dùng tay, dùng chân, dùng đá, dùng cả nước tiểu trẻ con của chúng tôi...

Đợi đến khi chúng tôi mệt nhoài và nằm thở dốc dưới ánh mặt trời, chúng tôi cảm thấy vô cùng sáng khoái.

Có một chiếc xe đạp bán kem đi qua, chúng tôi đã có một phi vụ làm ăn, chúng tôi nuốt

đường và sắc tố rồi, lạng lẽ nâng thẳng cây cột mốc bằng gỗ giống như trồng cây vậy, định vị nó một cách chính xác.

Chúng tôi bắt đầu đi mười phút chính xác kia.

Kể từ sau lần đó, tôi cảm thấy mình không còn tâm trạng nào để nhìn nhận một cách đúng đắn sai lầm của mình và của người khác, cũng không còn tâm trạng thoải mái ân oán của tuổi trẻ nữa.

Chúng tôi đã trở thành những tảng băng, sự bất mãn đối với bản thân và chỉ trích đối với người khác khiến cho chúng tôi trở thành những tảng băng, tuy nổi, không chìm, nhưng nửa dưới từ ngực trở xuống đã chìm vào trong nước biển giá lạnh.

Giữa tảng băng với tảng băng không có chuyện ôm ấp lấy nhau, thậm chí ngay cả bắt tay cũng không làm được, mà điều đáng buồn là sự kết hợp giữa băng với băng vốn chỉ cần sự tiếp xúc và một nhiệt lượng cực kỳ ít...

Nói tới đây, vẫn chưa hết ý, tôi có rất nhiều câu chuyện tâm trạng như vậy, cất giữ nó một cách chỗi cùn cũng quý, sợ nói nhiều người khác sẽ cười cho là bày đặt. Đây lại là tâm trạng giấu đầu hở đuôi của văn nhân Trung Quốc.

Thực ra, với mỗi người, mỗi lúc mỗi giây, tâm trạng đều đang nảy sinh và thay đổi, quả thực không phải là cái gì to tát lắm. Hàng Châu đâu

dâu cũng có quán trà, Thượng Hải đến đâu cũng có quán bar. trong con mắt tôi, quán bar là hưởng lạc còn quán trà là hưởng thụ, một cái là tâm tình, còn cái sau là tâm trạng.

Phân biệt tâm tình và tâm trạng, có một thực nghiệm nho nhỏ:

Hâm nóng, hoặc sản sinh vô số, cái bốc hơi và không để lại gì là tâm tình; cái cô đọng lại thành kết tinh là một loại tâm trạng.

Ngày 22/9:

THẾ VẬN HỘI VUI VẺ

Hai ngày nay thế vận hội rất náo nhiệt, tôi trọ trong Kim Khê sơn trang ở Hàng Châu, trong phòng có hai chiếc tivi, dường như là không thể không xem, vả lại tôi cũng khoái món này.

Bên trên tôi từng đề cập, tôi kết duyên với thể thao trên màn hình tivi từ rất sớm, màn hình 9 inch, bóng bàn và đôi khi là bóng đá, đến nay đã gần 25 năm rồi, xuyên suốt gần một nửa đời tôi.

Còn hôm nay lại xem Thế vận hội, tuy ở vào điều kiện không còn cách xa tiên cảnh là mấy nữa,

nhưng vẫn có một cảm giác đặc biệt trong lòng. Nam nữ trên màn hình, bất kể quốc tịch màu da, đều rất xứng đáng là sự quảng cáo về con người khoẻ mạnh, hơn nữa thân thủ phi phạm, những cơ bắp và thể hình quả là một sự mô tả sức lực và vẻ đẹp của con người. Tất cả những cái đó đối với một người nửa nằm nửa ngồi trên giường, mặt mũi ám đạm sùng vêu, trên người quần vải như tôi, muốn khóc cũng không cần phải tìm lý do.

Tôi đã từng có sức khoẻ, tuy không phải là cường tráng. Hồi học đại học tôi từng có suy nghĩ cùng bạn bè thành lập đội thi đấu ra bên ngoài thi đấu, nhân cơ hội đó để đi du lịch, mọi người bàn bạc một hồi, quyết định đưa tôi vào đội tuyển thi đấu cờ, và khá là thích hợp. Nhưng dù như vậy, việc bây giờ tôi suy yếu tới mức này vẫn chưa làm cho tôi thật sự quen được.

Trận đấu mà tôi theo dõi khá chăm chú là một trận đấu bảng của đội bóng đá nữ với đội Na-uy, tuy không phải là quyết đấu, nhưng là kiểu thi đấu ai thắng thì có thể tiếp tục sống. Đội Trung Quốc mỗi lần gặp phải thách thức như vậy, hơn nữa trong ký ức thường cảm thấy họ có ưu thế, chẳng hạn chơi hoà là được, nhưng ưu thế đó không hề được lợi lấy một lần, chỉ làm cho các cổ động viên bóng đá buồn hơn một chút, huấn luyện viên bóng đá kiểm thảo một chút, ngồi bút của các

phóng viên lại nổi lên một chút.

Đàn ông Trung Quốc xem bóng đá nữ cũng là một sự đau khổ, cũng giống như con cái không có chí tiến thủ, đành phải chuyển sang yêu thương những đứa cháu họ xa, dù nói thế nào thì nói cũng là cùng một họ, ai có thể nói trong họ ta không có ai?

Bóng đá nam Trung Quốc quả là một ngoại lệ trên toàn thế giới, tôi vốn không hiểu thế nào là nhà nghèo cũng cho con đi học, phải gắng sức lắm mới biết được rằng, ra đời có hai điều kiện, một là tiền, tiếp đến là nuông chiều, người Trung Quốc đông, hàng chục hàng trăm triệu người chiều chuộng một người, cũng có thể cho ra đời một đứa con nhưng lựa thực thụ. Mặc dù họ nghèo tới mức bán giá buôn cá dòi cũng không bằng một mình tinh của người ta.

Ơn trời ơn đất, họ không di, mà là những đứa cháu gái họ xa di.

Tôi là một cổ động viên có đủ tư cách, bắt đầu trận đấu mười phút là có thể biết nặng nhẹ rồi, các cháu gái đá bóng, tôi còn chưa nắm chắc được, xem hai mươi phút thì trong lòng kêu khổ, trận đấu bóng này lại hỏng rồi.

Sau một hồi sát phạt, kết cục như tôi dự đoán, chứ không phải là tôi muốn, tâm trạng lại quay

trở lại sự buồn và oán trách như trước kia đã từng trải qua...

Một vòng luân hồi khác của bóng đá Trung Quốc đã bắt đầu chưa?

Tôi bỗng có cảm giác lười nói, tôi có phải là một người trong cuộc hay không? Tôi còn có thể xem được mấy trận nữa, tôi chỉ là như vợ tôi nói là dạng tiêu tốn tiền điện, làm tổn thọ tivi, móc tiền mua vé, nhưng lại quên không đưa con gái của mình đi, mỗi lần đều mua mới, có phải là loại cổ động viên bóng đá dạng tình yêu đơn phương tiêu chuẩn hay không?

Nhưng tôi không nói, thì ai nói? Các chuyên gia và các phóng viên già? Kỹ thuật, chiến thuật, sắp xếp đội hình, tinh thần, ý chí... Những nhân huynh này ngoài không biết thắng thế nào ra còn có cái gì không biết nữa?

Cái tính khí của một bí thư chi bộ già ở nông thôn có gì là nói lại trào dâng, tôi thậm chí còn vươn vai đứng dậy, giũ chiếc áo da cũ trên thực tế không tồn tại một cái, tôi phải nói.

Tôi dựa vào cái gì mà chỉ 20 phút đã biết được là sẽ thua?

Vì không có một cô gái cầu thủ nào chơi bóng một cách vui vẻ cả, họ chỉ vật lộn một cách đau khổ mà thôi, ngồi trên vai họ là gần một nửa số quan

chức của uỷ ban olympic của Trung Quốc ở bên cạnh sân, và hơn một tỷ dân Trung Quốc. trong đó có tôi. Nét mặt họ đầy vẻ sát phạt, nhưng lại không có lấy một chút một ít niềm say mê thể thao và thi đấu. Kỹ thuật rất hoàn thiện, chiến thuật cũng chính xác, chỉ có điều là không vui.

Bao nhiêu lần, nghe Tống Thế Hùng hò hét trong tivi với giọng chát chúa, hai kẻ mạnh gặp nhau kẻ dũng thắng, nhưng tôi thì lại nói, hai kẻ mạnh gặp nhau kẻ "vui" thắng.

Cao thủ so chiêu, khoảng cách vốn chỉ tính bằng milimét, duy chỉ có tự mở con đường sống, người vui vẻ tự mở cơ hội thắng mới có khả năng phát huy được những kỹ thuật mà bình thường khó có thể đạt được, đạt tới trình độ cao hơn.

Các nữ cầu thủ của chúng ta có vui không? Họ sẽ không trả lời câu hỏi này của tôi, nhưng qua các bài báo về họ, với tâm trạng nhạy cảm của một bệnh nhân như tôi, tôi có thể cảm nhận được. Những trận thi đấu quanh năm suốt tháng, những kỳ nghỉ ít đến mức có lẽ đã vi phạm luật lao động, đề xuất chinh tham gia thể vận hội, không thể thiếu được đợt tập huấn nhằm chán, mặc dù họ ở nhà có điều hoà, sạch sẽ, có tivi đầy đủ, nhưng những tâm hồn bị cầm tù và thể xác sống ở đâu cũng đều vậy cả.

Tuy nói họ đều là những kỹ nữ không thích

trang điểm, nhưng chỉ cần năm này cũng như năm khác, ngày ngày ra sức tập luyện với một trái bóng da bằng hầu hết thời gian của mình, bạn liệu có chán ngấy không? Bạn có thể hưng phấn được không?

Bạn có thể chiến thắng được cao thủ không? Bạn có thể chiến thắng được cao thủ mà đêm qua vẫn đi nhảy disco không?

Đội bóng nữ của Trung Quốc như vậy, liệu nền thể thao của Trung Quốc có vui không?

Sự từng trải của đội bóng nữ không phải là một sự sáng tạo, mà là pháp bảo của nền thể thao Trung Quốc, đúng vậy, tôi quả thực rất thích xem những trận đấu với những ngôi sao đột ngột nổi lên, cái khí thế đó, nhất là sự vui vẻ không gì đè nén được, làm cho tôi vô cùng cảm động. Và một khi nhận ngôi vô địch, trở thành dự toán huy chương vàng cho trận đấu sau của uỷ ban thể thao, có quá nửa là sẽ hồng, bộ mặt đau khổ và căng thẳng kia khiến cho tôi chua xót, khiến cho tôi muốn hét to nói với họ: Sự vui vẻ của các bạn đâu, chỉ có những người đang cười mới được nữ thần may mắn hôn lên trán!

Hãy để tôi và các cố động viên thể thao cả nước cùng ước định với nhau, lần sau chúng ta sẽ không hò hét cổ lên nữa có được không, chúng ta sẽ hò hét khác đi, chẳng hạn như “cà chua”.

Một đội bóng không vui vẫn còn là chuyện nhỏ, một dân tộc nếu có 80% số dân ngày nào cũng nói mình rất vui, thì đó là một điều rất nghiêm trọng.

Người Trung Quốc phải giành được huy chương vàng thì mới vui, đối với một vận động viên thể thao của một nước khác mà nói, không giành được bất kỳ huy chương nào, trắng tay, họ vẫn cứ đem chiếc thẻ thi đấu bọc một cách cẩn thận, treo trong phòng khách, vui cả một đời, còn chúng ta thì lại từng nghe rất nhiều tuyển thủ Trung Quốc giành được huy chương bạc rồi vẫn còn nói là tiếc, có người còn thêm cả hai chữ suốt đời nữa.

35 tuổi làm trưởng phòng thì không vui, anh ta phàn nàn chức vụ trưởng phòng cũng có người mới 28 tuổi chiếm lĩnh được rồi.

Lấy một ông chồng cái gì cũng ổn cả cũng không vui, vì chồng của Mỹ Quyên thì có ô tô còn chồng của Tiểu Lệ có những ba ngôi nhà đứng tên mình.

...

Người Trung Quốc muốn vui khó đến vậy sao?

Có lẽ thực tế sinh tồn 5000 năm và sự huy hoàng của nó đã trở thành vật tham chiếu sự vui vẻ của người Trung Quốc, còn sự si nhục của gần trăm năm và khó khăn của vài năm trước đây lại tựa như nuốt phải mật rắn vì trót nghe theo lời

lang băm, tuy có thể sáng mắt, nhưng khó tiêu hoá, hơn nữa vị đắng cứ quán lấy mãi...

Chúng ta lấy cố lịch sử, thấy cái gì cũng không thể vui lên được, còn trên thế giới này có dân tộc nào tự mình hiểu ra, dần dần vui vẻ lên không?

Nếu muốn không tiếp tục thua một trận đấu không đáng thua hoặc hoàn toàn không thể thua được, thì chỉ có quên hết mọi chuyện, vui vẻ lên, thắng rồi thì cái gì cũng dễ nói hơn.

Tôi là một bệnh nhân, hơn nữa bệnh đến mức này, cũng phải nói là biết nói những thứ vui vẻ, nếu tôi đau khổ từ ngày bắt đầu nhuộm bệnh, thì có lẽ giờ này đã là phân bón rồi, nhưng tôi vui vẻ, các vị lại phải chịu đựng thêm những lời phàn nàn của tôi, và cười vì những lời lảm nhảm và sự tự làm mình vui nếu có thể.

Hãy vui lên, các bạn, không nên không vui vì tuổi tác, sức khỏe, dung mạo, tiền bạc, chức vụ, sự công bằng..., bởi vì bạn cũng đã xem trận đấu của đội bóng nữ rồi chứ? Bạn cũng biết rằng vui vẻ thực ra là tiền đề để giành được mọi thứ.

Lại quay trở lại, chúng ta theo đuổi những cái đó cũng chẳng phải là cái gọi là sự vui vẻ sao? Nếu bạn không biết làm cho mình vui, chẳng hoá ra những chuyện trên thế gian này biến thành những chuyện hoang đường, chẳng hạn như, dù bạn có

nhiều tiền đến mấy cũng vô dụng, vì bạn không vui.

Dự báo thời tiết bây giờ đang ngày càng trở nên phức tạp hơn, các kiểu chỉ số lần lượt hiện ra, đầy sự sáng tạo của quảng cáo. Tôi kiến nghị nên thiết kế ra một chỉ số vui vẻ công bằng nữa, phương pháp thu thập số liệu có thể lấy từ các cuộc điều tra thu kênh truyền hình, chỉ đem máy móc lắp vào chiếc lavabô, thống kê xem có bao nhiêu người Trung Quốc hát to trong phòng vệ sinh buổi sáng.

Hãy hát lên, đây là một niềm vui tự tìm kiếm thực sự, dù là tối qua ông chồng không về nhà, bà vợ nửa đêm mò về nhà mẹ đẻ.

Ngày 23/9:

CÙNG PHÒNG VỚI KIM DUNG

Tối qua được bạn đưa hàng trăm cây số đến khu du lịch Mạc Can sơn, ý là muốn thay đổi môi trường, duy trì tâm trạng vui vẻ.

Đối với tôi, Mạc Can sơn cũng là một nơi cũ thăm lại, cũng là mười mấy năm trước, nghĩ kỹ lại, lần đó là một chuyến du lịch lãng mạn và kết thúc

du lịch kiểu chủ nghĩa anh hùng tuổi trẻ của tôi, nhưng cuối cùng là cảm tình hơn với những rừng trúc đầu đầu cũng có ở đó.

Đến nơi mới biết, chuyến đi lần này là hồ Mạc Can, chứ không phải là đỉnh núi như lần trước, cách nhau không xa, nhưng đối với tôi thì lại là giữa cũ và mới. Người bạn đón tiếp rất nhiệt tình, sắp xếp cho tôi một căn phòng có thể ngắm được phong cảnh, căn phòng có cửa sổ lớn hình vòm, mặt chính nhìn ra hồ gần núi, phong cảnh tựa như tranh. Chủ nhân giới thiệu với tôi đã từng có nhiều danh nhân quan chức sống ở căn phòng này, trong đó có những người nổi tiếng khắp thiên hạ, nhưng khi nhắc đến đại danh của ngài Kim Dung, tim tôi bỗng rung động.

Ăn tối, nói chuyện gẫu, thế vận hội, lặng lẽ leo lên giường, cả đêm cho tới khi trời sáng, và khi chuẩn bị trở dậy với bộ mặt sưng húp như cái đầu, một ý nghĩ bỗng xuất hiện trong đầu tôi, và sau đó một mình cười một cách vất vả nhưng thực tế lại rất vui: "Như thế cũng coi như mình cùng phòng với ngài Kim Dung rồi?"

Khái niệm cùng phòng vừa xác thực lại ấm áp, tôi bỗng cảm thấy sống trong căn phòng này rất nên có điều gì viết ra, dù có duyên gặp gỡ với bậc tiền bối hay không, tôi vẫn có ý muốn bày tỏ xin dạy bảo và sự kính trọng của mình.

Vắt vả ăn xong bữa sáng (tôi bây giờ mỗi bữa ăn đều rất vất vả vì vết hầu cứng ngắt), tôi vội vàng bật máy tính lên, trước tiên viết ra mấy từ quan trọng: Kim Dung, nhật ký, võ hiệp, Mạc Can sơn. Tôi đọc chúng một cách kỹ càng, muốn tìm ra mối liên hệ giữa chúng với nhau, không ngờ gần nửa giờ trôi qua, tôi vẫn không đủ sức chấp nối chúng lại thành một thứ thành hình giống như xâu chuỗi hạt được, chúng cứ lay động trước mắt tôi một cách ai lo việc người nấy vậy.

Bỗng nhiên tôi hiểu ra, đây vốn là đề mục của mấy bài, mà cái đạo viết văn rất giống như làm bố, cái khó không phải là sinh thêm vài đứa, mà là chọn thái tử trong số con cái đông đúc kia, chọn lấy một đứa trong ngoài tròn trịa, những đứa còn lại thì cần phải thanh toán hết.

Chuyến du lịch Mạc Can sơn mười mấy năm trước so với những chuyến đi của tôi trước đó có một sự thay đổi rõ rệt, tôi cùng đi với đám bạn cùng lớp Trịnh Duy Minh, Tưởng Thủy Vinh, không biết vì sao, chúng tôi lại xa xỉ ở vào phòng mỗi tối mười Nhân Dân tệ, vào thời đó ở nơi đó, đây dường như đã là cấp bậc của tướng rồi. Sau lần xa xỉ đó, tôi đi đâu cũng luôn rất cầu kỳ về điều kiện ăn ở, cuối cùng cũng đã đóng góp xuất sắc cho sự nghiệp du lịch của đất nước mình.

Mùa hè năm đó, chúng tôi lên núi với đầy đủ

dụng cụ cắm trại ngoài trời, mơ tưởng rằng ít ra chúng tôi cũng sẽ ở trong những rừng trúc kia vài ngày, hoặc tâm sự với nhau thâu đêm suốt sáng, hoặc ngủ gối đầu dầm mưa, chúng tôi có lều bạt, có vải nhựa, thậm chí còn có cả dao dùng để chặt trúc rất chuyên nghiệp nữa...

Nhưng chúng tôi đã không rời căn phòng mười Nhân Dân tệ một tối kia, chỉ đi dạo khá lâu bên khu rừng trúc, cảm nhận nước sương tựa như chuồng khí thoát ra từ đám lá trúc kia, cảm nhận sự yếu đuối của mình.

Tình hình cụ thể của hai người Trịnh, Tưởng thì tôi không rõ lắm, nhưng những chuyến du lịch lãng mạn và anh hùng của tôi đã đánh một dấu chấm ở đây, từ đó, bất kể tôi đi xa đến mấy, cũng đều không cần người khác phải lo lắng, giống như một nhân viên hậu cần bên ngoài đầy đủ tư cách vậy.

Một nơi "thăng địa" như vậy, khi tôi thăm lại nơi cũ, lại tránh cũng không tránh nổi gặp phải một mệnh đề "hiệp", quả thực khiến cho tôi không biết nên nói thế nào. Thực ra, những sự trùng hợp hoặc là ngầm trùng hợp xảy ra trong cuộc đời tôi gần đây ngày một nhiều, tuyệt đại bộ phận tôi không viết vào nhật ký, vì nó quá riêng tư, về điểm này, sự lý giải của tôi là trong mơ hồ có một cao nhân hoặc một sức mạnh thần bí nào đó đang điều khiển tôi.

Sau khi nhật ký của tôi lần lượt ra mắt trên báo chí, nhiều độc giả nhiệt tình đánh giá rất cao điểm này, có người còn chụp cho chiếc mũ "hiệp", "dũng"... , quả thực tôi lấy làm xấu hổ không dám nhận, chữ dũng có thể chọn lấy một chút đủ để tô điểm, còn về đạo, thì ngay cả nghĩ cũng chưa từng nghĩ đến.

Hôm nay nghĩ đến rồi, là vì Mạc Can sơn và ngài Kim Dung.

Kẻ "hiệp" là như thế nào?

Trong chữ Trung Quốc có rất nhiều chữ như vậy, giống như một cục mực đông kết lại, hoá giải nó ra, thì cần phải viết cả một bài dài, còn khi đề chữ, thì chỉ cần một chữ to thích hợp, treo đơn độc một mình trên tường. Nếu muốn hoá giải nó ra, viết một số bài giải thích, viết cả bài dài rồi mà vẫn không nói rõ được một chữ là chuyện bình thường.

"Hiệp" chính là một chữ như vậy.

Tôi quyết định không làm chuyện ngốc nghếch như vậy, trước mặt Mạc Can sơn và ngài Kim Dung, tôi chỉ nói tới một số cảm nhận của tôi về chữ hiệp.

Từ nhỏ tôi ăn các món ăn mẹ nấu, để tôi ăn được nhiều chất vào người hơn, mẹ tôi lần nào cũng tìm một số lý lẽ để khuyến khích tôi, có thuyết cân bằng, thuyết bổ sung..., nhưng chủ yếu

nhất vẫn là "ăn gì bổ nấy" đầy tinh túy, tức khi chúng ta mời nhau ăn thường nói ăn cái gì bổ cái ấy, ăn chân giò khoẻ chân, da rắn làm đẹp, và lại cũng không có ai nghiên cứu kỹ, không nghĩ rằng bộ dạng của rắn không có một viên thẩm mỹ nào có thể đối phó được.

Ăn gì bổ nấy là điểm mà người Trung Quốc hoặc ít hoặc nhiều tin vào, sự tin tưởng này không liên quan gì tới học thức và sự từng trải, kiến giải của từng người, vì ai cũng cảm thấy nó là một môn học bổ trợ, nhiều khi nó là một ước nguyện tốt đẹp.

Sự đãi ngộ mà "vô hiệp" và lý luận ăn gì bổ nấy này nhận được ở Trung Quốc rất giống nhau: không có một lý luận thống nhất và tiêu chuẩn, ai cũng cho rằng mình biết và hiểu được nội dung bên trong của nó, khi cần vận dụng chúng ta đều có thể đem ra, còn sau đó...

Kim Dung tiên sinh là người đầu tiên làm một bộ sách tổng hợp từ các tư liệu vô hiệp của các nơi, ở đây tôi một lần nữa bày tỏ sự kính trọng đối với độ học rộng và sự nhanh nhạy của một người làm báo của ông: Học rộng còn có thể theo đuổi, còn nhanh nhạy thì lại hữu hình nhưng không dấu vết tựa như thiên phú vậy, trước những chuyên gia nửa hiểu nửa không trên dưới trong cả nước, Kim Dung tiên sinh vẫn cứ thu gom lại những kiến giải độc đáo của mình, làm một bộ tổng tập, để cho các

thực khác tự gấp lấy món mình cần.

Tình trạng này hơi giống với làm huấn luyện viên bóng đá ở đất nước Braxin vậy, khắp đất nước đều là các cổ động viên bóng đá có trình độ huấn luyện viên, làm công tác lý luận cũng khó.

Trong các tác phẩm võ hiệp mà Kim Dung tiên sinh viết ra có nhiều loại hiệp khác nhau, thực giống như một bữa tiệc lớn các món ăn phong phú, đầy phong cách nhưng không đơn nhất, các thực khách có thể tự lấy món mình thích, hơn nữa còn cho rằng đây là một phong vị nào đó chính cống, hàng trăm khách với hàng trăm vị, đây là sự nhanh nhạy của Kim Dung tiên sinh, cũng là điều bí ẩn để các tác phẩm của họ Kim thịnh hành trong thiên hạ.

Còn sự tiếp nhận đối với võ học họ Kim của người Trung Quốc thì lại giống hệt như phiên bản của ăn gì bổ nấy, có thể nói là thiếu cái gì bổ sung cái đó, lấy cái gì bổ sung cái đó.

Người Trung Quốc sợ chiến tranh nhưng lại thích tranh đấu, còn có sân chơi nào có thể thỏa mãn hơn tiểu thuyết võ hiệp?

Người Trung Quốc thù hận những kẻ thống trị cha truyền con nối, nhưng lại có thiên tính tàn mạn khó có thể hợp lực lại với nhau, vì thế nên có những môn đạo bang phái với tổ chức nghiêm ngặt

hơn và không có gì là không làm được.

Người Trung Quốc cảm thấy đau lòng vì con đường truyền bá văn hoá đơn điệu, sự thống nhất và thiếu hợp lý của mô hình đào tạo nhân tài, vì vậy sẽ đánh nhau từ đầu tập cho đến cuối tập vì một quyền gọi là võ lâm bí tịch;

Dàn ông Trung Quốc luôn cảm thấy người phụ nữ làm bạn đời của mình đơn điệu và tẻ nhạt; còn các phụ nữ thì lại càng có lý do hơn để bất mãn với lịch sử hàng ngàn năm, vì thế trong tiểu thuyết có một loạt phụ nữ biết đánh nhau và biết yêu;

Triều đại thay đổi, nhưng chế độ hình luật của người Trung Quốc thì lại ngày càng chín muồi, ngày càng nghiêm ngặt, mọi người lại hy vọng có một thế giới mà giết người chỉ cần lau đầu kiếm của mình là được;

Còn tiền bạc, người Trung Quốc thực ra luôn sống nhờ thiên nhiên, đồng thời không mấy khi có lương thực dự trữ qua ngày, chỉ có các nhân vật trong thế giới võ lâm dùng bạc cứ như là dùng các thỏi sắt vậy, thật khoái biết mấy.

Có cái gì là không có, có cái gì không bổ sung được?

Các nhà viết tiểu thuyết nói, tự nhiên có thể cười mà nhìn nó, có thể bổ sung tốt nhất.

Tiểu thuyết võ hiệp có vị trí rất có ý nghĩa

trong cuộc đời tôi, tôi đặt những cuốn sách loại này lên trước những cuốn sách lớn được đóng bìa rất nghiêm chỉnh, khi tôi có thời gian cần phải tiêu khiển, mà lại không trông mong gì trong thời gian đó mình tiến bộ hay tụt hậu gì, thì tôi sẽ lựa chọn một cách không do dự tiểu thuyết võ hiệp.

Mà về điểm này thì những cuốn sách kia rất khó nói.

Điểm quan trọng nhất là: Sự vui vẻ, chính là điểm mà đọc các tiểu thuyết võ hiệp thường có, các cuốn sách khác rất khó nói.

May mắn được cùng phòng với Kim Dung tiên sinh và có thể viết ra được những dòng chữ khó chịu như thế này, thật là liêu, bây giờ tôi ngay cả khen người cũng không biết nữa hay sao?

Ngày 24/9:

NGHỈ NGƠI

Một ngày Chủ Nhật rất điển hình. Trịnh Duy Minh và Tưởng Thủy Vinh cùng với tôi đi Mạc Can sơn năm xưa nay lại tụ họp ở đây, tình nghĩa bạn học là một trong số rất ít ỏi những thứ khiến cho

tôi cảm động. Hai người họ bây giờ thuận thời ứng thiên đã rất phát tướng rồi. dắt theo vợ con, duy chỉ có một điều không thay đổi là những cuộc nói chuyện của chúng tôi, dù đã đơn giản đi rất nhiều, nhưng hai bên vẫn hiểu ý nhau.

Thường có một số cái không thay đổi.

Vợ và con cái đã lên núi ngắm cảnh rồi, tôi và Duy Minh tìm được một nơi ngồi uống trà dưới rừng trúc, bình tĩnh nói một số chuyện.

Chúng tôi đã nói đến chủ đề mà trước kia rất ít khi đụng tới là nghỉ ngơi, vì trước đây chúng tôi chưa bao giờ buồn vì điểm này, một trận đấu cờ, để cho mình say mèm một bữa một cách không có lý do, đối với những cơ thể trẻ khỏe thì đều là sự nghỉ ngơi. Nhưng khi tuổi tác và sự nghiệp của chúng tôi đều giống như một trận đấu bóng đá dần dần tiến vào giữa trận, thì chúng tôi lại phát hiện thấy nghỉ ngơi trở nên thật là khó khăn, từ tâm trạng cho tới hiệu quả.

Trạng thái của tôi hiện nay càng không thể tính đến, có chăng chỉ có thể coi là kiểu bị ép buộc bất đắc dĩ, mà tôi mấy tháng trước, và phóng mắt ra nhìn, các bạn bè của tôi đều sống trong một môi trường khó có thể nghỉ ngơi được.

Điều này không liên quan gì đến các việc như tiền bạc, thời gian, chức vụ, chỉ liên quan tới tâm

trạng mà thôi.

Về nghỉ ngơi, tôi từng đọc một tiểu thuyết siêu ngấm và nó đã để lại cho tôi ấn tượng sâu sắc. đó là cách đây rất lâu, kể về một câu chuyện ở Nhật, không ngờ đến giờ nó lại trùng hợp với chúng tôi.

Tiểu thuyết rất đơn giản, một công ty nọ có một người tới xin việc, anh ta mặt nào cũng xuất chúng cả, tự nhiên anh ta nhận được một chức vụ không tồi một cách nhẹ nhàng. Người trẻ tuổi kia cũng không khinh suất, sau một tháng làm việc, anh ta đã dễ dàng làm thay đổi toàn bộ mặt của công ty, thành tích tăng lên vùn vụt. Ông chủ của công ty nhỏ kia vô cùng vui mừng, ông ta từ lâu có ý định nghỉ hưu hưởng phúc tuổi già, không ngờ ông trời lại cho ông ta một người nối dõi giỏi như vậy, ông ta định tìm cơ hội nói chuyện với anh chàng trẻ tuổi kia, giao công ty và con gái cho anh ta, hoàn thành tâm nguyện của mình.

Đúng vào lúc trên dưới trong công ty đều khen ngợi, ông chủ xem ra ngày càng thích, công ty mỗi ngày kiếm lời bao nhiêu tiền, người trẻ tuổi kia đột nhiên bỏ đi mà không một lời cáo từ. Ông chủ nhỏ bị choáng váng, thuê một thám tử tư điều tra xem rốt cuộc là như thế nào.

Kết quả là, người trẻ tuổi kia không phải là một kẻ lừa đảo, mà là Tổng giám đốc rất có tài năng của một tập đoàn lớn cùng ngành, anh ta đến

công ty nhỏ ở đó một tháng là để giết thời gian. Trong lĩnh vực mà mình quen thuộc, ở một công ty cạnh tranh bình thường, làm một người làm công, sự nghỉ ngơi như vậy có lẽ thực sự rất hữu hiệu.

Chà, cái khó của sự nghỉ ngơi của con người hiện đại đến mức ấy là cùng.

Cách viết của hai chữ nghỉ ngơi (hưu tức) cũng rất có ý nghĩa, tôi xin chen ngang một chút:

Chữ "hưu" là chữ thể thiếu một nét, ý nghĩa cũng rất rõ, làm bớt đi một chút việc, bớt đi một chút sức; chữ tức cũng dễ hiểu, trái tim của mình càng cần phải chú ý tới hơn, từ đó có thể thấy, tổ tiên của chúng ta rất hiểu điều này: Cái gọi là nghỉ ngơi, bớt bỏ ra sức lực của mình, quan tâm hơn đến nội tâm của mình.

Cả hai mặt thể xác và tâm hồn cùng một lúc đạt tới ngưỡng thả lỏng và mới mẻ, đối với một lão nông nghỉ ngơi đúng giờ theo mặt trời mọc mặt trời lặn có thể còn dễ, nhưng đối với một con người hiện đại ở thành phố mà nói thì lại rất khó, để nghỉ ngơi, người Trung Quốc phát huy sức tưởng tượng đến cùng cực, tôi từng thấy có nơi nửa ngọn núi đều là khu nghỉ mát, cũng đã từng tới một nơi gọi là "Thủy Thành" mà buổi tối có tới bốn năm trăm cửa hàng mát-xa cùng mở cửa, hàng trăm cửa hàng cắt tóc bày ra dọc phố, thật đúng là, ngay cả vào cái thời mà quân Thanh vào quan ải để tóc

không để đầu kia e rằng cũng không cần đến quy mô phục vụ lớn đến như vậy, nhưng khi chúng ta bước về nhà qua con phố tối om kia, có chăng chỉ là cơ thể có chút cảm giác thoái mái, còn kém xa so với tâm trạng.

Chúng ta muốn giải phóng tâm trạng của mình, có thật sự cần phải tới một công ty nhỏ làm công không? Hay làm bảo vệ một tháng?

Tình thế của con người ngày một khó.

Để ăn một bữa cơm, quãng đường mà tất cả những thức ăn trên bàn phải chạy để tới trước mặt bạn quả là một con số khiến người ta giật mình: tôm hùm châu Úc, sò Bắc Cực, tôm Nam Cực, còn cá ba chỉ thì không biết đánh ở đâu, vài trăm năm trước, chúng ta đã ăn những thứ ở ruộng trước nhà và đồi núi phía sau nhà; chúng ta đã làm ra thang máy, cũng đã có khu tập leo núi; chúng ta ngồi xe ô tô, khi về tới nhà lại đau khổ trên chiếc xe đạp máy; nghỉ ngơi vốn là một giấc ngủ đầy mộng mị, hay là uống thứ rượu đục tự mình cất, ăn dưa nhà hàng xóm trồng, bây giờ thì lại có hàng trăm thứ thuốc, vô số máy móc và thiết bị, đã có những ngành công kênh, tiêu tốn vô số tiền bạc, cần rất nhiều người giúp bạn...

Nhưng mặc dù vậy, đám mây đen trong lòng bạn vẫn cứ ngưng tụ lại.

Đời người không có nghỉ ngơi sẽ ra sao, có gì

nguy hại, những điều này thì tôi khỏi cần phải nói. và lại tôi cũng không có quyền phát ngôn gì, với chuyện nghỉ ngơi, tôi làm rất kém, thậm chí còn đi ngược lại với giáo trình.

Duy chỉ có một điều muốn nói, hoặc sau khi đã trải qua nhiều sự dằn vặt rồi, tôi có tư cách để nói rằng: "Tôi giờ đây không thấy có cái gì quan trọng bằng việc nghỉ ngơi, vì không có trường học nào mở ra môn học này, nên chúng ta gần như một kẻ mù chữ về mặt này."

Ngày 25/9:

ĐÀN ÔNG THUỘNG HẢI

Vẫn là thời tiết chợt nắng chợt mưa, hôm nay khai mạc thể vận hội, nhưng đó là việc của buổi chiều, giờ mấy tờ báo ra xem chuyên mục thể thao, tìm hiểu một chút tâm trạng căng thẳng của họ. biết rằng ngày mai họ sẽ có gì để nói rồi.

Không biết thế nào, tôi lại từ thể vận hội chuyển sang nghĩ về đàn ông Trung Quốc, lại càng nghĩ về đàn ông Thượng Hải, bao nhiêu lời muốn nói, thôi thì nói vậy, đợi đến khi tiếng súng khai

mạc thế vận hội nổ vang thì chuyển sang xem vậy.

Đàn ông Thượng Hải và tem phiếu lương thực Thượng Hải đã từng là trò cười của nhân dân cả nước.

Vào thời đó, lương thực được cung cấp dựa vào một tờ giấy nhỏ in bốn màu không chuẩn, chất lượng giấy kém, nội dung thường là đầy sự châm chọc, độ nhỏ của giá trị một tờ tem phiếu của Thượng Hải vừa chiếm cái nhất của cả nước, cũng khiến cho nhân dân cả nước cười mãi không thôi. 1,25 lạng, một nửa của số đó, vo thành một nắm bột thì nó to bằng chừng nào? Nửa cân bánh cần phải dùng tới hai mươi tờ? Phụ nữ Thượng Hải chắc hẳn rất khéo tay, đàn ông Thượng Hải ăn thức ăn của chim chằng?

Đàn ông Thượng Hải cũng chẳng ra sao, xí nghiệp chuyển vào phía trong, lên núi xuống đồng bằng làm cho phong thái của họ thể hiện ra trước mặt đàn ông cả nước, thế là, tiếng phổ thông mang âm giọng Nam Man, tất cả những hành vi thiếu khí khái của bậc trượng phu, và cả phẩm chất tâm hồn tinh tế tay chân khéo léo cũng đều được quy về đàn ông Thượng Hải. Mấy năm trước, tôi tới Bắc Kinh, trên bàn ăn nghe được một lời đánh giá cao nhất về tôi là "Lục, anh chẳng giống người Thượng Hải một chút nào cả." Không giống, vì thế mà khả kính, hoặc quý, vì thế mà có thể chơi, chà, đàn ông

Thượng Hải.

Thực ra, tôi đúng là một người đàn ông Thượng Hải chính cống, là một thành phố của dân di cư, trong số người Thượng Hải có thể truy ngược bao nhiêu đời, thậm chí có gia phả, huyện chí gì gì đó để chứng minh như tôi không nhiều, hơn nữa cả chặng đường học tại Thượng Hải, chưa từng có một cô gái nơi khác muốn lấy tôi, kinh doanh ở nơi khác thì lại không thành công, không có người bạn cho tôi danh hiệu đại loại như công dân danh dự của thành phố. xem ra cả đời này chắc phải làm đàn ông Thượng Hải, không có cơ hội để thay đổi, nhưng cũng không muốn thay đổi.

Đàn ông Thượng Hải chăm chỉ, đã làm rồi, thì không thể bỏ giữa chừng, có một số việc nghĩ rồi mới làm, xem có chỗ nào cần cải tiến không, để rồi cùng sửa, coi như làm từ mình, làm từ bây giờ.

Việc cưỡi cọt dũi với tem phiếu lương thực của Thượng Hải cũng là điều có thể hiểu được, bây giờ xem ra nó như một câu chuyện hài hước xám màu: Năm đó, vô số người Trung Quốc chỉ có số thực phẩm đủ để cung cấp nhiệt lượng cần cho cơ thể họ, hơn nữa những sản phẩm công nghiệp thuộc dạng sơ cấp, to mà thô, cảm thấy phần nộ vì không có bất kỳ hứng thú nào và giá trị thẩm mỹ nào, nhưng điều khiến cho họ phần nộ hơn là ở Trung Quốc vẫn có một thành phố có thể tận hưởng lương

thực một cách nhân nhã, hàm nghĩa thực sự của tám tem phiếu nửa lạng là: ở đó có thể mua được thực phẩm ngon mà số lượng của nó quyết định, hơn nữa mua là tự mình quyết định, dù là mỗi lần chỉ mua được một thứ, nửa lạng.

Chỉ trích thành phố đó cũng vô dụng, sự khác biệt đó không phải là hình thành từ sự cướp bóc, mà những con người của thành phố trẻ này đã giữ được truyền thống của mình một cách thông minh. Thế nên mọi người bắt đầu phóng to điểm này, công kích vào những cái khác.

Cảnh ngộ của dân ông Thượng Hải thực ra là một với tem phiếu lương thực của Thượng Hải, sau khi cuộc đấu tranh chính trị và hoạt động quân sự nhiều năm qua đã làm cho chí khí cứng rắn của dân ông được phát huy tới đỉnh điểm, xã hội của chúng ta vẫn chưa kịp bước vào trạng thái quay trở lại với tình cảm và phản tỉnh lại cần có sau chiến tranh, đói khát lại một lần nữa tấn công vào những người dân Trung Quốc, mà nghênh chiến với đói khát còn dễ đơn giản hoá một cá nhân thậm chí cả một xã hội hơn là so với đối mặt với chiến tranh, chúng ta bước vào trạng thái bán quân sự hoá, đồng thời đơn giản hoá nhiều tư tưởng và hành động thừa thãi.

Đàn ông Thượng Hải cũng cùng với nhân dân cả nước nghênh chiến với đói khát, nhưng hàng

loạt máy móc và người thao tác mà thành phố này có được đã khiến cho nó trở thành đối tượng nhờ cậy của các nhà cầm quyền lúc bấy giờ, cần phải có nhiều thứ hơn được sản xuất ra, điều đó khiến cho người Thượng Hải ngược lại có được nhiều sự an nhàn hơn trong những năm tháng xáo động ấy.

Hơn nữa, thành phố này chưa bao giờ thiếu truyền thống nhân nhả và kỹ xảo nhân nhả.

Trên thực tế, đàn ông Thượng Hải chưa tham gia vào trào lưu tư tưởng bán quân sự hoá dấy lên trên khắp đất nước kia, với sự bố trí của kế hoạch khéo léo, người Thượng Hải không còn đói nữa, thế nên, những người đàn ông Thượng Hải già một chút ngoài việc tích cực làm tốt công tác theo chức trách của mình ra, họ bắt đầu theo đuổi nguồn vui trong cuộc sống: làm đồ đạc trong nhà, nuôi cá vàng, tự làm đàn âm thanh, pha trà sủi bọt, những người đàn ông Thượng Hải trẻ hơn thì bắt đầu có mộng tưởng làm "lớp người thành phố mới", họ cũng bắt tay vào làm các loại công việc, nhưng đồng thời dùng kẹp lửa để uốn tóc quần, dùng máy may để sửa lại bộ quân phục tiêu chuẩn, phát triển cho tới mãi khi bị quần bó ống thay thế.

Khi nguy cơ thất nghiệp hình thành do dân số lên đến đỉnh cao sau chiến tranh, đàn ông Thượng Hải bị bức thăm ghi số nói chung cả một khối cả một lớp bị đưa về nông thôn, trước đó, do cảm thấy

lo lắng về khả năng kiểm chế các nước đối địch, nên nhiều nhà máy có ưu thế kỹ thuật nhất định liên quan đến quân sự đều bị lãng lẽ dời đến miền rừng núi, cùng đi với nó tất nhiên là đàn ông Thượng Hải.

Đàn ông Thượng Hải toả sáng trong bối cảnh lịch sử như vậy đó.

Cần phải thừa nhận rằng, sự chênh lệch là rất lớn, giữa đàn ông Thượng Hải và đàn ông nơi khác, giữa cuộc sống cũ và môi trường mới của đàn ông Thượng Hải.

Sự yếu thế về thể lực và ưu thế về thú vui cuộc sống và các mặt kỹ xảo đã thể hiện một cách kỳ lạ trên con người đàn ông Thượng Hải, họ bị đàn ông các nơi khác ở Trung Quốc chỉ trích cũng là hợp tình hợp lý.

Chà, tem phiếu lương thực Thượng Hải, đàn ông Thượng Hải.

Là người đàn ông Thượng Hải, đôi khi tôi cũng không biết đánh giá thế nào về mối ân oán này, cũng không khó tìm thấy sự an ủi, điểm tâm của Thượng Hải năm đó là những thứ mà người ngoài địa phương quan tâm mua khi đến Thượng Hải, còn đàn ông Thượng Hải năm đó theo sự khảo chứng nhiều mặt của tôi cũng rất được các cô gái các nơi thích khi sống trong nhà tập thể, song song

với việc riết móc, chê cười đàn ông Thượng Hải, các cô cũng lặng lẽ gửi gắm cả đời mình cho họ.

Biết được cái tên bị nguyên rủa mà mình gánh vác trên vai từ đâu tới, vì đâu mà có, tôi hơi cảm thấy yên tâm, cũng có lòng tin để nói tiếp một số điểm khác.

Đàn ông Thượng Hải được sinh ra như thế nào là một chủ đề hấp dẫn.

Bên trên tôi đã nhắc tới Thượng Hải là thành phố của dân di cư, có lịch sử hai ba đời đã là có đủ tư cách rồi, có thể thấy đàn ông Thượng Hải không phải là trong mật mã di truyền đã có sẵn một bài tản văn "phong cách Thượng Hải", mà là do sự rèn luyện sau này đem lại, dù bạn đến từ Cáp Nhĩ Tân hay Quảng Châu, sống ở Thượng Hải mười mấy năm, thì đã giống hệt như một người đàn ông Thượng Hải rồi.

Phàm một thứ văn hoá hoặc gọi nhỏ hơn là "phong cách", có thể xoá nhoà mọi sự khác biệt, và xây dựng nên một vị trí ưu thế cho mình, nói chung cần phải có hai đặc trưng: Một là hệ thống bên trong đa nguyên, hai là có tính hợp lý và tính tiên tiến nhất định. Cái trước là đặc trưng văn hoá Thượng Hải, nói văn hoá Thượng Hải thì rất to tát, nhưng nếu như bạn đi sâu vào bên trong nó, thì thường là rất thất vọng, cái bạn thấy được chỉ là màu vàng của Bắc Kinh, màu xám của Tây An,

màu xanh của Hải Nam, và màu xanh lá cây của dâu đỏ, song lại không thấy cái màu của Thượng Hải, nhưng cái kiểu ngôn ngữ tưởng đúng mà lại sai rất giống ngôn ngữ của thầy bói này, bản thân bạn sẽ lựa chọn phần thích hợp với mình, đồng thời, trạng thái rỗng bên trong này vốn là một kiểu trạng thái tiếp nhận, không có ai có cảm giác bị từ chối cả.

Còn cái gọi là tính tiên tiến và tính hợp lý, tôi nhớ lại một chút sự rèn luyện mà mình nhận được từ nhỏ, chủ yếu là ở mấy mặt dưới đây:

Từ nhỏ, tôi đã bị yêu cầu phải chú ý tới môi trường xung quanh.

Trẻ con sống với nhau không thể tránh khỏi đánh cãi nhau, việc như vậy đều xảy ra ở mỗi thành phố, trên người mỗi người đàn ông. Hãy thử nghĩ hai tình huống dưới đây: Bắc Kinh, một đứa bé trai đánh nhau thua về nhà, ông già trên phố sẽ cười nói: Sao, đánh không lại người khác à? Thấp người? Cháu có thể tập trung luyện mấy đường công phu, đòn chân... Thượng Hải, cũng tình huống như vậy, ông già người Thiệu Hưng sẽ nói: Đánh không lại người khác à? Biết là không đánh được, thì đừng có mà xông bừa vào, cháu không biết động não sao? Nó có cái gì hấp dẫn à?

Kết quả tôi không nói ra bạn cũng có thể hiểu được, đàn ông Thượng Hải ít rèn luyện đấm đá,

nhưng nhiệt tình với việc luyện trí óc thì lại nhiều.

Từ nhỏ, tôi đã biết cần phải học lấy kỹ thuật độc đáo.

Ngày nay mua một căn hộ vài chục ngàn Nhân Dân tệ ở Thượng Hải là có thể trở thành người Thượng Hải, còn trong những năm tháng dài đằng đẵng kia, thành phố Thượng Hải chỉ dung nạp những người có tay nghề. Vì vậy, Thượng Hải đến đâu cũng gặp những người có tay nghề khéo léo, hầu như tất cả những người tôi quen biết đều có một hai nghề hoặc kỹ năng độc đáo, lúc nào cũng có thể sử dụng, thú vị nhất là hồi nhỏ những hoạt động trong khu phố cụm dân cư, tôi phát hiện thấy chỉ trong một ngõ nhỏ lại tụ tập được một đội ngũ những người hào hoa đến vậy, gần như công việc nào cũng có, ai cũng đều có thể phục vụ mọi người. Trong một thành phố như vậy, đám con trai dù có nghịch ngợm, nhưng vẫn hết sức tôn trọng và chú ý tới việc học kỹ năng, để sau này vươn ra học kiến thức.

Cùng lớp cấp một có một ông vua nghịch ngợm, khi đó tôi cảm thấy đã nghịch hết chỗ nói, hơn nữa cũng không giỏi về mặt gì. Nhưng có một lần chúng tôi ra vườn chơi, tôi tận mắt thấy cậu ta dùng súng cao su bắn đứt đôi một chú cá vừa mới nhảy lên mặt nước với một con ốc bằng sắt...Không phải thì là gì, chỉ cần thể vận hội có thì bắn súng

cao su xem.

Từ nhỏ, tôi đã biết rằng, khi cửa đang mở rất quan trọng.

Cùng dùng chung một nhà bếp, thậm chí là nhà vệ sinh, việc bảo vệ chuyện thâm kín của mình trở nên rất khó, cũng từ đó sinh ra một truyền thống, cố gắng hết sức để biết được chuyện riêng tư của người khác và đồng thời cố gắng hết sức che đậy sự thực này, điều này đem lại cho con người ta sĩ diện, thực ra cũng có ý bảo vệ sĩ diện của mình. Mọi người đều bèo nước gặp nhau, anh hùng không hỏi xuất xứ, cho dù hảo hán cũng không tiện nhắc lại chuyện anh hùng năm xưa. đây là quan niệm sĩ diện của người Thượng Hải.

Người Thượng Hải khó khăn cũng cần phải để trong nhà mình nhìn vào có thứ có giá trị, không thể để con cái mặc áo vá, khi có món ăn ngon cần vào bếp sớm một chút, cuối tháng hết tiền rồi, có thể chia đợt lén về nhà, tránh giờ cao điểm ở nhà bếp, ăn gạo mục.

Bản chất của cuộc sống cao của người Thượng Hải khi đó là như vậy đấy, nó là nguồn động lực của nghệ thuật sống cao hơn hẳn của Thượng Hải.

Từ nhỏ, tôi đã biết rất nhiều, làm một người đàn ông Thượng Hải như thế nào.

Ngày nay, đàn ông Thượng Hải không còn bị

kỳ thị nữa, trở thành vật sưu tập cất giữ quý giống như tem phiếu vậy, nhưng tôi biết rằng cách nhìn của người Trung Quốc đối với đàn ông Thượng Hải đang chuyển sang dạng như công chúng Mỹ đối với người Do thái: Tôn trọng, nhưng không phải là thích thật lòng. Khâm phục, nhưng không muốn học điều gì.

Làm đàn ông Thượng Hải hơn 30 năm, vì không có sự từng trải đau khổ lên núi xuống biển, quan hệ với những người ngoài địa phương cũng phần nhiều là qua làm ăn và du lịch, vì vậy trong lòng không có kiểu sóng lớn dập dềnh, cũng từ đó ngạc nhiên hỏi mình: Có tư cách để viết những dòng như vậy không?

Vốn kế hoạch là viết theo văn của Bách Dương tiên sinh viết một bài "Người Thượng Hải hủ lậu", không ngờ bàn phím lại gõ ra những thứ như vậy, song, nghĩ kỹ lại, lại cảm thấy mình khoan dung hơn Bách Dương tiên sinh:

Một thành phố đại thể hội tụ những cái tốt xấu của một dân tộc, thực ra nó xoay quanh một trụ cột, tốt cũng là nó, mà xấu cũng là nó, chỉ là cách nhau gang tấc, quá rồi, thì thành xấu. Sự sáng suốt của người Thượng Hải, sự tận dụng và thu nhặt tối đa từ môi trường, không trọng vũ dũng mà trọng cơ mưu và sự quan tâm đến sĩ diện của mình và của người khác, có cái gì là không tốt? Nếu như

có hơi quá đi, thì có điều gì không khiến người khác nghiêng răng?

Có một điểm cần phải nói rõ hơn: Tôi yêu Thượng Hải, kiếp sau nếu có duyên, thì sẽ làm người đàn ông Thượng Hải một lần nữa.

Ngày 26/9:

TAM MAO

Bây giờ đã là 11 giờ đêm, nhật ký của tôi chưa bao giờ viết vào buổi tối cả, chỉ vì dạo này buổi sáng mặt sương rất to, hai mắt chỉ có thể nhìn trời một cách mục trung vô nhân, không thể nào nhìn xuống hoặc nhìn ngang vào màn hình máy tính, làm cho tôi bó tay chịu trận, tôi cũng không thể đánh màn hình lên trên trần nhà được, thế nên đành phải làm trái những lời dạy của các bậc thánh hiền: ngủ ngày.

Buổi tối viết lách có cái hay riêng của nó, tôi vừa mới viết đoạn kết cho bài "đàn ông Thượng Hải" dài dằng dặc kia, dường như vẫn còn sót lại một chút linh cảm, hơn nữa cảm thấy bài trên có làm ra vẻ suy nghĩ sâu, không đủ sinh động, chỉ

bằng viết thêm một đoạn, viết về một người mà tôi quen biết, một ông già Thượng Hải.

Tam Mao, tên của ông già, tôi biết tên thật của ông, nhưng viết tên thật có khi nhiều người sẽ không nhận ra ông, dù nổi hứng đi xem thực hư thế nào, nói tên thật dễ tìm, thì cũng không tìm nổi.

Thực ra có rất nhiều thứ thật mà vô dụng.

Tam Mao, một thợ đánh giày có cá tính trên bến Thượng Hải, nghe ông nói là giỏi nhất, nhưng tôi rất hiểu thuật quảng cáo, nên sửa giúp ông: hàng đầu.

Tôi không biết tuổi tác của Tam Mao, mười mấy năm trước khi gặp ông đã là một ông già rồi, bây giờ vẫn vậy, nghĩ cũng đúng, Tam Mao là cái tên ra đời từ xã hội cũ, tuổi tác chắc không nhỏ.

Tam Mao không có cửa hàng, chỉ bày một quầy nhỏ bên đường, nghe nói mấy chục năm chưa từng rời khỏi mấy đường phố xung quanh đường Hoài Hải của Thượng Hải, biết bao lần sóng gió, có người muốn bắt Tam Mao dời đi chỗ khác, cuối cùng thường có những nhân vật lớn đứng ra can thiệp, cho đến bây giờ, ngay cả nghĩ cũng gần như không còn ai nghĩ đến nữa. Và lại một quầy hàng nhỏ, tuy nói không đẹp mắt, nhưng vẫn có thể chấp nhận được.

Quầy đánh giày rất nhỏ, một mình Tam Mao

ngồi, trời mưa, Tam Mao liền ngồi lách sang sảnh của toà nhà cổ bên cạnh. Nhưng ai nhìn Tam Mao qua bề ngoài như vậy thì sai đến mức nghiêm trọng, quây đánh giày của Tam Mao dù có đưa đến bãi phế phẩm cũng chả ai lấy (triển lãm thì chưa chắc), nhưng những đôi giày chất trong quây, có đôi đánh rồi, có đôi chưa đánh, lúc nào cộng lại cũng trị giá bằng nửa chiếc xe ô tô con, sự phi phàm của Tam Mao có thể thấy được một phần qua đó chăng?

Bến Thượng Hải tự có một đội quân (đội quân tăng cường này rất cuộc có bao nhiêu người Tam Mao cũng không biết rõ), mua một đôi giày mới chưa đi ngay, nhất định phải đưa tới để Tam Mao đánh lần đầu mới được, giống như kiểu nghi lễ "khai quang" vậy. Giày đi ngày thường thì không sao, giày để tiếp khách thì nhất định phải Tam Mao đánh. Ở chỗ Tam Mao đây thường có những chiếc xe mốt mới nhất Thượng Hải chạy tới nhẹ nhàng, dừng lại, không xuống xe, nhưng có giày đưa ra qua cửa xe, xe lại chạy tiếp, có khi đưa ra không phải chỉ là một đôi. Những người không hiểu bên trong thì chắc chắn cho rằng thằng cha đáng thương ngồi trong xe kia chắc phải đi chân không lái xe.

Khi đợi lấy giày có thể sẽ có vài câu tán về giày, tay của Tam Mao sẽ cực kỳ nhẹ nhàng vuốt

ve mặt giày, sau đó thấp giọng nói: "Làm bằng chất liệu tốt, nếu mua với giá 5000 Nhân Dân tệ, thì anh kiếm được đấy." Lúc này đa phần sẽ nghe thấy lời ca ngợi và tiếng cười đắc ý của người trong xe. Giá tiền công cũng rất hậu hĩnh, chưa bao giờ nhắc tới tiền trả lại, cũng không có chuyện tiền boa. Đôi khi cũng có người tìm đến Tam Mao làm trọng tài, đa phần là những người trẻ tuổi cá cược, Tam Mao hiểu rất rõ các báo giá, thỉnh thoảng thêm một câu: "Nhân嘛 không phải là do quảng cáo sinh ra." Điều này có nghĩa là có người phải làm oan gia, có tính cách cứng rắn, khi đó không thêm đôi giày kia, thì Tam Mao lại khuyên: "Kiểu dáng chất lượng làm còn tạm được, hãy để đi trời mưa đi."

Tam Mao hiểu về da, biết về giày, nhưng không thể nào sánh với công phu đánh giày được. Những đôi giày ông đánh rất thích hợp với những người lười, vài tuần không cần bôi xi, chỉ cần dùng giẻ lau một cái, thì lại có thể ra vào những nơi sang trọng được rồi. Bí quyết là ở chỗ xi đánh giày mà Tam Mao tự chế. Có thương gia cử người đến bàn với Tam Mao, muốn bỏ ra bao nhiêu vạn để mua công thức pha chế, Tam Mao từ chối, đồng thời nói với đôi phương: Nếu các anh cứ sản xuất ra cái loại xi ngày nào cũng phải dùng giống như kem đánh răng, thì tôi đảm bảo với các anh là chỉ

có ăn cháo thối.

Tôi thì không cầu kỳ lắm về giày, vì vậy không phải là khách hàng của Tam Mao, chỉ có một dạo ở gần đó, hơn nữa có người bạn ở trong "lớp" Tam Mao, mọi người thường so xem giày ai bóng hơn, nói về câu chuyện của Tam Mao. Tôi cũng có vài lần cùng bạn bè ngồi đợi Tam Mao "xuất hàng", vì vậy có được chứng kiến vài lần công phu của Tam Mao.

Nhìn Tam Mao đánh giày, bạn sẽ chú ý tới tay của ông, bay lượn trên dưới thì khỏi phải nói, mẫu chốt hơn nữa gây cho bạn ấn tượng mạnh thậm chí kích thích là sự "trắng" của đôi tay, trong tưởng tượng tay của những người đánh giày là bản thủ, nhưng tay của Tam Mao không có lấy một chút bản nào, dù là xi giày hay là bùn đất dưới đế giày.

Nghe hoặc nói chuyện với Tam Mao thì lại khác hẳn, khi đó tôi ngạc nhiên ở điểm Tam Mao không phải là hoàn toàn tập trung vào công việc đánh giày, mức độ hiểu biết của ông đối với thế giới hoa lệ xung quanh quả thực khiến người ta phải ngạc nhiên, ông ta có thể nói cho bạn biết giá cả một bữa tiệc rượu tại các quán ăn nhà hàng Thượng Hải trước kia, cũng thuộc như lòng bàn tay tiêu chuẩn bồi dưỡng và thủ đoạn chém khách của các tiếp viên quán KTV ở Thượng Hải bây giờ, đối với giá cả của các nơi như Chivát, Lu-i Thập Tam, giá ông già nói ra rất chính xác, mặc dù bản

thân ông hàng ngày buổi trưa đều ăn cơm đem đi từ sáng, một thịt một chay một canh.

Chúng tôi kinh ngạc khó hiểu, mấy năm trước tôi còn nghi ngờ liệu ông ta có phải là mật thám gì gì không, đánh giày là giả, nhiệm vụ chủ yếu là thay pin cho chiếc máy phát tín hiệu giấu trong đế giày...Chà!

Tôi từng hỏi Tam Mao bao giờ thì nghỉ hưu, Tam Mao nói sắp rồi. Có một người bạn hiểu rõ về ông hơn nói với tôi, Tam Mao có ba người con trai, toàn là những anh chàng thà chết chứ không chịu đến quấy hàng đánh giày. Tam Mao hứa cho mỗi người một căn hộ ba phòng, bây giờ còn thiếu một nửa căn nữa.

Kể xong câu chuyện của Tam Mao, ý nghĩa và tư tưởng trung tâm, đại ý chính thì để các bạn suy nghĩ nhé.

Tôi chỉ cung cấp tư liệu làm nền cho đoạn văn đàn ông Thượng Hải bên trên thôi.

Ngày 27/9:

NGƯỜI CHỒNG THƯỢNG HẢI

Đã nói một đồng chuyện về đàn ông Thượng Hải rồi, vợ tôi nói liên hệ với thực tế còn chưa đủ, bắt tôi phải nói về cảm nhận thực tế, thế nên mới có những câu chữ dưới đây.

Có câu nói: đàn ông không kết hôn bất kể tuổi tác thế nào, cũng thuộc loại trẻ con, điểm này hoàn toàn trái ngược với đi lính, những người đi lính sau khi giải ngũ được gọi là "quân dự bị", sự khác biệt và hàm ý bên trong nếu suy nghĩ một cách nghiêm chỉnh hẳn là rất thú vị.

Sau khi tốt nghiệp đại học, tôi bắt đầu cố gắng vì thân phận của một người chồng Thượng Hải, khi đó tôi có một suy nghĩ rất kỳ quái, tôi từng hỏi mình liệu có thể kiên quyết giữ độc thân được hay không, câu trả lời có được vừa nhanh lại rõ ràng, khiến cho tôi tự cảm thấy mình không có chí lớn, thế nên lại hỏi, nếu đã không thể thoát tục, thì sao lại không tốc chiến tốc thắng? Đến lúc đó có thể có thời gian để theo đuổi sự nghiệp.

Suy nghĩ này xem ra vẫn là sáng suốt, mỗi lần gặp bạn bè trong các trường hợp xã giao, có người ngạc nhiên thấy con tôi đã học tới lớp bốn lớp năm,

tôi liền nghiêm trang nói với họ: Năm xưa tôi không có chí sự nghiệp như các bạn, nên ở nhà sinh con đẻ cái.

Có người bạn kết hôn muộn, tôi liền nhắc lại câu chuyện cũ giữa Chu Ân Lai và Ních-xơn, hồi đó Ních-xơn đưa ra đề nghị dùng viên đá nhám thạch mà nhân viên du hành vũ trụ của họ lấy được từ mặt trăng để đổi lấy một nhúm tóc nhỏ trên thi thể nữ ở Mã Vương Đồi, Trường Sa. Chu Ân Lai đã khéo léo trả lời: Không đổi, người Trung Quốc lên mặt trăng quyết không còn bao lâu nữa, hai trăm năm, còn người Mỹ dù có đi tới đâu cũng không thể có được lịch sử hai ngàn năm, những người nghe được câu nói này đều cảm thấy vô cùng kích động, kể cả Ních-xơn lẫn các bạn bè của tôi.

Làm một người chồng Thượng Hải cần phải có sự chuẩn bị các mặt, tinh thần, vật chất, tâm lý, lý luận, thực tiễn, không thể thiếu cái nào, mà cửa ải thứ nhất cho chàng rể hờ tới nhà, mà người Thượng Hải gọi nó là "chàng rể run chân" tới nhà, tại sao chỉ có chân "run". tôi đã từng khảo cứu, nhưng không hiểu được, trong lòng tôi cũng thấy "run".

Con gái Thượng Hải khi đó, nhất là những người từng học khoa Trung văn như vợ tôi, có thái độ rất tuyệt vời đối với những lời nói của cha mẹ, nếu họ muốn từ chối bạn thì sẽ nói với bạn một cách rất dỗi hiền thực và truyền thống, cha mẹ em

không đồng ý; nếu họ muốn khích lệ bạn mạnh dạn tiến bước, thì cũng sẽ nhẹ nhàng một câu, dạo này anh có bận không? Cha em muốn gặp anh, nếu họ đã nhầm trúng bạn rồi, lời nói của cha mẹ vừa vặn là luận cứ vững chắc của tình yêu: Cha mẹ em đều phản đối, nhưng em vẫn...

Tôi biết rõ điều đó là không thể coi nhẹ, lại càng biết tầm quan trọng của sự mở đầu. Những cuộc hôn nhân được cha mẹ tán thành thường là tốt đẹp, những cuộc hôn nhân trái ý cha mẹ dù rằng có rất nhiều trường hợp có đôi chút hạnh phúc, nhưng thường là thuyền lộn ngược dòng, hơi một một chút. Còn khi mở đầu, ở thế thấp, là chuyện cả đời. Thượng Hải có rất nhiều người đàn ông phải rửa bát hàng mấy chục năm, ở thế cao lại càng không ổn, cha mẹ người ta mất bao nhiêu công lao vất vả nuôi con gái trưởng thành, dựa vào cái gì mà đến lúc già lại có thêm một bộ mặt lãnh đạo nữa đến nhà thăm?

Tôi cẩn thận lựa chọn tặng phẩm, không xa xỉ, nhưng cần để cho ai cũng cảm thấy mình luôn nghĩ tới người khác, sau đó đóng gói mình một cách thích hợp, chuẩn bị sẵn một chút những gì mình sẽ nói, cũng chuẩn bị câu trả lời chuẩn cho những câu hỏi thường gặp.

Không ngờ những cái đó đều không có đất dùng, cha mẹ vợ vốn đều là dân hiền lành chất

phác, các cậu cũng đẩy khí khái đàn ông, có thể thấy được họ không phải là hết sức hài lòng với một chàng rể tương lai chiều cao xấp xỉ với con gái họ, đeo kính, trên mặt còn dấu vết của những mầm tình (số lượng ít), ngũ quan hơi thô như tôi, những vì là con gái họ kiếm được ở trường giống như tìm được báu vật, nên cũng không nói gì nhiều. Qua được cửa ải thứ nhất, về sau thì khá thuận, thể mạnh của con người tôi thường khi cần thiết mới thể hiện ra, giống như những thức ăn dùng để nấu canh vậy, xào xào nhanh không thể thể hiện được toàn bộ mùi vị của nó được.

Trong những năm tháng về sau, gia đình nhà vợ luôn đối xử rất tốt với tôi, tôi cũng biết nói chuyện với nhạc phụ đại nhân, còn có nhiều điều để nói hơn so với con trai đẻ của ông.

Còn sửa sang phòng cưới thì đích thân tôi bắt tay vào làm, dù với con mắt bây giờ, tôi vẫn là sáng tạo và có dũng khí, mười mét vuông, bốn bức tường quét pha màu phấn hồng và màu trắng, tường thì không bằng phẳng (bất bình), những khách thuộc loại hiệp sĩ tới chơi sợ rằng sẽ rút đao ra mất. Hơn nữa vi phạm nghiêm trọng nguyên tắc phong thủy, đối với tôi sau này có những ảnh hưởng không tốt cũng không biết chừng.

Khó khăn lắm mới tới được lúc phát thiệp mời cưới, một trận dịch viêm gan bùng nổ ở Thượng

Hải khiến cả nước chấn động đã làm cho tiệc cưới của chúng tôi biến thành tiệc Hồng Môn. không ai dám tới cả, năm đó gặp người khác cũng không dám bắt tay, bóc thuốc đều phải quay ngang bóc. có ai còn dám cụng ly cùng bạn?

Trải qua bao nhiêu thứ, cuối cùng cũng trở thành một người chồng Thượng Hải, vốn nghĩ rằng có thể hưởng chút thanh nhàn, nào ngờ lại bắt đầu giai đoạn gia công tinh, xây dựng hình tượng người chồng Thượng Hải, tất cả những cái bên trên tuy có làm cho tôi có cảm giác bị lột mất vài lớp da, nhưng chỉ là công đoạn đào bối, đại thể thành hình, hoàn toàn chưa là gì cả, ngay cả mi mắt cũng vẫn chưa mở.

Bây giờ là gia công tinh: trước hết là việc nhà, có một sự thực tới tận bây giờ tôi vẫn chưa nghĩ ra, đó chính là tại sao công việc nhà nảy sinh khi hai người chung sống với nhau lại không phải là phép cộng đơn giản, mà là tăng gấp bội, điều này khó có thể dùng nguyên lý toán học thông thường để giải thích, mà là một phạm trù con người chưa biết giống như tại sao con người lại điên vậy.

Vợ tôi rõ ràng là có một tầm nhìn xa trong phương pháp huấn luyện tôi làm việc nhà, không mắng không giục, không "làm" (tiếng Thượng Hải rất truyền thần, nếu nói rõ toàn bộ hàm nghĩa của nó cần phải mất nửa tuần nhật ký, nói một cách

đơn giản: sự sáng tạo giàu tính nghệ thuật, là cái kiểu "làm náo loạn" khiến cho người chịu đựng có cảm giác thà rằng không sinh ra trên đời này). Hoàn toàn dựa vào bí quyết "dỗ", đều do các loại biểu dương hợp thành, khi ấy tôi còn chưa có nhiều kinh nghiệm xã hội, hoàn toàn là bị thuận phục một cách chủ động.

Tôi từng nghĩ, kiên quyết giữ mình cứng rắn không chịu rơi vào kiếp luân hồi giống như những quý ông phương Bắc, kiên quyết không làm việc nhà, thái độ của vợ bày rõ ràng ra đó, chỉ cần mình nói ra câu này, cô ấy sẽ không về nhà mẹ đẻ, thì chắc chắn sẽ tự tay làm. Trên thực tế, bản lĩnh làm việc nhà của cô ấy, từ nấu nướng cho tới nữ công, ngay từ thời trong trường đã đứng hàng đầu, tôi luôn băn khoăn trong bụng về việc các trường đại học của Trung Quốc không có khoa nữ công gia chánh, nếu không cô ấy sẽ ở lại trường và chẳng mấy chốc sẽ lên đến chức chủ nhiệm khoa. Chà, bản lĩnh của a hoàn số phận của tiểu thư, lại thêm một vụ án oan nữa. Tôi tính toán kỹ, cảm thấy không làm việc nhà thực tế là lỗ to, hãy thử nghĩ, anh đã đòi quyền lợi này, thì phải vứt bỏ những quyền lợi khác, những quý ông miền Bắc kia ngoài việc phải tay không làm ra, trong nhà còn có chỗ nào cho phép họ mở miệng ra lãnh đạo nữa? Hơn nữa, từ đó về sau mấy chục năm, bạn chỉ có biết ăn mặn nhạt

cũng mềm thôi, muốn bình luận, chỉ cần một câu đã làm cho bạn chết giấc: "Tự đi mà làm lấy."

Chẳng phải chính là tự nấu cơm là gì? Trong thiên hạ đầu bếp có cỡ chẳng phải đều là đàn ông đó sao? Chỉ có trong sách võ hiệp cá biệt có một Đường Bà Bà dùng độc mà thôi. Tôi từ nhỏ đã có hai kỹ thuật nhỏ là làm mì và làm bánh bột mì, vốn nghĩ rằng có thể dùng để phòng thân, không ngờ lại thành hạt giống, tôi bèn lấy hai kỹ thuật này làm nền tảng, tin chắc vào nguyên tắc quan trọng trong nấu nướng là có vị thì bớt vị phải thể hiện ra, không có vị thì cần thêm vào, rất nhanh khách nhà vợ đến vợ tôi đã không dám hiện nguyên hình rồi.

Đến khi sinh con, hy vọng nhận được sự chi viện của nhà vợ rơi vào hư không, đành tự mình bao thầu toàn bộ "tháng cũ", những ngày tháng Tám, tôi không để cho hai mẹ con phải động tới nước lã bao giờ, toàn bộ đều dùng nước đun sôi để nguội cả. Tháng đó, toàn bộ hoạt động văn hoá của tôi là xem 30 số "Tân Dân văn báo".

Từ đó, đừng có ai nghĩ tới việc dùng hai chữ việc nhà để hù dọa tôi.

Về sau, tôi lại xa lánh công việc này, đó là vì vợ tôi lo lắng cho sức khoẻ của tôi.

Đôi khi nghĩ lại, hai chữ việc nhà này thực sự đã giết chết không ít anh hùng hảo hán, về điểm

này cánh đàn ông mất rất nhiều điểm, tôi từng thấy có người vì sợ điều này mà không dám lấy vợ, lại càng có người không dám ly hôn, chẳng hạn như một mình làm sao có thể nuôi con, chuyện đùa, con chó mẹ còn có thể nuôi lớn được con hổ con, vậy tại sao làm cha lại không thể nuôi được một đứa con?

Đàn ông đã bị phụ nữ dọa sợ chết khiếp rồi, nhất là trong vấn đề con con này.

Đàn ông đã giao đại quyền việc nhà, nhưng lại quên mất trong túi quần còn có chùm chìa khoá và mấy tấm hình vẽ; đàn ông ôm đồm tất cả việc nhà, thì lại phát hiện thấy mình không được liệt vào hàng ngũ lãnh đạo trong nhà, lại có người bắt đầu ngày ngày kiểm tra sổ sách...

Hai chữ việc nhà, vận dụng thế nào cho khéo, là ở trong lòng mình.

Cá nhân tôi tán thưởng đàn ông biết làm chứ không phải là ngày nào cũng làm việc nhà; làm cũng được mà không làm cũng được; làm thì được cảm ơn, không làm có người yêu thương.

Tất nhiên, nguyên tắc này cần phải là đến từ hai phía.

Đừng cười, nói thẳng, đây là một trình độ rất cao, tôi cũng chưa từng đạt tới, nhưng đàn ông có thể có lý tưởng, phải không các bạn?

Ngày 28/9:

PHỤ NỮ THƯỢNG HẢI

Mấy năm trước, khi còn làm công cho công ty nọ của Bắc Kinh, thường có khách từ phương Bắc tới, lý do không giống nhau, nhưng là cùng một loại công việc kinh doanh. Cũng có vài người ở lâu, chúng tôi thuê nhà cho họ ở Thượng Hải, mua cho họ các đồ dùng gia dụng như giường ghế.

Đều là những chàng trai trẻ tuổi, thuộc loại được luật hôn nhân bảo vệ trọng điểm, bây giờ nghĩ lại kể ra cuộc sống của họ ở Thượng Hải cũng buồn, hết giờ làm, những người địa phương chúng tôi tản hết đi, bỏ họ lại một mình với căn phòng trống trải, ăn các món ăn Giang Nam chắc cũng chẳng ra sao cả. Nghĩ tới đây, liền nghĩ tới việc làm phong phú cuộc sống ngoài giờ của các bạn đồng nghiệp ở nơi làm, không ngờ lại không có chút khởi động mang tính thực chất nào cả, các bạn Bắc Kinh đã đồn ầm lên: Hôm qua kiếm được một cô gái Thượng Hải, tối hôm qua lại làm đổ một cô...

Khiến cho tôi trong lòng buồn buồn: "Liệu có phải là ở ngoại ô Thượng Hải không?"

Thế là các bạn ở Bắc Kinh tức giận, một là chứng minh rằng họ có thể yêu đương hợp pháp với

các cô gái Thượng Hải, hai là họ nói rõ với tôi về mặt địa lý rằng là con gái Thượng Hải chính gốc.

Biết rằng có điểm nào đó nhầm lẫn, cũng biết rằng có tranh cãi nữa cũng vô vị, tôi bèn nhận thua, để cho họ làm lại hình tượng của mình qua lần thành công này, nhưng trong lòng vẫn đoán chừng: "Điều đó có thể không? Việc như vậy đã từng xảy ra chưa? Họ có biết được phụ nữ Thượng Hải là phụ nữ như thế nào không?"

So với đàn ông Thượng Hải, phụ nữ Thượng Hải để lại cho nhân dân cả nước ấn tượng tốt hơn nhiều, nhưng điều thú vị là, ấn tượng mà đàn ông Thượng Hải để lại đa phần là giả, thuộc loại án giả án oan, còn ấn tượng mà phụ nữ Thượng Hải để lại cho mọi người trong cả nước cũng có điều cần phải xem xét lại.

Rất nhiều người nói phụ nữ Thượng Hải vừa xinh lại vừa đẹp đây thực chất là một sai lầm về đẹp, chí ít là có tới 30% nước. Xét về tướng mạo thực chất, các quý bà Thượng Hải không phải là có ưu thế bẩm sinh và về mặt quần thể, nhưng nếu cộng thêm 30% kỹ thuật trang điểm và kỹ xảo phối hợp quần áo, thì hiệu quả hoàn toàn khác hẳn. Các quý bà Thượng Hải khi mua quần áo, cách suy nghĩ và phong cách hoàn toàn chỉ có các nhà lập trình máy tính mới có được, trước hết thứ định mua cần phải tự làm thành một hệ thống, hoặc

hợp với những bộ trang phục mình đã có ở nhà, tiếp đến cần tính đến độ mở, sau này còn dung nạp các thành viên mới, suy nghĩ tới áp lực thăng cấp cuối cùng là nghĩ xem nó có hợp với những đồ trang hoàng bên ngoài hay không: Như có hợp với túi khoác, điện thoại cầm tay, ô đi mưa hay không, nếu như không đạt được những yêu cầu trên, thì thà rằng cắt bỏ đi thứ mà mình thích. Đồ mỹ phẩm cũng vậy, vừa nghe quảng cáo, cũng nghe trên tạp chí, có loại nào mới ra đang được dùng thử miễn phí, cũng có thể thử dùng, nhưng trong bụng lại rất có chính kiến, tuyệt đối không phải là kiểu như những nghị gât. Chỉ có điều chính kiến thường là giống nhau, vì đều là một câu nói: Cái gì hợp với mình mới là tốt.

Với trình độ như vậy, trên đường phố Thượng Hải có những phụ nữ xinh đẹp thì có gì là lạ, nhưng cần chú ý, xinh chứ không phải là đẹp.

Có nói phụ nữ Thượng Hải giỏi sắp xếp việc nhà, đây lại là một sai lầm về nhận thức.

Nhà của người Thượng Hải, bất kể là lớn nhỏ, giàu nghèo, nói chung đều ở trạng thái có thể tham quan bất cứ lúc nào; nhà của người Thượng Hải thường không có chuyện đồ dùng thường dùng đột nhiên thiếu; trong nhà của người Thượng Hải luôn có thực phẩm dành cho khách; tủ thuốc của người Thượng Hải phong phú tới mức số lượng có thể làm

cho bác sĩ Bethune (ND: Bác sĩ ngoại khoa người Canada, đảng viên cộng sản Canada, từng dẫn đầu đoàn y tế do người Canada và người Mỹ hợp thành tới vùng giải phóng của Trung Quốc và làm việc ở Trung Quốc. Ông làm việc rất có trách nhiệm, với kỹ thuật chữa trị cao siêu, ông đã phục vụ vô cùng nhiệt tình cho quân dân Trung Quốc tham gia kháng Nhật, cũng bồi dưỡng nhiều cán bộ y tế của Trung Quốc. Về sau ông chết ở tỉnh Hà Bắc, Trung Quốc) cũng thấy khó hiểu... Về những việc này, phụ nữ Thượng Hải có công lao vô cùng vĩ đại, nhưng đó không phải là kết quả của việc giỏi sắp xếp nhà cửa, mà là kết quả của việc giỏi quản lý.

Chăm lo nhà cửa là tùy theo sức, là tự mình làm, còn quản lý thì cần phải huy động ưu thế sức mạnh, lựa chọn ứng cử viên tốt nhất, dùng phương pháp hợp lý và khống chế giá thành để thực hiện một mục tiêu nào đó, sự khác biệt đó khỏi cần phải nói kỹ hơn.

Nói phụ nữ Thượng Hải quan tâm đến gia đình nhất, rất dễ làm cho người khác xúc động, cũng là một lý do khiến cho các đàn ông ngoài địa phương muốn thay lòng đổi dạ.

Quan tâm gia đình, đặt tất cả những công việc của người nhà trước mặt mình, đây là một việc bình thường. quen rồi.

Trước khi quảng cáo "Phụ nữ cần để cho mình

tốt hơn một chút" ra đời vài chục năm, phụ nữ Thượng Hải đã bắt đầu làm như vậy rồi.

Mở túi đồ nữ trang của phụ nữ Thượng Hải ra, toàn là những thứ nổi tiếng trên thế giới cả, kiểu có thể khác một chút, nhưng đẳng cấp thì có thể khiến cho các cô gái ở các thị trấn nhỏ ở Mỹ phải giật nảy mình; tủ quần áo cũng không khác mấy, tuy có sự khác biệt giàu nghèo, nhưng thường đều có những bộ có thể chọn mặc vào mỗi khi có yến tiệc long trọng. Còn cái ăn? Quà vật, đồ ăn bồi bổ sức khoẻ và các cuộc nhậu nhỏ giữa năm ba người tri âm tri kỷ là không thể thiếu được. Phụ nữ Thượng Hải rất thật, hơn nữa biết đối xử với mình tốt hơn một chút.

Theo lý mà nói, làm như vậy thì không thể có được tiếng thơm quan tâm tới gia đình, tại sao tiếng thơm lại vang xa đến vậy?

Đây chính là trình độ của phụ nữ Thượng Hải, khi họ đối xử với mình tốt hơn một chút, họ cũng tặng thêm một chút đối với người nhà: comple của chồng cũng phải có ít nhất hai bộ ra hồn, thuốc lá không được thua kém các đồng nghiệp, giày da của con cũng phải là nhãn mác nổi tiếng...

Trình độ đó không phải là dễ đạt được, đôi khi cả nhà đóng cửa lại hy sinh một chút, có khi là kết quả của trí tuệ tập thể của các chị em, có khi còn cần phải cầu cứu các cửa hàng nhỏ chuyên bán

hàng nhái, vân vân, rất khó, nhưng phụ nữ Thượng Hải đã làm được.

Sự hiểu nhầm lớn nhất đối với phụ nữ Thượng Hải là cho rằng họ là những người thực tế. Thực ra, phụ nữ Thượng Hải là phụ nữ lãng mạn nhất Trung Quốc.

Mặc dù rất nhiều phụ nữ Thượng Hải không đến sàn nhảy, giữ vẻ "đâu phụ nhà" cùng sống ở nhà với chồng, đọc báo và xem phim, nhưng vẫn cần phải nói họ là đám người lãng mạn.

Làm cho cuộc sống thường ngày trở nên thú vị, chẳng phải là một sự lãng mạn ở mức cao sao?

Quản lý một gia đình nhỏ trong ấm ngoài êm, đó chẳng phải là sự lãng mạn hiểu được thú vui thực sự của cuộc đời sao?

Làm cho một người chồng giống như chiếc đinh gỉ sét giữa gọt thành thép không gỉ, đó chẳng phải là đã hiểu được sự lãng mạn của tình yêu sao?

Làm cho một đứa con tựa như một khúc gỗ huấn luyện thành biết đàn biết hát, đó chẳng phải là đã làm hết thiên chức lãng mạn sao?

Phụ nữ Thượng Hải đầy hứng thú đối với các cuộc họp giữa các bạn học, người tình cũ gặp lại nhau, thiện ác hữu báo, và cả những nóng lạnh của thị trường chứng khoán, tôi không nghĩ ra còn lý do gì khác nữa, ngoài sự lãng mạn bẩm sinh.

Có thể là năm xưa không nói rõ với các bạn Bắc Kinh lãng mạn:

Bạn có đủ lãng mạn hay không, lấy một phụ nữ Thượng Hải?

Kiếp sau liệu tôi có còn ở Thượng Hải nữa không?

Ngày 29/9:

XA NHÀ

Tôi quay về đến Thượng Hải, nhưng Thượng Hải lại dùng cơn mưa phùn mùa thu mà tôi sợ nhất để chào đón tôi.

Tôi quá khó tính chăng? Đôi khi tôi cũng không hiểu được, với hiện trạng của tôi, có lẽ tôi cần phải đón chào từng ngày của đời mình với tâm trạng cảm kích, vì đó đều là sự kéo dài kỳ tích của sự sống; nhưng đôi khi tôi lại cảm thấy người khác có thể đối xử rộng lòng với những việc như vậy, còn tôi quả thực không thể làm được tới mức bình tĩnh và nhàn nhã như mây như nước trong khi đang đếm ngược thời gian.

Cả buổi sáng hôm nay, tôi giống như một kẻ

buông câu thất bại, mấy tiếng trôi qua mà không viết nổi lấy một chữ, từ Tây hồ và Mạc Can sơn quay trở về như tôi, nhà cửa bỗng khiến tôi cảm thấy có một sự đè nén, tôi không khỏi tự hỏi mình một cách đau khổ:

Phải chăng là lúc rời xa nhà?

Câu hỏi này nặng nề như vậy, vào giây phút nó hình thành thành một câu hoàn chỉnh trong lòng tôi, tôi liền hối hận việc mình đã có câu hỏi như vậy, bởi vì, tôi biết rằng, câu hỏi dùng để hỏi mình, dù nó có câu trả lời hay không, thì cũng đều giống như những con vật nhỏ có thể sống được trong cơ thể của chúng ta vậy, không còn đi đâu nữa.

Theo học thuyết về cái chết của Trung Quốc, con người rời xa nhà trước tiên phải là trái tim rời đi trước. Hai tháng nay tôi vác thân hình bệnh tật đi đó đây, tất nhiên là để tìm kiếm tâm trạng vui vẻ và kích thích mới, nhưng khó nói không phải là khúc dạo đầu của việc rời xa nhà?

Nếu không, tại sao tôi lại thấy đè nén trong ngôi nhà mà tự tay tôi sắp xếp, con gái yêu có thể khiến cho tôi cảm thấy hơi ổn, nhưng trong lòng tôi rất rõ, con gái tôi đã làm rất ngoan. Tôi cảm thấy trần nhà thấp đi, e rằng là trái tim muốn bay. Người nhà làm cho tôi hơi có chút phiền muộn, nghĩ chắc là để chống đỡ những nỗi nhớ triền miên vô tận chẳng.

Bệnh tật lâu như vậy, nói chung tôi rất ít khi làm cho mình cảm động, hiểu rõ kết quả của làm như vậy chỉ là tăng thêm phiền não mà thôi, còn sự dao động lần này khá nhẹ, tựa như rút một cây củi trong một đống củi lớn xếp rất khéo, vẫn còn là may, tôi còn chưa vì thế mà nghe thấy những tiếng than thở, nhưng toà nhà lớn sắp sụp đổ, thêm vài lần nữa thì rất khó nói.

Sự bi thương của người đã từng đọc sách của Trung Quốc: Chết vốn không phân biệt đông tây, những bài học tử chỉ là sự hỗn tạp đông tây, thế nên ngoài thể nghiệm cảm giác của cái chết kiểu phương Tây ra, còn có cơ hội nếm trải tâm trạng của cái chết đột ngột kiểu Trung Quốc.

Chẳng hạn như: Liệu đã đến lúc rời xa nhà chưa?

Ngày 30/9:

CUỘC ĐỜI MÀU CÀ PHÊ

Ở nhà không thể nào tìm được tâm trạng làm việc, bất lực nghĩ tới quán cà phê cạnh đường Hồng Kiều cách nhà không xa, bèn xách máy tính tới đó.

Môi trường ở đó thuộc loại hàng đầu, nhạc nền cũng rất nhẹ nhàng, không như cái kiểu thôi thúc người ta đi. Tôi mừng trong bụng, đồng thời hạ thấp tiêu chuẩn yêu cầu đối với bản thân, nhẹ nhàng tìm lấy một góc yên tĩnh không trông thấy những người khác, cởi giày ra, bật máy tính lên.

Bắt đầu viết một cách nặng nề như đã điều vậy.

Hương vị cà phê bay tới, đó là người khác trả tiền, còn tôi thì nhận được khoái cảm, tôi đã từng coi cà phê là một thú thị hiếu, đồng thời nhận định rằng khó uống nên mới nghiện, thực ra, tôi là một người uống cà phê từ khá sớm, bắt đầu từ những ngày ngủ trọ trong ký túc xá đại học, khi đó dùng bếp dầu để đun cà phê, hạt cà phê đóng hộp của Thượng Hải, sau đó đổ vào bình nước nóng đem theo bên mình đi tự học buổi tối, người khác trông tưởng là thuốc bắc, nhưng tôi lại kiên trì dùng đường viên, sợ rằng quên mất đóng kín, kéo đến cả toà nhà kiến, sau đó cất giữ những tình cảm mang mùi bếp dầu vào tận đáy lòng.

Bây giờ nghĩ lại, cà phê không giúp gì lắm cho sức khoẻ của tôi, nhưng lại có đôi chút ảnh hưởng đối với tâm hồn tôi.

Núi Anvét ở châu Âu. Có một nơi cua gấp giữa núi, ô tô đến đây lao nhanh rơi xuống vực quả thực không ít, các nhà đương cục dựng lên nhiều tấm

quảng cáo ở nhiều nơi, nhưng đều vô dụng, vẫn có rất nhiều người vội vã xuống núi...Cuối cùng có một hôm, ai đó vẽ lên một tấm biển quảng cáo rất lớn ở gần đó, trên đó viết:

Hãy đi từ từ, và hãy thưởng thức.

Cảnh sắc nơi đó bỗng chốc trở nên nổi tiếng, điều quan trọng hơn là từ đó trở đi nơi đó trở thành một nơi an toàn.

Tôi vừa uống cà phê vừa đọc câu chuyện trên, khi đó trong lòng rất xúc động, rất muốn viết chút gì đó, không ngờ bao nhiêu năm trôi qua tôi vẫn không phai mờ câu chuyện này, phải viết chút mong muốn gì đó mới được.

Hãy đi từ từ, ở Trung Quốc, chúng ta cũng có cách nói như vậy, gọi là “Thà rằng dừng ba bước, chứ không tranh một giây”, tôi vô tình có sự so sánh phong cách văn chương, ai cũng biết rằng, người Trung Quốc chúng ta rất giỏi văn chương câu cú, tôi nghĩ cũng đúng, đây có lẽ là sự khác biệt giữa cuộc đời màu trà và cuộc đời màu cà phê.

Trung Quốc là một đất nước của trà, ở một số vùng sản xuất trà, tôi chú ý thấy chủng loại đồ uống ít hơn rất nhiều so với những thành phố như Bắc Kinh, Thượng Hải, càng khó tìm được những thứ tưởng thật mà hoá giả như trà Ô Long đóng hộp.

Trà có rất nhiều điểm giống với cà phê, chẳng hạn như có thể làm cho tinh thần sảng khoái, nhưng trà khiến cho bạn tỉnh táo còn cà phê lại khiến cho bạn hưng phấn.

Điểm này có thể phân biệt mùi vị qua hai câu khẩu hiệu giao thông kia hay không? Sự hưng phấn do cà phê đem lại là cảm tính, vì vậy có một lời khuyên xuất phát từ hứng thú như vậy; còn sự tỉnh táo do trà đem lại là lạnh lùng, thì mới có tỷ lệ chính xác đến từng phút giây và phóng đại có thể nói rõ ý niệm.

Trà và cà phê đều có phương thức pha chế rất phức tạp và tương tự như các nghi lễ tôn giáo vậy, nhưng có một điểm khác nhau, sự bận rộn của cà phê là để sản sinh ra nhiều thứ mùi vị thậm chí là không liên quan gì đến nhau, còn sự tinh tế của pha trà thì lại làm cho các mùi vị của trà hoàn nguyên một cách tối đa từ lá chè. Hơi giống với dàn âm thanh, cà phê là dàn âm thanh ra sức thể hiện ra tất cả các nhu cầu, còn trà thì chỉ bảo đảm chất lượng cao cho một loại.

Cảm nhận của học giả, tăng lữ hoặc các bà nội trợ trong gia đình đối với “Hãy đi từ từ” cũng không giống nhau, nhưng điều đó không quan trọng, chỉ cần chậm lại là được rồi. Nhưng nói “ba phút một giây” tuy không có nghĩa gì khác, nhưng chỉ có tác dụng đối với những người có lý tính giống

như người phát ra những tiếng đó.

Trà và cà phê đều là sản phẩm tuyệt vời để giảm chậm nhịp điệu cuộc sống, nhưng trà có thể tính từng ngụm, pha rồi, để một lát, một ngụm, tạm dừng giây lát, một ngụm... Còn cà phê thì tính bằng cốc, bất kể là cốc to cốc nhỏ.

Nhịp điệu của cuộc đời màu trà tinh tế và vụn, trông vào thì chậm chạp, vì là một vòng tuần hoàn không gián đoạn, nên thực ra là không chậm.

Cuộc đời màu cà phê thường vì cà phê nên dừng lại, là chậm, nhưng vì thế mà có nhịp điệu, có lẽ sẽ không đến nỗi mệt lòng.

Bạn có thể thử đọc một bài thơ, hai lần, một lần đọc không cần chú ý tới chấm phẩy, lần kia thì ngược lại hẳn, bạn sẽ biết được cách đọc nào mệt hơn.

Mấy năm nay, người Trung Quốc đi du lịch châu Âu đã rất nhiều, mặc dù phần lớn đều là tiền công, nhưng cảm nhận vẫn là của mình, hỏi: Cái gì gây ấn tượng sâu nhất đối với bạn? Phần lớn mọi người sẽ trả lời: Những quán cà phê ngoài trời ở trên phố và những người ngồi ngoài trời uống cà phê.

Lại hỏi các ông Tây bà Tây làm việc ở Thượng Hải, ấn tượng của họ đối với người Trung Quốc như thế nào, tôi đã từng nghe được một câu trả lời thẳng nhất và hữu nghị nhất, tuy rằng lời lẽ của anh ta là phê phán: "Xin lỗi. Mặc dù người Trung

Quốc tuân thủ luật pháp, cần cù, có giáo dục, nhưng họ mỗi tuần làm việc bảy ngày."

Đúng, mỗi tuần trung bình làm việc bảy ngày, đây chẳng phải là cuộc đời màu trà đích thực thì là cái gì? Tuy sống ở nước ngoài không phải là dễ, tuy ngày rằm mỏng một mối thấp hương, nhưng vẫn làm cho người ta nghi ngờ liệu có yêu tiền trên cả thú vui.

Hãy đi từ từ, hãy thưởng thức.

Quả là những từ ngữ tuyệt vời, quả thực nó không chỉ được dùng vào làm khẩu hiệu trong giao thông, cũng không nên chỉ dành cho một người bệnh nằm bẹp trên giường như tôi hưởng một mình.

Tại sao chúng ta lại phải chạy quá tốc độ trên đường cao tốc, chỉ là để đến Thượng Hải sớm hơn 10 phút, nhưng 10 phút vi phạm luật lệ giao thông này chúng ta dùng vào làm gì? Chẳng phải là tiêu tốn nó vào việc quanh quẩn do dự trong siêu thị sao?

Tại sao chúng ta lại phải nói những câu ngắn gọn trong điện thoại khi mẹ gọi tới? Chẳng phải là cảm thấy dài lê thê, nhưng thời gian chúng ta tiết kiệm được có khi còn chưa đủ để chúng ta đứng trước gương nặn cái trứng cá trên mặt, thực ra, cuộc sống mà bên tai yên tĩnh sẽ đến rất mau, thực

sự không cần gì phải vội vã cả.

Chúng ta đi vội vàng trên đường phố, giống như ở Niu-oóc, ở Tôkiô, ở Hồng Kông, một con đường đi làm, đã đi năm năm, mà không biết một lô biển báo ô tô chỉ về hướng nào...

Hãy đi từ từ, hãy thưởng thức, nói thực sự là thời gian mà chúng ta có không đủ dùng. Ai gạt ai, trên thế gian này ngoài vài vĩ nhân được phái từ trên trời xuống, những hạng như tôi và bạn chưa chắc đã có đủ tiền, nhưng thời gian thì vẫn đủ dùng. Kissinger chẳng phải là bận rộn sao? Những cuộc hẹn gặp ông ta phải xếp sau ba năm, nhưng càng như vậy, thì càng cho thấy ông ta có đủ thời gian.

Thời gian của mình.

Tôi bỗng nhiên cảm thấy câu chuyện của mình trở nên có sức thuyết phục: Tuy tôi từng than vãn bệnh tật không cho tôi có đủ thời gian, nhưng quay lại nghĩ, chưa biết chừng cái thuyết "đủ" kia lại là một trò lừa bịp: Tôi đã làm những việc mà ông trời giao cho, thời gian vừa vặn, còn có thể có đôi chút công việc riêng nữa.

Hãy đi từ từ, hãy thưởng thức.

Mặt trời mọc mặt trời lặn, những người sống trong thành phố như chúng ta không thấy được xác thực, nhưng cũng đừng ngại thưởng thức giây

lát, chưa biết chừng phải ra bờ biển lên đỉnh núi dậy sớm mới ổn.

Mỗi ngày bày trong nhà một lọ hoa tươi quá xa xỉ, vậy thì hãy để một bó rau cần nở hoa, nuôi một chậu đậu tương mọc mầm. Có hoa tươi có thể là nhã hứng của những người giàu, còn rau cỏ thành cảnh cũng là thú vui thực sự của kẻ phàm phu.

Mọi người đều tươi cười sống cái gọi là "ngày tết", còn một mình vui thì có thể gọi là ngày kỷ niệm.

Ngày nay, uống cà phê ở Trung Quốc từ lâu đã không phải là việc gì khó khăn nữa, bạn có thể hàng ngày đem bình nước theo bên mình, nhưng vẫn phải bỏ thời gian ra uống một hai lần cà phê, hện được năm ba người tri kỷ thì càng tốt, tìm hiểu một chút về cuộc đời màu cà phê, tìm hiểu một chút về câu khẩu hiệu giao thông kia:

Hãy đi từ từ, hãy thưởng thức.

THÁNG 10/2000

Ngày 1/10:

QUỐC KHÁNH

Hôm nay là mồng Một tháng Mười.

Tuyệt đại đa số người Trung Quốc đều biết ngày này, nó có nghĩa là gì, Quốc Khánh, từng là tên của gần một nửa lớp các bạn nam cùng học của tôi, cũng là đề bài tập làm văn mà tôi phải làm suốt từ năm lớp một đến năm lớp sáu.

Trong mấy chục năm trước đây, ngày này không để lại cho tôi ấn tượng sâu sắc đặc biệt gì, nó chỉ có nghĩa là ngày sinh nhật của một nước và kỳ nghỉ của tôi, nhưng bây giờ là một bệnh nhân tôi lại không nhìn được một cách kỳ lạ muốn đi ra ngoài xem xem, tôi vất vả bước ra khỏi nhà, đến khu phố lớn. Tôi muốn xem xem phản ứng của những người sống một cách bình thường đối với

ngày này như thế nào.

Có lẽ do không phải là khu phố náo nhiệt, nên tôi đi một hồi trên phố mà vẫn không phát hiện ra ngày mồng Một tháng Mười này đem lại sự thay đổi gì đối với tôi, thậm chí ngay cả lá cờ đỏ nhỏ cắm trên các xe buýt công cộng hồi nhỏ cũng rất ít thấy, cái mà tôi thấy được là những người Thượng Hải bình tĩnh và thoả mãn đang sống một kỳ nghỉ dài...

Quay về nhà giở báo ra đọc, cảm nhận của tôi càng mãnh liệt hơn, hai chữ Quốc Khánh này xuất hiện ít đến nỗi không thể nào sánh với tên gọi mới nhất của chúng ta bây giờ: Gọi là kỳ nghỉ dài "Mồng Một tháng Mười". Trên báo toàn là những lời khuyên những lời bàn về việc làm thế nào sống và dùng hết kỳ nghỉ dài bảy ngày này.

Bắt đầu từ khi nào Quốc Khánh trở thành một kỳ nghỉ đơn thuần? Bắt đầu từ khi nào, Quốc Khánh được hai kỳ nghỉ cuối tuần này gộp lại trở thành một kỳ nghỉ dài mùa thu của chúng ta?

Còn nhớ trong bài tập làm văn năm lớp sáu tôi từng viết rất phóng đại rằng hãy để chúng ta vĩnh viễn không bao giờ quên đi ngày này, vì nó mang gánh nặng của hàng chục triệu số phận, không có những bộ xương trắng của hàng chục triệu con người này (cả hai bên địch và ta) thì sẽ chẳng có được một ngày đặc biệt như thế được. Cảm xúc thời

trẻ bây giờ đối với tôi hơi lạ lắm, nhưng lúc này tôi lại luôn nghĩ tới một vấn đề: Quốc Khánh và kỳ nghỉ dài, cái nào đã thực sự quay trở về với giá trị của nó? Cái nào là cái mà chúng ta thật sự cần? Cái nào là khái niệm mà những người Trung Quốc đang đứng trước thời điểm chuyển giao thế kỷ chúng ta cần?

Đợt thể vận hội lần này lại liên sát với Quốc Khánh, có phóng viên Đài truyền hình Trung ương đã chặn một chàng trai Australia trên đường phố Sidney hỏi: Lần này quý quốc có thể giành được bao nhiêu huy chương vàng? Chàng ngốc kia đáp: Hai trăm. Gần như là một sự thiếu hiểu biết thông thường và sự cuồng vọng của một người dân đảo quốc! Một hỏi một đáp này đã khơi dậy chủ đề cũ của tôi, một chủ đề cũ tới mức viết tập làm văn cũng khó có thể có sự sáng tạo nào đã lại đốt cháy lên một cảm xúc, tôi cảm thấy, đã đến lúc rồi, hãy nói về Quốc Khánh vậy, tất nhiên là với cách của tôi và từ góc độ của tôi.

Bật tivi lên, tôi tin rằng có nhiều khán giả cũng sẽ như tôi bỗng nhiên phát hiện thấy người Trung Quốc thiếu canxi đến mức trầm trọng, toàn là thấy những quảng cáo về bổ sung canxi, trẻ con thiếu canxi, người trung niên mất canxi, người già hành quân đánh trận ở cũ cũng mất canxi, thế nên già trẻ trai gái cả nước đều thiếu canxi. Tất nhiên

đây là cái sai lầm của quảng cáo mà tôi đã từng nhắc tới, nhưng chỉ ít nó nói lên một điểm, nó đã thuyết phục được người Trung Quốc: Chúng ta thiếu canxi!

Còn tình trạng của chủ nghĩa yêu nước thì lại ngược lại, chúng ta đã rất ít nói tới chủ nghĩa yêu nước, có thể chúng ta đã rất thiếu chủ nghĩa yêu nước rồi, nhưng chúng ta không có những tiếng nói như vậy, không có đủ người để nói về việc này.

Người Trung Quốc luôn cho rằng mình yêu nước, chết đi một Khuất Nguyên, chúng ta được ăn vài ngàn năm bánh chưng, giết nhầm một Nhạc Phi, chúng ta luôn đặt đền thờ ông ta tại nơi đẹp nhất bên bờ Tây hồ, để đến bây giờ thu nhập từ tiền bán vé tham quan hàng năm vẫn không ít.

Thế nhưng, đây chính là chủ nghĩa yêu nước sao?

Chúng ta biết mình thiếu canxi, thì chúng ta sẽ tới nhà thuốc, không biết chúng ta đang dần dần rời xa yêu nước, thì chúng ta sẽ không hành động.

Chúng ta có yêu nước không? Có bao nhiêu lần chúng ta nói tới tham nhũng ở Trung Quốc bàn tới lụt lội ở Trung Quốc và bàn tới môi trường của Trung Quốc, giọng điệu chúng ta dùng có khác gì với nói về lụt lội ở Srilanka? Chúng ta đã nói đến nền chính trị của Trung Quốc nói tới nền kinh tế

của Trung Quốc, ngũ khí chúng ta dùng chưa chắc đã đau khổ hơn so với nói về bão táp tài chính tiền tệ ở Malaysia. Bề ngoài thì thấy điều đó không liên quan gì tới chủ nghĩa yêu nước, nhưng nghĩ kỹ bạn sẽ hiểu nếu coi đất nước này là của mình, thì bạn sẽ không nói về nó với ngữ điệu như vậy được.

Yêu nước, không chỉ là bạn hò hét theo khi lá cờ đỏ được kéo lên tại nhà thi đấu thể vận hội thì mới gọi là yêu nước. Yêu nước, nó hoàn toàn hoà lẫn vào trong từng chút hành động của một con người, hoà vào trong mỗi một việc làm của từng người.

Khi các sĩ tử vất vả của chúng ta vai đeo ba lô bước ra khỏi đất nước trong lòng họ nghĩ gì? Chỉ mong sao không phải bỏ về giữa chừng.

Chúng ta có yêu nước không? Có, chúng ta yêu nước. Chúng ta yêu phong cảnh tươi đẹp của mảnh đất này, chúng ta yêu Hoàng Sơn. Nhưng đã từng yêu cao nguyên đất đỏ tựa như nếp nhăn không? Đúng, chúng ta yêu nước, yêu sản vật phong phú của nó, yêu những thú hải sản từ tôm hùm cho đến sò lông đều có đủ cả. Đúng, người Trung Quốc có truyền thống yêu nước. Chúng ta yêu nước, nhưng đáng tiếc, chúng ta đã đi ngày một xa, làm ngày một kém đi.

Nếu nói những người bước ra từ bầu không khí giáo dục chủ nghĩa yêu nước đậm đà của thế hệ

chúng ta vẫn chưa biết rằng mình thiếu canxi, vậy thì thể hệ sau của chúng ta sẽ càng khiến cho người ta lo lắng hơn. Họ sống trong một thời đại gọi là thời đại "e", cái gọi là ngôi làng trái đất, nếu không có ai nói cho họ những gì về yêu nước một cách cố ý, mạnh mẽ. không biết mệt mỏi, đưa ra những sự giáo dục yêu nước, thì kết cục quả thực không biết sẽ ra sao. Vì trong con mắt những người thể hệ này, mọi thứ kể cả là của Hàn Quốc, của Nhật Bản, của Xingapo với của Trung Quốc, thậm chí của Mỹ của Anh đều chỉ có một tiêu chuẩn: Cái gì hấp dẫn cái gì thích chơi, cái gì đáng yêu cái gì bốc lửa. Họ sẽ không nghĩ tới: Cái thứ đằng sau chữ "Made in" kia. Tất nhiên, ở trường của họ cũng đề cao việc giáo dục chủ nghĩa yêu nước, thầy cô giáo của họ, các cơ quan biên soạn giáo trình của họ cũng đang có những cố gắng và thử nghiệm như vậy. Tôi từng xem rất chi tiết sách giáo khoa của con gái, đã từng đọc những sách giáo khoa giải thích về chủ nghĩa yêu nước của chúng, tôi kinh ngạc phát hiện thấy chúng thật xanh xao biết bao, thật thiếu sự thay đổi và bất lực biết bao. Thậm chí còn kém hơn cả so với thời của chúng tôi, muốn giúp đỡ thể hệ sau của chúng ta thông qua sự giáo dục như vậy, thông qua cường độ như vậy, xem ra có vẻ như là hơi mạo hiểm.

Những năm gần đây, các nơi trên cả nước đều

đã xây dựng nên những cái gọi là cơ sở giáo dục chủ nghĩa yêu nước, có thể là do phải đầu tư nguồn kinh phí khá lớn, nên các nơi đều xây dựng rất đẹp, cây cối um tùm như là công viên vậy. Bọn trẻ đến đó rồi, nói: Làm liệt sĩ thật sướng, nơi này còn tốt hơn nhiều so với Lăng Viên ở Tô Châu mà ông nội cháu phải bỏ bao nhiêu tiền ra mua. Suy nghĩ của những đứa trẻ khác có thể không được sinh động như vậy, nhưng cũng là coi việc giáo dục chủ nghĩa yêu nước thành một chuyến du xuân hoặc du thu.

Chúng ta đang ở vào một xã hội có nhiều biến đổi mạnh mẽ như vậy, chúng ta nhìn vào những bức tượng bằng đất sét trong công viên có bán vé để lớn lên, nhưng tiếp tục dùng cái gọi là cơ sở định điểm và tình này để tiến hành giáo dục, tôi cảm thấy là một cách làm ngu xuẩn, giống như bây giờ bảo ăn vôi để bổ sung canxi vậy.

Thực ra, giáo dục chủ nghĩa yêu nước là một chủ đề chung trên toàn thế giới, chúng ta không thể vì mình yêu Trung Quốc mà không thể dùng cách làm của Mỹ, mọi người đều có thể áp dụng cơ mà. Có thể các học sinh tiểu học của Mỹ cho rằng cơ sở của Trung Quốc tốt, còn học sinh tiểu học của Trung Quốc thì lại xem cái mà chúng gọi là tình thân nước Mỹ được thể hiện qua những bộ phim hoạt hình của Mỹ, những câu chuyện cổ tích của

Mỹ, khi chúng ta ngăn người xem những thứ thuộc loại “chủ nghĩa yêu nước”, quả thực chúng ta có thể thu được một số điều. Về phim ảnh có một bộ phim khá sâu sắc có tên “Không quân 01”, câu chuyện rất bình thường, có điều hiếm là vai chính trong phim của họ lại đường đường là tổng thống một nước, khi cả chiếc máy bay rơi vào đường cùng, vị tổng thống kia đã cầm súng xông khắp máy bay, giết không biết bao nhiêu người, cuối cùng giải cứu được tất cả mọi người.

Tổng thống và minh tinh hành động, trong đó tất nhiên là có sự khác biệt về tình hình giữa Trung Quốc và Mỹ, nhưng dù nói gì thì nói, nếu như đối với bọn trẻ tổng kết lại thành cái gọi là tinh thần nước Mỹ, thì bọn trẻ sẽ tin tưởng rằng đất nước mà nó sống kia từ tổng thống cho đến dân thường đều không thiếu tinh thần đó, đều thấy được một cách rất hình tượng và trực quan tinh thần đó, nó cũng biết được rằng tinh thần mà nó cần bổ sung cần học tập là tinh thần như thế nào.

Những bộ phim như vậy có rất nhiều, người Mỹ cũng rất khảng khái trao hết giải Osca này đến giải Osca khác cho các bộ phim truyện mà chúng ta xem tựa như là “phim khoa học giáo dục” này.

Điểm này liệu có thể khiến cho các tú tài núp mình trong thư phòng từ Nhạc Phi cho đến Văn

Thiên Tường của chúng ta, những tú tài chuyên làm công tác giáo dục chủ nghĩa yêu nước có điều gì gọi mở chàng? Các nhân vật hiện thực như tổng thống chẳng hạn, những nhân vật hư cấu như Kim Cương do vài cô máy làm ra, cũng đều có thể làm nổi bật lên cái gọi là tinh thần nước Mỹ. Đúng, từ nhỏ cho đến lớn, những đứa trẻ tiếp nhận rất nhiều thứ không tốt từ tivi, nhưng đồng thời, chúng lại cũng biết được rằng, biết được một cách hình tượng và đầy hình ảnh thế nào là tinh thần nước Mỹ. Hai oan gia Trung Mỹ này có tranh chấp với nhau trên rất nhiều mặt, thường chỉ trích nhau, nhưng về chủ nghĩa yêu nước mà nói tôi cảm thấy hai bên cần phải khiêm tốn hơn, học hỏi xem người khác làm thế nào, không nên giới thiệu chủ nghĩa yêu nước một cách máy móc, cứng nhắc và bất biến.

Chúng ta còn có một cái sai rất nghiêm trọng, đó chính là thường hiểu sai một mối quan hệ rất quan trọng: Rốt cuộc là tổ quốc cần chúng ta yêu, hay là chúng ta cần phải yêu tổ quốc?

Một con người không lỗ đầu đội trời chân đạp đất sẽ không quan tâm đến việc trong đám dân chúng mấy tỷ kia có thêm một đứa con bất hiếu, vì vậy, bạn yêu nước hay không, đối với đất nước không có gì là hiếm cả, nhưng có lòng quốc ái hay không, có được một tổ quốc lớn lao để cho bạn yêu hay không, đối với bạn có thể sẽ vô cùng có ý

nghĩa. Hãy thử nhìn vào lịch sử mấy ngàn năm của người Do Thái xem, hãy nhìn họ hốt hốt hoảng hoảng suốt ngày bốn ba xem, mãi cho tới ngày nay, sự bốn ba này đã trở thành nỗi lo sợ thâm căn cố đế, tại sao vậy? Mục đích là để tổ quốc của họ vốn không có nền tảng như một ngọn núi có thể đứng được trên trái đất này.

Cái mà chúng ta nói trong giáo dục chủ nghĩa yêu nước là yêu tổ quốc, xây dựng đất nước, với khẩu khí đó dường như là vì nếu tổ quốc có tình yêu của chúng ta thì sẽ ra sao, chúng ta rất ít khi tuyên dương một sự thực là vì có một tổ quốc và tình yêu vĩ đại, nên tinh thần của chúng ta mới vui vẻ biết mấy, chúng ta vui biết mấy.

Quốc khánh và yêu nước cách nhau rất gần, nhưng lại thiếu mất bầu không khí của chủ nghĩa yêu nước, Quốc khánh không phải là một kỳ nghỉ dài thì là cái gì? Nếu đã có bầu không khí của chủ nghĩa yêu nước rồi, thì Quốc khánh vẫn là một kỳ nghỉ dài, một kỳ nghỉ vui vẻ, một kỳ nghỉ của toàn dân, nhưng càng là một ngày lễ để một quốc gia, một dân tộc nhớ về quá khứ vĩ đại của mình, kiểm điểm lại những cái được mất, làm tăng thêm lòng tự tin mãnh liệt.

Tôi quả thực lo rằng: Sau này, chúng ta sẽ chơi vào ngày Quốc khánh, trầm tư vào tiết Thanh minh.

Ngày 2/10:

CUỘC ĐÒI CẨM DỖ

Hôm trước con gái tôi nhận được bài đặt, tôi rất vui, tuy con gái tôi từng có bài trở thành ấn phẩm, nhưng sự khích lệ nhận được vẫn không nhỏ, đồng thời cũng cho thấy nó sẽ sống một cuộc đời văn chương.

Tôi không phản đối việc trong nhà có thêm một văn nhân nữa, nhưng cảm thấy con gái từ nhỏ đã bắt đầu nhận được những cảm dỗ của cuộc đời, nên lại muốn viết đôi chút gì đó.

Cuộc đời vốn là kết quả của sự cảm dỗ.

Rắn, táo, Adam, Eva, đều là những chuyện xưa cũ, chủ đề là sự cảm dỗ và kết quả của nó. Tôi cho rằng mình đã quên mất rồi, nhưng thực ra là chưa quên, nghĩ cũng đúng, không nên quên, đó là bài học cần ôn tập hàng ngày.

Tàu qua Tam Hiệp, gã khổng lồ bằng sắt dưới chân tôi đã len qua khe núi, có thể bạn từng nghĩ, nếu như không có dòng nước mềm mại không xương kia, thì sẽ không có một con đường như vậy, sẽ không có được một cục diện xuôi chèo mát mái như vậy.

Tôi nghĩ, sự cảm dỗ cũng giống như dòng nước làm thay đổi cuộc sống của chúng ta. Khi có sự cảm dỗ, nó hoàn toàn thuận theo hình trạng suy nghĩ và nhu cầu của chúng ta giống như dòng nước vậy, bạn là cái chén thì nó sẽ có hình cái chén, nhưng khi bạn kết hợp với dòng nước tiềm tàng đầy nguy hiểm này, thì cái thay đổi chính là bạn chứ không phải là nó.

Bản thân sự cảm dỗ không có cái gọi là tốt xấu, cần xem nó tập trung vào đâu, giống như mưa vậy, rơi xuống sa mạc là dòng suối mát ngọt, rơi xuống mặt biển là sự trở về, còn rơi xuống đầm lầy thì là tai họa.

Chúng ta sống chết vì sự cảm dỗ, sống cùng sự cảm dỗ, nhấm nháp từ từ, song lại có những chủ đề rất lý thú.

Sự cảm dỗ là liều thuốc độc đối với những người nhanh trí thông minh, là cơ hội đối với những người chậm chạp.

Tình trạng này cũng giống như là Pêlixinin vậy. Chúng ta khắc cốt ghi tâm nhớ một câu chuyện: Đó là một công ty lớn tuyển nhân viên, hề có người tới, cô gái liền chỉ vào hai cánh cửa mời người đến tìm việc chọn một trong hai cái để vào, cửa thì như nhau, nhưng duy chỉ có tấm biển đề trên cửa là khác: chúc vụ cao, thấp kém; người nhanh trí sẽ chọn chúc vụ cao một cách không do

dự, vào cửa, bố trí bên trong lại giống hệt như vừa rồi, trên cửa viết: lương cao, lương thấp; người nhanh trí tất nhiên là chọn lương cao. Và sau đó còn lặp đi lặp lại nhiều lần, người nhanh trí chọn một lều mười mấy cửa, đến được cửa cuối cùng; chữ trên cửa là "nhẹ nhàng" và "vất vả", người nhanh trí vô cùng vui vẻ nắm lấy tay vịn của cánh cửa nhẹ nhàng, đẩy mạnh một cái, thì phát hiện ra mình đã đang ở trên phố rồi.

Chuyện cười thường là phóng đại, nhưng những người thông minh xung quanh chúng ta lẽ nào không phải là đang sống một cuộc sống như vậy? Hôm nay có người tìm đến nói rằng có vị trí đang cần người, thậm chí còn tam cố thảo luận nữa. sau này bạn lại phát hiện thấy mình đạt đến độ nhất hô thiên hạ ứng, hết sự cảm dỗ này đến sự cảm dỗ khác, nếu vụng về chân tay, thì tóm lấy một hai cái thì còn may, nhưng nhanh nhẹn khéo léo, nhận lấy một đồng, thì thôi, bạn hãy khóc đi.

Người chậm chạp quanh năm suốt tháng chẳng có lấy một sự cảm dỗ, một là ông trời thiên vị, hai là do sự chậm chạp đưa tới, không đến nỗi coi một cái liếc nhìn của cô gái bối rác thải là ánh mắt đưa tình, cũng không nhầm coi âm thanh ở rặng cây phía sau mình là nhân viên của công ty sản xuất nhân tài đang "tìm bối rác" ở bạn. Sự cảm dỗ tới, người chậm chạp sẽ tiếp nhận như là bảo

bối vậy, cương nghị hy sinh, đây là nguyên nhân của việc có biết bao nhiêu người xem ra rất bình thường nhưng lại hạnh phúc hơn so với những người nhanh nhẹn xung quanh chúng ta.

Khi bạn cảm thấy mình thiếu một cái gì đó, thì sự cảm dỗ tới rồi, hãy đóng cửa.

Bạn đã từng nghe thấy điều này chưa? Những người bị chết đuối phần đông là những người biết bơi, phá sản là chuyện của người giàu. Tất nhiên không có cuộc đời thập toàn thập mỹ, cái gì cũng có cả, nhưng no đói thường là phải biết, nếu bạn không cảm thấy mình thiếu cái gì đó nghiêm trọng, thì đừng mở cửa ra cho sự cảm dỗ, vì lúc này cái vào cửa nhà bạn sẽ không phải là than, mà là những thứ bất bạn phải đem những cái mình đã có ra để đổi lấy.

Dùng cảm từ chối sự cảm dỗ là cơ sở bảo đảm cho cuộc sống đứng vững trong giông bão.

Chúng ta đã từng chứng kiến rất nhiều sự thất bại, nguyên nhân khiến cho người ta khó hiểu, tại sao vậy, đó chính là vì người đó đã đem những thứ mình đã có để đổi lấy thứ tương tự, lại còn ôm cả một đống những rủi ro về nhà.

Gần đây một loạt những quan chức mất đi cả mạng sống, chúng ta gạt bỏ không nói tới nội dung chính trị, ngay cả về tiền bạc, họ cũng đã giải thích

chủ đề của chúng ta rồi.

Không nên cười một cách tự đắc, sự căm dỗ hại con người ta như vậy đấy, nếu là tôi là bạn cũng chưa chắc đã có được sự sáng suốt đâu.

Khi sự căm dỗ đến từ phía người khác giới, xin hãy tham khảo phương pháp xử lý bom thư, thận trọng trên cả thận trọng.

Chú ý: Nó không liên quan gì đến tuổi tác giới tính.

Sự căm dỗ của khác giới là loại khó đề phòng nhất, những căm dỗ bình thường xương được làm bằng nước, nhưng sự căm dỗ từ phía khác giới lại làm bằng lửa, tuy không phải là loại lửa cháy sáng, tuy âm ỉ, nhưng gặp gió là cháy bùng lên.

Thiếu niên, thanh niên, đừng có cậy mình chưa kết hôn mà dám đùa nghịch một cách xốc nổi, cần biết rằng, lúc này các bạn mỗi người đều là một bó đuốc dầu thông, đa phần là có lớp da dầu, chỉ cần có đốm lửa là đốt cháy cả trái tim, rừng thông bốc cháy không thể đùa, sau khi tai họa qua rồi còn lại cái gì? Than. Cuộc đời dài đằng dặc, trong lòng có một khúc than, thì sẽ có cảm giác ra sao?

Kết hôn rồi, về lý luận không nên tiếp nhận sự căm dỗ của phía khác giới nữa, điều này cũng tương tự như luật lệ an toàn giao thông vậy, đừng thấy rằng có những con đường không có vạch vôi,

cũng không có đèn đỏ, xảy ra chuyện rồi có người sẽ nói đã có luật lệ quy định rõ ràng rồi.

Hơn nữa, trên thế giới vật dân dụng khó giữ nhất phải kể đến lửa, giữa vợ chồng với nhau, muốn giữ một con người thì còn có thể làm được, nhưng giữ một đồng lửa thì khó.

Những người già thì sao? Trong lòng có thể đã là than rồi, nhưng than có thể cháy lại, hơn nữa càng mãnh liệt hơn. Vấn đề là có bao nhiêu người già muốn cuộc sống cuối đời của mình bốc lửa ngút tận trời xanh hàng xóm không yên?

Rất nhiều người già châm lửa, thực ra chỉ là để đốt cháy một que hương thơm ngát, muốn tìm kiếm cái gọi là ý cảnh, không có ích thì cũng là một cái hương muỗi, tìm kiếm sự chiếu ứng.

Khi sự căm dỗ đến từ nội tâm, xin hãy tuyệt đối cẩn thận.

Đừng cho rằng sự căm dỗ chỉ đến từ một xó tối nào đó chưa biết trong vũ trụ, thực ra, những sự căm dỗ mà chúng ta trải qua phần lớn đều đến từ nơi sâu thẳm trong trái tim mình.

Kiểu căm dỗ tự sản tự tiêu này rất kỳ lạ, đôi khi thậm chí còn khó hiểu, chẳng hạn như, đi ăn đậu phụ thối một lần ở cửa hàng nhỏ trên phố, khi ngồi thang máy bấm tất cả các đèn hiển thị, đá một cái vào mông một đứa bé lạ bị cha mẹ chiều

hư, khi rót trà cho lạnh đạo rửa chút móng tay. Thật giống như chiếc hộp của Pandora vậy, cái gì cũng có.

Có khi, nó tỏ ra rất có khí thế, chẳng hạn như, mình cần phải cho lão chủ một trận, mình phải mua chiếc bật lửa zip-pông, mình phải chia tay với anh chàng kia...

Sự căm dỗ đến từ nội tâm thường là cực kỳ nguy hiểm, đối với một số trò nghịch ngợm nhỏ, hãy đừng ngại buông thả mình; còn đối với những việc liên quan đến mạng sống, thì cần tuyệt đối cẩn thận, không quan tâm được thì hãy không quan tâm, cần biết rằng, những lời khuyên của nội gián đều là chí mạng cả.

Khi sự căm dỗ ùn ùn kéo tới, cũng giống như gửi đi đơn xin việc rồi cùng một lúc có tới mười công ty gọi bạn đến làm việc vậy, biết phải làm thế nào đây? Hãy chọn lấy công ty cách tìm, tay, chân và nơi ở của bạn gần nhất.

Khi sự căm dỗ hoàn mỹ giống như một lần trúng xổ số, hãy xé bỏ nó đi, không nên vì một bữa ăn miễn phí mà mua cả đời xổ số, bạn sẽ phát hiện thấy là không kinh tế chút nào cả.

Khi sự căm dỗ không mời mà tới, nhưng lại đuổi thế nào cũng không đi, thì đó là số phận rồi.

Bài học cuộc đời trên thực tế là một môn học,

chính là sự chọn lựa và vứt bỏ các kiểu cảm dỗ, đừng nên nói hôm nay không về nhà làm bài tập, bài học này cần phải làm cả đời.

Trên thế gian này, mọi hiện tượng đều là kết quả sau khi đã đưa ra sự lựa chọn đối với cảm dỗ, không phải là chúng ta có mũi trước, mà chúng ta ngửi mùi hương biết sự cám dỗ của phụ nữ rồi mới mọc mũi ra.

Cái gọi là người thành công là chỉ việc họ đã từ chối rất nhiều sự cám dỗ thật sự; cái gọi là người thất bại chỉ là vì họ đã tin vào rất nhiều sự cám dỗ giả tạo.

Điều quan trọng của bài học này là không có đáp án chuẩn để truyền thụ, không có một sự giải nghĩa nào có thể sao chép, nhưng theo ngu kiến của tôi:

Bận rộn trước những cám dỗ đa phần là thất bại.

Tĩnh có thể chế động, ít còn hơn nhiều, đặc biệt là cách ăn uống mà Đông y đề xướng: Ăn bảy phần no là đủ.

Ngày 3/10:

GHI CHÉP KHI BỆNH TẬT (2)

Tính sơ sơ, đây đã là bài nhật ký thứ 61 của tôi rồi, nhớ lại lúc trước hẹn viết 100 bài, biết rằng mình đã đi qua một nửa đường, nhưng nhất thời không biết trong lòng có cảm giác gì, nên ứng ngay một lời ca: Tựa mây tựa gió tựa mưa.

Muốn khỏe, hơn trăm ngàn chữ đối với tôi không phải là một con số đáng kinh ngạc, nhưng cảm giác nhai thuốc giảm đau để viết thì lại quá đặc biệt, trước khi có loại thuốc giảm đau chuyên dùng cho các văn nhân mới ra đời, tôi khuyên bất cứ ai cũng đừng nên tự chuốc lấy nỗi khổ vào thân như tôi. Tôi coi như đã dùng loại thuốc giảm đau có thể giữ được bộ não làm việc không tồi, nhưng nó chỉ có thể giữ được sự tỉnh táo, chứ không phải là hứng thú, hoặc giả cái mà thuốc giảm đau cần chiến thắng vốn chính là thứ đại loại như hứng thú. Nhưng có một điểm đã làm tôi khổ sở, tôi suốt ngày ngồi ôm lấy máy tính, đợi hứng thú hoặc cái gọi là trạng thái làm việc tới trong đầu tôi. Tình trạng đó giống cái gì? Giống như bà chữa, xem ngày tháng biết sắp tới ngày trở dạ, nhưng vẫn chưa thấy động tĩnh gì cả.

Muốn cười, trong lòng hiểu rằng tôi coi như đã vượt qua được bãi lầy nguy hiểm nhất rồi. Nếu như ví nó như một trận đấu, thì tôi đã thắng được hơn một nửa trận rồi. Xét từ tình hình nhật ký của tôi nhận được sự yêu mến nhảm chỗ mà nói, cho dù không được con số trăm bài, đại thể cũng có thể bàn giao được rồi, đây chính là điểm lợi của bán buôn.

Cái hẹn 100 bài khi trước bây giờ xem ra có vẻ hơi mạo hiểm một chút, mấy trận đấu trước suýt nữa làm cho tôi vứt chiếc máy tính xuống, hai ba mươi bài khi đó thì thật chẳng ra sao.

Cười khóc không được thì lại đến tự hào, tôi đã bước ra ngoài những lời dự đoán của y học, văn chương thì không có chỗ nào nhờ cậy được, vì vậy nếu không phải là hành vi lạm chi, thì tôi chỉ có thể giải thích là tôi đã kiếm được mấy trăm ngàn chữ này từ sự sống. Vì thế trong lòng đặc ý với việc mình đã làm cho sự sống đến được mức này.

Đặc ý chưa được bao nhiêu thì lại thấy chua xót, mọi người đều nói văn của tôi thuộc loại rất khoẻ, đọc được, chà, sớm biết thế này, thì việc gì phải dằn vặt nhiều đến vậy, buôn thuốc bán nhà gì gì, ngồi nhà viết thật, đó chẳng phải là hay sao?

Buồn từ đó mà ra.

Bàn tay múa như bay, một mạch theo tâm

trạng của mình tới đây, cuối cùng cả tim và tay cùng mệt.

Lại tìm thuốc giảm đau, tiếp tục viết thư, chỉ là nhắc nhở bản thân và các quý vị bạn đọc quên đi cái hẹn trăm bài, tôi ước tính, với hiện trạng của tôi, thực hiện lời ước, khó.

Gần đây tình trạng sức khỏe ngày một tồi, trái bóng trên cổ đã biến thành quả tạ của thể vận hội, trước ngực cũng một vùng rộng bước to bước nhỏ, và còn vỡ ra, làm cho tôi cả ngày không có được cảm giác thoải mái chút nào...

Duy chỉ có cái dạ dày kỳ quái, có vẻ trưởng thành lên, chắc là các tế bào đã đến thời kỳ trưởng thành rồi?

Đôi khi nghĩ, thôi mặc kệ, ăn gì thì ăn, nhưng thẳng cha đều giả đó lại chán mất cổ họng tôi, ăn đậu phụ cũng ngẹn.

Ghi chép về cuộc đời trong khi bệnh tật quá thực không cần mực, cảm giác đó rất đen rồi.

Phương pháp thường gặp nhất để quan tâm đến bệnh nhân là hỏi tình hình bệnh tật, mà câu hỏi bệnh nhân sợ nhất lại chính là tình hình bệnh tật của mình, nhật ký của tôi cố gắng viết ít về nó, bây giờ chỉ là định kỳ nói ra một chút, đáp lại sự quan tâm quá nhiều quá nhiều của các bạn.

Tôi buồn, gần đây tại sao không có ai hỏi tôi ở

đâu có nhà hàng mới mở, trước đây thường có người nhờ tôi tư vấn về mặt này.

Ngày 4/10:

PHỔ CẬP KHOA HỌC KỸ THUẬT

Chúng ta đang sống trong một đất nước phổ biến khoa học kỹ thuật.

Không biết ở nước ngoài có khái niệm tương tự hay không, trong ấn tượng của tôi có thể ở vùng Liên Xô Đông Âu từng có, ở phương Tây dường như không có khái niệm gần giống như phổ cập khoa học kỹ thuật của chúng ta.

Con người tôi rất hiếu kỳ, vì vậy từ rất nhỏ đã kết duyên với phổ cập khoa học kỹ thuật, một là xem các sách phổ biến khoa học kỹ thuật do những người khác viết, không kìm được có suy nghĩ buôn bán, hai là trong ý thức mơ hồ cảm thấy đây là thế mạnh của con trai, có chút hấp dẫn người khác nghi ngờ. Nhưng cũng chỉ là Mười vạn câu hỏi vì sao và những câu chữ sao chép thú vị trong một số sách để làm báo tường mà thôi, nhưng các thầy khen ngợi thiếu chút nữa làm cho tôi hạ quyết tâm

cuộc đời này sẽ làm nhà văn phổ cập khoa học kỹ thuật rồi, không thêm viết Lâm muội muội nữa, chỉ nói những thứ đại loại như ôxít lưu huỳnh thôi.

Lý tưởng thời niên thiếu giống như họ hàng xa không hợp nhau, đến một lần rồi không bao giờ đến nữa, nhưng sự quan tâm của tôi đối với phổ biến khoa học kỹ thuật thì lại luôn giữ được.

Thời gian kết hợp giữa phổ cập khoa học kỹ thuật và Trung Quốc hiện đại rất ngắn, những người du học ở Tây bằng tiền công năm xưa không hề dùng đến sức mình, chỉ phải viết một số khoa học kỹ thuật trên giấy, nghĩ rằng không thể chế tạo ra vũ khí sắc bén cho nước nhà, ăn được thịt lửa một mối, thì cũng cần phải để cho nhân dân nước mình nghe được tiếng lửa kêu của nước ngoài, vì vậy phổ cập khoa học kỹ thuật thời đó đa phần là những thứ đại loại như "Bạn có biết không?", tuy không thể cứu nước nhưng cũng không hại gì.

Phổ cập khoa học kỹ thuật làm hỏng việc bắt đầu từ sự cuồng nhiệt của những năm 50, 60, khi ấy, chúng ta đứng trước một sự bối rối sâu sắc, tức tỷ lệ mù chữ trong xã hội của chúng ta cao đến mức khiến cho người ta không yên tâm, thế nên có người nghĩ tới việc đồng thời với ra sức quét sạch nạn mù chữ thì phổ cập khoa học kỹ thuật. Nếu như việc này thành công, thì nó chẳng cách giải Nôben là mấy, nhưng ở Trung Quốc thì nó bị chỉ

định trước chắc chắn là thất bại.

Bạn có biết vì sao Trung Quốc có nhiều người mù chữ như vậy không? Không hoàn toàn là vì không thể đi học, không có người dạy, đầu óc không chứa nổi, thực tế biết bao nhiêu người ngay cả tên của mình cũng không biết viết thực ra không liên quan gì tới nền giáo dục, không biết dùng "dịch địa đắc" (ba chữ cùng âm trong tiếng Trung Quốc, nhưng vai trò ngữ pháp khác nhau, rất dễ nhầm lẫn) mới là nguyên nhân gây ra sự khiếm khuyết của nền giáo dục, còn có một nguyên nhân rất quan trọng nữa, ở Trung Quốc mù chữ cũng vẫn có thể sống một cách khá bình thường, cái mà chúng ta truyền đi truyền lại, từ đời này qua đời khác không biết một mội là "kỹ xảo" chứ không phải là khoa học.

Gieo nhầm hạt giống ở một nơi nhầm, thì thu hoạch sẽ là cái gì?

Vài chục năm sau, qua báo chí và phim ảnh thời đó tôi từng thấy được những quái thai được sản sinh ra do việc phổ cập khoa học một cách mù quáng, đúng, khi ấy còn chưa có tôi, nhưng chính vì vậy nên cảm giác mới quái dị và mãnh liệt như vậy.

Đằng sau chiếc vệ tinh trị giá sản lượng hàng vạn mẫu ruộng là cái gì? Ngoài những thứ chúng ta quen thuộc hiểu được ra, còn có một lời nhắc trên sân khấu nữa là: Chúng ta đã từng phổ cập

khoa học, vì vậy nên mới làm được.

Vô số người Trung Quốc trèo lên nóc nhà, gõ vang những thứ đồ dùng trong nhà có thể cho tiếng kêu lanh lảnh. vì sao, để cho những chú sẻ của Trung Quốc hoảng sợ suốt cả ngày, không có chỗ nào đậu cả, cuối cùng chết mệt trên đường bay. Tại sao? Câu trả lời là: Chúng ta đã phổ cập khoa học rồi, chim sẻ là loài có hại làm cho sản lượng lương thực giảm.

Điều càng làm cho những con người thời ấy sợ là mọi người khi đó có thể đổi máu với gà trống, hình thành nên cái gọi là "liệu pháp máu gà", bệnh có thể trị được chắc chắn là không ít, nếu không thì sao lại có nhiều người thử đến như vậy? Tất nhiên là không thể xoá nhoà công lao của phổ cập khoa học kỹ thuật.

Chúng ta đã phổ cập khoa học kỹ thuật, vì vậy...

Đây quả thực là một công thức chết người.

Hiện nay chúng ta đã thoát ra khỏi sai lầm của phổ cập khoa học hay chưa?

Tôi nhìn lại một cách kỹ lưỡng, chưa, chúng ta còn đang dọa chim sẻ, thêm vài năm nữa, Lục Ấu Thanh không chuyển thể, tự nhiên sẽ có người nói câu chuyện cười của anh ta chính là câu chuyện của chúng ta.

Phổ cập khoa học ngày nay chủ yếu được thực hiện qua các phụ trương trên báo, các nhà xuất bản phần lớn đều không chịu được lỗ nữa rồi. Mà những phụ san của báo đó tuy còn có thể duy trì, nhưng tình trạng ra sao? Chỉ có mỗi việc sau khi ăn cơm nên đứng hay nên nằm, mà báo chí cả nước cũng không có một tiếng nói thống nhất, khiến cho người Trung Quốc ăn cơm rồi không biết mình nên làm gì; có cần phải dãi gạo không? Khi nào thì uống thuốc, các phụ san dám mâu thuẫn với người khác, cũng dám mâu thuẫn với chính mình, bạn còn có thể nói được gì nữa?

Thấy cứ tiếp diễn như vậy thì không ổn, nên các tờ phụ san quay mình ngã vào lòng các doanh nghiệp, thế là lại một đợt phổ cập khoa học thương mại hoá nổi lên. Mua về các nguyên liệu đã quá thời gian bảo vệ bản quyền của Mỹ về, sản xuất cái gọi là "bạch kim", "vàng", phổ cập khoa học đã giúp một cánh tay đắc lực. Trên điều hoà có lắp thêm mấy thiết bị thay đổi tần số, các phụ san viết bài còn hơn cả sự kiện sao Chổi đâm vào sao Mộc, tôi không muốn nói đến chuyện tiền bạc ở đây, chỉ cảm thấy vô cùng hối hận đã từng để cho các bạn của mình làm những việc như vậy ở trên các phụ san, chỉ sợ sau này có nhà bình luận nào chỉ trích, hậu sinh không nể nang, tôi cũng có một phần lỗi cũ, không trong sạch là mấy.

Chúng ta là một dân tộc kính trọng khoa học, nhưng không biết bắt đầu từ khi nào, chúng ta đã bắt đầu coi trọng khoa học về mặt chiến lược, coi nhẹ khoa học về mặt chiến thuật, là từ đạo phong trào công nghiệp học Đại Khánh, hay là từ khi phổ cập khoa học kỹ thuật?

Chúng ta đem khoa chia làm ba tầng giống như rượu cōctay vậy, tầng trên cùng là các nhà khoa học, tầng thứ hai là các quan chức chính phủ và những người có kiến thức các loại, tầng thứ ba là đối tượng của phổ cập khoa học. Sự nắm bắt đối với khoa học của họ có thể chia thành ba loại văn khác nhau để hình dung: Báo cáo khoa học, văn học tả thực, tranh liên hoàn.

Vấn đề là khoa học chỉ có đúng sai, không thể dung nạp được các kiểu diễn giải bằng hình vẽ và hình tượng hoá kiểu như tranh biếm hoạ được. Từ báo cáo khoa học đến văn tả thực còn dễ nói, ít ra là bỏ bớt một số con chữ, thêm vào một số miêu tả trực quan và gây xúc động lòng người.

Từ đó chúng ta có thể tăng sản lượng lên 106 lần, gộp nhân dân cả nước mỗi người 5 kilôgam...

Còn tranh liên hoàn thì sao? Những kim loại thần kỳ, vật liệu gỗ siêu cấp, những ngôi nhà biết đi, cơm biết nói, toàn là những thứ như vậy cả.

Chà, phổ cập khoa học như vậy không có cũng

được, là sai lầm chứ sao.

Nhưng chúng ta lại là một đất nước cần phổ cập khoa học biết bao, hàng loạt những cây cổ thụ chọc trời bị đốn gục, cuối cùng trở thành tiền uống rượu của những kẻ chặt cây, trở thành nền nhà bằng gỗ của nhà bà Lý; những công trình thủ trường, công trình nhiệm kỳ đã trở thành bậc thềm để tiến bước trên đường làm quan, cũng trở thành cây bút thất bại của khoa học, là phân luyện ra từ vàng... Có quá nhiều sự thật đang nóng lòng chờ bàn tay của khoa học đung tới.

Trong lòng chúng ta đã từng mơ ước sống một "chế độ người phát ngôn của khoa học", mỗi một môn khoa học có số ít những con người được sàng lọc nghiêm ngặt, có trình độ cao về mặt học thuật, biết diễn đạt, để cho họ đảm nhiệm trọng trách phổ cập khoa học kỹ thuật tới cả nước, tất nhiên, nhà nước cũng cần có sự thù lao hậu hĩnh cho họ. Họ chưa chắc đã là hoá thân của chân lý, nhưng chúng ta có thể tiến gần chân lý hơn cũng là một việc tốt.

Nếu như người nhỏ sức yếu không thể làm được những việc lớn như vậy, thì tôi kiến nghị hãy vứt bỏ đi những phổ cập khoa học sai lầm, hãy làm một cuộc phổ cập kỹ thuật trên cả nước, cái "kỹ" này không dễ gì đi lệch được, mà cũng là cái mà đất nước đang cần gấp.

...

Tôi còn muốn nói rất nhiều, nhưng một người bệnh nặng bàn tới những chuyện lớn của đất nước lại tỏ ra có vài phần lập dị, ý tứ cũng thê lương, chỉ bằng dừng lại, để phân kết lại cho người khác viết tiếp.

Ngày 5/10:

TÌM KIẾM CUỘC ĐỜI NGỐC NGHỀCH

Chúng ta hãy thử tưởng tượng một chút cảnh tượng rất điển hình trong nền văn hoá Trung Quốc:

Một con tàu chuẩn bị nhổ neo rời khỏi một bến tàu không mấy nổi tiếng, trên đầu tàu có một người trẻ tuổi mặt còn búng ra sữa đang ngồi, cha mẹ của anh ta, những bậc phụ huynh trong họ diễn vai người đưa tiễn, không nói đến cảnh bịn rịn quyến luyến, nỗi khổ của phân ly đứt từng khúc ruột, nhưng nhắc nhở vài câu thì không thể thiếu được. Thế nên mới có những lời như sau: Ra ngoài không như ở nhà đâu, việc gì cũng phải cẩn thận đấy, phải biết tự mà lo lấy.

Tất cả những cái đó vốn là lẽ thường tình của con người, nhưng thú vị nhất thường là một câu nói như thế này: Nhớ đấy, thà chịu thiệt một chút là hơn.

Chịu thiệt là hơn, đây là một câu khuyên bảo đã bao hàm nét tinh túy của mấy ngàn năm văn hoá Trung Quốc.

Tất nhiên, hiện nay chúng ta rất ít khi nghe thấy, vào một thời điểm nào đó trước kia, nó quả thực thường được người ta nhắc tới, cũng có rất nhiều người lấy đó để sắp xếp cuộc sống của mình.

Chịu thiệt có đúng là hơn không? Với con người hiện đại mà nói, đây là một câu nói mâu thuẫn tới mức khó hiểu. Mấy hôm trước giờ báo ra đọc, thấy vị trí của chuyên mục chứng khoán ngày một phình to ra, bỗng nhiên nhớ tới một nguyên tắc trong chiến thuật của chứng khoán được gọi là "chủ nghĩa giành góc", đúng là bản sao của câu nói này, tất nhiên là không có được sự lý thú của nó, sự thẳng thắn của nó, nhưng dụng ý và mức độ thì quả là giống nhau.

Thế nào là "chủ nghĩa giành góc" ? Giải thích của tôi có thể là không chuyên môn lắm, giành góc là tin rằng có người còn dần hơn bạn, có người còn góc hơn bạn, chỉ là đơn giản như vậy thôi. Một cổ phiếu, bạn cứ giữ mãi giữ mãi, thấy có vẻ không ổn nữa, cũng giống như con gái đã trưởng

thành mà cứ giữ mãi thì tất sẽ trở mặt thành thù, thế nên bạn quyết định một giá tiền nào đó vứt quách nó đi, lúc này tiền đề của giả thiết trong lòng bạn sẽ là gì? Tiền đề của giả thiết trong lòng bạn là có người còn ngốc hơn cả bạn, có người còn không biết tới giá trị của cổ phiếu đó thực ra là bao nhiêu bằng bạn, vì vậy anh ta sẽ mua nó, đây chính là giành ngốc trong thị trường chứng khoán.

Giành lấy người ngốc hơn bạn, giành lấy người làm công việc bạn từng làm, giành lấy người làm thay bạn công việc bạn đã thất bại, thị trường chứng khoán của chúng ta chính là dựa vào nguyên tắc này để vận hành.

Lại quay trở lại, chịu thiệt là hơn, đây là một câu nói tự mâu thuẫn với mình, nội dung của nó thực chất chính là giành ngốc. Chịu thiệt, bề ngoài thì bạn ngốc, nhưng chịu thiệt, nó sẽ đem lại kết quả mà bạn không ngờ tới, vì có người ngốc hơn cả bạn, có người sẽ làm một số điều gì đó cho bạn vì bạn chịu thiệt, làm một số điều gì đó vì bạn. Vì thế, chịu thiệt là hơn.

Một thế hệ thẳng ngốc đang trưởng thành, một thế hệ thẳng ngốc khác đang đứng ở xa nhìn bạn. Ở Trung Quốc, rất nhiều việc đều nhờ vào ngốc mà thu được phần thắng, đây là một đất nước tôn sùng ngốc. Nói nhỏ hơn, một người viết chữ xấu, tất sẽ có người nói: Anh trông đấy, người này tuy chữ

xấu, nhưng lại sống rất thật; người viết chữ bay bướm, thì lại có người nói, đừng có thấy chữ đẹp, trong bụng không biết thế nào đâu. Người không giỏi ăn nói, thì có người sẽ nói, người thật thà, người tốt đều như vậy đấy. Mẹ vợ chọn con rể nếu dùng đến chữ ngốc, thì về cơ bản chuyện vui đã thành, rất hiếm khi thấy mẹ vợ nói thế này: Thằng này trông ma lạnh ra phết, con gái mình lấy nó hẳn không tồi. Chúng ta chỉ nghe thấy nói: Chà, một chàng rể ngốc, chỉ mong yên ổn thôi.

Bầu bí thư đảng ủy công ty, chủ tịch xã, thường có người nói thế này: "Chà, chàng trai này thật thà chất phác, được lắm." Lên liền hai cấp. "Cậu này thật thà chất phác tâm địa cũng tốt." Lên liền ba cấp. Ngày nào đó lãnh đạo nắm tay bạn nói với bạn: Thật tuyệt, ngay cả tôi cũng phải phục anh. Thì bạn hãy cứ ngồi ở trên ghế chờ đấy, lãnh đạo sẽ dùng bạn, nhưng cũng sẽ dành thời gian ra để hoạch định ra một thứ tựa như vòng kim cô, cái đó gọi là: Dùng cái mạnh của anh để tránh bị anh hại.

Nền văn hoá ngốc cũng như vậy, từ nhỏ đã gắn với dán chữ, khó khăn lắm mới luyện được chữ viết có góc có cạnh, tròn ra tròn vuông ra vuông, trước sau rõ ràng, nhưng lại có người cảm thấy vẫn chưa chín, chưa đủ hoả hậu, vì thế nên đi theo lối ngốc, người ngốc viết chữ chín mười này thành chữ viết

non nót của trẻ con viết thành những chữ khô đét như ông già, không có chút khí huyết nào cả, thế là có người đứng cạnh khen: Đạt rồi.

Những người viết văn cũng vậy, sức lực của cả một đời, da thịt của cả một đời, những câu chữ như vậy? Tự nhiên hơi nhiều da thịt một chút, nhưng có người nói: Văn như vậy hơi non. Mãi cho tới khi người viết văn bị dần vật tới mức tựa như một ngọn đèn dầu heo hắt sắp tắt, mỡ màng không còn nữa, xương cốt lộ cả ra, viết văn dùng từ cũng không còn dám xa xỉ một chút nào nữa, khi nặn ra dùng từng chữ một, thì người khác nói, văn chương đã chín rồi.

Chúng ta sống trong một đất nước của ngốc, chúng ta vì ngốc mà hưởng phúc, Từ Hi Thái Hậu có ngốc không? Không ngốc. Nhưng tôi lại thấy các nhà sử học nói bà ta ngốc, bà ta đã rút quân, bà ta không đánh, nếu như bà ta quyết đem cả gia đình triều Thanh quyết một trận với liên quân tám nước, thì quốc lực của Trung Quốc sẽ thụt lùi bao nhiêu năm? Vì vậy, Từ Hi Thái Hậu giành ngốc là đúng.

Một thời gian, tôi hơi có chút đau buồn, vì chủ nghĩa giành ngốc của người Trung Quốc.

Bỗng nhiên không hiểu sao lại nghĩ tới một vị Tổng thống Mỹ, từ nhỏ đã biết nhặt những đồng năm xu dưới đất chứ không nhặt những đồng một hào do người khác ném cho mình, ý thức được đây

cũng là một tài liệu giảng dạy kinh điển rất sinh động của hoạt động giành ngốc.

Thì ra ở nước ngoài cũng có thuyết giành ngốc này, thì ra ở nước ngoài cũng có người chơi trò giành ngốc này rất giỏi mà trở thành tổng thống, trong lòng tôi cũng thư thái hơn.

Người nước ngoài có ngốc không? Người nước ngoài cũng không ngốc, khi Bin Ghét nhìn thấy Trung Quốc, khi các hãng phần mềm của Mỹ thấy được trong từng chiếc máy của Trung Quốc chứa đầy những phần mềm bị đánh cắp, họ chỉ gây áp lực với chính phủ Trung Quốc kêu gọi hô hào mà thôi, nhưng không có làm ráo riết, tại sao? Vì họ biết rằng, để cho người Trung Quốc dùng phần mềm đánh cắp, thì người Trung Quốc không mua phần cứng của họ, sẽ không dùng máy tính của họ. Mà người Trung Quốc đã dùng quen máy tính của họ dùng quen các phần cứng và phần mềm của họ, lo gì không có ngày không dùng tới phần mềm có bản quyền của họ, có lẽ đến ngày ấy, một phần mềm Office sẽ có dung lượng tới 2, 3 G, lúc đó, họ sẽ thu toàn bộ tiền lại trong chốc lát. Đây là chủ nghĩa giành ngốc thời hiện đại, cũng là chủ nghĩa giành ngốc thời đại “e”.

Bỗng nhiên nghĩ tới, chúng ta có thể dễ xướng một chút chủ nghĩa giành ngốc, trong khi người này phấn đấu giành giật tìm kiếm lợi nhuận lớn

nhất, ai cũng đều không muốn làm thằng ngốc, đều muốn tìm kiếm hết thành công này đến thành công khác, tôi cảm thấy, cần phải đề xướng chủ nghĩa giành ngốc lên một chút. Bạn hãy thử nghĩ xem, cho dù đâu đâu cũng là vàng, nếu lòng người đều như nhau cả, thì đâu có đến lượt bạn, vị tổng thống Mỹ kia nếu chỉ nhặt những đồng xu một hào thì ai còn hứng thú ném tiếp lần thứ ba lần thứ năm cho ông ta nữa? Vì trong 100 người có 99 người sẽ nhặt đồng xu một hào kia, đồng xu một hào kia là tư duy chuẩn mực, là suy nghĩ bình thường, nhưng chuẩn mực và thông thường lại không có nghĩa là đều hướng tới thành công.

Giành ngốc, chịu thiệt, có thể là phải đi một con đường dài hơn, nhưng nếu sau một trăm lần chịu thiệt, lần thứ 101 là thành công rực rỡ, thì sự thiệt như vậy chịu có ngại gì? Các nhà doanh nghiệp của Trung Quốc chúng ta, các doanh nghiệp của Trung Quốc tuy phần lớn trong số họ đều biết đến lời dạy cổ là chịu thiệt là hơn, nhưng trong toàn bộ nền kinh tế thị trường và toàn bộ vòng tuần hoàn kinh tế thế giới, cái mà họ thể hiện ra hoàn toàn là một thứ tinh thần nhặt đồng một hào. Chúng ta rất ít thấy có người nào cúi lưng vì một đồng năm xu, là một kẻ đến sau trong đại gia đình kinh tế thế giới, cơ hội để chúng ta nhặt được một hào sẽ rất ít, thôi hãy cứ nhặt năm xu đi, đợi

cơ hội nhậ được đồng một hào kia tới.

Các cô gái của chúng ta khi chọn chồng cũng đừng ngại giành lấy một chút ngọc, ai cũng đòi chọn lấy một người tướng mạo lắm liệt, một vị tướng có tài lãnh đạo hàng vạn quân, thì lấy đâu ra? Và lại sống cùng với các vị tướng ấy cũng chưa chắc đã sướng, hãy tìm lấy một người ngọc hơn một chút, ngọc đến mức hiểu được trái tim của bạn, nghe lời bạn. chẳng phải là cũng OK sao?

Mấy năm trước từng lưu hành một bản sao của Trịnh Bản Kiều, in thành sách là “Sự hồ đồ hiếm có”, tôi cảm thấy tinh thần vẫn là như thế, chỉ có điều phức tạp hơn một chút, tôi khuyên những người làm sách báo hàng mỹ nghệ hãy nhờ một số danh gia cao thủ, chỉ cần viết lấy một chữ ngọc này thôi, làm thành nhiều thứ khác nhau, để cho nó đi vào các doanh nghiệp của chúng ta, đi vào các cơ quan của chúng ta, đi vào các gia đình của chúng ta.

Người Trung Quốc ngọc một chút cũng không sợ, vì còn có cơ hội. Người Trung Quốc nếu cứ thông minh như thế mãi, thì một hào trên đất sẽ không có được. Ngày nào con gái tôi nếu đi học xa, quả thực tôi muốn tặng cho nó một chữ ngọc thật to, nói với các bạn người nước ngoài, cái chữ mà có bộ nhân đứng ở bên cạnh, bên cạnh là một đồng lộn xộn kia, người Trung Quốc gọi nó là ngọc, nó

không phải là dân, càng không phải là ngu, cũng không phải là kém cỏi, nó là nền văn hoá riêng biệt của Trung Quốc, giống như thuốc bắc, giống như trị liệu kiểu Trung Hoa.

Nó gọi là ngốc, ngốc đến mức đáng yêu.

Ngày 6/10:

CUỘC ĐỜI BẠN RỘN

Đã là mùa thanh lý các đồ vật cũ rồi.

Trong những việc này lại thể hiện được điểm hay của các căn bệnh mãn tính như ung thư, chỉ cần bạn có đủ tính cẩn thận, không trốn tránh, thì bạn sẽ có cơ hội để sắp xếp mọi thứ ổn thoả, thanh lý đồ cũ là một ví dụ, tôi và vợ cùng làm việc này.

Một nhật ký công tác bình thường trong đồng đồ cũ đã gây sự chú ý của tôi.

Đó là một cuốn sổ bìa da đen rất có tác dụng khảo cứu và đẹp, khổ rộng 16, viền vàng, có in hoa vàng: 1997.

Rất nhiều người từng có cuốn sổ như vậy, cũng biết được bên trong có những gì: Mỗi ngày đều có một dòng in sẵn ngày thứ, chỉ đợi bạn điền vào,

còn có mục những việc quan trọng hàng tuần, việc lớn hàng tháng, ghi chép thông tin, có các đơn vị đo lường, lại có cả bảng đối chiếu giờ giấc trên thế giới, nhằm tỏ ra chủ nhân đã bước vào cộng đồng quốc tế, rất giống tổng đài của các khách sạn nhỏ miền rừng núi, treo mấy chiếc đồng hồ thạch anh rẻ tiền, chỉ rõ bây giờ Luân Đôn còn chưa dậy, bầu trời bên Pari đã sáng từ lâu, đồng thời lặng lẽ uy hiếp bạn: Khách đủ các màu da đủ các nước còn ở đây, sao anh lại không ở?

Tôi còn nhớ là được ai tặng, cảm giác tay nặng trịch trịch khiến cho một người luôn thích những sản phẩm giấy tốt ngứa cả tay, sử dụng nó rất đúng giờ.

Tôi lật bừa ra, thời gian không xa mấy, nhiều sự việc ghi trong đó vẫn còn hiện ra trong mắt tôi, ghi chép rất đơn giản, một số thứ tâm trạng hoá đều dùng bút pháp thời Xuân Thu, khiến cho con người tôi bây giờ viết bừa bãi cũng cảm thấy xấu hổ, như:

"Với ba người Đinh, Thạch, Nhai tụ họp ở Trầm Hương các, nói chuyện, ăn uống, chia tay", từ đó có thể thấy việc tụ rồi tan rất nhanh chóng, tẻ nhạt và vô vị. Đọc thêm một chút, thì trong lòng nảy sinh cảm khái:

"Mình đã từng có một cuộc đời bận rộn như vậy sao?"

Đóng quyển sổ lại, nghe nó gấp lại một cách than thở một cách trầm muộn "bộp" một cái, thấy nó dày dặn còn bốc lên một chút bụi, tâm tư của tôi cũng lặng lẽ tản ra.

Đây là một ghi chép thực, tôi không hoài nghi một chút nào việc mình đã từng có một cuộc sống như vậy, đó từng là cuộc sống mà tôi không chút nghi ngờ và hối hận.

Mỗi tuần bốn cuộc ăn cơm, bắt tay nhận quen với 20 người không quen biết, du lịch một chuyến, đổ xăng hai lần, họp ba lần, tắm bốn lần, ở một thành phố đông người này, hàng ngày tôi phải chạy xe 200 cây số...

Đây là cái gọi là lượng hoá của cuộc sống giám đốc, cuộc sống của người trí thức, nếu cộng thêm các công việc cá nhân như thể thao, khách đến nhà, vào mạng, đến ngồi quán bar, thì thời gian quả là căng.

Tôi là kẻ rút sớm khỏi đội ngũ này, nhưng vẫn còn có rất nhiều người đang mơ ước được gia nhập nó, cũng chưa chắc đã có mấy người chủ động rút lui.

Tôi lật giở lại cuốn sổ kia một cách bản năng, cố gắng nhớ lại người và việc năm xưa, thử chứng minh một điều nghi ngờ nổi lên trong lòng mình: Cuộc sống như vậy có cần thiết không?

Các bữa ăn chắc chắn có thể giảm một nửa, tắm có thể không cần phải tới mãi tận nửa đêm, không gặp rất nhiều người cũng được.

Tôi cố tình soi gương lại một lần, chứng thực trong mắt mình không có một chút vẻ gì của nho chua, sau đó nghiêm trang đưa ra kết luận: Thực ra, cuộc đời của chúng ta không cần phải bận rộn như vậy.

Chúng ta cảm nhận mùa xuân đang tới không cần phải qua mục dự báo thời tiết trong phần thông tin của máy nhắn tin; chúng ta trò chuyện với cha mẹ không nên chỉ là nhận nghe những lời nói quan tâm của họ trong máy điện thoại; nụ hôn của chúng ta dành cho con không nên chỉ máy móc như là đóng một con dấu; chúng ta đối xử với vợ và chồng không nên chỉ vào giờ phút đi mua sắm cuối tuần mới nói năng dịu dàng.

Nếu chúng ta không bận rộn nữa, muốn làm được tất cả những điều này, thì có gì là khó đâu? Năm xưa, tôi cũng cảm thấy kiểu cuộc sống bận rộn này là một sự lựa chọn cần thiết, vì bánh xe lớn của xã hội đang quay như thế, tôi cần phải giữ tốc độ tương đương với nó, bận rộn.

Ngày nay, sẽ có rất nhiều người nói, các công việc đang làm dở và sinh kế hàng ngày bắt buộc cuộc sống của họ phải bận rộn như vậy.

Đúng, những năm gần đây sống không phải là dễ, mỗi một người đều cảm thấy đâu đâu cũng có áp lực, nhưng đây không phải là lý do chúng ta chọn lấy cuộc sống bận rộn. Chúng ta vội vàng đến bữa tiệc mà không lựa chọn cùng con đi xem triển lãm mô hình là vì chúng ta cho rằng cái trước quan trọng hơn, chứ không phải ai đó cầm súng bắt ép mình phải ăn tôm hùm. Có đúng là như vậy không? Tỷ lệ làm ăn thành công qua bữa ăn được bao nhiêu chúng ta đều biết rõ trong lòng, dù là 30%, bạn cũng có thể dễ dàng trở thành người giàu có nhất Trung Quốc rồi; còn con cái? Một cuộc triển lãm mô hình có thể từ đó làm thay đổi cả một đời của con, hãy thử nghĩ, ai quan trọng hơn?

Mùa xuân thì năm nào cũng đến, nhưng tâm trạng của người thưởng xuân thì liệu có năm nào cũng như nhau không?

Xem ra, câu trả lời rất đơn giản, hoàn toàn là ở việc bạn đánh giá giá trị của mình và của người nhà ra sao, là ở chỗ cái bạn coi trọng là cảm nhận của bản thân hay là ấn tượng bạn dành cho người khác.

Trên đời vốn không có cái gọi là "cuộc đời bận rộn", những người bận rộn chỉ là một nhóm người "bận không việc" không hiểu nặng nhẹ lợi hại mà thôi.

Một người như tôi suy diễn nhân sinh quan

mang màu sắc lý tưởng rất thú vị, theo lý mà nói, tôi nên nghỉ được rồi, hãy để cho người khác nói về cuộc đời tươi đẹp này, nhưng tôi lại cảm thấy rằng, tôi nói những việc này ra cũng đã thể hiện vài phần chân thực và tự nhiên.

Tình trạng này giống cái gì, chà, đúng rồi, giống như cơm được nấu trên vung, hơn nữa lại là loại vung trong suốt, tôi bò lên trên vung nhìn vào bên trong, ha ha, mọi người đều có ở đó, còn tôi thì lại ra ngoài rồi.

Đôi khi tôi cảm thấy mình lại giống như một chiếc áo trong máy giặt, bị lôi ra trước, tuy cảm giác xoay tròn vẫn còn, nhưng đã tĩnh tâm lại, còn những người khác vẫn đang quay theo cái nhịp điệu kia.

Trong những ngày nghỉ ở nhà cả tháng nay, gần như ngày nào cũng có bạn bè họ hàng đến thăm, tôi ở vào vị trí tĩnh kia, còn các bạn thì lại mang hơi thở chân thực của cuộc sống hiện thực đến cho tôi. Họ đều rất quan tâm đến tôi, nói chung rất ít hỏi đến những chuyện kiểu như bệnh tình, chỉ nói về những người và những việc đôi bên cùng biết đến.

Nghe những lời họ nói và máy điện thoại di động trong túi không ngừng kêu, còn máy nhắn tin bên hông thì nhấp nháy liên tục, cảm nhận của tôi vô cùng đặc biệt. Không có ghen ghét, vì tôi bây giờ

đã không còn tán thưởng cuộc sống trước kia, chán ghét thì lại càng không phải, tất cả những cái đó đều đã quen từ lâu, chỉ là cảm thấy mình không nên im lặng, nhất là trong vấn đề này.

Ngày 7/10:

NHẬT TRÌNH KHI BỆNH TẬT

Bắt đầu viết từ hai tháng trước, cuối cùng cũng đến một ngày tôi không nghĩ ra đề mục này. Thực ra đề mục thì vẫn có, chỉ có vài cái, hơn nữa cái nào cũng nặng ký, trạng thái của tôi hôm nay rất mộng mị, vì thế nên không dám dùng đến những đề mục có sẵn, nghĩ đi nghĩ lại, thôi thì viết tùy hứng vậy.

Viết tùy hứng vốn là một trong những chức năng của nhật ký, tuy thầy dạy tiểu học từng nhiều lần nói, tuyệt đối không nên biến nhật ký thành viết tùy hứng, nhưng tôi lại cảm thấy viết tùy hứng mà có thể phản ánh được vấn đề thì vẫn cứ nên, chẳng hạn như hôm nay.

Buổi sáng, 5 giờ 45:

Tỉnh dậy, ngoài cửa sổ, có ánh mặt trời, mười

phút sau, ngủ thiếp đi.

8 giờ 20: Lần thứ hai tỉnh dậy, không dám quanh quẩn bên giường bệnh nữa, ngồi thẳng dậy, một hai phút sau, mọi sự khó chịu và đau đớn từ trong cơ thể bắt đầu hồi phục.

Tốc độ tắm rất nhanh, hơn nữa không phải ngày nào cũng dùng xà phòng, sau đó, tôi vội vàng thay một bộ quần áo sạch, khoảng 8 giờ 35, tôi nặng nề ngồi xuống ghế sôpha trong phòng khách một cách rơi tự do, thể lực tích góp được sau một đêm ngủ đã tiêu hao hết trong đợt tắm rửa buổi sáng, tôi lại trở nên vô cùng mệt mỏi, ngồi bệt trên ghế sôpha. Sức khỏe của tôi dạo này vẫn ở vào trạng thái khá dễ chịu, nhưng phù nề trên mặt thì lại vô cùng đau khổ, cả buổi sáng tôi chỉ dùng có một con mắt, đó chính là mắt trái, còn mắt phải thì hoàn toàn sưng thành một vệt không thể sử dụng được, tôi dùng đá ra sức chà xát vào nửa mặt bị phù kia, đợi cho phù nước xẹp xuống, đợi bữa sáng của tôi, bụng tôi lúc này đã đói lắm rồi, tôi phải đợi sau khi phù nề kia rút lui thì mới có khả năng ăn, vì phù nơi vùng cằm làm cho hai hàm răng trên và dưới của tôi hoàn toàn không thể chạm vào nhau được, và đôi môi sưng vều thì giống hệt như các bạn châu Phi, không khép lại, nó có thể rò rỉ nước, vì vậy tôi chỉ có thể đợi, quá trình này nếu ngắn thì một hai tiếng đồng hồ, dài thì sáu bảy tiếng

đồng hồ, cái kiểu ngồi bắt đầu trên ghế sofa hàng ngày này phải xem mức độ rút lui của phù nê, nó rút nhanh, thì tôi mới có khả năng làm chút việc gì đó, nó cả ngày không rút, tôi chỉ có thể ngồi đần ở đó cả ngày.

Bữa sáng, tôi lựa chọn món ngọt, có thể là xuất phát từ lý do bổ sung thêm thể lực, món mà tôi chọn là sữa, bơ, là loại thực phẩm dễ trôi vào trong bụng tôi, hoặc giả chính là món nước gạo nếp của Trung Quốc, làm cho việc ăn uống của tôi dễ dàng hơn một chút.

11 giờ 30 - 12 giờ 30, bữa trưa của tôi về cơ bản được sắp xếp vào thời gian này, chỉ cần phù nê rút lui bình thường, thì bữa trưa là bữa duy nhất tôi có thể ăn nhiều một chút, ăn bình thường một chút, tôi ăn trưa một cách rất cố gắng, cố gắng ăn nhiều hơn, tuy tôi biết rằng, tôi không ăn chút dinh dưỡng này vào, thì các tế bào ung thư sẽ còn đòi tôi những thứ đó, đến khi ấy thì tình hình sẽ càng tồi tệ.

Sau khi ăn trưa xong, tôi sẽ có một chút mộng mỵ ngắn ngủi, giống như tất cả máu huyết đều chạy vào trong dạ dày vậy, quãng thời gian mộng mỵ này qua đi còn phải xem xem số có may mắn không, nếu số may, thì tôi sẽ có một quãng thời gian làm việc, hai tiếng đến ba tiếng đồng hồ, có thể để cho tôi hoàn thành công việc của hơn một

nửa bài nhật ký, nếu số không may, thì có thể tôi sẽ phải ngủ ngay và toàn bộ buổi chiều một giấc. Tôi bây giờ thời gian làm việc mỗi ngày đều trở nên mơ hồ bất định, giống như một người khách quý vậy, ngày nào tôi cũng phải đợi ông ta, còn ông ta thì hàng ngày đều có trăm công ngàn việc phải làm, hoàn toàn không thể nói chắc giờ nào có thể đến với tôi được, tôi chỉ có đợi chờ, đợi chờ, có khi phải sau khi ăn tối mới có lấy hai tiếng đồng hồ, ba tiếng đồng hồ tỉnh táo, đây chính là thời gian làm việc của tôi.

Thời gian bữa tối thường là không cố định cho lắm, nếu có trạng thái làm việc, thì tôi không ngó ngang gì đến bữa tối, vì vậy thời gian ăn tối thường là bảy tám giờ, nếu không có trạng thái làm việc thì tôi thà rằng ăn tối sớm hơn, để có cuộc một chút xem sau bữa tối có trạng thái làm việc không.

Nhưng bất kể thế nào, một ngày, một ngày tỉnh táo, thì cũng chỉ có thể duy trì được đến chín giờ tối, sau chín giờ, trạng thái lại bắt đầu mông my, phù nề trên mặt bắt đầu từ sáu giờ tối, đến chín giờ lại một lần nữa đạt tới cao trào, còn sau đó lại là một giấc ngủ dài dài dặc, nửa tỉnh nửa mơ, nhộp nháp, lạnh tanh.

Đây là sự phân chia thời gian một ngày thực sự của tôi, rất thuận, rất bất lực.

Không nói nữa, viết thấy lòng chua xót, khiến cho quý khách cũng khó chịu.

Có thứ bệnh nào đặc biệt không.

Ngày 9/10:

ĐẤT NƯỚC CỦA NGHI LỄ

Ở Trung Quốc, lễ, chữ này không thể coi nhẹ, hễ là người học biết tặng quà, thì về cơ bản là người không gặp trở ngại gì trong xã hội này.

Có người nói, ở nước Trung Quốc hiện nay, môn tặng quà giống như có tấm bằng lái xe vậy, bạn muốn chạy như bay trên quan trường, thương trường và tình trường, thì không thể thiếu được nó.

Mối quan hệ đi lại của quà cáp, thực ra là lễ thường tình của con người, ở nước ngoài cũng có tặng quà. Một tờ giấy mời, mặc bộ lễ phục như thế nào, đen hay là trắng, hoặc mặc thế nào cũng xong, thế là người nhận được giấy mời sẽ mặc theo yêu cầu, cũng sẽ không đến tay không.

Trong con mắt của người Trung Quốc thì quà tặng của người phương Tây giống như một trò chơi vậy, thiếu sự biến hoá, hơn nữa nhiều khi không

thể lên mặt bàn được, một chai rượu, một bó hoa, nhiều hơn thì thêm một nụ hôn tự sản tự tiêu, chỉ có lỗi mà không có lỗi.

Với người Trung Quốc thì quà cáp như vậy là chưa đạt, tặng quà như vậy có thể làm hỏng việc, làm rối việc. Cái mà người Trung Quốc chú tâm đến là hoà giữa tình và cảnh, phải thuận thiên ứng thời. Người Trung Quốc không chỉ dừng lại ở đó, chúng ta có văn hoá tặng quà của bản thân chúng ta.

Tôi trở thành một người tặng quà từ rất sớm, đối tượng là thầy cô giáo cấp một của tôi, còn quà tặng là thứ khi ấy gọi là tấm bưu thiếp có in lịch, một tấm thiếp nhỏ to như tấm danh thiếp, có in lịch của cả năm, ở mặt phải in hình ảnh công nông binh đã được tô đẹp, giống như những vở kịch mẫu và phong cảnh vậy. Cha tôi là lãnh đạo của nhà máy giấy, vì vậy có được cái gọi là tấm thiếp in lịch khá dễ dàng, tôi cũng được hưởng lây.

Thiếp có in lịch phần lớn được in rất đẹp, nghĩ rằng vào những năm nghèo khổ đó, những năm tháng của màu mực đó, những công nhân thầy dạy nghề chỉ có thể đem hết trí tưởng tượng và tài năng của mình đổ cả vào tấm thiếp có ghi chép thời gian kia. In mạ vàng, công nghệ mài cắt, tất cả, tất cả, với con mắt lúc bấy giờ, những tấm thiếp có in lịch đó rất xa xỉ và đẹp.

Tôi cảm những tấm thiệp kia bước vào văn phòng của giáo viên chủ nhiệm và những thầy cô giáo mà tôi cho là quan trọng, cố gắng bắt chước tác phong của cha tôi nhẹ nhàng tặng cho họ, đôi lúc không ít bộ mặt tươi cười và khen ngợi. Tất nhiên rồi, khi ấy tôi còn là một học sinh ngoan hạnh kiểm và thành tích học tập đều tốt.

Là một đứa trẻ, lần tặng quà đầu tiên tôi vẫn cảm nhận được sức hấp dẫn to lớn của việc quà cáp, trong một tháng sau khi tặng quà tôi vẫn thường cảm nhận được ánh mắt ấm áp từ văn phòng kia.

Vào cái thời của tôi, người Trung Quốc rất nghèo, nhưng vẫn cứ duy trì một cách vất vả khó khăn truyền thống tặng quà, duy trì hình tượng của đất nước của lễ nghi.

Tết năm nào tôi không còn nhớ rõ nữa, và lại tôi cảm thấy mình vẫn chưa đi học, cha tôi mua về một chiếc bánh gatô to, nói là để tặng cho nhà cậu, vì phải đi lễ tết. Chiếc bánh như vậy tôi tuy đã từng thấy, tuy đã từng ăn, nhưng vẫn không được như những đứa trẻ bây giờ, vừa may, cha tôi chẻ cái dây buộc hộp bánh bần nhem nhuốc, nên tháo cái hộp bánh ra, tìm khắp nơi cái dây buộc hộp bánh mới. Tôi liền nhẹ nhàng mở nắp đậy ra, thấy trên chiếc bánh gatô có bốn chữ: Chúc mừng năm mới. Không kìm được dùng móng ngón tay làm gán

một nửa chữ "mới" một cách thần không biết, quỷ không hay, thường thức trước một chút.

Không có việc gì xảy ra cả, không có ai biết, chiếc bánh đó được đưa đi sau khi đã thay một cái dây mới. tôi giống như là lính bộ binh nấp sau chiếc xe tăng vậy, rất an toàn, rất yên tâm ăn một bữa cơm ở nhà cậu, rồi về nhà.

Có lẽ là vào khoảng mồng Năm, có người gõ cửa, khách cũng là một người họ hàng đằng mẹ, trong tay xách tất nhiên chính là chiếc bánh gatô kia, tôi còn nhận ra chiếc dây buộc hộp.

Buổi chiều hôm ấy sao mà dài, tôi nôn nóng chờ cho người khách kia ra về, sau khi người khách ra về tôi vội vàng hỏi cha tôi rằng chiếc bánh đó có phải là để ở nhà ăn không, cha tôi nói: Tất nhiên. Đã là mồng Năm rồi. Thế là tôi là người đầu tiên mở hộp bánh ra, thấy chữ "mới" bên trong mất gần một nửa, trong lòng tôi rất vui.

Những chuyện như vậy vào những năm tháng tuổi thơ của tôi không biết đã xảy ra bao nhiêu lần trong một năm, nhưng bây giờ nó chẳng khác gì so với những vở kịch vui biên tập rất tồi.

Tặng quà sau khi đã trưởng thành là điều mà tôi học được trong mấy năm làm kinh doanh, tôi đã học được các kiểu tặng quà, được các kiểu cất nhắc, nhưng cũng phạm phải các kiểu sai lầm. tôi

thường cảm thấy môn tặng quà này ở Trung Quốc quả là vô cùng rộng lớn sâu xa.

Môn tặng quà giống như là gãi ngứa vậy, địa điểm, thời gian, thủ pháp, độ mạnh gì gì đó đều đúng cả, thì chính là tặng quà, còn nếu không thì chỉ làm phiền.

Gọi là nhân tiện tặng, là chỉ khách và chủ đều hiểu ý nhau trong lòng, một người muốn tặng, một người muốn nhận, đây là món quà dễ tặng nhất. Trong bữa tiệc buổi tối, trong một cái ngăn kéo nào đó trong văn phòng vào ban ngày, anh ta sẽ chủ động để một khe nhỏ, quà tặng có thể qua đó mà vào.

Kiểu tặng quà này khó ở chỗ chọn được một món quà xịn, người ta tặng gì bạn tặng cái ấy, tặng món quà thể tích lớn quá, ngay cả ông già gác cổng cũng phải hỏi Cục trưởng: Thằng cha nào vậy? Không được. Tặng quá nhỏ, Cục trưởng để nó vào trong túi, để ở đâu cũng quên mất, cũng không được. Tặng quá huyền bí, ai biết được trong cái nghiên mực kia trị giá bao nhiêu tiền? Đó là món đồ cổ có trị giá liên thành hay là đồ được mài ra từ mảnh gạch ngói vỡ?

Kiểu tặng quà này khó là khó ở chỗ chữ "chọn". Không có quy tắc nhất định để tham khảo, duy chỉ có một câu có thể dùng là "tùy từng người", tặng một Cục trưởng thích để một chiếc chậu cổ hàng

một nửa chữ "mới" một cách thần không biết, quỷ không hay, thưởng thức trước một chút.

Không có việc gì xảy ra cả, không có ai biết, chiếc bánh đó được đưa đi sau khi đã thay một cái dây mới, tôi giống như là lính bộ binh nấp sau chiếc xe tăng vậy, rất an toàn, rất yên tâm ăn một bữa cơm ở nhà cậu, rồi về nhà.

Có lẽ là vào khoảng mồng Năm, có người gõ cửa, khách cũng là một người họ hàng đằng mẹ, trong tay xách tất nhiên chính là chiếc bánh gatô kia, tôi còn nhận ra chiếc dây buộc hộp.

Buổi chiều hôm ấy sao mà dài, tôi nôn nóng chờ cho người khách kia ra về, sau khi người khách ra về tôi vội vàng hỏi cha tôi rằng chiếc bánh đó có phải là để ở nhà ăn không, cha tôi nói: Tất nhiên. Đã là mồng Năm rồi. Thế là tôi là người đầu tiên mở hộp bánh ra, thấy chữ "mới" bên trong mất gần một nửa, trong lòng tôi rất vui.

Những chuyện như vậy vào những năm tháng tuổi thơ của tôi không biết đã xảy ra bao nhiêu lần trong một năm, nhưng bây giờ nó chẳng khác gì so với những vở kịch vui biên tập rất tồi.

Tặng quà sau khi đã trưởng thành là điều mà tôi học được trong mấy năm làm kinh doanh, tôi đã học được các kiểu tặng quà, được các kiểu cất nhắc, nhưng cũng phạm phải các kiểu sai lầm. tôi

trăm năm có khi còn hơn cả một chiếc ô tô Audi, đối với một ông Cục trưởng thích xe Audi bạn tặng một chiếc mô hình xe Audi, đừng nghĩ là không đáng mấy tiền, có khi còn làm cho người ta thích hơn là nhẫn vàng đấy.

Tặng quà còn có ép tặng, anh không nhận. tôi muốn tặng, tôi nắp ở cửa phòng anh, tôi nắp ở cửa nhà anh, nhất định phải tặng. Còn có kiểu tặng lén, còn có kiểu tranh tặng, tất cả các kiểu đó, phải xem xem bạn gặp phải loại người nào, tặng quà như thế nào.

Nhưng môn học này có một cái lợi, cương lĩnh chung của nó rất rõ ràng, không có công thức tính toán phức tạp, chỉ có hai điểm, một, quà nhiều người khác không trách, hai, chỉ có chọn nhầm quà, không có quà tặng nhầm.

Học được môn này ước chừng phải mất thời gian hai ba năm, hiện nay ở Trung Quốc mỗi công ty cơ quan lớn hoặc đơn vị nổi một chút đều có người chuyên phụ trách công tác này.

Bạn có biết tại sao chánh văn phòng của các công ty trông đều mất sáng như sao không? Đó là do việc tặng quà luyện thành đấy.

Ở Trung Quốc, đây là một kiến thức rất huyền bí, rất sâu, tôi chưa từng thấy công ty lớn nào của nước ngoài, bước vào thị trường Trung Quốc với khí thế rầm rộ, tất nhiên trong báo cáo hàng năm

họ viết thế này: Trong ba năm không tính đến việc kiếm lợi nhuận ở Trung Quốc. Nhưng dù anh có không kiếm lợi nhuận thì sao, phải xem những cuộc họp báo cáo tình hình, những cuộc trưng bày sản phẩm mà họ tổ chức kia, những món quà họ chọn thật là, bạn sẽ hiểu được, cứ làm như vậy đừng nói ba năm không có lãi, mà ba mươi năm cũng không có lãi.

May mà những doanh nghiệp như vậy nói chung đều thuê nhân công người Trung Quốc, mà những người Trung Quốc này phần lớn sẽ chỉ bảo cho những ông chủ Tây, chỉ vài lần thì những cuộc trả lời báo chí của những công ty lớn nước ngoài này đã ra hồn rồi, các hoạt động Trung Thu cũng rất nội địa hoá, đó sẽ là người nói thì vui, người ăn thì dễ chịu, đến khi ra về không nặng không nhẹ, không béo không gầy, một món quà vừa vặn, thế là, ba năm không tính lãi kia rất có thể sẽ giảm xuống còn một năm hai năm.

Tây vào ta ra.

Ở Trung Quốc, quà tặng là một ngành lớn, có biết bao nhiêu người muốn tặng quà, vậy thì tất nhiên sẽ có biết bao nhiêu người muốn sản xuất quà. Hiện quà tặng bán ở thế vận hội Sidney được MADE IN CHINA thật khiến người ta kinh ngạc.

Nếu lại đến các danh lam thắng cảnh ở Trung Quốc xem, thì đó là cả một rừng tặng phẩm.

Thuốc lá nhãn hiệu chữ Quốc do nhà máy sản xuất thuốc lá Thượng Hải sản xuất được đặt tên là Gấu mèo, có thể nói là loại chưa từng có trên thị trường, nhưng trong con mắt một số người thì rất có tiếng. Thế là, những nhà sản xuất của nhà máy thuốc lá Thượng Hải đem hai gói thuốc gộp làm một, làm thành hộp quà, thoả mãn số ít nhu cầu của thị trường. Kết quả là giá thuốc này từ hơn 800 Nhân Dân tệ tăng vọt lên hơn 3000 Nhân Dân tệ, xuất hiện khắp nơi ở Trung Quốc.

Hai gói thuốc có thể lên tới hơn 3000 Nhân Dân tệ, không phải là dễ sưu tầm, mà là do chữ "lẽ" tác oai tác quái.

Trung Thu hàng năm đều là ngày lễ mà chúng ta không bao giờ cảm thấy phiền lòng cả, chúng ta vẫn cứ nhận được cái gọi là bánh Trung Thu, chúng ta vẫn cứ chuyển tặng nó. Đến khi Trung Thu thực sự tới, thì chúng ta buổi sáng ngủ dậy muộn một chút, nằm trong chăn nhắm tịt: Trung Thu này mình được mấy tấm vé, mấy hộp bánh, liệu có phải là sau khi mình thay đổi vị trí công tác họ bớt quan tâm đến mình không nhỉ? Năm ngoái chẳng phải là những 80 tấm vé, sao năm nay...

Cua mai to cùng mùa với bánh Trung Thu cũng vậy.

Đây thể hiện một câu nói khác trong nền văn hoá tặng quà của Trung Quốc, gọi là cái ăn thì

không mua, cái mua thì không ăn.

Tặng quà lại là một môn rất khó học, nguyên nhân chính là một việc không lúc nào, không nơi nào không xảy ra, hơn nữa không có một quy tắc nhất định, không có đủ những khuôn mẫu thành công để tham khảo, thanh quan thì có quà để thanh quan nhận, tham quan có cách tặng của tham quan. Già trẻ trai gái, hàng xóm láng giềng, bạn cũ bạn mới, mọi cách tặng đều không giống nhau, từ người nhận cho tới nội dung, cho đến việc chọn đồ, ai muốn tìm hiểu hết tất cả những cái đó của Trung Quốc, thì quả thực là không dễ dàng chút nào.

Kể từ khi tôi bệnh tật đến nay, người tặng quà không ít, đa phần là những bạn bè thân thiết ngày xưa và lãnh đạo đồng nghiệp trong đơn vị, đôi khi tôi nằm trên giường nhìn những đồng tặng phẩm vút bừa bãi như sâm trắng ở trong phòng, nhìn thấy tất cả những nơi có thể cắm hoa được ở trong phòng đều đã cắm đầy, trong lòng vừa cảm thấy sự ấm áp của tình người, cũng lại nghĩ tới những bí mật của việc tặng quà, rất thú vị.

Cái gọi là đất nước của lễ nghi của Trung Quốc có thể vẫn phải tiếp tục làm, đôi khi tôi nghĩ, không biết thế hệ con gái tôi sẽ học thế nào. Mà tôi lại phát hiện ra một cách ngẫu nhiên chúng còn mở mang sớm hơn chúng tôi nhiều, thiệp nhân

ngày nhà giáo, quà tặng sinh nhật bạn bè, quà cho cha mẹ, cả quà cho mình, tâm tình của chúng kỹ thuật của chúng còn cao siêu hơn không biết bao nhiêu lần so với thời của chúng tôi.

Mà chúng không phải là học môn này một cách có ý thức, điểm này lại làm cho tôi cảm thấy an ủi trong lòng.

Hãy cứ làm đi, đất nước của lễ nghi, người Trung Quốc thường muốn có chút cống hiến gì đó cho thế giới.

Người Trung Quốc quả thực có rất nhiều cái tốt, tôi mong một ngày nào đó vào WTO rồi, có xe ô tô tốt vào, ở Trung Quốc chúng ta có quà hay để tặng nhau, chẳng hạn như đem tất cả những kỹ thuật tặng quà làm thành phần mềm, làm thành bảo điển, quả là tuyệt vời đấy.

WTO, hãy mau tới đây.

Ngày 10/10:

CUỘC ĐỜI KHÔNG CÓ DI CHỨC

Hai chữ di chúc này rất có trọng lượng trong lòng tôi.

Thời trẻ đọc nhiều tiểu thuyết của nước ngoài, cảm thấy di chúc giống như bản hiến pháp gia đình, sau khi viết ra rồi thì chí cao vô thượng, quyết định mọi việc, không thể đi ngược lại di chúc. Có rất nhiều chuyện hài hước, có rất nhiều chuyện cười, có rất nhiều trò đùa của người chết đối với người sống đều được thể hiện thông qua di chúc.

Khi đó tôi rất ngạc nhiên trước sự hiểu biết của người nước ngoài, họ nhìn nhận sự sống chết rất nhẹ nhàng, thường cảm thấy người nước ngoài đều rất trẻ đã viết xong di chúc, hơn nữa định kỳ đem ra sửa đổi, thấy người và việc gì không phù hợp với tính tình của mình, thì phản ứng đầu tiên là: sửa đổi lại di chúc.

Người Trung Quốc e rằng không có sự thông hiểu này, những năm trước khi còn là giáo viên, cũng đã từng dạy môn viết văn ứng dụng, trong đó có một chương dạy người ta viết di chúc thế nào. mỗi lần nói tới đây, tôi nhớ khi đó thường là nhờ vào sự nhanh trí của mình, nhờ vào những câu chuyện về di chúc nghịch ngợm tích lũy được lúc bình thường để duy trì cục diện lớp học, làm cho nó không trở nên lạnh lẽo hoặc bối rối.

Người Trung Quốc phần lớn đều giống như tôi, biết rằng di chúc rất có giá trị, nhưng rất ít khi trực diện với nó.

Tôi thực sự muốn viết di chúc là từ mấy năm

trước. trong mấy tháng sau khi mổ kia, có tới mấy lần gỡ giấy ra, cầm bút lên, điều chỉnh tâm trạng của mình, rất muốn viết một cách tích cực, nhưng cuối cùng vẫn là tờ giấy trắng, không thành cái gì cả.

Hôm nay tôi lại thử làm một lần như vậy nữa, biết rằng vẫn cứ phải viết vài chữ, chưa chắc đã phải làm phiên phòng công chứng, nhưng vẫn cứ phải viết di chúc của mình.

Không ngờ kiến thức của tôi về viết văn ứng dụng lại không có một chút tác dụng gì vào lúc này, tôi vẫn cứ trần trọc rất lâu, nhưng lại không viết được cái gì cả, tôi bỗng ý thức được cuộc đời của tôi có thể gọi là "cuộc đời không có di chúc".

Tôi có điều gì phải nhấn nhủ lại không? Mặt trời trăng sao, âm dương tròn khuyết, đất trời đổi thay, thương hải tang điền, lẽ nào lại là việc để cho một kẻ phàm phu tục tử như tôi quan tâm tới hay sao? Dù cho tôi có nói tới mấy sọt sự quan tâm như vậy, thì nước sông Hoàng Hà vẫn cứ có phù sa.

Việc Đảng việc nước to lớn, quốc kế dân sinh tuy liên quan chặt chẽ đến tôi, nhưng người đi rồi, thì không còn có quyền bỏ phiếu nữa, chẳng phải là đầu xuôi đuôi lọt sao?

Cái gọi là kẻ trí, cái gọi là kẻ dưng, đều là khi còn sống cần làm chút gì đó để thể hiện ra. để lại

vài chữ thì có tác dụng gì?

Việc vật trong nhà, nhi nữ tình trường, đã hoá thành từng giọt từ lâu trong những lúc bình thường, nói nhiều có ích gì? Không nói thì có sao?

Còn về tiền tài, vốn đã là vật ở ngoài thân, không để lại cho vợ, cho con, thì chỉ ít cũng cố gắng hiến một chút. Tôi lại không phải là người đại phú đại quý, có thể lập ra một bảng kế hoạch, cắt nó thành mấy miếng như bánh gatô tằm tằm một chút tặng cho nhiều người.

Trời thương hại, chỉ có một chút đó mà thôi, tôi có cái gì có thể chúc có thể di cơ chứ?

Đã cố gắng hài hước bao nhiêu năm rồi, trong những dòng nhật ký này cũng không thiếu những câu chữ gây cười, coi như đã làm cho người khác vui làm cho mình cũng vui rồi, dường như không còn cần thiết để cho người khác giật mình một cái cười một cái trong di chúc nữa. Vì vậy nên cũng không hy vọng thông qua di chúc để thể hiện nữa.

Quả thực là không còn cái gì có thể viết được nữa.

Nói đến đây, tự nhiên thấy mình có một sự phóng khoáng và vui vẻ, tự nhiên cảm thấy được một số ngưỡng trong Phật giáo, chẳng phải là không và vô sao? Tay không đến, tay không đi, không có chút tư vương nào, không nói lời thừa

nào, đó chính là không và vô rồi.

Những ai chưa từng thể nghiệm khi quanh quẩn bên bờ sống chết, thì sẽ không biết được di chúc là cái gì, chỉ dựa vào những bài ứng dụng văn thì sẽ chẳng ích gì.

Cái chết lại có thể chia ra làm mấy loại, cái chết không có di chúc là cái chết vui vẻ, hoặc là cái chết bình thường; còn cái chết có di chúc là cái chết có sự tiếc nuối, cái chết đau khổ, di chúc càng dài, đau khổ càng dài, di chúc càng phức tạp, vương vấn cũng càng nhiều hơn. Tất nhiên, cái chết mà không kịp viết di chúc thì lại càng quá đáng.

Tôi nghĩ, qua vài ngày nữa, tôi sẽ viết, sẽ viết những dòng có thể gọi là di chúc, nhưng đó chỉ là những sắp xếp chứ không phải là dặn dò, tôi sẽ tập trung vào những sự việc cụ thể, sẽ chỉ là uỷ quyền cho vợ một số thứ mà thôi. Nói với cô ấy việc gì tôi hy vọng sẽ sắp xếp như thế nào, cũng để tránh khỏi việc một ngày nào đó suy nghĩ của tôi cách làm của tôi trở thành quan điểm của người khác, những dòng chữ của tôi có thể trình bày và giải thích thay cô ấy.

Đây chính là bản di chúc trong lòng tôi, cuộc đời không có di chúc rất phóng khoáng, cuộc đời không có di chúc đơn giản và trong sáng.

Nghĩ cũng đúng, cái trò di chúc này vốn là từ

nước ngoài truyền vào cho chúng ta, người Trung Quốc vốn rất đơn giản, ngay cả vua cũng chỉ viết một câu: Truyền ngôi cho người con nào đó mà thôi.

Dân thường cũng chỉ là một hai câu dẫn dò, hoặc là giơ hai ngón tay ra, trách người nhà dùng thừa một ngọn đèn dầu mà thôi.

Đức cao vọng trọng là nhờ vào những việc làm lúc bình thường, dựa vào di chúc thường là không phải chuyện đó, hơn nữa di chúc chẳng qua là bản hiến pháp gia đình, khi sống còn có thể có con cái không nghe lời, khi chết rồi thì thế nào đây?

Không nên đánh giá cao tác dụng của nó, di chúc, một tờ giấy, chỉ có tác dụng khi kiện cáo. Đối với tôi, về tình cảm thật sự nó chỉ là một tờ giấy bỏ.

Vào thời điểm cần viết di chúc nhất như thế này, tôi bỗng cảm thấy cao hứng, rất hài lòng với bản thân, cho rằng mình đã sống hết mình, hơn nữa không làm cho cuộc sống của mình trở nên tồi tệ, làm thành một bản di chúc với biết bao nhiêu câu chữ để phân chia chúng ra thành lễ lỗi.

Cuộc đời không có di chúc thật nhẹ nhàng biết bao!

Ngày 13/10:

VIẾT CHO VỢ

Sớm đã biết được rằng sẽ có ngày này, tôi phải viết cho vợ chút gì đó.

Bà bán dầu không thể dùng nước chải đầu, viết một mạch mấy vạn chữ, ngay cả ông già đánh giày cũng viết rồi, không để lại cho vợ mấy chữ thì chẳng ra làm sao cả.

Nhưng trừ trừ đến tận bây giờ, mấy lần cố gắng, nhưng vẫn cứ tới mãi tận hôm nay. Thế lực đã thiếu một cách nghiêm trọng, tâm trạng tuy chưa mất thăng bằng, nghĩ cũng đúng, vợ chồng với nhau, chẳng phải là đã nói bao nhiêu là chuyện suốt chừng ấy năm trời sao? Lại muốn có đôi chữ tặng nhau, vào đúng lúc có thể nói nhưng lại không thể nói nhiều như thế này.

Không phải là di chúc, cũng chẳng phải là thư tình, chỉ là những điều lúc bình thường không có lý do để nói, dự đoán sau này em vẫn muốn nghe.

Không phải là mưu kế, càng không phải là chỉ nam, chỉ là những việc sau này mười phần có tới tám chín là sẽ xảy ra, tôi chỉ bày tỏ thái độ trước mà thôi.

Có thể đi trước em là tạo hoá của tôi, giữa vợ chồng, tuy nói không thể có cùng ngày sinh, chỉ cầu có đi cùng ngày, tạo hóa như vậy cũng là hiếm càng thêm hiếm. Một buổi sáng mấy hôm trước, tôi nằm trên ghế sofa viết, em bước đi bước lại trước mặt tôi giống như một con thoi cần mẫn trên chiếc máy dệt vải, bận rộn với những công việc vật gia đình hình thành do tôi, tôi đúng là đi từ trong đau buồn ra, nghĩ đến bây giờ có em bận rộn vì tôi, ngày nào đó có ai bận vì em? Không trải qua những quãng đường khổ sở của cuộc đời như tôi, thì sẽ không thể hiểu được ý tứ của bài hát cổ của Nhật Bản "Tuyên ngôn đàn ông", trong đó có một câu, ý là "Em phải chết sau tôi", ban đầu tôi cho rằng là chúc người tình sống lâu, bây giờ mới hiểu ra rằng đó là sự ích kỷ của đàn ông hoặc do làm nũng mà có.

Trên đường đời, tôi chết trong một vũ hội hoành tráng vốn đã là một kết cục không tồi rồi, duy chỉ có một điều đáng tiếc là, bóp chết tôi chỉ là một con ốc đồng chứ không phải là một con bào ngư (con ốc đồng ở đây ví với chúng u bướu đáng ghét).

Còn em sẽ tiếp tục tiến bước, đợi chờ cuộc vũ hội thuộc về em, tôi hy vọng là sẽ có bào ngư tôm hùm, thật đấy.

Ai sẽ đưa em đến vũ hội lần sau?

Câu hỏi này báo chí đã từng hỏi, em và tôi

cũng từng tự hỏi mình trong lòng, chỉ còn thiếu nước hỏi nhau thôi.

Nhưng đây lẽ nào là một câu hỏi thật sự?

Đối với các phóng viên báo chí, tôi dùng một câu trả lời thông dụng có tính khả năng phù hợp với tiêu chuẩn của con người hiện đại, hơn nữa không đào sâu và làm sâu sắc thêm chủ đề này, nói cho họ đôi chút về ý nghĩa chủ yếu của "Luật hôn nhân".

Tận nơi sâu thẳm trong lòng, câu trả lời của tôi cũng hoàn toàn thống nhất với những gì các phóng viên nghe được, nhưng lại hoàn toàn không phải là như vậy về mặt sắc thái tình cảm, giống như hai chiếc tivi, mặc dù tần số phát giống nhau, nhưng một cái là đen trắng, một cái là màu.

Cục trưởng khí tượng nói với báo, chính sách của chúng tôi là đến và đi tự do.

Các bạn nghe có thể sẽ cười, trong vấn đề này tôi không hiểu biết, bạn đọc cũng có thể cười.

Các bạn có muốn nghe những lời tâm sự của tôi không?

Trên thế gian này có người đàn ông nào muốn thêm vào sau cái tên của mình những thứ đại loại như "người chồng trước", "người chồng sau"? Giả như đó là một trò chơi có thể tự mình tham gia, thì còn có thể cố gắng dẫn đầu; nếu như cách trở âm

duyên rồi, thì mọi thứ miễn bàn tới.

Nhưng đó cũng giống như những oan gia dưới bầu trời xanh đâu đâu cũng có, không ai có thể bắt được ai đi, giống như những vị khách quý rút lui trước như tôi, còn không buông tay thì làm gì?

Nếu không muốn không thể thay đổi được sự thực, thì chỉ bằng muốn là hơn, việc gì phải khổ bất cuộc đời ngắn như sương mai phải bốc hơi trong sự tức bực?

Thế nên hiểu được lẽ phải.

Nếu ví tình yêu giống như ngọn đuốc, thì tôi thấy hôn nhân giống như chiếc đèn pin.

Nếu như không có ý muốn hôn nhân, thì bạn hoàn toàn có thể cháy thành đủ các màu sắc, cũng không có ai xét nét bạn điều gì; còn một khi đã kết hôn, thì cái mà bạn giờ cao trong tay chỉ là bó đuốc tình yêu chứ không phải là chiếc đèn pin, quả thực không cần phải đòi hỏi gì nhiều nữa, hãy cẩn thận một chút, chu đáo một chút, dùng lâu hơn một chút, diện tích chiếu sáng cũng rộng hơn một chút, đây đã là một tầm cao của hôn nhân rồi.

Hai chiếc đèn pin, một chiếc vì lý do phải rút lui, hoặc không may tắt đi, thì quả thực không cần phải này nọ, càng không có lý do để đòi hỏi chiếc đèn đã tắt sáng kia.

Quả thực, điều này khác hoàn toàn so với bó

đuốc, đối với bó đuốc bạn có thể đưa ra những yêu cầu trên.

Mặt trời vẫn mọc hàng ngày, nhưng đêm dài cũng vô tận, ánh sáng của một chiếc đèn pin đáng là bao? Cuộc sống vẫn thường trôi qua một cách ngày sáng đêm tối, thêm một chiếc đèn pin là chuyện đương nhiên, không liên quan gì đến câu chuyện bó đuốc.

Thế nên, lòng rộng thêm ra.

Loài động vật đàn ông này rất nhỏ mọn, xưa kia mặc áo da thú săn bắn một chặp ở trong rừng, bắn được thú sống, thì một mục nhận đó là vật của mình, thực ra ngoài việc viết tên lên trên đầu hổ ra, những con thú như gấu chẳng hạn không quy về ai quản cả, đáng thương cho đàn ông không đấu lại được hổ, nhưng lại thường quy nó về sở hữu của mình.

Lấy được một người vợ, cũng có suy nghĩ như vậy, phạm phu tục tử ngoài việc nghĩ ra một số đau khổ không còn cách nào khác, là hoàng đế thì nghĩ ra trò chôn theo.

Đàn ông hiện đại mặc quần áo mở phía trước, nhưng nhiều suy nghĩ trong lòng thì lại chưa chắc đã mở, thường suy nghĩ giống hệt như những anh hùng săn bắn thời “mặc áo da thú” kia.

Thực tế, chồng và vợ, vợ và chồng chỉ là

Thượng đế thấy con người thường ấu trĩ tới mức không thể xử lý được quan hệ giao tiếp, nên mới bày ra trò chơi hôn nhân này, khiến cho người ta có thể phát huy được sở trường giới tính, chí ít là có mô thức cơ bản và tổ chức cơ sở, sau đó lại từ từng đơn nguyên như vậy suy ra toàn bộ cơ cấu của xã hội. Anh và tôi chỉ là một phân tử nhỏ trong đó, bất kể là chí cao hơn trời hay là mệnh mỏng hơn tờ giấy, quy tắc trò chơi đã viết như vậy rồi, hơn nữa không có vài năm sửa một lần được, tuy con người thường là không phục, cứ vài năm lại tiến hành kháng nghị, với tên gọi là trào lưu, nhưng trong con mắt của Thượng đế, thực sự là không cần phải giải thích và trấn áp: Hôn nhân chính là một đơn vị do hai người cấu thành, là đơn vị nhỏ nhất, không cần phải phân chia tiếp thành anh cả anh hai nữa.

Thế nên, hiểu được triết học của nó.

Hiểu được lý luận, rộng được lòng, hiểu được triết học như tôi, lại nhờ vào nền tảng của giáo dục phổ cập pháp luật, tất nhiên là lời nói và việc làm thống nhất.

Song vẫn còn một cách sống nữa mà tôi không muốn trình bày đậm nét, nhưng có lẽ là thú vị hơn, đó chính là: Không cưới thì sao nào?

Cái hay của lối sống này bạn từng nhìn thấy khi 18 tuổi, đến năm 38 lại có một lần nữa e rằng

phong thái càng hơn xưa, vì bạn đã từng chứng kiến sống chết.

Duy chỉ có một vài điểm không cần phải quan tâm tới, với mối tình của 20 năm gặp nhau, biết nhau, yêu nhau, săn sóc nhau;

Nếu lại vào vũ trường thì tốt nhất là đi điệu ba bước chậm, ung dung và tự nhiên.

Không có sự bối rối bản năng dồn nén trong khuê phòng năm xưa (tuy khi đó em xuất sắc, nhưng đây là sự lo lắng của tuổi trẻ, trước khi còn chưa có đáp án thì ai cũng vậy cả) vốn dĩ có thể làm được điều này, hơn nữa số vấn đề mà thời gian có thể trả lời là bao nhiêu, em cũng đã hiểu được từ lâu;

Hãy đi từ từ, hãy thưởng thức.

Thời gian sẽ lặng lẽ mách bảo em suy nghĩ chân thực của mình vào một buổi sớm nào đó, hãy đợi buổi sớm đó đi.

Điệu ba bước chậm có thể không cần để ý tới quy tắc, cái em cần chỉ là tiết tấu mà thôi. Trong thế giới tình cảm, tiết tấu là thứ vũ khí hữu hiệu nhất, trên xa cả tiền bạc, địa vị, điểm này rất quan trọng, chỉ có điều khi xưa chúng ta chưa làm được mà thôi.

Đàn ông quá nhiều tiền và đàn ông quá nghèo thuộc loại đàn ông không được xét đến khi chấm

điểm trong thi đấu nhảy cầu trong thế vận hội, cái gọi là điểm cao nhất và điểm thấp nhất. Đàn ông quá giàu nếu không là chim ưng thì là lợn, ưng thì em không thể thuần phục được, tất sẽ có ngày nó dang đôi cánh bay đi; lợn thì em càng không thể thay đổi được, anh ta hàng ngày sẽ không ngừng đòi ăn, rất phiền, đến khi đó kẻ không thể chịu nổi chính là em.

Không cần phải chỉ trích nhân cách của đàn ông nghèo, nhưng có thể chỉ trích trên người họ thường có một thứ rất kỳ quái không ăn khớp với xã hội được, một số đàn ông nghèo khi mới nhìn giống như vật hy sinh của một chế độ không hợp lý, nhưng tiếp xúc nhiều rồi, thời gian lâu rồi, sẽ có một thứ khí chất khiến người ta ghét thể hiện ra, đồng thời cũng giải thích mọi điều.

Làm thế nào phân biệt đàn ông giàu và đàn ông nghèo đây? Điều này không liên quan gì tới tỷ giá hối đoái.

Người làm bao nhiêu tiêu chùng ấy là người nghèo; người kiếm tiền trước tiêu sau là người giàu, người kiếm tiền mà không tiêu là triệu phú.

Cá nhân tôi hơi có khuynh hướng nghiêng về loại người thứ hai, cũng đã từng cố gắng trở thành loại người thứ hai. Đáng tiếc.

Có một điểm cần phải nhấn mạnh, (xin hãy

đọc thêm vài lần, rất quan trọng), lần kết hôn đầu tiên và lần kết hôn sau có sự khác nhau về bản chất: Lần kết hôn đầu tiên giống như bạn mua một chiếc xe mới, dù nó đơn giản đến mấy, có động cơ hay không, nó cũng đều có một thời gian để thích hợp, có thể để cho hai người cùng thích ứng với tính khí của nó, đồng thời với việc thích ứng cũng ban tặng cả tính độc đáo của nó. Còn lần kết hôn sau là xe đã dùng rồi, bất kể là Roll Roys hay là gì đi chăng nữa, nó sẽ không có thời kỳ thích ứng, hơn nữa bạn chỉ có thể thích ứng với tính khí của nó, nhưng lại không thể cải tạo nó.

Những cái khác thì tôi không nói nhiều làm gì, một là sự khoan dung chỉ giới hạn tới đó, hai là thông minh như em, sẽ có thể nói một hiểu mười.

Việc trong nhà còn có rất nhiều, nhưng em làm thì anh "rảnh lòng", vốn đã là trong phạm vi chức trách của em rồi, chỉ thiếu có một cố vấn mà thôi.

Con gái và Bối Bối đều là vật sống, nên quản lý phiền phức một chút, nhưng chỉ cần nhớ kỹ lời dạy xưa con gái lớn không nên giữ khư khư, thì sẽ giải quyết được vấn đề;

Sau khi anh đi rồi, có thể mời thợ hồ tới nhà sơn quét trang trí lại nhà một chút, để loại bỏ đi bệnh khí, thay đổi bộ mặt mới;

Sau khi anh đi rồi, nếu có người bạn nào

không biết tới hỏi, thì đều trả lời rằng:

Lục Ấu Thanh đã đi du lịch xa rồi.

Thôi. đã đi du lịch xa, không còn vương vấn nữa.

Nửa đời trước có em,

Cuộc sống tẻ nhạt bận rộn làm cho anh không oán hận;

Nửa đời sau không có anh,

Xin hãy nhận lấy lời chúc trước của anh:

Người phụ nữ tốt suốt đời bình an.

....

Ngày 15/10:

HẬU HOA VIÊN CUỘC ĐỜI

Hai ngày hôm nay trạng thái rất mộng mỵ, suốt ngày cứ ngồi nửa tỉnh nửa mê, trong đó có một ngày tôi ngồi gần mười mấy tiếng đồng hồ trên cùng một vị trí trên ghế sofa. Nguyên nhân của sự bê bết đó là do thuốc giảm đau đùa giỡn với tôi, bệnh viện mà tôi khám bệnh đột nhiên quyết định phải đến sang năm mới nhập hàng từ nhà máy thuốc, mà những bệnh nhân như tôi thì lại cần

phải thích ứng với loại thuốc giảm đau khác ngay lập tức.

Đây thật là một quyết định chết người, thiết nghĩ những người quản lý thuốc kia không phải là không biết đến sự khác nhau giữa thuốc giảm đau và vitamin, cần biết rằng đối với những bệnh nhân chỉ còn cách cái chết có một sợi dây như tôi mà nói, tác dụng của thuốc giảm đau vừa là về mặt sinh lý, cũng là chỗ dựa về mặt tâm lý, thực sự là không thể đùa được.

Sau khi trải qua phản ứng thiếu ôxy nghiêm trọng hơn cả lần trước và mấy chục tiếng đồng hồ phản ứng thay thuốc, cuối cùng thì thuốc cũng được vợ tôi vô cùng vất vả tìm được, tôi có thể nói là qua được một kiếp nạn.

Thời tiết cũng phụ họa theo, mấy ngày liên trời mùa thu âm u, mặt trời ló ra, cứ như là thôi thúc tôi đi hoàn thành nốt cuộc hẹn kia.

Có hẹn với tôi là một khu vườn ở phía Tây Thượng Hải, tên là Phúc Thọ viên.

Phúc Thọ viên nằm trên con đường Hoàng Kim từ Thượng Hải tới Triết Giang, thuộc huyện Thanh Phố của Thượng Hải. đó là một khu đất cũ, tương phản với nhiều vùng đất mới được phù sa sông Trường Giang bồi đắp nên của Thượng Hải. Có núi, không cao, là phần đuôi của dãy núi Thiên

Mục, rất tròn trịa, cộng thêm phong cảnh của Giang Nam nên rất giống hòn non bộ, giống như bày trí, không có sự nguy nga hiem trở như những dãy núi ở phương Bắc.

Chung quy cũng là do quê hương của sông nước, xung quanh Phúc Thọ viên đều có nước bao bọc, thế nên ở Thượng Hải rất hiếm có một khu vườn rộng gần 400 mẫu như vậy, có một khu mộ tập thể của người Thượng Hải này rồi, có người gọi nó là hậu hoa viên cuộc đời, nói rất hay.

Tôi cùng người nhà ngồi xe tới đây với tâm trạng của người mua một ngôi nhà thứ hai. Trong nhật ký mấy hôm trước tôi đã nói tới tang lễ, đã viết về hải táng, thụ táng trong trí tưởng tượng của tôi, nhưng ý kiến của người nhà cuối cùng vẫn cho rằng tôi lìa bỏ ra đi từ khi còn rất trẻ, chọn hình thức hải táng như vậy quá thê lương, tôi cũng không còn lời gì để nói được nữa. Tôi bây giờ đã không còn sống vì mình nữa, từ lâu đã sống vì người nhà, nói cao cả hơn một chút, có lẽ còn có xã hội, tôi sống vì họ, tôi đã không còn đòi hỏi gì, có đòi hỏi cũng không được nữa.

Đã như vậy, thì nổi hứng lên, hẹn bạn bè, cũng hẹn với nhân viên quản lý của Phúc Thọ viên, vào một buổi sáng mùa thu này, xuất phát.

Xe chạy khoảng nửa tiếng đồng hồ thì đến cổng chính của Phúc Thọ viên. Tôi xuống xe, bước

vài bước, bỗng nhiên cảm nhận thấy bầu không khí trong lành, mát mẻ của núi rừng kia, ánh nắng mùa thu, và mùi hương hoa quế thần bí vây lấy tôi, còn có cả một tình cảm phức tạp khó miêu tả cũng trào dâng trong lòng tôi, tôi cảm nhận thấy một sự bi thương thấu tận xương tủy mà người thường không thể nào cảm nhận được: Vào một buổi sáng có ánh nắng mặt trời, có mùi thơm của hoa cỏ này, tôi không phải là tới đây chơi, không phải là đem con gái đến đây chạy nhảy trên bãi cỏ, tôi chỉ đến tìm cho sự sống của mình một khu mộ, có đáng đau buồn không? Hay là đáng cười?

Tôi mặc cho tâm trạng của mình tung hoành chạy nhảy một hồi trong lòng, cuối cùng cố gắng kiềm chế nó, sau đó ngồi vào chiếc xe điện do khu vườn cung cấp, bắt đầu đi tìm một mảnh đất nhỏ thuộc về tôi.

Khu vườn được quản lý rất tốt, nằm đó đều là dấu ấn của những danh nhân và văn hoá, trang nghiêm nhưng không làm ra vẻ cao sâu, tiêu điều nhưng cũng không có vẻ bi thương. Trong lòng tôi bỗng hiểu ra, đây có lẽ là một trong những chốn đi về tốt nhất mà tôi có thể tìm thấy, thế nên cũng khích lệ tinh thần, quan sát, tìm hiểu kỹ lưỡng.

Đây quả thực là một việc vô cùng lý thú, tôi đang sống đây, đứng đây, mơ màng nhìn bốn phía, dùng tiêu chuẩn của tôi bây giờ để đánh giá quan

niệm thâm mỹ của tôi sau khi chết, để tưởng tượng một nơi như thế nào sẽ là nơi sau này tôi thích, hàng xóm như thế nào sau này tôi muốn quan hệ...Con người tôi bước đường này, ít nhiều đến mức hơi "đờ đẫn".

Tìm kiếm đây đó, cuối cùng tìm được một miếng đất vuông vắn trong một khu mộ, khoảng năm sáu mét vuông, cứ như là bị ai đó bỏ sót vậy.

Bốn phía xung quanh đã vào ở đều là những loại như giáo sư đại học, kỹ sư, tên của khu vườn gọi là Văn Tinh viên, tôi không biết mình có là ngôi sao nào giáng trần không, nhưng hai chữ Văn Tinh vẫn cứ thuyết phục được tôi, miếng đất đó yên tĩnh hiền hoà, bia mộ xung quanh không có vẻ âm u mà sắp xếp có quy tắc, đều là những tác phẩm thể hiện tính tình của mình, điều này hợp với ý của tôi, thế nên cả nhà đều cảm thấy: Chính là nơi này rồi.

Định chỗ rồi, không tham gia vào cuộc tranh luận về những điều lật vật nữa, một mình ngồi trên chiếc ghế gỗ bên đường, hơi ngửa mặt lên, tận hưởng ánh nắng mùa thu ấm áp, đồng thời, trong lòng bắt đầu nghĩ ngợi lung tung:

Thế gian này quả nhiên là không có việc tốt và việc xấu tuyệt đối. Tôi không ngờ rằng con đường dẫn đến cái chết của tôi lại dài đến như vậy, dày vò khiến cho tôi vô cùng đau đớn, nhưng

đồng thời, nó lại khiến cho tôi chết một cách ung dung như vậy, ngay cả những việc sắp xếp mộ huyết như thế này cũng có thể tự mình làm; nghĩ cũng thú vị, khi còn sống thì bôn ba đây đó, vì hai chữ danh lợi, khi chết rồi thì lại có miếng đất yên tĩnh này, rất nhân nhã, rất nghệ thuật, cũng rất thanh tịnh, thực không biết nằm bên dưới đó là một thế giới như thế nào, là một thứ cảm giác như thế nào, liệu có phải là khi muốn vợ tôi thì đốt vài cuốn sách khó hiểu, những cuốn sách đọc khó hiểu khi còn sống, đem theo đi, chắc sẽ có đủ thời gian để nghiên cứu chúng.

...

Không biết ngồi trầm mặc ở ghế bao lâu, về sau hỏi vợ, và có cả tấm ảnh chụp lấy ngay nhắc nhở, nói tôi luôn cười mỉm.

Có phúc không có thọ như tôi xem ra sẽ vào ở trong Phúc Thọ viên, không thể thiếu được việc ký hợp đồng, 50 năm, hay là 70 năm? Nghĩ tới từ đây có một hậu hoa viên thuộc về tôi đang chờ đợi, say sưa vẫn là cảm giác, còn tỉnh táo thì vẫn là tâm hồn.

Không thể thiếu việc tự mình vạch kế hoạch, đưa ra vài ý kiến, bố trí bia mộ của mình như thế nào, xem xem đá hoa cương màu gì và tạo hình thế nào, tuy là việc bình thường, nhưng cũng là một chuyện thú vị lớn của đời người.

Con người khác với những động vật khác ở một điểm rất quan trọng, đó chính là biến cái chết thành một thứ văn hoá, thời xưa có tam hoàng ngũ đế và con cháu của họ, vừa mới lên ngôi là bắt đầu vội vàng xây mộ, cũng có những người nghĩ ra đủ mọi kỹ xảo để khiến cho mình tồn tại mãi, điều này sản sinh ra văn hoá lăng mộ và khảo cổ (gọi dân dã một chút là trộm mộ).

Tôi từng đi du lịch vùng rừng núi, gặp một hộ nông dân chỉ còn mỗi một người già cô độc trông nhà, hỏi, nói là thanh niên trai tráng cả làng ra thành phố làm thuê kiếm tiền cả rồi. Lại hỏi, toàn những người già cô độc ở lại làng không sợ sao, người già kia trả lời, sợ cái gì nào, núi này sông này đều đã nhìn cả đời rồi. Lại hỏi tiếp, nói không phải, nhỡ có bề gì, thì gọi làm sao được? Người già trề miệng cười, cả miệng là những chiếc răng đã bị khói thuốc ám vàng, trên những chiếc răng đó tôi còn thấy rõ cả những đường rãnh để lại do nhiều năm cắn hạt bí, người già kia dùng gói thuốc chỉ cái thợ phương đặt đằng sau mình, cười to nói: "Đã thấy chưa? Gỗ quan tài thượng hạng đấy, bao nhiêu năm rồi, bây giờ có kiếm cũng không được loại gỗ như vậy, có nó ở đấy, còn sợ cái gì?" Thế là tôi hiểu, một người nếu giống như tôi đây, nếu giống như lão nông kia, ngay cả hậu hoa viên cũng chuẩn bị xong cả rồi, thì còn cái gì đáng sợ nữa?

Có lẽ, tôi cũng nên để lộ hàm răng, cười một cái, sợ cái gì?

Lăng viên quả thực là một nơi hay, ở đây tôi cần phải cảm ơn nhân viên làm việc trong Phúc Thọ viên, chính là tâm trạng sùng kính của họ đối với sự sống, đối với văn hoá đã làm cho một thành phố dày đặc mùi thuốc súng như Thượng Hải này có được một khu vườn thanh tịnh có thể ngồi, có thể nằm, có thể sống, cũng có thể chết này. Nghĩ tới ở nước ngoài có người tham quan khu mộ cứ lưu luyến không rời, thì tôi lại đề nghị họ có thể mở vài quán trà trong khu vườn này. Mọi người có thể mời một số bạn bè họ hàng, mời họ có thời gian rồi tới ngồi chơi, những ai từng ngồi ở đó, từng uống trà ở đó rồi, tôi tin rằng sẽ hiểu ra được rất nhiều điều, bớt đi được rất nhiều mùi thuốc súng, bình tâm lại trước rất nhiều chuyện bất bình, cười nhiều chuyện đáng cười.

Dắt tay cùng năm tháng đã trở thành mây khói, còn hơn cả đọc rất nhiều sách, và cả rất nhiều cái gọi là khổ tu.

Có rảnh có thể đến ngồi chơi.

Ngày 17/10:

ẤN TƯỢNG VỀ CÁI CHẾT (2)

Khi mới viết tôi cũng đã từng có một bài ấn tượng về cái chết, bắt nguồn từ tưởng tượng thời nhỏ, còn trong thời gian hai ba tháng vừa rồi, cơ thể sụt xuống rất nhanh, ấn tượng về cái chết đối với tôi cũng có những thay đổi đặc biệt, ghi ra đây, có thể coi là ý mới, hoặc giả là đáp lại bí quyết đầu đuôi hô ứng của thầy giáo dạy ngữ văn.

Thử nghiệm về cái chết là một thử nghiệm rất đau khổ.

Tôi thường cảm thấy mình giống như đang bước đi trong một hành lang rất dài, u ám, có mái hình cong cong, mỗi lần tôi bước qua một cửa, thì cánh cửa đó đóng lại đánh “thình” một cái sau lưng tôi, vĩnh viễn không bao giờ mở ra nữa.

Tận đầu rất xa rất xa kia của hành lang có một chút ánh sáng, cũng chính là chút ánh sáng đó đang cuốn hút tôi, bước về phía trước.

Tôi biết rằng tôi đã bước vào căn phòng lớn bên kia hồ, tuy mùa đông còn chưa tới.

Tôi đã ở bên trong rồi.

Mỗi cánh cửa này đều tiêu biểu cho từng việc

tốt đẹp mà tôi đã từng làm, đã từng có thể làm, đã từng hưởng thụ. Tôi bước qua nó, thì nó đóng lại đối với tôi, từng việc từng việc kết thúc sau lưng tôi, tôi giống như bậc trí giả thời cổ đại kia, nghe được âm thanh đổ vỡ của cái bình nước phía sau mình, không quay đầu lại, tôi biết rằng, quay đầu lại cũng vô ích, quay đầu lại cũng chỉ thấy được đồng xương tàn và hoang phế.

Tôi bây giờ chỉ có bước về phía trước đầu cũng không ngoảnh lại.

Tôi nghĩ, ai cũng sẽ đi qua cái hành lang ấy.

Con người có linh hồn hay không là một việc còn đáng nghi ngờ, nhưng mỗi người đều do một thứ năng lượng hội tụ thành, bây giờ, nguồn năng lượng ấy tan ra, muốn khôi phục lại trạng thái ban đầu của nó, cũng giống như sự hội tụ của năng lượng đó được hình thành trong sự đau đớn và bùng nổ vậy, sự tan rã của năng lượng ấy cũng được hoàn thành trong sự đau khổ và mài mòn.

Tôi giờ đây chỉ nhìn bề ngoài, tôi hôm nay với tôi hôm qua không có gì khác nhau là mấy, vẫn là một sự đau đớn không tả xiết, vẫn là sự bế bết không tả xiết, nhưng so sánh tôi hôm nay với tôi hôm kia thì lại có sự khác nhau rõ rệt, hiện rõ khoảng cách, đúng là không ngày nào giống ngày nào!

Tôi từng thử dùng phương pháp khống chế

suy nghĩ truyền thống của Trung Quốc để làm cho mình bình tĩnh lại, sau khi thử rồi tôi mới biết rằng, tôi không còn nhiều nguyên khí đến như vậy để điều tiết, có thể trấn áp cơ thể của mình, làm cho nó biến thành một tảng đá ngầm, tôi chỉ là một viên sỏi, được hình thành của cát dưới sự tẩy rửa của nhiệt độ và lửa, bây giờ đang khôi phục trở lại bản chất của cát một cách từng chút từng chút một.

Tôi chưa bao giờ nghĩ con người lại có thể như vậy, giống như tôi bây giờ đây, nếu như muốn, có thể ngủ 24 tiếng đồng hồ, có thể ngủ vào bất cứ lúc nào bất cứ ở đâu, cũng không biết hôm nay đã ngủ bao nhiêu tiếng rồi.

Trước sau thì cũng vẫn phải ngủ, cách cái chết còn bao xa nữa? Tôi nghĩ không còn xa nữa.

Bây giờ, tôi đang cố gắng duy trì tiêu chuẩn bình thường trong một số mặt nhỏ của cuộc sống, thậm chí dùng một sự khó tính để duy trì tiêu chuẩn bình thường.

Vì tôi cảm thấy đây là một sự chống chọi của tôi, đây là cách của tôi, tôi không có cách nào để chống chọi lại một cách toàn diện với tử thần, tôi chỉ làm cho mình cảm thấy mình vẫn là một người bình thường trong các mặt thời gian ngủ, ăn uống.

Thực ra, tôi không lúc nào là không đói, nhưng

tôi cố gắng chia ra một ngày ba bữa, thực ra, tôi có thể ngủ một mạch, nhưng tôi vẫn nhắc nhở mình đâu là buổi sáng đâu là buổi chiều, đâu là buổi tối, thực ra, tôi luôn có thể nằm trên giường, nhưng tôi biết rằng, nếu tôi nằm xuống như vậy, thì sẽ không có ngày trở dậy được.

Trong cuộc đấu với tử thần, ý chí rất có tác dụng, nụ cười cũng vậy, may mà ý chí còn có thể mua được, nó là tiền bạc, là sự đau khổ.

Còn nụ cười, là tự sản tự tiêu.

Ngày 19/10:

VIẾT LÁCH

Con người đi một vòng trên thế gian này, thường nghĩ rằng mình phải để lại cái gì đó.

Mỗi người có một cách để riêng, thứ để lại cũng khác nhau, với tôi mà nói, giấy trắng mực đen, là cách để lại khá chắc chắn, khá có ý nghĩa. Tốt hơn một chút so với tiền bạc gì gì đó, phát hành tiền là việc của ngân hàng. đáng đáp cũng giống hệt như những đồng tiền trong tay người khác, vĩnh viễn không thể nào biết được ai có thể

thật sự có được nó.

Mọi người đều nói những người tốt nghiệp khoa Trung văn có tính cách, gọi là “mộng nhà văn”, đây hình như là vì đại bộ phận những người không trở thành nhà văn được nên mới nhuộm vào căn bệnh này.

Từ khi nhật ký của tôi được viết ra, có rất nhiều bạn bè an ủi tôi, nói cú nhảy cố gắng cuối cùng của tôi, ở ngưỡng cửa cuối cùng của cuộc đời, như là cá chép vượt long môn, ném mình vào trong hàng ngũ của các nhà văn. Trước đây mỗi khi được nghe những lời an ủi như vậy, tôi đều cười nhẹ, thế nhưng, bạn có biết trong lòng tôi nghĩ gì không.

Bắt đầu từ năm lớp một tôi đã bắt đầu đọc sách một cách nửa hiểu nửa không rồi. Những năm đó, sách vở thiếu thốn tới mức dựa vào tem phiếu cung ứng cũng không có được, hoàn toàn không hề có. Thế là tôi bèn tìm kiếm lung tung một số sách dày dày, xem ra như là tiểu thuyết dài vậy, và đọc. Bây giờ nghĩ lại thấy thật nguy hiểm, những cuốn sách tôi đọc khi đó đều là tà giáo dị thuyết cả, tôi không dám đảm bảo mình còn có thể rũ bỏ được ảnh hưởng của chúng hay không nữa.

Cuốn tiểu thuyết tôi đọc đầu tiên là “Mầm lửa”, không có bìa, không có 40, 50 trang đầu, sau khi vào đại học tôi mới biết, tình tiết đó, và mấy

trăm trang sách phía sau đều thuộc loại “Mầm lửa”. Đọc sách năm lớp một, có rất nhiều chữ chưa biết, tôi học cách tra từ điển, tôi gọi việc đọc sách là sự khổ dịch ngọt ngào, thực ra, đọc sách là rất khổ, nhưng không biết có bao nhiêu người giống như tôi đây, cũng cho rằng đọc sách là một việc ngọt ngào. Vì sự ngọt ngào này nên đã có 30 năm đọc sách.

Việc đọc sách của tôi lại giống như làm những việc khác, không tuân theo quy tắc nào cả, có cái gì đọc cái ấy, thích cái gì thì đọc cái ấy, thậm chí không muốn đọc cũng vẫn cứ đọc. tôi từng tự liệt kê danh mục sách cho mình, nói với mình kỳ nghỉ hè này cần phải đọc bao nhiêu sách, nhưng cuối cùng không thực hiện nổi, cảm giác đó giống cái gì? Đúng rồi, giống như người đi săn trong bụng không có chí lớn, hơn nữa là người khố rách áo ôm, không có già trẻ cần phải nuôi, vào tới rừng, chỉ nghĩ, săn cái gì đó là được rồi, không cần phải nghĩ lông da gì đáng nhiều tiền hơn.

Sách như thế nào, kiến thức như thế nào đáng quý hơn? Tôi đọc cả một thời gian dài, và nhuốm bệnh, đến bây giờ chỉ sợ có người hỏi tôi: Ông Lục, ông cảm thấy loại sách nào thú vị nhất, ông thích nhất cuốn sách nào, thích nhất nhà văn nào, đôi lúc tôi cũng trả lời, nhưng trong lòng biết rằng là để cho qua chuyện, vì sao? Bạn thử nghĩ xem, nếu

có ai hỏi bạn câu hỏi như vậy, ông XX, bữa ăn nào ngon nhất trong những bữa ông từng ăn? Bạn sẽ trả lời thế nào? Một người nếu làm nhiều việc rồi, thì sẽ trở nên mơ hồ.

Đọc một số sách rồi, thì lại ngửa tay, muốn tự mình viết, bài tập làm văn đầu tiên nhận được vinh dự của tôi đến nay tôi vẫn còn nhớ đề mục, gọi là: Phê phán thuyết đọc sách vô dụng. Tiểu thuyết đầu tiên của tôi được viết hồi mới vào trung học, cũng chính là quang cảnh của những năm 76, 77, tôi viết đầy một quyển tập làm văn, trong bụng nghĩ đó đã là dài rồi. Đề tài hoàn toàn mới vào thời điểm đó. tiểu thuyết ái tình, hai người trẻ tuổi, do hoàn cảnh chính trị của gia đình khác nhau, bị chia lìa. Tôi viết trong giờ học, viết ở nhà, viết đến đêm khuya, sửa hết lần này đến lần khác, mỗi lần viết tâm trạng đều rất xúc động.

Do phải thi đại học, nên tôi phải xếp lại mộng văn chương một chút. ứng phó với các bài học khác, tôi còn nhớ rằng tôi rất đau khổ, thường cảm thấy bất mãn, nhưng cuối cùng vẫn cứ thoả hiệp. Thời đó chúng tôi đăng ký nguyện vọng rồi mới thi đại học, tôi nhớ rất rõ, để bảo đảm cho nguyện vọng của mình luôn là khoa Trung văn, thậm chí ngay cả khoa Trung văn của trường đại học Sơn Đông cũng điền cả vào, vì khi ấy chỉ có vền vện mấy trường có khoa Trung văn.

Vào trường rồi, chẳng hiểu sao bỗng chốc thêm ra rất nhiều văn nhân, tôi có cảm giác bị nhấn chìm, cảm thấy mình vừa không phải là một người yêu văn học xuất sắc, cũng không xứng là một thanh niên văn chương có tài, vả lại mọi người đều xấp xỉ nhau, sau mấy giờ học sáng tác, văn của tôi cũng không nhận được sự tín nhiệm của thầy giáo, trái tim, thế là cũng trầm lắng xuống nhiều, bắt đầu các kiểu đọc vô bờ bến, viết lách do hứng chí đem lại, những thứ viết hồi đại học đều là đậu phụ cả, và đôi khi quá tản mạn, không nhắc lên được, càng không thể xuyên lại được với nhau.

Vì sự viết lách của tôi, tôi còn nhớ hồi năm thứ ba đại học, tôi bỗng nhiên tuyên bố ở trong phòng ký túc xá, rằng sẽ không theo đuổi những mối tình lý tưởng nữa, tôi chỉ cần tìm một cô đánh máy làm vợ là đủ. Khi ấy, tôi rất thực tế, cảm thấy mình các mặt đều bình thường, hơn nữa khi đó viết lách đối với tôi mà nói, đau khổ nhất chính là việc chép lại, chép lại một lần sạch sẽ bài văn của mình, tôi không làm tốt được công việc như vậy, vì tính cách thích cầu kỳ của tôi sẽ làm cho mỗi lần chép của tôi sẽ biến thành một lần viết lại hoặc sáng tác lại, thế nên tôi muốn có một người chép lại thay tôi. Khi đó chưa nghĩ tới máy tính lại ban ân huệ cho tôi nhanh đến như vậy, nên duy chỉ có đánh máy chữ tiếng Trung là có thể giải quyết được vấn đề

này, mà đánh máy chữ tiếng Trung lúc đó rất khó, cần phải biết đọc chữ ngược, phải có bản lĩnh của gián điệp. Một bàn phím bấm to bằng sắt, bên trong toàn là những con chữ chì, mà những chữ chì đó lại được xếp ngược hẳn với chiều nhìn của người.

Nghĩ rằng, kiếp này với tướng mạo bình thường, hoàn cảnh gia đình bình thường, tài khí bình thường như tôi, có một người con gái như vậy thay tôi đánh vài chữ, thì cũng đã thoả mãn rồi.

Tình yêu thật vĩ đại, cuối cùng nó đã chiến thắng chiếc máy chữ. Tôi bất chấp cả lời thề năm thứ ba, cuối cùng kết hôn cùng vợ, sau khi kết hôn việc viết lách của tôi bước vào một trạng thái rất cô điển, khi ấy cảm thấy viết lách dù có mệt nữa khổ nữa cũng vẫn cứ vui, tiền để chỉ có một, đó chính là vợ, cần phải ở sau tôi, làm công việc của cô ấy, đọc sách, đọc báo, ngủ, đan len, làm gì cũng được, thỉnh thoảng có vài câu quan tâm hoặc có chút điểm tâm buổi tối gì gì đó là được. Sớm hôm sau, cô ấy lại là độc giả đầu tiên của tôi.

Kết quả tình yêu như vậy được hình thành rất nhanh, cũng đã giúp tôi trụ vững được việc viết lách một hai năm sau khi ra trường, việc viết lách trong quãng thời gian đó có thể nói là đã hình thành nên tuyệt đại bộ phận kỹ thuật viết lách của tôi, cũng có thể nói là quãng thời gian ngọt ngào nhất nhưng chưa chắc đã là thành công nhất trong

cuộc đời viết lách của tôi. Lần đầu tiên tôi nhận được nhuận bút là vì viết một truyện trẻ con, tôi còn nhớ con số đó: 16 Nhân Dân tệ. Đủ để hai chúng tôi ăn một bữa đơn giản tại một nhà hàng nhỏ, tại sao lại là truyện trẻ con? Vì sau nhiều lần sáng tác gửi bài đều không thấy hồi âm, tôi quá cần có một cái gì đó được đăng để chứng minh tài năng viết lách của mình, thế nên tôi chọn truyện trẻ con, vì dễ đăng, nhưng chỉ có một bài đó, một bài tình cò.

Sau đó có một số bài tản văn gì gì đó được đăng liên tục, tiểu thuyết mặc dù vẫn viết, nhưng không có ai khen, cứ chìm xuống đáy bể mãi, nên tôi bắt đầu vút bút sang một bên, khi đó tôi đã học được sử dụng máy tính, cũng viết lách, nhưng đều là những thứ không có liên quan gì đến tiền nhuận bút mà liên quan đến làm ăn, có khi khối lượng không nhỏ, những thứ như vậy một ngày tôi có thể viết được hơn mười ngàn chữ, vì những thứ đó không liên quan gì đến tình cảm, cũng nhẹ nhàng, còn có một điểm lợi nữa là nó làm cho tôi giữ được mối liên hệ lúc xa lúc gần với văn chương, rất giống cặp vợ chồng đã ly hôn, nhưng đều chưa tìm được người bạn đời mới, thế là thường có những lúc đi lại với nhau, cuộc sống viết lách tựa như trồng dưa được đậu nhiều năm cuối cùng cũng có một cuốn Lời nhắn cho đời này, tại sao lại là trồng dưa

được đậu? Vì tôi quả thực là dùng sức lực và vốn đầu tư cho trồng dưa, dùng sự kiên trì cố gắng trồng một quả dưa hấu to để đầu tư vào viết sách, nhưng hạt đậu cho ra kia bản thân tôi cũng không dám nói chắc nó như thế nào, trong con mắt của độc giả có lẽ nó là một hạt đậu rất bình thường, có khi còn là một hạt đậu có mùi vị quái dị nữa.

Nhưng trong lòng tôi, nó chính là xá lỵ (tro xương của nhà Phật) của cuộc đời tôi.

Với nhật ký, tôi đã nói rất nhiều rồi, sẽ không nói lại nữa, hơn nữa lúc đầu nghĩ cuốn nhật ký này sẽ xuất bản sau khi tôi đi rồi. Những người trong đó có giám đốc họ Kim của Nhà xuất bản Hoa Nghệ, thực ra họ là bạn lâu năm của các văn nhân, họ biết những gì các văn nhân nghĩ các văn nhân muốn, họ nêu ra khi nào cần ra sách thì ra sách, cần gì phải câu nệ nhiều như vậy, cũng khiến cho tôi cảm thấy vui vẻ rộng rãi, đúng rồi. một ngày nào đó tôi còn chưa nói hết lời, cũng là vĩnh viễn viết không hết, nhưng chỉ cần cạn hứng rồi, thì lúc nào ra sách cũng vậy cả, tôi là một hạt đậu như thế nào, sớm muộn cũng sẽ hiện ra trước mắt bạn đọc.

Vậy thì sớm một chút,

May ra tôi còn có thể ký được vài cuốn, để làm sách ký tên tác giả.

Ngày 21/10:

SINH NHẬT

Ngày 23 tháng 10, là sinh nhật của tôi.

Kết quả của làm phép trừ, 37 tuổi.

Người Mỹ từng có một báo cáo khoa học, các bác sĩ tốt bụng nhắc nhở những người đàn ông đến tuổi trung niên, mỗi khi ăn sinh nhật cần chú ý tới huyết quản tim và não. Vì theo thống kê và điều tra của họ, đàn ông dễ nảy sinh vấn đề vào thời điểm này.

Sinh nhật, lại trở nên nguy hiểm, so với những ngày bình thường khác. Tại sao vậy? Các bác sĩ người Mỹ nói, vì đàn ông thường muốn vào ngày đó, giống như chủ cửa hàng nhỏ vậy, nhìn lại cuộc sống của mình, kiểm điểm lại một chút tiếng tăm của mình, kiểm định lại một chút hiện trạng của mình, nhìn tới tương lai, cuối cùng cho điểm cho mình, nếu như điểm số không cao, khi đó lại uống một chút rượu, thì sẽ rất dễ có chuyện xảy ra.

Còn tôi, khi sinh nhật lần thứ 37 này đến thì tôi có tâm trạng như thế nào?

Bệnh huyết quản tim não? Sợ rằng không có số tốt như vậy, kết thúc nhanh gọn cuộc đời của mình

giống như chiếc bóng đèn? Kiểm điểm lại cuộc đời mình? Bây giờ ngay cả chìa khoá nhà kho cũng đã giao nộp, từ lâu đã trong sạch rồi.

Nhưng mặc dầu vậy, vẫn có một số cảm tưởng xuất hiện.

Trước hết, tôi sẽ kết thúc nhật ký của mình vào ngày sinh nhật cuối cùng này trong đời mình, mọi người đều biết, tôi cũng không nhắc lại nữa. Nhật ký của tôi bắt đầu vào ngày sinh của con gái, kết thúc vào ngày sinh của tôi. tôi cũng không biết sự sắp đặt này là ngẫu nhiên? Hay là có một ý sâu xa nào, nhưng dù nói thế nào thì nói cũng vẫn cứ dễ nhớ hơn ngày thường chứ.

Từ nhỏ tới lớn, tôi khá nhạt nhẽo với sinh nhật của mình và sinh nhật của người khác, tôi cảm thấy đó chỉ là một ngày bình thường, một ngày có chút ý nghĩa kỷ niệm mà thôi.

Trong trí nhớ, sinh nhật của tôi hồi nhỏ có thể chính là trên chiếc bánh xương sườn có thêm một quả trứng mà thôi. Đón chào sinh nhật của mình một cách tự chủ là hồi trong trường đại học, 20 tuổi. Vì chúng tôi đều cùng có sinh nhật 20 tuổi, nên tôi nhớ năm đó chúng tôi bận rộn chào đón sinh nhật 20 tuổi. Mời mọc nhau, cuối cùng không rõ là sinh nhật ai, sinh nhật lần thứ 20 cực kỳ long trọng, không dám quên.

Lại quay về sinh nhật 30 tuổi, đó là kiểu trong bàn tròn của khách sạn có thêm KARAOKE, khách mời phần chính là họ hàng, bạn bè ít, rất tẻ nhạt.

Tôi ăn sinh nhật cuối cùng như thế nào đây? Đã thử nghĩ, nhưng cuối cùng quyết định, chỉ ba người trong nhà thôi. Kiểm lấy một nơi thức ăn môi trường đều thuộc loại hạng nhất, yên tĩnh ăn một chút, uống một chút, nói một chút. Cũng là một trình độ cao rồi.

Thái độ của người Trung Quốc đối với sinh nhật rất nồng hậu, giống như mỗi bang giao giữa nước lớn với nhau vậy, tuy nói nào là hoà bình nào là hữu nghị là nền tảng, nhưng thái độ đó luôn luôn thay đổi, thay đổi bất cứ lúc nào bất cứ nơi nào.

Sinh nhật của người Trung Quốc chỉ tính về mặt thời gian không thì vô cùng huyền diệu, chia thành hai loại thực hư, nếu là thực, thì giống như tôi đây, lấy năm sinh trừ đi năm đã từng sống; nếu là giả, thì cần cộng thêm vào tuổi thực tế một số nữa, nghe nói là cả quãng thời gian không nhìn thấy ánh sáng mặt trời trong bụng cũng tính vào, còn có sự khác nhau giữa âm lịch và dương lịch.

Có kiểu ăn sớm hơn, chẳng hạn như 59, 69, 79, ngụ ý là không nên quá đủ, đủ sẽ giảm tuổi thọ.

Chúng ta hồi nhỏ ăn sinh nhật, hấp tấp vội

vàng tính cả một tuổi nằm trong bụng, cho thấy chúng ta trong lòng rất sốt ruột, bất kể trẻ con, người lớn, đều mong lớn nhanh hơn một chút hoặc tuột khỏi tay nhanh một chút.

Đến tuổi thanh niên, thì lại quay về với thái độ khoa học, ăn sinh nhật đúng thời gian.

Đến tuổi trung niên, thì lại ảo diệu vô cùng, cánh phụ nữ thì soi gương, soi tới mức phát sợ, thế là, không những không dám tính thêm một tuổi trong bụng mẹ nữa, mà còn chỉ muốn ăn ít hơn tuổi hoặc quên quách nó đi, đợi đến khi nghĩ lại thì vô cùng đau khổ, nói: Đấy anh xem, tôi lo lắng quên mình vì cái nhà này, ngay cả sinh nhật của mình cũng quên.

Đàn ông thì lại tùy từng tình hình khác nhau, loại huyền hoang đặc ý, phong độ đang phát thì không nói làm gì, chỉ tìm kiếm cái oai, nhân tiện kiểm tra lại một chút nhân khí và nhân duyên. Còn đàn ông bình thường thì tiếng nhỏ đi rất nhiều, cảm thấy mình vẫn chưa công thành danh toại, quả thực là việc này hơi thừa.

Con người ta đến tuổi già thì lại rất cầu kỳ về điều này, hư thực cũng không còn là chủ đề nữa, mục đích cũng là ở chỗ sống lâu. Thế nên tâm trạng rất quan trọng, món ăn như thế nào, có bao nhiêu người tới chúc mừng, con cháu có về đầy đủ không, ngồi tể tựu bên bàn tiệc không, vân vân và

vân vân, những người già ở Trung Quốc có khi ăn hồng một lần sinh nhật, tâm trạng phải tới lần sinh nhật sau mới có thể lấy lại được, rất nguy hiểm.

Giống như tâm trạng của trăm họ này, ăn sinh nhật như thế nào tôi cảm thấy không có gì đáng chỉ trích, mà tôi lại cảm thấy lo cho sinh nhật của hai loại người, hơn nữa cảm thấy bất an.

Một loại là sinh nhật của các tham quan, các quan lại sẽ không quên ngày sinh nhật của mình, hơn nữa còn có những người làm ăn buôn bán như chúng tôi đây, ở đủ các nơi như danh bạ điện thoại hoặc bất cứ chỗ nào cũng đều ghi chép sinh nhật của các quan, không thể để sót, không thể quên, tốt nhất là làm cho lãnh đạo một sự vui mừng ngạc nhiên bất ngờ. Còn lãnh đạo có quá nửa là không cho người khác một cơ hội vui bất ngờ, nửa từ chối nửa nhận lấy, đây là ăn sinh nhật, cũng là một bữa tiệc lớn nhận quà nhận lễ một cách hợp pháp.

Tôi đã từng tham dự sinh nhật của các quan, cũng đã từng tặng quà, rất hiểu rõ cách sắp xếp, chỉ riêng nhận quà đã phải cần tới vài nhân viên mới có thể ứng phó nổi, tiếp nhận cảm ơn, chia loại rõ rệt, vân vân, cái hại bên trong không cần nói cũng rõ.

Còn có sinh nhật của một loại người nữa là loại chúng ta vui vẻ tham gia, đó chính là con của chúng ta, trẻ con bây giờ bảo vệ quyền được ăn

sinh nhật của mình cứ như là bảo vệ chủ quyền tổ quốc vậy, tôi thường nghe thấy chúng mong mãi: Tổ còn một tháng nữa là sinh nhật rồi, đợi đến lúc tổ sinh nhật thì sẽ thế này thế nọ. Thực ra bọn trẻ chưa chắc đã hiểu được ăn sinh nhật là như thế nào, cái mà chúng thấy được là sự vinh dự, sự phóng túng không bị trách mắng, và cả xa xỉ của ngày hôm đó, sinh nhật của bọn trẻ tất nhiên là cần, điều kiện tốt rồi, liệu sinh nhật cũng cần phải tốt theo không? Tôi cảm thấy khó nói, vì thấy đáng về ăn sinh nhật của bọn trẻ bây giờ, cái bộ dạng đó dường như không có ý cảm ơn cha mẹ chúng đã sinh ra chúng vậy, mà ngược lại làm cho chúng ta cảm thấy vì chúng có sinh nhật nên chúng ta mới có dịp vui một bữa vậy.

Cứ như thế này kéo dài mãi, thì hiếu đức của dân tộc Trung Hoa sẽ giảm bớt vài phần trên người bọn trẻ.

Thực ra, chó con mèo con không ăn sinh nhật cũng vẫn cứ lớn lên như thường.

Sinh nhật cuối cùng sắp đến rồi, tôi, sắp đi rồi.

Đời người thật lắm điểm oái oăm, tất nhiên là không thể chịu nổi, tôi quả thực không dám chần chừ chút nào vào những giây phút như vậy, càng không dám nghĩ sâu hơn một số việc.

Vì, trái tim, sẽ tan vỡ thành nhiều mảnh.

Ngày 22/10:

GIÃ BIỆT BẠN MẠNG

Có thể chỉ còn thời gian hai ngày nữa thôi, tôi sẽ cắt đứt mối liên hệ giữa tôi với mạng, rút lui.

Đến lúc đó, mạng, đối với tôi mà nói, sẽ là một thế giới kỳ diệu không trông thấy, không sờ thấy, không cảm nhận thấy, đầy những hạt điện tử xuyên lung tung, một thế giới không có liên quan gì không gây trở ngại gì cho tôi cả.

Tôi, lại sắp sửa chia tay với cô gái mỹ miều ấy.

Nhật ký, kết thúc rồi. Duyên phận của tôi với mạng sau khi qua một hồi yêu nhau say đắm, cũng đã đến lúc cần nói byebye rồi.

Vào thời điểm như vậy trong đời tôi, cần phải nói chia tay, cần phải cáo biệt quá nhiều, nhưng tôi vẫn quyết định để ra một chút thời gian một chút sức lực có hạn, dành cho các bạn mạng. Vì một số mối quan hệ trên mạng, bên trên tôi đã từng nói đến, mọi người cũng hiểu được.

Nhưng vào giờ phút này lúc này đây, vì sắp sửa không còn mối liên hệ nào với Internet nữa, cảm giác trong lòng tôi vẫn rất "ấy".

Lời nhắn cho đời (nhật ký tử vong) là một cuốn

sách nhỏ đặc biệt, là cuốn sách mà tôi dùng chút sức lực cuối cùng của mình để viết nên, vốn dĩ, bất kể là về sinh lý hay về tâm lý, tôi không còn sức để hoàn thành nó, nhưng có sự giúp đỡ của mạng, cuối cùng tôi vẫn làm cho nó thành hình một cách đại khái.

Ở đây tôi chỉ muốn tin đó là một trong những kỳ tích của thời đại Internet.

Rất nhiều lần tôi không thể nào viết tiếp được nữa, sự đau đớn của cơ thể mãnh liệt tới mức tôi phải không ngừng thay đổi tư thế, mà mỗi lần thay đổi tư thế, sự đau đớn của các bộ phận trên cơ thể phải kéo dài tới hơn mười phút mới có thể bình tĩnh lại được, sau khi hơn mười phút qua rồi tôi lại cảm thấy mình cần một lần xoay chuyển tiếp theo để làm cho cơ thể cảm thấy dễ chịu hơn.

Trạng thái như vậy gần như khiến cho tôi không thể viết tiếp được. Mỗi lần như vậy, tôi liền nổi mạt, đi xem những bức thư dưới gốc cây đa, đọc những bức thư của bạn mạng.

May mà trong thư luôn luôn có những lời ngợi khen tôi. Rất nhiều từ đẹp đẽ, tôi cũng cảm thấy mình không xứng đáng, nhưng vào lúc đó, tôi vẫn cứ nhận hết, xin các bạn mạng ít nhiều thông cảm cho tôi, vì đó thuộc vào mũi tiêm trợ tim, không liên quan gì đến ăn uống hàng ngày.

Mạng đã cho tôi quyết tâm cho tôi nghị lực, xem ra còn có một số lòng hư vinh nữa, nhưng bất kể thế nào, có sự ủng hộ của bạn mạng, tôi đã lại tiếp tục tiến bước về phía trước.

Tuy bước đi rất vất vả, nhưng tôi giống như vận động viên luôn xuất hiện ở sau cùng trong cuộc thi chạy maratông kia, loạng choạng vấp ngã chạy vào đến sân vận động, bước đến điểm đích.

Thành tích thì không thể nhắc tới, điều quan trọng là tôi đã tới được đích.

Trong số bạn mạng của tôi, có một số gần như ngày nào cũng bên tôi; có một số xem xong một lần, để lại những lời nóng bỏng rồi lặng lẽ rút lui; cũng có một số không hoàn toàn hiểu tôi.

Nhưng bất kể thế nào, bất kể là loại nào, tôi cảm thấy họ đều là những người bạn, đều có một thứ duyên phận không thể nói rõ ràng được, khiến cho chúng tôi xây dựng nên một mối liên kết thân kỳ và hiện thực trong thế giới hư không này.

Tôi nhớ: có EVERYDAY, người kể những câu chuyện cười hay, có lão hồ đồ, không già hơn tôi, cũng không hồ đồ hơn tôi, tôi nhớ rất nhiều tên mạng đẹp, khiến cho tôi cứ như rơi vào thế giới võ hiệp vậy.

Thế giới mạng rất đẹp, tôi nghĩ, không có vẻ đẹp này, thì văn của tôi sẽ chất đáng hơn nhiều.

Vào giờ phút chia tay này tôi cảm thấy có một điểm cần phải xin lỗi các bạn, đó là tôi chỉ đưa lên mạng một phần nhật ký của tôi. Trong nhật ký mấy ngày trước tôi cũng từng nói tới những việc này, sở dĩ hình thành nên cục diện như vậy, chủ yếu là vì yêu cầu của nhà xuất bản. Mọi người đều biết rằng bây giờ ăn cắp bản quyền hoành hành như vậy, mà tôi quả thực là không muốn những dòng chữ mình vất vả khổ sở viết ra cuối cùng lại để cho những người chuyên ăn cắp bản quyền, ngay cả đánh máy cũng không cần đánh, được in.

Tôi là một người chồng và một người cha bình thường, tất nhiên tôi hy vọng ngoài đem lại cho con gái và người nhà mình một tài sản tinh thần ra, nhiều nhuận bút hơn một chút cũng không tồi. Vì vậy, theo yêu cầu của nhà xuất bản chỉ đưa lên mạng 50% nhật ký, để cho những người ăn cắp bản quyền cảm thấy không dễ gì ăn cắp được bản quyền.

Làm như vậy, tôi cảm thấy luôn nỗ lực với những bạn mạng hàng ngày vào mạng muốn đọc nhật ký của tôi.

Còn trên thực tế thì ngày nào tôi cũng có nhật ký mới ra đời, bất lực, quả thực là bất lực, hy vọng mọi người có thể thông cảm cho tấm lòng của tôi.

Vĩnh biệt, các bạn mạng, nói lời chia tay rồi,

thế giới mạng xinh đẹp hư ảo.

Nếu con người quả thật có linh hồn, tôi nghĩ, sự liên hệ giữa âm dương sớm nhất cũng sẽ là thực hiện thông qua mạng.

Mạng của chúng ta đang phát triển nhanh chóng, loài người chúng ta cũng đang tiến hoá một cách điên cuồng, tôi hy vọng sẽ có một thứ năng lượng thần kỳ, sẽ có một cơ duyên thần kỳ để chúng ta bắt tay một lần nữa trên mạng.

Tôi yêu các bạn, các bạn mạng.

Ngày 23/10:

HỒI KẾT

Đã đến lúc kết thúc rồi chăng?

Tôi tỉnh lại từ trong trạng thái mộng mỵ từ lúc hoàng hôn, trong lòng bỗng giật mình hoảng hốt.

Vẫn là có một sức mạnh đặc biệt, một sức mạnh mang theo khoái cảm muốn kéo tôi quay trở lại trạng thái không cảm giác trong buổi hoàng hôn kia, nhưng cuối cùng thì tôi cũng dần dần tỉnh lại.

Đã đến lúc kết thúc rồi. Tiếng vỗ tay vẫn chưa

vang lên, thôi cứ kết thúc ở đây thôi.

Kết thúc như vậy tôi ban đầu chưa liệu tới, tôi vốn cho rằng sẽ giống như đoạn kết của nhạc giao hưởng vậy, dần dần nhẹ dần, dần dần xa dần, dần dần nhạt dần, hoặc giống như một vai chính bị trúng đạn trong phim nào đó, trong quá trình quay tốc độ cao, thay đổi tư thế, ngã xuống một cách rất ngôn ngữ hoá...Không có, tất cả những cái đó đều không có, tôi chỉ viết đến khi không thể viết.

Viết lách có lẽ không bằng đóng đế giày, tâm trạng cao thấp, thời tiết tốt xấu, đế giày vẫn cứ có thể sản xuất ra như thường, duy chỉ có sản lượng cao hoặc thấp hơn một chút, còn viết lách có yêu cầu rất khắt khe đối với trạng thái tinh thần của người viết, cần phải có sự tỉnh táo tràn đầy cảm xúc. Vợ và người nhà không chịu được trông thấy tôi ngày nào cũng ôm máy tính ngồi trơ ra, đợi cho cơ may tâm trạng đến, nhiều lần khuyên tôi đừng bút ở đó, song tôi thường cảm thấy mình còn có thể viết được cái gì đó, nhưng không ngờ lại không thể nào nắm bắt được khi nào thì trạng thái viết lách đến, hoặc giả vụt qua rất nhanh, nghe thấy tiếng mở cửa ra đã đi xa rồi.

Thôi, dừng tay thôi, viết lách không có tâm trạng sợ rằng có cho ra cũng chỉ là sữa của bò đực, một trò cười mà thôi.

Cơ thể là một nguyên nhân, mà nội dung thì lại là một nguyên nhân khác, vốn dĩ cho rằng là viết một số chuyện thường ngày, không ngờ bạn bè khích lệ, chỉ đông nói tây, mà viết ra bao nhiêu chuyện thế này, có giấu dốt cũng không thể được nữa, lộ cái xấu ra e rằng cũng không còn xa, vì vậy cũng là lúc nên dừng bút rồi. Duy chỉ có một điều tự an ủi là hơn một trăm ngàn chữ này là thành quả của mười mấy năm học hành của tôi, không có tìm đọc lấy một quyển sách tham khảo nào, không từng dùng từ điển, cái tôi dùng toàn là những hàng tồn đọng dưới đáy rương, có lẽ đã xứng đáng với mấy chục thầy cô giáo ngữ văn của tôi.

Hơn nữa, giá trị của văn chương là ở chỗ cái tình, cái thú vị của nó, không liên quan gì tới dài ngắn.

Lỡ mất cái hẹn trăm bài, trong lòng cũng không dễ chịu, nhưng cái khó chịu hơn là vì nhật ký mà nhận được mấy trăm bức thư và hàng ngàn "em gái", không thể nào trả lời được, rất có cảm giác thiếu nợ, và lại là nợ không thể nào trả nổi, thực không phải là một lời xin lỗi có thể qua chuyện được, kiếp sau hãy để tôi làm nhân viên chuyển phát nhanh, chuyên môn chuyển thư cho các bạn.

Quả thực, tôi cảm thấy ngạc nhiên mình lại có một sức mạnh to lớn đến như vậy đối với nhật ký,

tôi cảm thấy kinh ngạc trước việc mình có thể hát hay đến như vậy trong cảnh tuyệt vọng.

Tôi lẽ ra là một đồng thịt đau đớn nằm trên giường, không thể rời xa sự giúp đỡ của thuốc giảm đau dù chỉ trong giây lát, sau đó nghe ngóng một cách lo lắng liệu mình có còn quên loại thuốc nào không, hoặc đưa ra một số yêu cầu hợp pháp nhưng không hợp lý với người nhà...

Nhưng, Thượng đế, tôi không có. Tôi chạy về phía bờ hồ, về phía núi, phía rừng, tôi viết lách, kết bạn, đánh bài, cười.

Không phải là tôi quái dị bẩm sinh, chỉ là do sức mạnh thần kỳ của nhật ký gây nên.

Vốn cho rằng những chữ viết ra trong khi bệnh tật sẽ giống như thuốc bắc sắc ra vậy, cô đặc, có thể sẽ có ích, nhưng vị đắng chát sẽ không tránh khỏi.

Bây giờ xem ra tôi bê cho mọi người không phải là côca, chỉ ít cũng là cà phê, đường thì có kèm theo, chỉ tùy vào khẩu vị từng người thôi, cũng có thể uống không đường.

Còn may vẫn viết đến đây là dừng, nếu không nội dung sau này chẳng phải là đổi lại hẳn: Hôm nay 39 độ, tinh thần tỉnh táo, người không còn sức lực, chỉ húp cháo, ngủ mê mệt, nhiều người tới thăm, không thể nhớ rõ từng người được. Những thứ đó không nhớ cũng xong, viết vào sách lại càng

chẳng ra gì.

Tôi cố gắng duy trì vẻ đẹp của nhật ký, không để màu sắc của bệnh tật nhuốm vào, càng không muốn để bầu không khí chết chóc xâm nhập vào nó. Đây vốn là sự đối thoại giữa sự sống với sự sống, giống như một cuộc trà trưa tuyệt diệu, chỉ có điều quán cà phê mà chúng ta ngồi lại chính là doanh nghiệp của địa ngục.

Uống xong rồi, đã nói cạn hứng rồi, anh đi đi, tôi ở lại thanh toán là xong.

Từ nhỏ tôi đã là một đứa trẻ thuộc loại nóng lâu, khách đến nhà, tôi phải mất một lúc mới nói được, khi chia tay thì không khỏi xấu hổ. Bây giờ, tôi vẫn không biết nên làm thế nào.

Không thể nói tạm biệt một cách chiếu lệ được, tuy chúng ta vẫn cần phải tạm biệt.

Không thể cạn tình nói vĩnh biệt được, bỏ tiền ra mua sách thương tâm một hồi đáng cái gì?

Không thể nói tôi yêu các bạn được, một người phạm trần như tôi không thể đặt tình yêu lên số đông được.

Không thể nói suốt đời không quên được, chúng ta biết nhau là giờ chứ không phải là thời gian, không thể nói, không thể nói gì được...

Hãy để cho chúng ta tĩnh lặng, cho dù chúng

ta ở đâu, đang làm gì.

Trái tim luôn luôn sẵn sàng để tĩnh lặng cho câu chuyện dưới đây:

Trong một ngọn núi xa xôi mà bạn từng đi qua, đồi núi hướng về phía mặt trời,

Trong một mảnh ruộng, một lùm cây đã lâu không có người đi qua,

Bên ngoài vòng toả sáng của chiếc đèn bàn khô khan xám xịt, trong chiếc bồn cây cảnh lụi tàn,

Trong khu vườn hoàng gia đang bận rộn vì lễ hội, chiếc đàn thờ cúng đẹp đẽ,

Có một số cây nho nhỏ, tên gọi là hoa hướng dương đang lớn lên,

Hình nét mặt cười, màu sắc tựa vàng thật, và lại biết tìm ánh mặt trời.

Hãy để chúng ta tĩnh lặng,

Thưởng thức ánh nắng xuân, yên tĩnh tận hưởng cuộc đời...

MỤC LỤC

THÁNG 8/2000

. Ngày 3/8 : Ấn tượng về cái chết	5
. Ngày 4/8 : Số nợ cuộc đời	11
. Ngày 5/8 : Thơ	15
. Ngày 6/8 : Hacker	18
. Ngày 7/8 : Bệnh nhân u bướu (1)	25
. Ngày 8/8 : Bệnh nhân u bướu (2)	29
. Ngày 9/8 : Bệnh nhân u bướu (3)	36
. Ngày 10/8 : Cha và con	45
. Ngày 11/8 : Mẹ và con	53
. Ngày 12/8 : Chị và em	58
. Ngày 13/8 : Cô độc	63
. Ngày 14/8 : Họ tên	68
. Ngày 15/8 : Câu chuyện hãng hàng không Pháp	75
. Ngày 16/8 : Xe và tôi	80
. Ngày 17/8 : Phản bội	85
. Ngày 18/8 : Dung mạo và trang phục	88

• Ngày 19/8 : Cảm tưởng	93
• Ngày 20/8 : Sự điên cuồng của mộng tưởng	97
• Ngày 21/8 : Bảo tàng	103
• Ngày 23/8 : Văn hoá Đài Loan, Ma Cao	109
• Ngày 24/8 : Âm thực	115
• Ngày 25/8 : Ôxy	118
• Ngày 26/8 : Thị hiếu	122
• Ngày 27/8 : Mùa Giang Nam	128
• Ngày 28/8 : Ca hát	135
• Ngày 29/8 : Bảo hiểm	140
• Ngày 30/8 : Du lịch	146
• Ngày 31/8 : NO TIVI	153

THÁNG 9/2000

• Ngày 1/9 : Ghi chép khi bệnh tật	161
• Ngày 2/9 : Chọn bạn đời	167
• Ngày 3/9 : Trường đại học của tôi (1)	172
• Ngày 4/9 : Trường đại học của tôi (2)	180
• Ngày 5/9 : Văn nhân	186
• Ngày 6/9 : Nói thực lòng	192
• Ngày 7/9 : Mạng và tôi	196
• Ngày 8/9 : Cuộc đời quảng cáo	200
• Ngày 9/9 : Mưu kế	207
• Ngày 10/9 : Nhiếp ảnh	215
• Ngày 11/9 : Thú cảnh	222

• Ngày 12/9 : Trung thu	228
• Ngày 13/9 : Ăn tự chọn	232
• Ngày 14/9 : Bão	236
• Ngày 15/9 : Cho con gái : Đi du học (1)	243
• Ngày 16/9 : Cho con gái : Đi du học (2)	251
• Ngày 17/9 : Mình về đâu	258
• Ngày 18/9 : Dự báo	265
• Ngày 19/9 : Linh hồn	268
• Ngày 20/9 : Lười	279
• Ngày 21/9 : Còi lòng	285
• Ngày 22/9 : Thế vận hội vui vẻ	292
• Ngày 23/9 : Cùng phòng với Kim Dung	300
• Ngày 24/9 : Nghỉ ngơi	308
• Ngày 25/9 : Đàn ông Thượng Hải	313
• Ngày 26/9 : Tam Mao	324
• Ngày 27/9 : Người chồng Thượng Hải	330
• Ngày 28/9 : Phụ nữ Thượng Hải	338
• Ngày 29/9 : Xa nhà	344
• Ngày 30/9 : Cuộc đời màu cà phê	346

THÁNG 10/2000

• Ngày 1/10 : Quốc khánh	354
• Ngày 2/10 : Cuộc đời cảm động	364
• Ngày 3/10 : Ghi chép khi bệnh tật (2)	372
• Ngày 4/10 : Phổ cập khoa học kỹ thuật	375

• Ngày 5/10 : Tìm kiếm cuộc đời gốc gác	382
• Ngày 6/10 : Cuộc đời bận rộn	390
• Ngày 7/10 : Nhật trình khi bệnh tật	396
• Ngày 9/10 : Đất nước của nghi lễ	400
• Ngày 10/10 : Cuộc đời không có di chúc	409
• Ngày 13/10 : Viết cho vợ	415
• Ngày 15/10 : Hậu hoa viên cuộc đời	424
• Ngày 17/10 : Ấn tượng về cái chết (2)	432
• Ngày 19/10 : Viết lách	435
• Ngày 21/10 : Sinh nhật	443
• Ngày 22/10 : Giã biệt bạn mạng	449
• Ngày 23/10 : Hồi kết	453

LỜI NHẮN CHO ĐỜI

LỤC ẢO THANH

*

Chịu trách nhiệm xuất bản :

VŨ AN CHUÔNG

Chịu trách nhiệm bản thảo :

PHẠM NGỌC LUẬT

- *Biên tập :*

BÍCH HẰNG

- *Trình bày bìa :*

TRỌNG HOÀ

- *Trình bày :*

NGỌC BÁCH

- *Sửa bản in :*

THÁI DƯƠNG

In 1.000 cuốn khuôn khổ 13x19 cm, tại Xí nghiệp in Bản Đồ II
Giấy phép xuất bản số: 14/XB-QLXB/119-VHTT
In xong và nộp lưu chiểu Quý III/2001.

Lời giới thiệu

Ung thư, một trong “tứ chứng nan y” trong y học, dường như là một sự khủng bố đối với tất cả những ai mắc phải nó.

Trường hợp Lục Áu Thanh, tác giả cuốn sách này là một ví dụ, nhưng bằng nghị lực phi thường của mình, Lục Áu Thanh đã kiên cường chống chọi với căn bệnh quái ác và biến quãng thời gian ngắn ngủi còn lại của đời mình thành có ích hơn: Gửi gắm lại cho người đời những kiến thức, những kinh nghiệm sống; và cả những tình cảm chân thực đối với con người, đối với cuộc đời.

Cuốn sách là tuyển tập những bài nhật ký (một số được đưa lên mạng Internet định kỳ) đã gây chấn động ở Trung Quốc trong thời gian gần đây, với số lượng in khổng lồ (hơn 13 vạn cuốn). Mong rằng qua cuốn sách, bạn đọc sẽ học được phẩm chất kiên cường, không khuất phục trước khó khăn, thử thách của cuộc sống, sống và học tập một cách có ý nghĩa hơn.

GIÁ: 50.000Đ